virtual-project.eu

ASSASSIN'S CREED

RENAȘTEREA

OLIVER BOWDEN

OLIVER BOWDEN

Seria: Assassin's Creed

Volumul 1

RENAȘTEREA

Original: *Assassin's Creed*: *Renaissance* (2009)

Traducere din limba engleză de:
MATEI SÂMIHĂIAN

virtual-project.eu

PALADIN

2016

În vreme ce credeam că învăț să trăiesc, învățam să mor.

Leonardo da Vinci

Capitolul 1

Torțele licăreau și pâlpâiau pe turnurile din Palazzo Vecchio și din Bargello și câteva felinare sclipeau în piața catedralei, puțin spre nord. Unele luminau cheiurile de-a lungul malului râului Arno, unde se zăreau câțiva marinari și hamali, chiar dacă ora era târzie și majoritatea locuitorilor din oraș se retrăgeau în casele lor imediat după lăsarea întunericului. Marinarii, ocupându-se încă de navele și bărcile lor, se grăbeau să facă ultimele reparații velaturii și să aranjeze funiile cu dibăcie pe întuneric, ori spălau punțile, în timp ce docherii se grăbeau să strângă și să ducă încărcătura la adăpost în depozitele din apropiere.

Luminile licăreau prin localuri și bordeluri, dar foarte puțini oameni se plimbau pe străzi. Trecuseră șapte ani de când Lorenzo de Medici, pe atunci în vârstă de douăzeci de ani, fusese ales în fruntea orașului, aducând cu el măcar un sentiment de ordine și calm, în condițiile intensei rivalități între principalele familii de bancheri și negustori care făcuseră din Florența unul dintre cele mai bogate orașe din lume. În ciuda acestui lucru, orașul nu încetase să clocotească, și câteodată să dea în foc, fiecare facțiune străduindu-se să preia controlul, unele dintre ele schimbând alianțe, altele rămânând inamice permanente și implacabile.

În Anul Domnului 1476, chiar și într-o seară de primăvară cu miros de iasomie, când aproape puteai uita duhoarea râului Arno dacă vântul bătea din direcția potrivită, Florența nu era cel mai sigur loc din lume, cu atât mai puțin după apusul soarelui.

Luna se înălțase pe cerul de culoarea cobaltului, domnind în mijlocul stelelor. Lumina ei se revărsa în piațeta unde Ponte Vecchio, cu prăvăliile sale de obicei aglomerate, dar întunecate și pustii acum, se unea cu malul nordic al râului. Razele lunii dezvăluiau și o siluetă îmbrăcată în negru pe acoperișul bisericii Santo Stefano al Ponte – un tânăr, în vârstă de doar șaptesprezece ani, dar înalt și mândru. Urmărind cu atenție ce se întâmpla dedesubt, băiatul își duse degetele la buze și fluieră. Scoase un sunet jos, dar pătrunzător. Ca răspuns, sub

privirile lui, mai întâi unul, apoi trei, apoi doisprezece și, în sfârșit, douăzeci de oameni, la fel de tineri, majoritatea în negru, unii cu glugi sau pălării roșii-sângerii, verzi sau azurii, toți cu săbii și pumnale la brâu, se adunară în piață ieșind de pe străzile întunecoase și de sub arcade. Grupul de tineri cu aspect periculos se răspândi în fața bisericii, cu mișcări pline de o încredere sfidătoare.

Tânărul se uită în jos spre chipurile nerăbdătoare și palide în lumina lunii, care-l priveau. Își ridică pumnul deasupra capului într-un salut instigator.

— Rămânem uniți! strigă el.

— Uniți! răspunseră cu toții, ridicând pumnii, unii chiar fluturându-și armele.

Tânărul coborî degrabă, agil ca o pisică, de pe acoperiș până pe porticul bisericii, alunecând peste fațada nefinisată, și sări, cu pelerina fâlfâind, în mijlocul celorlalți, ghemuindu-se ca să atenueze aterizarea. Se strânseră în jurul lui, așteptând.

— Liniște, prieteni!

Își ridică brațul pentru a opri un ultim strigăt singuratic. Apoi zâmbi sinistru.

— Sunteți cei mai apropiați aliați și prieteni ai mei. Știți de ce v-am chemat aici, în această seară? Pentru a vă cere ajutorul. Prea mult timp am tăcut în timp ce inamicul nostru – știți la cine mă refer, Vieri de’ Pazzi – a cutreierat orașul calomniindu-mi familia, târându-ne numele în noroi și încercând să ne înjosească prin metodele lui ticăloase. În mod normal nu m-aș obosi să lovesc într-o asemenea jigodie râioasă, dar…

Îl întrerupse o piatră mare, zimțată, azvârlită dinspre pod, care-i ateriză la picioare.

— Destul cu prostiile tale, *grullo*! se auzi o voce.

Tânărul se întoarse odată cu grupul său în direcția vocii. Știa deja cui îi aparținea. Trecând podul dinspre sud, se apropia un alt grup de tineri. Liderul mergea țanțoș în frunte, purtând o mantie roșie, închisă cu o agrafă cu un blazon cu delfini și cruci aurii pe fundal albastru. Își ținea mâna pe mânerul sabiei, peste costumul său de catifea neagră. Era un bărbat destul de arătos, cu înfățișarea umbrită de o gură nemiloasă și de o bărbie nedefinită și, deși era puțin cam gras, nu te puteai îndoi de forța mâinilor și picioarelor lui.

— *Buona sera*, Vieri, tocmai despre tine vorbeam, spuse calm tânărul și se aplecă cu o curtoazie exagerată, arborând o expresie surprinsă. Dar trebuie să mă ierți, nu ne așteptam să vii personal. Credeam că familia Pazzi întotdeauna angajează pe alții să-i facă treburile murdare.

Apropiindu-se, Vieri își umflă pieptul în timp ce grupul lui se opri la câțiva metri.

— Ezio Auditore! Plod răsfățat! Aș spune că mai degrabă cei din familia ta de contabili și birocrați inutili dau fuga la gărzi oricând se ivește cel mai mic semn de bucluc. *Codardo*! Ți-e teamă să-ți rezolvi singur problemele, aș spune, zise Vieri strângând mânerul sabiei.

— Ce pot să zic, Vieri, *ciccione*. Ultima dată când am văzut-o pe sora ta, părea destul de satisfăcută de felul în care am rezolvat-o.

Ezio Auditore rânji larg în fața dușmanului, bucuros să-și audă camarazii chicotind și încurajându-l din spate.

Dar știa că întrecuse măsura. Vieri se învinețise de furie.

— Destul, Ezio, ticălos de doi bani! Să vedem dacă lupți la fel de bine precum pălăvrăgești!

Întoarse capul spre oamenii lui, înălțându-și sabia.

— Omorâți-i pe nemernici! zbieră el.

În momentul următor, încă o piatră zbură prin aer, dar de data asta nu mai fusese aruncată în semn de provocare. Îl lovi pe Ezio în frunte, sfâșiindu-i pielea și făcându-l să sângereze. Ezio se clătină pentru o clipă, în timp ce oamenii lui Vieri lansară un nou atac cu pietre. Grupul lui abia avu timp să se regrupeze înainte ca oamenii lui Pazzi să se năpustească peste pod, direct spre Ezio și ai săi. Dintr-odată, lupta deveni atât de încrâncenată încât rivalii nu mai avură timp să-și scoată săbiile sau măcar pumnalele, așa că cele două grupuri năvăliră cu pumnii unul asupra celuilalt.

Lupta era dură și nemiloasă – șuturi brutale și lovituri de pumn însoțite de pârâitul îngrozitor al oaselor sfărâmate. Pentru o vreme părea că șansele erau egale, apoi Ezio, cu vederea puțin încețoșată din cauza sângelui care-i curgea de pe frunte, îi văzu pe doi dintre cei mai buni oameni ai săi prăbușindu-se, fiind apoi călcați în picioare de criminalii Pazzi. Vieri râse și, apropiindu-se de Ezio, îl lovi din nou în cap, căutând prin preajmă un alt pietroi. Ezio căzu în genunchi și lovitura nimeri

alături, dar periculos de aproape, și, după cât se părea, facțiunea Auditore era în mare pericol. Ezio reuși totuși, înainte să se ridice în picioare, să-și scoată pumnalul și să taie cu sălbăticie, dar cu precizie, piciorul unui bătăuș din grupul lui Pazzi, un tip masiv care se aruncase asupra lui cu sabia și pumnalul din teacă. Pumnalul lui Ezio trecu prin țesătură, până la mușchi și tendon, iar omul scoase un urlet agonizant, scăpând armele și prinzându-se cu ambele mâini de rana din care-i țâșnea sângele.

Luptând cu disperare să se ridice în picioare, Ezio se uită în jur. Văzu că trupele Pazzi îi înconjuraseră oamenii, obligându-i să se retragă lângă zidul bisericii. Simțind cum forța îi revine în picioare, își făcu drum spre tovarășii lui. Ferindu-se de lama curbată a altui acolit Pazzi, reuși să lovească puternic cu pumnul falca bărboasă a omului și avu satisfacția de a-i vedea dinții zburând și pe atacator căzând în genunchi, năucit de lovitură. Strigă la oamenii lui pentru a-i încuraja, dar de fapt se gândea să încerce o retragere cât mai onorabilă, și chiar atunci auzi o voce puternică, jovială și foarte familiară, care răzbătea prin larma luptei, strigându-l din spatele gloatei Pazzi.

— Hei, *fratellino*, ce dracului faci?

Inima lui Ezio fu cuprinsă de ușurare.

— Salut, Federico! răspunse Ezio gâfâind. Ce faci aici? Am crezut că ești prin taverne, ca de obicei!

— Nici vorbă! Știam că ai pregătit ceva și m-am gândit să vin să văd dacă fratele meu mai mic a învățat în sfârșit să-și poarte singur de grijă. Dar poate mai ai nevoie de câteva lecții!

Federico Auditore, mai mare cu câțiva ani decât Ezio și cel mai în vârstă dintre frații Auditore, era un ditai omul cu un apetit pe măsură – pentru băutură, dragoste și luptă. Se puse pe treabă chiar în timp ce vorbea, izbind două capete Pazzi unul de altul și ridicând piciorul pentru a lovi falca unui al treilea, înaintând prin mulțime pentru a sta cot la cot cu fratele lui, părând netulburat de haosul din jur. Tovarășii lor din apropiere, încurajați, își dublară eforturile. Grupul lui Pazzi, pe de altă parte, era în încurcătură. Câțiva hamali din port se adunară la o distanță sigură să privească și, în lumina slabă, oamenii lui Pazzi îi confundară cu întăriri inamice. Faptul că făcuseră această confuzie, la care se adăugau răcnetele și pumnii lui Federico ce

zburau în toate părțile, mișcările lui fiind imitate din mers de Ezio, care învăța repede, îi sperie imediat pe acoliții lui Vieri.

Vocea furioasă a lui Vieri de' Pazzi se ridică deasupra tumultului general.

— Retragerea! le ordonă el oamenilor lui, cu vocea sugrumată de epuizare și mânie.

Îl privi pe Ezio în ochi și mârâi o amenințare de neauzit înainte să dispară în întuneric, peste Ponte Vecchio, urmat de oamenii lui care mai puteau încă să meargă, fugăriți din spate de aliații triumfători ai lui Ezio.

Ezio era pe cale să-i urmeze, dar mâna puternică a fratelui său îl opri.

— Stai așa! zise Federico.

— Ce vrei să spui? I-am pus pe fugă!

— Ușurel.

Federico se încruntă, atingând ușor rana de pe fruntea lui Ezio.

— E doar o zgârietură.

— E mai mult de-atât, spuse fratele lui cu o expresie serioasă pe chip. Mai bine te-am duce la un doctor.

— N-am timp de pierdut pe la doctori, se răsti Ezio. În plus…

Se opri mâhnit, apoi adaugă:

— N-am niciun ban.

— Ha! I-ai risipit pe femei și pe vin, presupun, zise Federico rânjind și-l bătu pe umăr cu căldură pe fratele lui mai mic.

— N-au fost chiar risipiți, aș spune. Și uite ce exemplu mi-ai dat tu.

Ezio rânji, apoi avu un moment de ezitare. Deveni deodată conștient că îi vâjâia capul.

— Totuși n-ar fi rău să mă vadă cineva. Presupun că n-ai putea să-mi împrumuți câțiva *fiorini*.

Federico își pipăi punga. Nu zornăi nimic înăuntru.

— De fapt, și eu sunt cam lefter.

Pe Ezio îl amuză sfiala fratelui său.

— Și tu pe ce i-ai risipit? Pe acatiste și indulgențe, presupun.

Federico râse.

— Da. Am înțeles aluzia.

Se uită în jur. Până la urmă, doar trei sau patru dintre oamenii lor fuseseră răniți suficient de grav cât să cadă la pământ, iar acum se ridicau gemând, dar cu rânjetul pe buze. Fusese o

încăierare dură, dar nimeni nu-și rupsese niciun os. Pe de altă parte, vreo șase acoliți Pazzi erau încă prăbușiți la pământ și cel puțin unul sau doi dintre ei erau îmbrăcați în haine scumpe.

— Hai să vedem dacă inamicii noștri căzuți au ceva bunuri de împărțit, sugeră Federico. La urma urmei, nevoia noastră e mai mare decât a lor și pariez că nu poți să-i ușurezi de bani fără să-i trezești!

— Vedem noi, spuse Ezio, și se apucă de treabă cu destul succes.

În câteva minute, culese suficiente monede de aur cât să-și umple ambele pungi de la brâu. Ezio se uită triumfător spre fratele lui și zornăi demonstrativ nou-găsita avuție.

— Destul! spuse Federico. Ar fi bine să le lași și lor ceva cu care să se târască până acasă. La urma urmei, nu suntem hoți. Asta e doar pradă de război. Și totuși nu-mi place cum arată rana aia. Trebuie să ți-o vadă un doctor cât mai repede.

Ezio încuviință și se întoarse să cerceteze pentru ultima dată câmpul victoriei Auditore. Pierzându-și răbdarea, Federico își lăsă mâna pe umărul fratelui său mai mic.

— Haide, spuse el, și porni degrabă.

Lui Ezio, obosit după luptă, îi era greu să țină pasul cu fratele lui, deși când rămânea prea mult în urmă sau o lua pe o alee greșită, Federico îl aștepta sau se grăbea înapoi ca să-l aducă pe drumul cel bun.

— Îmi pare rău, Ezio, dar vreau să ajungem la medico pe cât se poate de repede.

Nu era departe, dar Ezio era tot mai obosit, cu fiecare minut care trecea. Într-un târziu ajunseră în camera întunecoasă unde medicul familiei lor își avea cabinetul, ticsită cu instrumente misterioase și flacoane de alamă și de sticlă, aranjate de-a lungul unor mese de stejar închis la culoare și atârnând din tavan împreună cu mănunchiuri de ierburi uscate. Tot ce putea să facă Ezio pentru a rămâne în picioare era să se sprijine de ce avea în jur.

Dottore Ceresa nu era deloc încântat că fusese trezit în toiul nopții, dar starea de spirit i se schimbă imediat, devenind îngrijorat imediat ce îi cercetă cu atenție rana lui Ezio la lumina unei lumânări.

— Hmm, spuse doctorul grav. Te-ai întrecut cu gluma de data asta, tinere. N-aveți ceva mai bun de făcut decât să vă bateți?

— A fost o chestiune de onoare, explică Federico.
— Înțeleg, răspunse sec doctorul.
— Chiar nu e mare lucru, spuse Ezio, deși se simțea slăbit.
Federico, ascunzându-și ca de obicei îngrijorarea într-o glumă, spuse:
— Peticește-l cât poți de bine, prietene. Mutra asta drăgălașă e singurul său lucru de preț.
— Hei, *fottiti*! replică Ezio făcând un gest obscen către fratele lui.
Medicul nu-i luă în seamă, se spălă pe mâini, îi examină cu grijă rana și turnă un lichid transparent din multele lui sticluțe pe o bucată de pânză. Tamponă rana, iar pe Ezio îl usturǎ atât de tare că aproape sări de pe scaun, cu chipul schimonosit de durere. Apoi, mulțumit că rana fusese curățată, doctorul luă un ac și trecu prin el un catgut subțire.
— Așa, spuse Ceresa, acum o să doară un pic.
După ce termină de cusut și rana era bandajată, iar Ezio arăta ca un turc cu turban, doctorul zâmbi încurajator.
— Face trei *fiorini*, deocamdată. Voi veni la *palazzo* peste câteva zile ca să scot firele. Asta o să mai coste încă trei *fiorini*. Vei avea o durere groaznică de cap, dar va trece. Încearcă să te odihnești – dacă poți! Și fii fără grijă: rana arată rău, dar nu e atât de gravă pe cât pare, și ai chiar și un bonus: nu vei avea cine știe ce cicatrice, așa că n-o să dezamăgești domnișoarele pe viitor!
Odată ieșiți înapoi pe stradă, Federico își petrecu brațul în jurul umerilor fratelui său mai mic. Scoase o ploscă și i-o oferi.
— Nu-ți face griji, spuse el, observând expresia de pe fața lui Ezio. Este cea mai bună *grappa* al tatălui nostru. Mai bun decât laptele mamei pentru un om în situația ta.
Băură amândoi, simțind cum lichidul puternic îi încălzea.
— Ce noapte, spuse Federico.
— Într-adevăr. Îmi doresc ca toate să fi fost la fel de distractive ca…
Dar Ezio se opri când îl văzu pe fratele lui rânjind cu gura până la urechi.
— Dar stai! se corectă el. Chiar sunt toate la fel de distractive!
— Chiar și-așa, cred că puțină mâncare și băutură n-ar fi rele ca să te dregi înainte să mergem acasă, spuse Federico. E

târziu, știu, dar în apropiere e o tavernă care nu închide până dimineața și…

— Tu și *oste* sunteți *amici intimi*?

— Cum ți-ai dat seama?

O oră și ceva mai târziu, după o masă cu *ribollita* și *bistecca* stropite cu o sticlă de Brunello, Ezio se simțea ca și cum nici n-ar fi fost rănit. Era tânăr și în formă și simțea cum îi revine toată energia pierdută. Entuziasmul victoriei împotriva rivalilor Pazzi îl ajuta cu siguranță să-și revină.

— E timpul să mergem acasă, frățiorule, spuse Federico. Tata sigur se-ntreabă unde suntem, și de la tine se așteaptă să-l ajuți cu banca. Din fericire pentru mine, nu am deloc minte pentru cifre, motiv pentru care presupun că abia așteaptă să mă bage în politică.

— În politică sau la circ, după cum te porți.

— Care-i diferența?

Ezio știa că Federico nu-i purta pică pentru faptul că tatăl lor îi încredințase mai mult lui din afacerile familiei decât fratelui său mai mare. Federico ar fi murit de plictiseală dacă s-ar fi ocupat cu treburile bancare. Problema era că Ezio avea senzația că și el putea simți la fel. Deocamdată, momentul în care va îmbrăca costumul de catifea și lanțul de aur al bancherilor florentini era încă departe, și era hotărât să se bucure din plin de zilele de libertate, lipsite de responsabilități. Încă nu realiza cât de puține astfel de zile mai rămăseseră.

— Mai bine ne-am grăbi, spuse Federico, dacă vrem să evităm o săpuneală.

— Ar putea fi îngrijorat.

— Nu. Știe că suntem în stare să ne purtăm singuri de grijă.

Federico se uită la Ezio cu un aer cercetător și adăugă:

— Ar fi bine totuși să ne mișcăm. Nu te simți în stare de un pariu, nu? întrebă el după o pauză. O cursă poate?

— Încotro? spuse Ezio.

— Să zicem…

Federico aruncă o privire peste orașul luminat de lună, către un turn nu foarte îndepărtat: acoperișul Santei Trinità.

— Dacă nu te obosește prea tare – și nici nu e foarte departe de casă. Dar ar mai fi ceva.

— Ce?

— Nu ne întrecem pe străzi, ci pe acoperișuri.

Ezio inspiră adânc.

— Pune-mă la încercare.

— În regulă, mică *tartaruga*… start!

Fără un cuvânt în plus, Federico porni, escaladând ca o șopârlă un zid tencuit din apropiere. Făcu o pauză în vârf, părând aproape să se clatine printre țiglele rotunjite și roșii, râse și porni din nou. Când Ezio ajunse pe acoperiș, fratele lui avea deja un avans de douăzeci de metri. Porni în urmărirea lui, uitând de durere în entuziasmul cursei. Apoi îl văzu pe Federico făcând un salt formidabil în gol și aterizând cu ușurință pe acoperișul drept al unui *palazzo* cenușiu, puțin sub nivelul celui de pe care sărise. Alergă ceva mai departe, apoi așteptă. Ezio simți un fior de teamă în timp ce hăul adânc de opt etaje se deslușea în fața lui, dar știa că mai bine murea decât să ezite în fața fratelui său și astfel, făcându-și curaj, făcu o săritură uriașă, văzând în lumina lunii, în timp ce plana, pietrele dure de granit aflate mult dedesubtul picioarelor lui ce pluteau în aer. Pentru o fracțiune de secundă se întrebă dacă apreciase corect, căci zidul gros și cenușiu al *palazzo*-ului părea să se ridice pentru a-l întâmpina, dar atunci, cumva, peretele se scufundă sub el, iar Ezio era pe un nou acoperiș, abia ținându-și echilibrul, totuși în picioare, euforic, gâfâind.

— Frățiorul are încă multe de învățat, îl luă în zeflemea Federico, pornind din nou, ca o săgeată printre hornuri, sub norii care se împrăștiau.

Ezio se grăbi înainte, pierdut în frenezia momentului. Alte abisuri se deschideau sub el, unele simple alei, altele trecători largi. Federico nu se zărea nicăieri. Dintr-odată, turnul Santa Trinità se contură în fața lui, profilându-se din acoperișul roșu și ușor înclinat al bisericii. Dar în timp ce se apropia, Ezio își aminti că biserica se afla în centrul pieței și că distanța dintre acoperișul ei și cele ale clădirilor din jur era mult mai mare decât oricare distanță sărită până atunci. Nu îndrăzni să ezite sau să încetinească – singura lui speranță era ca acoperișul bisericii să fie sub nivelul celui de pe care avea să sară. Dacă s-ar putea arunca înainte cu destulă forță și s-ar lansa cu adevărat în aer, gravitația s-ar ocupa de restul. Pentru o secundă sau două ar zbura ca o pasăre. Se strădui să-și alunge din minte orice gând despre consecințele eșecului.

Marginea acoperișului pe care se afla se apropia repede, iar apoi – nimic. Plană, ascultând aerul care-i șuiera în urechi aducându-i lacrimi în ochi. Acoperișul bisericii părea infinit de departe – nu va reuși să ajungă la el, nu va mai râde, nu va mai lupta, nu va mai strânge o femeie în brațe. Nu putea respira. Închise ochii și atunci...

Cu corpul aplecat, își găsi echilibrul sprijinindu-se în mâini și picioare – reușise, la doar câțiva centimetri de margine, dar reușise să ajungă pe acoperișul bisericii!

Dar unde era Federico? Se cățără până la baza turnului și se întoarse să privească în urmă, exact la timp pentru a-și vedea fratele zburând la rândul lui prin văzduh. Federico ateriză ferm, dar câteva țigle roșii se desprinseră sub greutatea lui. Aproape își pierdu echilibrul când țiglele alunecară spre margine, sfărâmându-se câteva secunde mai târziu pe pavajul dur, mult sub ei. Dar Federico își recăpătă echilibrul și se ridică, gâfâind, cu un zâmbet larg și mândru pe față.

— Nu ești chiar o *tartaruga* până la urmă, spuse el și-l bătu pe Ezio pe umăr. Ai trecut pe lângă mine ca fulgerul.

— Nici nu mi-am dat seama, spuse Ezio repede, încercând să-și recapete suflul.

— Ei, n-o să mă învingi până în vârful turnului, îl provocă Federico, împingându-l din cale și cățărându-se pe turnul pe care consiliul orașului intenționa să-l înlocuiască cu o construcție mai modernă.

De data asta, Federico ajunse primul și chiar trebui să-i dea o mână de ajutor fratelui său rănit, care începea să simtă că n-ar fi fost o idee rea să se întindă în pat. Amândoi respirau greu și, în timp ce-și trăgeau sufletul, priviră spre oraș, liniștiți și tăcuți în lumina răsăritului.

— Ducem o viață bună, frate, spuse Federico cu o solemnitate care nu-i stătea de obicei în fire.

— Cea mai bună, fu de acord Ezio, și fie să rămână mereu așa.

Făcură amândoi o pauză – niciunul nu dorea să întrerupă perfecțiunea momentului dar, după o vreme, Federico spuse încet:

— Să sperăm că nu ne va schimba nici ea pe noi, *fratellino*. Vino, trebuie să ne întoarcem. Uite acoperișul *palazzo*-ului

nostru. Să ne rugăm ca tata să nu fi stat treaz toată noaptea sau o s-o pățim. Să mergem.

Federico se apropie de marginea turnului pentru a coborî înapoi pe acoperiș, dar se opri când văzu că Ezio rămăsese pe loc.

— Ce-i?

— Așteaptă un moment.

— La ce te uiți? întrebă Federico, venind lângă el.

Urmări privirea lui Ezio și zâmbi.

— Diavol viclean. Doar nu te gândești să mergi acum acolo, nu? Las-o pe biata fată să doarmă.

— Nu. Cred că-i timpul s-o trezim pe Cristina.

•

Ezio o cunoscuse de puțină vreme pe Cristina Calfucci, dar păreau deja inseparabili, în ciuda faptului că părinții lor îi considerau prea tineri pentru o legătură serioasă. Ezio nu era de aceeași părere, dar Cristina avea doar șaptesprezece ani, iar părinții ei se așteptau ca Ezio să scape de obiceiurile lui sălbatice înainte să înceapă să-l privească mai binevoitori. Bineînțeles, asta îl făcea și mai nărăvaș.

El și Federico trândăveau într-o zi în piața principală după ce cumpăraseră niște fleacuri pentru ziua onomastică a surorii lor, se uitau după fetele drăguțe din oraș, cum mergeau de la o tarabă la alta, cu *accompagnatrice*-le lor cercetând ici dantelăria, colo panglicile și țesăturile de mătase. Dar o fată se remarca printre celelalte, mai frumoasă și mai grațioasă decât toate fetele văzute de Ezio până atunci. Tânărul n-avea să uite niciodată ziua aceea, ziua în care o văzuse pentru prima dată.

— Oh, a zis el, tăindu-i-se răsuflarea. Uite! E așa frumoasă.

— Păi, a spus pragmaticul lui frate, de ce nu te duci să o saluți?

— Poftim?

Ezio era șocat.

— Și după ce o salut… ce fac?

— Păi, ai putea încerca să vorbești cu ea. Despre ce ai cumpărat tu, despre ce a cumpărat ea… nu contează. Vezi tu, frățioare, majoritatea bărbaților sunt așa de speriați de fetele frumoase, încât oricine își face curaj să poarte o conversație cu ele are imediat un avantaj. Ce? Crezi că ele nu *vor* să fie remarcate, că nu *vor* să se bucure de puțină conversație cu un

bărbat? Normal că vor! În orice caz, nu arăți rău și *ești* un Auditore. Așa că du-te – eu o s-o distrag pe însoțitoare. Dacă stau să mă gândesc, nici ea n-arată rău.

Ezio își aminti cum, lăsat singur cu Cristina, a rămas țintuit locului, fără cuvinte, îmbătându-se cu frumusețea ochilor ei negri, a părului ei castaniu, a nasului ei în vânt…

Ea l-a fixat cu privirea.

— Ce-ai pățit? l-a întrebat fata.

— Ce vrei să spui? a reușit el să zică.

— De ce stai așa?

— Ah… păi… pentru că voiam să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Cum te cheamă?

Fata și-a dat ochii peste cap. „La naiba”, și-a zis el, „a mai auzit asta”.

— Nu-i un nume pe care-l vei rosti vreodată, a spus ea și a plecat.

Ezio s-a holbat la tânără pentru un moment, apoi a pornit după ea.

— Așteaptă! a spus el ajungând-o din urmă, mai fără suflu decât dacă ar fi alergat câțiva kilometri. Nu eram pregătit. Plănuiam să fiu foarte șarmant. Și suav! Și spiritual! Nu vrei să-mi mai dai o șansă?

Fata i-a aruncat o privire fără să se oprească, dar i-a zâmbit ușor. Ezio era disperat, dar Federico l-a încurajat:

— Nu renunța acum! Am văzut că ți-a zâmbit! O să te țină minte.

Prinzând curaj, Ezio a urmărit-o – discret, având grijă să nu fie observat. De trei sau patru ori a trebuit să se ascundă după o tarabă din piață, iar după ce ea a părăsit piața, tânărul a fost nevoit să se pitească la intrarea într-o clădire. A reușit să o urmărească până la ușa reședinței familiei sale, unde un bărbat pe care l-a recunoscut i-a blocat fetei trecerea. Ezio s-a retras.

Cristina îl privea pe bărbat cu mânie.

— Ți-am mai spus, Vieri, nu mă interesează. Acum lasă-mă să trec.

Ezio, din ascunziș, a tras adânc aer în piept. Vieri de’ Pazzi! Desigur!

— Dar, *signorina*, eu sunt interesat. Chiar foarte interesat, a spus Vieri.

— Atunci stai la coadă.

A încercat să treacă de el, dar Vieri i-a tăiat calea.

— Nu prea cred, *amore mio*. Am hotărât că m-am săturat să te aștept să-ți deschizi de bunăvoie picioarele.

Și a prins-o violent de mână, trăgând-o spre el. Cu cealaltă mână a apucat-o de mijloc în timp ce fata se chinuia să se elibereze.

— Nu cred că ai înțeles mesajul, a spus Ezio dintr-odată, pășind în față și privindu-l pe Vieri în ochi.

— Ah, țâncul Auditore. *Cane rognoso*! Ce treabă ai tu? Întinde-o de-aici!

— *Buon' giorno* și ție, Vieri. Îmi pare rău că mă amestec, dar am impresia clară că îi strici ziua acestei domnișoare.

— A, da? Iartă-mă, draga mea, până ce scot fulgii din parvenitul ăsta.

Spunând asta, Vieri a împins-o pe Cristina într-o parte și s-a năpustit asupra lui Ezio cu pumnul drept. Ezio a parat cu ușurință și s-a ferit, punându-i piedică lui Vieri, pe care avântul atacului său l-a propulsat înainte, aruncându-l în praf.

— Ți-a ajuns, prietene? a spus Ezio batjocoritor.

Dar Vieri a sărit imediat în picioare și s-a năpustit asupra lui cu ură, cu pumnii ridicați. I-a dat o lovitură puternică în falcă, dar Ezio a parat următoarea lovitură și i-a mai tras doi pumni, unul în stomac, care l-a făcut pe Vieri să se îndoaie, și unul în față. Ezio s-a întors spre Cristina să vadă dacă era în regulă. Gâfâind, Vieri a bătut în retragere, dar și-a dus mâna spre pumnal. Cristina a observat mișcarea și a scos un strigăt involuntar de avertizare, în timp ce Vieri sărea cu pumnalul spre spatele lui Ezio. Acesta, prevenit de strigăt, s-a întors la timp și l-a prins ferm de încheietură, smulgându-i pumnalul, care a căzut pe pământ. Cei doi tineri au rămas față în față, respirând greu.

— Asta e tot ce poți să faci? a spus Ezio scrâșnind din dinți.

— Tacă-ți fleanca sau jur că te omor!

Ezio a râs.

— Presupun că nu ar trebui să fiu surprins să te văd încercând să molestezi o fată drăguță, care în mod clar crede că ești un gunoi – dacă ne gândim la felul în care tatăl tău încearcă să-și impună interesele bancare în Florența!

— Prostule! Tatăl tău e cel care trebuie să învețe o lecție de smerenie.

— E timpul ca voi, cei din familia Pazzi, să nu ne mai calomniați. Dar pe de altă parte, doar gura e de voi.

Buza lui Vieri sângera rău. Și-a șters-o cu mâneca.

— Vei plăti pentru asta – tu și tot neamul tău. Nu voi uita asta, Auditore!

A scuipat la picioarele lui Ezio, s-a aplecat să-și recupereze pumnalul, apoi s-a întors și a fugit. Ezio l-a urmărit cu privirea îndepărtându-se.

Își aminti toate astea, stând acolo pe turnul bisericii și uitându-se spre casa Cristinei. Își aminti euforia pe care o simțise când se întorsese spre Cristina și citise căldură în ochii ei în timp ce-i mulțumea.

— Ești în regulă, *signorina*?

— Acum sunt, mulțumită ție.

A ezitat, cu vocea încă tremurându-i de frică.

— M-ai întrebat care e numele meu. Este Cristina. Cristina Calfucci.

Ezio a făcut o plecăciune.

— Sunt onorat să vă cunosc, *signorina* Cristina. Ezio Auditore.

— Îl cunoști pe omul acela?

— Vieri? Drumurile noastre s-au întâlnit de câteva ori. Dar familiile noastre au toate motivele să nu se placă.

— Nu vreau să-l mai văd niciodată.

— O să te ajut să nu se mai întâmple.

Ea a zâmbit cu sfială, apoi a spus:

— Ezio, îți sunt recunoscătoare... și tocmai de asta, sunt pregătită să-ți ofer o a doua șansă, după începutul tău ratat!

A râs ușor, apoi l-a sărutat pe obraz înainte să dispară în casă.

Mica mulțime care se adunase în mod inevitabil în jur, l-a aplaudat pe Ezio. El a făcut o plecăciune zâmbind, dar când s-a îndepărtat știa că, deși era posibil să-și fi făcut un prieten, își făcuse și un dușman de neînduplecat.

— Las-o pe Cristina să doarmă, spuse Federico, trezindu-l pe Ezio din reverie.

— E destul timp pentru asta... mai târziu, răspunse Ezio. Trebuie s-o văd.

— Bine, dacă trebuie... o să încerc să te acopăr în fața tatii. Dar ai grijă – oamenii lui Vieri ar putea fi încă prin preajmă.

Acestea fiind spuse, Federico alunecă de pe turnul acoperișului și sări într-o căruță cu fân oprită pe strada care ducea către casă.

Ezio îl privi plecând, apoi se decise să facă asemenea fratelui său. Căruța cu fân părea foarte aproape de el, dar își aminti ce învățase, își controlă respirația, se calmă și se concentră.

Apoi zbură în aer, făcând cel mai mare salt din viața lui. Pentru un moment, crezu că poate a judecat greșit ținta, dar se liniști și ateriză în siguranță în fân. Un adevărat exercițiu de încredere! Cu răsuflarea tăiată, dar înveselit de reușită, Ezio porni pe stradă.

Soarele abia răsărea peste dealuri, dar încă mai vedeai câțiva oameni ieșiseră deja din casă. Ezio era pe cale să o apuce înspre reședința Cristinei când auzi ecoul unor pași și, încercând cu disperare să se ascundă, se strecură la întunericul porticului bisericii și își ținu respirația. Nu era nimeni altul decât Vieri și două gărzi Pazzi care tocmai veneau de după colț.

— Mai bine renunțăm, șefu', spuse soldatul mai în vârstă. S-au dus de mult.

— Sunt sigur că-s pe-aici pe undeva. Aproape că-i pot mirosi.

Vieri și oamenii lui se învârtiră prin piața bisericii, dar fără să dea vreun semn că s-ar fi grăbit să plece. Lumina soarelui împuțina întunericul. Ezio se strecură din nou în fân, la adăpost, și rămase acolo o vreme ce-i păru un secol, arzând de nerăbdare să-și continue drumul. La un moment dat, Vieri trecu așa de aproape, că Ezio putea practic să-i simtă mirosul, dar într-un târziu își puse oamenii în mișcare cu un gest nervos. Ezio rămase nemișcat pentru încă vreo câteva clipe, apoi se dădu jos și scoase un suspin lung de ușurare. Se scutură de praf și străbătu rapid distanța care-l separa de Cristina, rugându-se să nu se fi trezit încă nimeni în casa ei.

Reședința era liniștită, dar Ezio presupunea că servitorii făceau deja focul în bucătăriile din spate. Știa care era fereastra Cristinei și aruncă un pumn de pietriș spre obloane. Zgomotul păru asurzitor, iar el așteptă, cu sufletul la gură. Apoi oblonul se deschise și ea apăru la balcon. Cămașa de noapte îi dezvăluia contururile minunate ale corpului, pe care Ezio i le distingea privind-o de jos. Se simți dintr-odată amețit de dorință.

— Cine e? strigă ea încet.

Făcu un pas înapoi pentru a-l putea vedea.

— Eu!

Cristina oftă, dar nu într-un mod neprietenos.

— Ezio! Trebuia să-mi închipui.

— Pot urca, *mia colomba*?

Fata aruncă o privire peste umăr înainte să răspundă în șoaptă.

— Bine. Dar numai un minut.

— Doar de atât am nevoie.

— Chiar așa? zâmbi ea.

Ezio era confuz.

— Nu, îmi pare rău, n-am vrut să sune chiar așa. Lasă-mă să-ți arăt…

Uitându-se și el în jur pentru a se asigura că strada era în continuare pustie, Ezio își sprijini piciorul într-unul dintre inelele mari de fier înfipte în zidul casei, folosite pentru a priponi caii, și escaladă peretele nefinisat relativ ușor. Cât ai clipi de două ori se ridică peste balustradă și o strânse pe Cristina în brațe.

— O, Ezio, oftă ea în timp ce se sărutau. Uite cum arăți. Ce-ai mai făcut de data asta?

— Nu-i nimic. O zgârietură.

Ezio făcu o pauză, zâmbind.

— Acum c-am urcat, pot să și intru? întrebă el încet.

— Unde?

— În dormitorul tău, bineînțeles, zise Ezio cu inocență.

— Păi, poate… dacă ești sigur că n-ai nevoie decât de un minut.

Îmbrățișați, trecură prin ușile duble în lumina caldă a camerei Cristinei.

•

O oră mai târziu, îi trezi lumina soarelui care trecea prin ferestre, agitația zgomotoasă a cotigilor și a oamenilor din stradă, și – cel mai rău – glasul tatălui Cristinei care deschise ușa dormitorului.

— Cristina, e timpul să te trezești, fata mea! Tutorele trebuie să ajungă în orice… *Ma che*? *Figlio d’un cane*! Ce dracu’ se întâmplă aici? Nenorocitule!

Ezio o sărută pe Cristina rapid, dar pasional.

— Cred că-i timpul să plec, spuse el adunându-și hainele și îndreptându-se spre fereastră.

Cobora zidul trăgându-și hainele pe el când Antonio Calfucci apăru la balcon. Era îngrozitor de furios.

— *Perdonate, Messere*, își prezentă scuzele Ezio.

— Îți dau eu „*Perdonate, Messere*"! urlă Calfucci. Gărzi, gărzi! Prindeți-l pe *cimice*! Aduceți-mi capul lui! Și îi vreau și *coglioni*.

— Am spus că-mi pare rău, începu Ezio, dar porțile reședinței deja se deschideau și gărzile lui Calfucci se precipitau spre ieșire, cu săbiile scoase.

Mai mult sau mai puțin îmbrăcat, Ezio o luă la fugă pe stradă, ferindu-se de căruțe și împingând pe toată lumea din calea lui – oameni de afaceri bogați, îmbrăcați solemn în negru, negustori în brun și roșu, oameni mai săraci în tunici simple și, dintr-odată, o procesiune bisericească de care se izbi atât de neașteptat, încât se răsturnă peste statuia Fecioarei purtată de călugării în sutană neagră. În cele din urmă, furișându-se pe alei și sărind pe ziduri, se opri și ascultă. Liniște. Nici măcar țipetele și blestemele celor pe care-i împinsese la o parte din calea lui nu se mai auzeau. Cât despre gărzi, scăpase de ele, era sigur de asta.

Spera doar că *Signor* Calfucci nu-l recunoscuse. Cristina nu l-ar fi trădat, putea fi sigur de asta. Putea să-și ducă tatăl, care o adora, cu zăhărelul. Și chiar dacă ar fi aflat, reflectă Ezio, n-ar fi fost o variantă nefericită. Tatăl lui conducea una dintre cele mai mari bănci din oraș și într-o zi ar fi putut deveni mai importantă decât cea a familiei Pazzi sau – cine știe? – a familiei Medici.

Merse pe străzi lăturalnice și ajunse în sfârșit acasă. Primul care-l întâmpină fu Federico, care-l privi grav, clătinând amenințător din cap.

— Ai încurcat-o, îi spuse el. Să nu zici că nu te-am avertizat.

Capitolul 2

Biroul lui Giovanni Auditore era la parter și avea vedere spre grădinile din spatele *palazzo*-ului prin două rânduri de ferestre duble care se deschideau într-un balcon larg. Camera era lambrisată cu stejar cu caneluri închis la culoare, a cărui sobrietate era îmblânzită de ornamentele de ipsos ale tavanului. În cameră erau două birouri față în față, cel mai mare aparținându-i lui Giovanni, iar pe pereți erau aliniate rafturi pline cu registre contabile și suluri de pergament din care atârnau sigilii roșii și greoaie. Decorul era astfel gândit încât să transmită oricărui vizitator: „aici vei găsi opulență, corectitudine și încredere”. În calitate de șef al Băncii Internaționale Auditore, care se specializase în împrumuturi către regatele Germaniei din cadrul a ceea ce era, măcar ca idee, Sfântul Imperiu Roman, Giovanni Auditore era foarte conștient de importanța și responsabilitatea poziției sale. Spera ca fiilor lui mai mari să le vină mai repede mintea la cap și să-l ajute să ducă poverile moștenite la rândul lui de la tatăl său, dar nu vedea niciun semn în acest sens deocamdată. Totuși…

Din scaunul lui de la birou îl privi încruntat pe fiul său mijlociu. Ezio stătea lângă celălalt birou, de unde plecase secretarul lui Giovanni ca să le ofere intimitate pentru ceea ce Ezio se temea că va fi o discuție foarte dureroasă. Era după-amiaza devreme. Se temuse de convocare toată ziua, însă folosise timpul pentru a dormi câteva ore și pentru a se pune la punct. Bănuia că tatăl lui voise să-i acorde aceste privilegii înainte să-l ia la rost.

— Mă crezi orb și surd, fiule? tună Giovanni. Crezi că n-am auzit totul despre bătaia cu Vieri de’ Pazzi și oamenii lui de pe pod de aseară? Câteodată, Ezio, mi se pare că nu ești mai breaz decât el. Cei din familia Pazzi sunt niște dușmani de temut.

Ezio era pe punctul de a spune ceva, dar tatăl lui ridică mâna în semn de avertisment.

— Te rog să mă lași să termin.

Își trase sufletul, apoi continuă:

— Și ca și cum asta nu era suficient de rău, te crezi îndreptățit s-o urmărești pe Cristina Calfucci, fata unuia dintre cei mai de

succes negustori din toată Toscana și, de parcă n-ar fi destul, s-o tăvălești în propriu-i pat! E intolerabil! Te gândești vreun pic la reputația familiei noastre?

Făcu o pauză și Ezio fu surprins să vadă o mică sclipire în ochii lui.

— Îți dai seama ce înseamnă toate astea, nu? continuă Giovanni. Îți dai seama de cine-mi amintești, nu?

Ezio lăsă capul în pământ, apoi fu surprins când tatăl lui se ridică, traversă camera până la el și-i puse mâna pe umăr, rânjind cu gura până la urechi.

— Diavol mic! Îmi amintești de mine însumi când eram de vârsta ta!

Dar Giovanni redeveni imediat serios.

— Să nu crezi, totuși, că nu te-aș pedepsi fără milă dacă n-aș avea mare nevoie de tine aici. Altfel te-aș fi trimis direct la unchiul Mario și l-aș fi pus să te recruteze în detașamentul lui de *condottieri*. Așa ți-aș băga mințile în cap! Dar trebuie să mă bazez pe tine, și chiar dacă nu-ți dai seama, trecem printr-o perioadă crucială în orașul nostru. Te mai doare capul? Văd că ți-ai scos bandajul.

— Mă simt mult mai bine, tată.

— Deci presupun că n-o să te distragă de la treaba pe care ți-am pregătit-o pentru restul zilei.

— Îți promit, tată.

— Ar fi bine să te ții de promisiune.

Giovanni se întoarse la birou și scoase dintr-un sertar o scrisoare care purta sigiliul lui și i-o înmână lui Ezio, împreună cu două pergamente într-o cutie de piele.

— Vreau să i le duci lui Lorenzo de Medici la banca lui, fără nicio întârziere.

— Pot să întreb despre ce e vorba, tată?

— Despre ce e vorba în documente, nu poți. Dar ar fi bine să știi că scrisoarea îl aduce la zi pe Lorenzo cu treburile noastre de la Milano. Am petrecut toată dimineața pregătind-o. E secret, însă dacă nu-ți ofer încrederea mea, nu vei învăța niciodată ce înseamnă responsabilitatea. A apărut un zvon despre un complot împotriva ducelui Galeazzo. O treabă urâtă, recunosc, dar Florența nu-și permite ca Milano să fie destabilizat.

— Cine e implicat?

Giovanni își privi fiul, mijind ochii.

— Se spune că principalii conspiratori sunt Giovanni Lampugnani, Gerolamo Olgiati și Carlo Visconti. Dar se pare că și dragul nostru Francesco de’ Pazzi este implicat și, cel mai important, există un plan în desfășurare care vizează mai mult decât politica celor două orașe-stat. Gonfalonierul de aici l-a luat pe Francesco în custodie pentru moment, dar familiei Pazzi n-o să-i placă deloc. Iată, adăugă Giovanni după o pauză, deja ți-am spus mult prea multe. Asigură-te că Lorenzo primește asta repede – am auzit că pleacă la Careggi foarte curând pentru a respira niște aer de țară, iar când pisica nu-i acasă…

— Voi ajunge acolo cât se poate de repede.

— Bun băiat. Acum, du-te!

Ezio porni de unul singur, folosindu-se de străzile lăturalnice cât mai mult posibil, fără să-i treacă prin minte că Vieri ar putea fi încă pe urmele lui. Dar dintr-odată, pe o stradă liniștită aflată la câteva minute distanță de Banca Medici, Vieri îi apăru în față, tăindu-i calea. Încercând să se întoarcă, Ezio dădu peste și mai mulți oameni de-ai lui Vieri care-i stăteau în drum. Se întoarse din nou.

— Îmi pare rău, purcelușule, dar pur și simplu n-am timp să-ți mai dau încă o chelfăneală acum, strigă la Vieri.

— Nu eu sunt cel care o să aibă parte de chelfăneală, îi replică Vieri. Ești înconjurat; dar fii fără grijă, voi trimite o coroană frumoasă la înmormântarea ta.

Oamenii lui Pazzi se apropiau. Fără îndoială că Vieri aflase de întemnițarea tatălui său. Ezio se uită în jur cu disperare. Casele și zidurile înalte ale străzii îl blocau. Legându-și la brâu punga cu prețioasele documente, alese cea mai apropiată casă și sări pe zidurile ei, prinzându-se de pietre cu mâinile și picioarele, apoi se cățără până pe acoperiș. Ajuns acolo, se opri puțin pentru a privi fața furioasă a lui Vieri.

— N-am timp să mă piș pe tine, spuse și o luă la fugă cât de repede putu, sărind înapoi pe pământ cu un plus de iuțeală, imediat ce scăpă de urmăritori.

Câteva momente mai târziu era la ușile băncii. Intră și-l recunoscu pe Boetio, unul dintre servitorii cei mai de încredere ai lui Lorenzo. Avea noroc. Ezio se grăbi către el.

— Salut, Ezio! Ce te aduce aici în așa grabă?

— Boetio, n-avem timp de pierdut. Am aici scrisori de la tatăl meu pentru Lorenzo.

Boetio îl privi grav și își deschise brațele.

— *Ahimé*, Ezio! Ai ajuns prea târziu. A plecat la Careggi.

— Atunci asigură-te că primește astea cât mai repede cu putință.

— Sunt sigur că nu a plecat pentru mai mult de o zi, două. În vremurile astea…

— Încep să aflu și eu câte ceva despre vremurile astea. Asigură-te că le primește, Boetio, și în secret! Cât mai repede cu putință!

Când se întoarse la *palazzo*, se duse direct în biroul tatălui, ignorând tachinările prietenoase ale lui Federico, care stătea tolănit sub un copac din grădină, cât și încercările secretarului, Giulio, de a nu-l lăsa să treacă de ușile închise ale sanctuarului lui Giovanni. Acolo, îl descoperi pe tatăl lui adâncit într-o discuție cu Înaltul Magistrat al Florenței, gonfalonierul Uberto Alberti. Nicio surpriză, dat fiind că cei doi erau prieteni vechi, iar Ezio se purta cu Alberti ca și cum i-ar fi fost unchi. Dar observă expresiile grave de pe fețele celor doi.

— Ezio, băiatule! spuse Uberto prietenos. Ce faci? Grăbit ca de obicei, observ.

Ezio își privi insistent tatăl.

— Încercam să-l liniștesc pe tatăl tău, continuă Uberto. Au fost multe probleme, știi, dar – se întoarse spre Giovanni și tonul îi deveni mai serios –, pericolul a dispărut.

— Ai predat documentele? întrebă Giovanni apăsat.

— Da, tată, dar ducele Lorenzo plecase deja.

Giovanni se încruntă.

— N-am crezut că va pleca așa curând.

— Le-am lăsat la Boetio, spuse Ezio. I le va înmâna cât mai repede posibil.

— S-ar putea ca asta să nu fie suficient de repede, spuse Giovanni sumbru.

— Uite ce e, zise Uberto bătându-l pe umăr. E vorba doar de o zi sau două. Îl avem pe Francesco după gratii. Ce ar putea să se întâmple într-un timp atât de scurt?

Giovanni se liniști cât de cât, dar era clar că cei doi bărbați aveau mai multe de discutat, iar prezența lui Ezio nu era binevenită.

— Du-te și găsește-le pe mama și pe sora ta, spuse Giovanni. Ar trebui să petreci timp și cu restul familiei, nu doar cu

Federico, să știi. Și odihnește-te – o să am nevoie de tine mai târziu.

Tatăl îl expedie cu o fluturare din mână.

Ezio cutreieră prin casă, salutându-i pe servitorii familiei și pe Giulio, care se întorcea grăbit de undeva la biroul băncii, cu un teanc de documente și arăta, ca de obicei, apăsat de toate treburile pe care le avea pe cap. Ezio îi făcu semn cu mâna fratelui său, care încă trândăvea în grădină, dar nu simți nicio dorință să i se alăture. În plus, i se spusese să le țină companie mamei și surorii sale și nu voia să-și supere tatăl, mai ales după discuția de mai devreme.

Își găsi sora stând singură în *loggia*, privind absentă cu o carte de Petrarca în mână. Era clar. Știa că e îndrăgostită.

— *Ciao*, Claudia, spuse el.

— *Ciao*, Ezio. Unde ai fost?

Ezio făcu un gest larg cu brațele.

— M-am ocupat de niște afaceri pe care mi le-a dat tata.

— Nu doar cu asta, am auzit, îi răspunse ea, dar cu un zâmbet vag și mecanic.

— Unde-i mama?

Claudia oftă.

— S-a dus să se vadă cu pictorul acela tânăr despre care vorbesc cu toții. Știi tu, cel care tocmai și-a terminat ucenicia cu Verrocchio.

— Vorbești serios?

— Nu ești atent la nimic din ce se-ntâmplă în casa asta? A comandat câteva tablouri de la el. Crede că vor fi o investiție bună în timp.

— Tipic pentru ea!

Dar Claudia nu răspunse și pentru prima dată Ezio deveni cu totul conștient de tristețea de pe chipul ei. O făcea să pară mult mai în vârstă, deși avea doar șaisprezece ani.

— Ce s-a întâmplat, *sorellina*? o întrebă el așezându-se pe banca de piatră de lângă ea.

Ea oftă și îl privi cu un zâmbet trist.

— E vorba de Duccio, spuse Claudia într-un târziu.

— Ce-i cu el?

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Am aflat că mi-a fost infidel.

Ezio se încruntă. Duccio era practic logodit cu Claudia, chiar dacă nu fusese niciun anunț oficial…

— Cine ți-a spus asta? întrebă el cuprinzând-o cu brațul.

— Celelalte fete.

Își șterse ochii și se uită la el.

— Credeam că sunt prietenele mele, dar cred că s-au bucurat să-mi spună.

Ezio se ridică nervos.

— Sunt doar cu puțin mai bune decât niște harpii! Ți-e mai bine fără ele.

— Dar îl iubeam!

Ezio așteptă o clipă înainte să-i răspundă.

— Ești sigură? Poate doar credeai că-l iubești. Cum te simți acum?

Ochii Claudiei nu mai înotau în lacrimi.

— Aș vrea să-l văd cum suferă, măcar puțin. Chiar m-a rănit, Ezio.

Ezio se uită la sora lui, la tristețea din ochii ei, tristețe în care nu se distingea nicio urmă vizibilă de mânie. I se rupea sufletul.

— Cred c-o să-i fac o vizită.

•

Duccio Dovizi nu era acasă, dar servitoarea îi spuse unde putea să-l găsească. Ezio traversă Ponte Vecchio și o luă spre vest, de-a lungul malului sudic al râului Arno, spre biserica San Jacopo Soprano. Prin preajmă existau niște grădini izolate, unde uneori se întâlneau îndrăgostiții. Ezio, al cărui sânge fierbea în numele surorii lui, avea nevoie de dovezi ale infidelității lui Duccio, dincolo de zvonuri, și începea să fie sigur că era pe punctul de a le obține.

Cum se și aștepta, observă curând un tânăr blond, îmbrăcat ca să ia ochii tuturor, stând pe o bancă lângă râu, cu brațul în jurul unei fete cu părul negru pe care nu o recunoscu. Înaintă cu grijă.

— E foarte frumos, dragul meu, spuse fata întinzând mâna.

Ezio văzu strălucirea unui inel cu diamant.

— Doar ce-i mai bun pentru tine, *amore*, susură Duccio, trăgând-o spre el pentru un sărut.

Dar fata se feri.

— Nu te grăbi. Nu poți pur și simplu să mă cumperi. Nu ne vedem de prea mult timp și am auzit că ești promis Claudiei Auditore.

— S-a terminat, se răsti Duccio. Oricum, tata spune că merit pe cineva mai bun decât fata lui Auditore. Pe tine, de exemplu! mai zise el, ciupind-o de fund.

— *Bribante*! Hai să ne plimbăm puțin.

— Pot să mă gândesc la ceva mult mai distractiv, spuse Duccio punându-i mâna între picioare.

Pentru Ezio era de-ajuns.

— Hei, *lurido porco*! izbucni el.

Duccio fu luat complet prin surprindere și se întoarse, dând drumul fetei.

— Hei, Ezio, prietene, exclamă el cu o voce speriată.

Cât văzuse Ezio oare?

— Nu cred c-ai cunoscut-o pe… verișoara mea.

Ezio, înfuriat de perfidia lui Duccio, făcu un pas înainte și-i trase fostului său prieten un pumn direct în față.

— Duccio, ar trebui să-ți fie rușine! Îmi insulți sora, afișându-te în public cu această… această *puttana*!

— Pe cine faci *puttana*? mârâi fata, dar se ridică în picioare și se retrase.

— Aș fi crezut că și o fată ca tine poate mai mult decât să se încurce cu boul ăsta, îi spuse Ezio. Chiar crezi c-o să te facă o doamnă?

— Nu vorbi așa cu ea, șuieră Duccio. Măcar e mai generoasă cu favorurile decât constipata aia de soră-ta. Dar presupun că e la fel de frigidă ca o călugăriță. Păcat, puteam s-o învăț câteva lucruri. Însă…

Ezio îl întrerupse cu răceală.

— I-ai frânt inima, Duccio.

— Da? Ce păcat.

— Așa că o să-ți rup mâna.

Fata începu să țipe și fugi. Ezio îl prinse pe smiorcăitul Duccio și-i forță brațul tânărului cavaler peste marginea băncii de piatră, pe care, cu câteva momente în urmă, avusese o erecție. Îi apăsă antebrațul de piatră până când lui Duccio îi dădură lacrimile.

— Oprește-te, Ezio! Te implor! Sunt singurul fiu al tatălui meu!

Ezio se uită la el cu dispreț și-l eliberă. Duccio căzu la pământ și se rostogoli, ținându-și la piept mâna lovită și văitându-se, cu hainele sale alese rupte și șifonate.

— Nu meriți efortul, îi spuse Ezio. Dar dacă nu vrei să mă răzgândesc în legătură cu mâna aia a ta, stai departe de Claudia. Și stai departe de mine.

După incident, Ezio alese un drum lung spre casă, cutreierând de-a lungul malului până când ajunse în vecinătatea câmpurilor. La întoarcere, aproape se lăsase întunericul, dar mintea îi era mai calmă. Își spuse că nu va permite niciodată, ca bărbat, să-și lase furia să pună stăpânire complet pe el.

Aproape de casă, îl zări pe fratele lui mai mic, pe care nu-l văzuse din dimineața zilei precedente. Îl salută cu căldură.

— *Ciao*, Petruccio. Ce pui la cale? I-ai tras clapa tutorelui? Și nu cumva a trecut ora ta de culcare?

— Nu fi ridicol, sunt practic adult. În câțiva ani, o să te bat de-o să vezi stele verzi!

Frații își zâmbiră larg. Petruccio ținea la piept o cutie sculptată în lemn. Era deschisă și Ezio observă mai multe pene albe și negre înăuntru.

— Sunt pene de vultur, explică băiatul, apoi arătă spre vârful turnului unei clădiri din apropiere. E un cuib vechi acolo. Probabil puii au crescut și au plecat. Se văd mult mai multe pene prinse între pietre.

Petruccio își privi rugător fratele.

— Ezio, pot să te rog să-mi faci rost de mai multe?

— Păi, pentru ce îți trebuie?

Petruccio lăsă privirea în pământ.

— E secret, spuse băiatul.

— Dacă îți fac rost de ele, te întorci înăuntru? E târziu.

— Da.

— Promiți?

— Promit.

— În regulă, atunci.

Ezio se gândi: „I-am făcut Claudiei o favoare azi, n-am de ce să nu-i fac una și lui Petruccio”.

Escaladarea turnului era periculoasă, căci pietrele lui erau netede și trebuia să se concentreze să găsească locuri de care să se prindă în îmbinările dintre lespezi. Mai sus, îi veniră în ajutor ornamentele arhitecturii. Îi luă o jumătate de oră să

ajungă în vârf, dar reuși să adune încă cincisprezece pene – toate pe care le găsise – și i le aduse lui Petruccio.

— Ai ratat una, spuse Petruccio arătând în sus.

— În pat! mârâi fratele lui.

Petruccio plecă.

Ezio spera ca mamei lor să-i placă darul. Era ușor să te prinzi de secretele lui Petruccio.

Intră și el în casă, zâmbind.

Capitolul 3

În dimineața următoare Ezio se trezi târziu, dar află, spre ușurarea sa, că tatăl lui nu avea nicio treabă pentru el. Se plimbă prin grădină, unde își găsi mama supraveghind lucrul la cireșii ei, ale căror flori abia începeau să iasă. Zâmbi când îl văzu și-i făcu semn să se apropie. Maria Auditore era o femeie înaltă și demnă, la începutul celui de-al patrulea deceniu de viață, cu părul împletit acoperit de o muselină albă, imaculată, având culorile familiei – negru și auriu – la margini.

— Ezio! *Buon' giorno*.

— *Madre*.

— Cum te simți? Sper că mai bine.

Îi atinse cu grijă rana de la cap.

— Sunt bine.

— Tatăl tău a zis că ar trebui să te odihnești cât de mult poți.

— N-am nevoie de odihnă, *Mamma*.

— În orice caz, nu vei avea parte de nimic palpitant în dimineața asta. Tatăl tău m-a rugat să am grijă de tine. Știu ce ai făcut.

— Nu știu la ce te referi.

— Nu te juca cu mine, Ezio. Știu de bătaia ta cu Vieri.

— Împrăștia povești mincinoase despre familia noastră. Nu puteam lăsa nepedepsită treaba asta.

— Vieri e tensionat, mai ales de când tatăl lui a fost închis.

Rămase o clipă pe gânduri.

— Francesco de' Pazzi poate fi în stare de multe lucruri, dar nu mi l-aș fi imaginat capabil să se alăture unui complot pentru uciderea un duce.

— Ce se va întâmpla cu el?

— Va avea loc un proces. Îmi imaginez că tatăl tău va fi unul dintre martorii cheie când se va întoarce ducele nostru Lorenzo.

Ezio părea agitat.

— Nu-ți face griji, n-ai de ce să te temi. Și n-am să-ți cer să faci ceva ce nu ți-ar plăcea. De fapt, aș vrea să mă ajuți cu o problemă pe care trebuie s-o rezolv. Nu va dura mult, și cred că s-ar putea chiar să-ți placă.

— Sunt bucuros să te ajut, *Mamma*.

— Haide, atunci. Nu este departe.

Părăsiră *palazzo*-ul braț la braț, mergând în direcția catedralei, într-un mic cartier unde mulți dintre artiștii Florenței își aveau atelierele și studiourile. Unele, precum cele ale lui Verrocchio și ale vedetei în devenire Alessandro di Mariano Filipepi, care deja dobândise porecla Botticelli, erau spațioase, aglomerate, pline de asistenți și ucenici ocupați cu pregătirea culorilor și amestecarea pigmenților, dar altele erau mai modeste. În fața unuia dintre acestea se opri Maria și bătu la ușă. În prag apăru imediat un tânăr arătos și bine îmbrăcat, aproape spilcuit, dar cu o înfățișare atletică, cu o claie de păr castaniu și o barbă bogată. Era probabil cu șase sau șapte ani mai mare decât Ezio.

— *Madonna* Auditore! Bine ai venit! Te așteptam.

— Leonardo, *buon' giorno*.

Cei doi se sărutară protocolar pe obraz.

„Cred că artistul ăsta se înțelege bine cu mama”, se gândi Ezio, căruia deja îi plăcea înfățișarea tânărului.

— Acesta e fiul meu, Ezio, adăugă Maria.

Artistul făcu o plecăciune și spuse:

— *Molto onorato, signore*. Leonardo da Vinci.

— Maestre.

— Nu tocmai – cel puțin nu încă, zise Leonardo zâmbind. Dar unde mi-e mintea? Intrați, intrați. Așteptați aici să văd dacă asistentul meu găsește niște vin și merg să vă aduc lucrările.

Atelierul nu era mare, dar dezordinea dinăuntru îl făcea să pară și mai neîncăpător. Pe mese erau îngrămădite schelete de păsări și mamifere mici, iar niște borcane umplute cu un lichid incolor conțineau diverse materii organice de un tip sau altul; Ezio nu recunoscu niciuna. În spate, pe un banc de lucru mare se aflau niște structuri ciudate sculptate cu migală în lemn, iar pe două șevalete erau așezate picturi neterminate ale căror tonuri erau mai întunecate decât cele obișnuite și ale căror contururi erau vag definite. Ezio și Maria se făcură comozi și, dintr-o cameră alăturată, apăru un tânăr arătos cu o tavă cu vin și prăjituri. Îi servi, zâmbi timid, și se retrase.

— Leonardo e foarte talentat.

— Dacă spui tu, *Madre*. Nu știu prea multe despre artă.

Ezio se gândea că viața lui va consta în a călca pe urmele tatălui său, deși avea o latură rebelă și aventuroasă, despre care știa că nu se potrivea cu statutul de bancher florentin. În orice caz, la fel ca și fratele lui mai mare, se vedea un om de acțiune, nu un artist sau vreun *connoisseur*.

— Știi, exprimarea sinelui e o parte esențială pentru a înțelege viața și a te putea bucura de ea la maximum, spuse mama lui. Ar trebui să-ți cauți și tu o manieră de exprimare, dragul meu.

Ezio se enervă.

— Am o mulțime de moduri de exprimare.

— Vreau să zic în afară de *signorine*, îi replică ea.

— Mamă!

Dar Maria îi răspunse doar cu o ridicare din umeri, și strângând buzele.

— Ar fi bine dacă ți-ai cultiva prietenia cu un om ca Leonardo. Cred că are un viitor promițător.

— La cum arată locul ăsta, înclin să te contrazic.

— Nu fi obraznic!

Fură întrerupți de Leonardo, care se întorcea aducând două cutii. Puse una jos.

— Te superi dacă o iei pe aceea? îl întrebă pe Ezio. L-aș ruga pe Agniolo, dar el trebuie să stea să păzească prăvălia. În plus, nu cred că e suficient de puternic pentru treburi din astea, bietul de el.

Ezio se ridică să ia cutia și fu surprins de cât era de grea. Aproape o scăpă.

— Ai grijă! îl atenționă Leonardo. Picturile dinăuntru sunt foarte delicate, iar mama ta mi-a plătit bani buni pentru ele!

— Mergem? spuse Maria. Abia aștept să le pun pe perete. Am ales niște locuri care sper să ți se pară potrivite, adăugă pentru Leonardo.

Ezio fu puțin uimit când auzi asta: oare merita un artist la început de carieră asemenea respect?

Pe drum, Leonardo făcea prietenos conversație, iar Ezio realiză că, fără să vrea, fusese cucerit de farmecul bărbatului. Totuși, era ceva la el ce găsea în mod instinctiv neliniștitor, deși nu știa exact ce. O răceală? Un simț al detașării față de ceilalți oameni? Poate era doar faptul că avea capul în nori, ca atâția

alți artiști, sau așa i se spusese lui Ezio. Simți un respect brusc, instinctiv, pentru pictor.

— Ezio, cu ce te ocupi? îl întrebă Leonardo.

— Lucrează pentru tatăl lui, răspunse Maria.

— Ah, un om al finanțelor! Te-ai născut în orașul potrivit pentru asta.

— E un oraș bun și pentru artiști, spuse Ezio. Atâția comanditari bogați.

— Suntem atât de mulți, totuși, bombăni Leonardo. E greu să atragi atenția. De-asta sunt așa de îndatorat mamei tale. Are un ochi foarte pătrunzător!

— Te concentrezi asupra picturii? întrebă Ezio gândindu-se la diversitatea lucrărilor din studio.

Leonardo păru îngândurat.

— E o întrebare dificilă. Sincer să fiu, mi-e greu să mă hotărăsc, iar acum sunt pe cont propriu. Ador să pictez și știu că pot s-o fac, dar… cumva pot să prevăd rezultatul final înainte de a ajunge la el și asta face lucrurile greu de terminat câteodată. Trebuie să fiu împins de la spate! Dar asta nu e tot. Câteodată simt că operei mele îi lipsește… nu știu… un scop. Are sens ce spun?

— Trebuie să ai mai multă încredere în tine, Leonardo, spuse Maria.

— Mulțumesc, dar uneori mi se pare că mai bine aș face lucruri mai practice, ceva care să aibă o legătură directă cu viața. Vreau să înțeleg viața – cum funcționează, cum funcționează totul.

— Atunci ar trebui să fii o sută de oameni într-unul, spuse Ezio.

— Doar de-aș putea! Știu ce vreau să explorez: arhitectura, anatomia, chiar și ingineria. Nu vreau să redau lumea prin penel, vreau să o schimb!

Vorbea cu atâta pasiune încât Ezio se simți mai degrabă impresionat decât iritat – în mod clar omul nu se lăuda; părea aproape chinuit de ideile care-i fierbeau în cap. Urmează să ne spună că mai compune și muzică și poezie! se gândi Ezio.

— Vrei să pui aia jos și să te odihnești puțin, Ezio? întrebă Leonardo. Poate e prea grea pentru tine.

Ezio scrâșni din dinți.

— Nu, *grazie*. Aproape am ajuns, oricum.

Când ajunseră la Palazzo Auditore, Ezio cără cutia până în holul de la intrare, unde o lăsă jos cât de încet și cu grijă îi permiteau mușchii încordați de durere și se simți mai ușurat decât ar fi vrut să recunoască chiar și față de el însuși.

— Mulțumesc, Ezio, spuse mama lui. Cred că ne vom descurca și fără tine de-acum, deși, dacă vrei să vii să ne ajuți cu aranjarea tablourilor…

— Mulțumesc, mamă… cred că cel mai bine ar fi să vă ocupați voi doi de treaba asta.

Leonardo întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sper că drumurile noastre se vor mai întâlni în curând.

— *Anch'io*.

— Ai putea să-l chemi pe unul dintre servitori să-l ajute pe Leonardo.

— Nu, spuse Leonardo. Prefer să mă ocup eu însumi de asta. Imaginează-ți dacă cineva ar scăpa o cutie!

Și, îndoindu-și genunchii, ridică doar cu un braț cutia pe care o pusese jos Ezio.

— Începem? îi spuse Mariei.

— Pe aici, zise ea. La revedere, Ezio, ne vedem la cină diseară. Hai, Leonardo.

Ezio îi urmări cu privirea părăsind sala. Acest Leonardo era evident o persoană care inspira respect.

Târziu după prânz, Giulio veni în fugă (cum făcea mereu) să-i spună că tatăl său avea nevoie de el în birou. Ezio se grăbi să-l urmeze pe secretar pe coridorul cu lambriuri de stejar care ducea spre partea din spate a casei.

— Ah, Ezio! Intră, băiatul meu.

Tonul lui Giovanni era serios și protocolar. Se ridică din spatele biroului pe care se aflau două scrisori voluminoase, înfășurate în pergament și sigilate.

— Se spune că ducele Lorenzo se va întoarce mâine sau poimâine cel târziu, spuse Ezio.

— Știu. Dar n-avem timp de pierdut. Vreau să duci documentele anumitor asociați de-ai mei, aici în oraș.

Giovanni împinse scrisorile în față, pe birou.

— Da, tată.

— Mai vreau să recuperezi un mesaj pe care un porumbel călător ar fi trebuit să-l aducă deja în colivia din *piazza* de la capătul străzii. Încearcă să nu te vadă nimeni când îl iei.

— Așa voi face.

— În regulă. Întoarce-te aici imediat după ce termini. Am niște lucruri foarte importante pe care vreau să le discut cu tine.

— Da, domnule.

— Stai cuminte de data asta. Nu vreau alte probleme acum.

Ezio decise să rezolve mai întâi partea cu mesajul adus de porumbel. Apusul era aproape și știa că erau puțini oameni afară la ora aceea. Mai târziu, piața urma să se umple de florentini care-și făceau *passeggiata*. În timp ce-și îndeplinea sarcina, observă ceva inscripționat pe zidul din spatele și de deasupra coliviei. Era nedumerit. Apăruse recent sau nu îl observase până atunci? Un citat inscripționat cu grijă pe care-l recunoscu din Cartea Ecleziastului: „Unde este multă înțelepciune este și multă tristețe”. Sub acesta, cineva adăugase o inscripție mai grosieră: „UNDE E PROFETUL?”

Dar Ezio reveni curând la sarcina pe care o avea. Recunoscu imediat porumbelul pe care-l căuta – era singurul cu un bilețel legat de picior. Îl desprinse repede și puse cu grijă pasărea înapoi în colivie, apoi ezită. Oare să citească biletul? Nu era sigilat. Desfășură rapid micul sul de hârtie și descoperi că nu conținea decât un nume – cel al lui Francesco de’ Pazzi. Ezio ridică din umeri. Presupuse că mesajul avea mai mult sens pentru tatăl lui decât pentru el. Nu-și putea da seama de ce numele tatălui lui Vieri, unul dintre posibilii conspiratori în complotul de a-l răsturna pe ducele de Milano – lucruri știute deja de Giovanni – ar mai avea și alte semnificații. Doar dacă nu însemna vreun fel de confirmare.

Dar trebuia să revină repede la ce avea de făcut. Ascunzând bilețelul în săculețul de la curea, se pregăti să livreze primul plic. Locul în care trebuia să ajungă îl surprinse, pentru că se afla în cartierul prostituatelor. Fusese deseori acolo cu Federico – înainte însă de a o întâlni pe Cristina –, dar nu se simțise niciodată în largul lui. Strânse mânerul pumnalului pentru a se calma, în timp ce se apropia de aleea dubioasă indicată de tatăl său. Adresa se dovedi a fi o tavernă sordidă, prost luminată, unde se servea Chianti în căni de lut.

Neștiind ce să facă în continuare, căci nu părea să fie nimeni în jur, fu surprins de o voce care venea din lateral.

— Ești băiatul lui Giovanni?

Se întoarse spre bărbatul aspru a cărui respirație mirosea a ceapă. Era însoțit de o femeie care poate că fusese frumoasă la un moment dat, dar arăta ca și cum zece ani de stat întinsă pe spate îi șterseseră aproape orice farmec. Dacă îi mai rămăsese ceva frumos, erau ochii ei clari și inteligenți.

— Nu, idiotule, îi spuse ea omului. Doar arată exact ca tatăl lui.

— Ai ceva pentru noi, spuse bărbatul, fără să o ia în seamă. Dă-o încoace.

Ezio ezită. Verifică adresa. Era cea corectă.

— Dă-o-ncoace, prietene, spuse omul apropiindu-se.

Tânărul îi simți din plin răsuflarea. Bărbatul acesta trăia numai cu usturoi și ceapă?

Puse scrisoarea în mâna deschisă a omului, care o trase imediat și o băgă într-o pungă de piele pe care o avea cu el.

— Bun băiat, zise bărbatul și apoi zâmbi.

Ezio fu surprins să vadă că zâmbetul îi conferea feței acestuia o anumită noblețe. Dar nu și cuvintele pe care le spunea.

— Și nu-ți face griji, adăugă el. Nu suntem contagioși.

Făcu o pauză și se uită la femeie.

— Cel puțin, eu nu-s.

Femeia râse și-l lovi în braț. Apoi cei doi se îndepărtară.

Ezio părăsi ușurat aleea. Adresa de pe a doua scrisoare îl trimitea pe o stradă la vest de baptisteriu. Un cartier mult mai bun și mai liniștit în acea perioadă a zilei. Se grăbi să traverseze orașul.

Un bărbat voinic care arăta ca un soldat îl aștepta sub o arcadă. Era îmbrăcat în veșminte rustice, din piele, dar mirosea curat și proaspăt și era bărbierit.

— Aici, îl chemă omul.

— Am ceva pentru tine, spuse Ezio. De la…

— Giovanni Auditore?

Bărbatul vorbea cu o voce foarte joasă, aproape în șoaptă.

— *Si*.

Omul se uită în jur, în josul și în susul străzii. Se vedea doar un lampagiu, la ceva distanță.

— Ai fost urmărit?

— Nu. De ce să fiu?

— Nu contează. Dă-mi scrisoarea. Repede.

Ezio i-o înmână.

— Lucrurile se precipită, spuse bărbatul. Spune-i tatălui tău că vor acționa în seara asta. Ar trebui să-și facă planuri pentru protecție.

Ezio fu luat prin surprindere.

— Ce? Despre ce vorbești?

— Am spus deja prea multe. Grăbește-te acasă.

Și bărbatul se făcu nevăzut printre umbre.

— Așteaptă! strigă Ezio după el. Ce vrei să spui? Întoarce-te!

Dar omul dispăruse.

Ezio merse repede în susul străzii către lampagiu.

— Cât e ceasul? îl întrebă.

Lampagiul privi spre cer și zise:

— Trebuie să fi trecut un ceas de când sunt la datorie. Înseamnă că e-n jur de ora opt.

Ezio făcu un calcul rapid. Probabil plecase de la *palazzo* cu două ore în urmă și i-ar fi luat poate douăzeci de minute să se întoarcă acasă. O luă la fugă. O premoniție groaznică îi copleși sufletul.

Până când zări reședința Auditore, știa deja că ceva era în neregulă. Nu se vedea nicio lumină aprinsă și porțile erau deschise. Grăbi pasul, strigând în timp ce alerga:

— Tată! Federico!

Sala cea mare a *palazzo*-ului era întunecată și pustie, dar era suficientă lumină pentru ca Ezio să vadă mese răsturnate, scaune distruse, vase și sticle sparte. Cineva smulsese picturile lui Leonardo de pe pereți și le ciopârțise cu cuțitul. Auzi prin întunericul ce-l înconjura hohotele de plâns ale unei femei: mama lui!

Porni spre locul din care venea sunetul, dar o umbră se mișcă în spatele lui și ceva i se ridică deasupra capului. Ezio se răsuci și apucă sfeșnicul de argint care urma să-i zdrobească capul. Îl trase cu sălbăticie, iar atacatorul dădu drumul obiectului cu un urlet speriat. Ezio aruncă sfeșnicul, prinse mâna atacatorului și-l trase la lumină. Era pregătit să ucidă, iar pumnalul era deja scos.

— Oh! *Ser* Ezio! Tu ești! Slavă Domnului!

Ezio recunoscu vocea, apoi și chipul menajerei familiei, Annetta, o țărancă aprigă, care servise familia ani de zile.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă apucând-o de încheieturi și aproape scuturând-o, tulburat și panicat.

— Au venit... gărzile orașului. I-au arestat pe tatăl tău și pe Federico... l-au luat chiar și pe micul Petruccio, l-au smuls din brațele mamei tale!

— Unde-i mama? Unde-i Claudia?

— Aici suntem, se auzi o voce nesigură din întuneric.

Claudia apăru sprijinindu-și mama. Ezio îi aduse un scaun. În lumina slabă, o văzu pe Claudia sângerând, cu hainele pătate și rupte. Maria nu părea să-i observe prezența. Se așezase pe scaun și bocea tremurând. Strângea în mâini cutiuța de lemn cu pene, pe care Petruccio i-o dăduse cu nici două zile în urmă – parcă trecuse o viață de atunci.

— Doamne, Claudia! Ești bine?

O privi și furia puse stăpânire pe el.

— Te-au...

— Nu, sunt în regulă. M-au bruscat puțin pentru că au crezut că le pot spune unde ești. Dar mama... Of, Ezio, i-au dus pe tata, pe Federico și pe Petruccio la Palazzo Vecchio!

— Mama voastră e tulburată, spuse Annetta. Când li s-a împotrivit, ei au...

Nu mai reuși să continue.

— *Bastardi*!

Ezio se gândi rapid.

— Aici nu e un loc sigur. Ai unde să le duci, Annetta?

— Da, da... la sora mea. Vor fi în siguranță acolo.

Annetta abia putea vorbi, frica și suferința îi înecau glasul.

— Trebuie să ne mișcăm repede. Gărzile sigur se vor întoarce după mine. Claudia, mamă – nu e timp de pierdut. Nu luați nimic, doar duceți-vă cu Annetta. Acum! Claudia, sprijin-o pe mama.

Încă buimac, le conduse afară din casa lor răvășită și le ajută să pornească la drum încredințându-le loialei Annetta, care începea să-și revină. Ezio analiza toate implicațiile, era zguduit de turnura pe care o luaseră lucrurile. Disperat, încercă să-și imagineze ce se întâmplase și să-și dea seama ce trebuia să facă acum, ce trebuia să facă pentru a-și salva tatăl și frații... Imediat, înțelese că trebuia să găsească o cale să-și vadă tatăl,

să afle care era motivul acestui atac, al acestui ultragiu adus familiei sale. Dar Palazzo Vecchio! I-au dus familia în cele două celule mici din turn, era sigur de asta. Poate că ar fi existat o șansă... Numai că locul era fortificat ca o redută; probabil că mai erau și gărzi de temut, mai ales în seara asta.

Încercând să se calmeze și să gândească clar, porni pe străzi spre Piazza della Signoria, lipit de ziduri și privind în sus. Torțele ardeau în crenelurile zidurilor și în partea de sus a turnului, iluminând gigantica *fleur-de-lys* roșie, care era emblema orașului, și marele ceas de la baza turnului. Mijind ochii ca să vadă mai clar, lui Ezio i se păru că discerne un pic mai sus lumina palidă a unei lumânări prin fereastra îngustă, cu gratii, de lângă vârf. Se vedeau câțiva paznici deasupra marilor porți duble ale *palazzo*-ului, și încă mai mulți pe creneluri. Dar Ezio nu zări niciunul în vârful turnului, ale cărui creneluri erau oricum deasupra ferestrei la care trebuia să ajungă.

Ocoli piața, îndepărtându-se de *palazzo*, și ajunse pe strada îngustă care ducea în afara pieței, de-a lungul aripii de nord a clădirii. Din fericire, încă mai erau destui oameni în jur, plimbându-se și bucurându-se de aerul serii. Lui Ezio i se păru dintr-odată că trăia într-o lume diferită de a lor, că fusese rupt de societatea prin care înotase ca un pește până acum trei sau patru ore. Era înfiorat de gândul că viața putea continua în rutina ei pentru toți oamenii aceștia, în timp ce viața familiei lui fusese distrusă. Din nou, își simți inima cuprinsă de mânie și frică. Își întoarse însă gândurile la ce avea de făcut și o expresie ca de oțel i se așternu pe chip.

Zidul din față era abrupt și amețitor de înalt, dar întunecat, ceea ce era în avantajul lui. În plus, pietrele din care era construit *palazzo*-ul erau zgrunțuroase, deci urma să aibă o mulțime de puncte de sprijin pentru mâini și picioare care să-l ajute să urce. O problemă puteau fi gărzile postate pe crenelurile din aripa de nord, cărora trebuia să le facă față la un moment dat. Spera ca majoritatea să fie grupate de-a lungul fațadei principale a clădirii, orientate spre vest.

Trăgându-și răsuflarea și uitându-se în jur – nu mai era nimeni pe strada întunecată –, făcu un salt, se agăță bine de zid, prinzându-se cu degetele de la picioare, care erau încălțate în ghete de piele moale, și începu să escaladeze.

Odată ajuns la creneluri se ghemui, cu gambele încordate de la efort. Aici erau doi paznici, dar stăteau cu spatele la el, privind spre piața luminată de dedesubt. Ezio rămase nemișcat un moment, până când deveni clar că nu-l auziseră urcând. Rămânând ghemuit, țâșni spre ei și apoi atacă. Îi prinse de gât și-i trase în spate, folosindu-se de greutatea acestora pentru a-i pune jos. Într-o clipă, le scoase coifurile și-i lovi cap în cap cu putere – cei doi zăceau inconștienți înainte să realizeze ce se întâmplase. Dacă acest atac eșua, Ezio știa că ar fi fost nevoit să le taie gâturile fără nicio secundă de ezitare.

Făcu încă o pauză ca să-și recapete răsuflarea. Acum spre turn. Acesta era construit din piatră mai netedă, ceea ce îngreuna escaladarea. În plus, trebuia să urce din nord spre vest, unde era fereastra celulei. Se rugă ca nimeni din piață sau de pe creneluri să nu se uite în sus. N-ar fi vrut să fie doborât de săgeata unei arbalete după ce ajunsese așa departe.

Colțul în care zidurile din nord se întâlneau cu cele din vest era dur și descurajant și, pentru o clipă, Ezio rămase agățat acolo, înțepenit, căutând o priză de mână, dar nu părea să existe vreuna. Privi în jos și-l văzu undeva departe pe unul dintre paznicii de pe creneluri uitându-se în sus. Îi putea vedea clar fața palidă. Îi putea vedea ochii. Se lipi de zid. În hainele lui de culoare închisă era la fel de evident ca un gândac pe o față de masă albă. Inexplicabil, omul își coborî privirea și continuă să patruleze. Îl văzuse? Nu-i venise să creadă ce văzuse? Din cauza încordării, gâtul lui Ezio zvâcnea. Respiră din nou abia după un minut, timp în care încercase să se relaxeze.

După un efort uimitor ajunse la țintă, recunoscător pentru pervazul îngust pe care se putea cocoța ca să privească în celula strâmtă de dincolo de fereastră. „Dumnezeu e milostiv”, se gândi atunci când recunoscu silueta tatălui său, care stătea cu spatele spre el, părând să citească la lumina slabă a unei lumânări.

— Tată! îl strigă el încet.

Giovanni se întoarse.

— Ezio! Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai…

— Nu contează, tată.

În timp ce Giovanni se apropia, Ezio văzu că avea mâinile însângerate și învinețite și fața palidă și trasă.

— Doamne, tată, ce ți-au făcut?

— M-au bătut, dar nu am răni grave. Contează mai mult ce fac mama și sora ta.

— Sunt în siguranță acum.

— Cu Annetta?

— Da.

— Doamne ajută.

— Ce s-a întâmplat, tată? Te așteptai la asta?

— Nu chiar atât de repede. I-au arestat și pe Federico și Petruccio – cred că sunt în celula din spatele acesteia. Dacă Lorenzo ar fi fost aici, lucrurile ar fi stat altfel. Ar fi trebuit să-mi iau mai multe măsuri de precauție.

— Despre ce vorbești?

— N-avem timp pentru asta acum! aproape că strigă Giovanni. Ascultă-mă: trebuie să te întorci acasă. În biroul meu e o ușă secretă. În încăperea de după ea e ascuns un cufăr. Ia *tot* ce găsești înăuntru. Înțelegi? *Tot*! Multe lucruri o să ți se pară ciudate, dar tot ce e acolo e important.

— Da, tată.

Ezio își mută ușor greutatea trupului, agățat în continuare de gratiile ferestrei într-o poziție care îi putea fi fatală.

Nu îndrăznea să privească în jos și nu știa cât timp mai putea rămâne nemișcat.

— Printre alte lucruri vei găsi o scrisoare și niște documente. Trebuie să i le duci fără întârziere – în seara asta! – lui *Messer* Alberti…

— Gonfalionerul?

— Exact. Acum, du-te!

— Dar, tată…

Ezio voia să spună că și-ar fi dorit să facă mai mult decât să transporte documente și bolborosi:

— Familia Pazzi e în spatele treburilor ăstora? Am citit bilețelul adus de porumbelul călător. Spunea că…

Dar Giovanni îi făcu semn să tacă. Ezio auzi cheia întorcându-se în încuietoarea din ușa celulei.

— Mă duc la interogatoriu, spuse Giovanni aspru. Pleacă până nu te descoperă. Doamne, ești un băiat curajos. Vei fi vrednic de destinul tău. Pentru ultima oară – du-te!

Ezio se prinse de marginea zidului ieșind din raza vizuală a gărzilor, și rămase ascultând cum tatăl lui era luat de acolo. Îi venea greu să îndure ceea ce auzea. Apoi se pregăti pentru

coborâre. Știa că aproape întotdeauna e mai greu să cobori decât să urci, dar în ultimele patruzeci și opt de ore câștigase multă experiență în escaladarea clădirilor. Începu să coboare din turn, alunecă o dată sau de două ori, dar se ținu bine, până când ajunse iar pe creneluri, unde cei doi paznici zăceau lați tot unde-i lăsase. Încă un noroc! Îi lovise cap în cap cât de tare putuse, dar dacă și-ar fi recăpătat cunoștința în timp ce el era sus pe turn și ar fi dat alarma… ei bine, nu avea rost să se gândească la consecințe.

Într-adevăr, nu avea nici timp să se gândească la asemenea lucruri. Se balansă peste creneluri și privi în jos. Timpul era esențial. Dacă vedea ceva sub el care să-i amortizeze căderea, putea îndrăzni să se arunce. În timp ce-și obișnuia ochii cu întunericul, observă, mult dedesubt, tenda unei gherete părăsite. Să riște? Dacă reușea, câștiga câteva minute prețioase. Dacă nu, un picior rupt ar fi fost cea mai mică problemă a lui. Trebuia să aibă încredere.

Respiră adânc și se aruncă în întuneric.

Tenda se prăbuși sub greutatea lui, dar fusese bine prinsă și rezistă suficient cât să-i amortizeze căderea. Ezio rămăsese fără suflu, iar a doua zi urma să se trezească cu câteva dureri în coaste, dar era jos! Și nu se auzea nicio alarmă.

Se scutură și se grăbi în direcția a ceea ce până în urmă cu câteva ore fusese casa lui. Când ajunse, realiză că, în graba momentului, tatăl său uitase să-i spună unde era ușa secretă. Giulio ar fi trebuit să știe, dar de unde să-l ia pe Giulio acum?

Din fericire, nu găsi pe nimeni pândind în apropierea casei. Putea să intre fără probleme. Se opri pentru un minut în prag, aproape incapabil să străbată prin beznă – casa părea schimbată, sanctitatea îi fusese pângărită. Din nou, Ezio trebuia să-și adune gândurile, conștient că acțiunile lui erau esențiale. Familia lui depindea de el. Intră în casă pe întuneric. Ceva mai târziu, stătea la lumina lugubră a unei lumânări, în mijlocul biroului, și se uita în jur.

Locul fusese întors pe dos de gărzi, care clar confiscaseră un număr mare de documente bancare, iar haosul general de rafturi căzute, scaune răsturnate, sertare aruncate pe jos, hârtii împrăștiate și cărți azvârlite peste tot nu-i făceau lui Ezio sarcina mai ușoară. Dar cunoștea bine biroul, vederea îi era pătrunzătoare și își folosea mintea. Pereții erau groși, oricare

dintre ei putea avea o cameră ascunsă în interior, dar Ezio alese zidul în care era montat șemineul mare și începu să caute acolo unde zidul era mai gros, pentru a adăposti hornul. Apropiind mult lumânarea, cercetând locul, atent la orice zgomot care putea anunța întoarcerea gărzilor, reuși în sfârșit să deslușească conturul abia sesizabil al unei uși în lambriurile de pe perete, în partea stângă a impozantului cămin turnat. Trebuia să găsească ceva cu care s-o poată deschide. Se uită cu atenție la *colossi* sculptați care țineau placa de marmură de deasupra șemineului pe umerii lor. Nasul celui din stânga arăta ca și cum ar fi fost spart și reparat, pentru că avea o fisură fină la bază. Îl atinse și descoperi că era puțin dezlipit. Cu sufletul la gură, îl mișcă încet și o ușă cu balamale pe arcuri alunecă silențios în perete, dezvăluind un coridor cu podea de piatră care ducea către stânga.

Pe când intra, dădu cu piciorul drept peste o lespede care, odată mișcată, declanșa aprinderea lămpilor cu ulei agățate în pereții pasajului. Nu era lung, cobora puțin și se termina într-o cameră circulară decorată mai degrabă în stil sirian decât italian. Lui Ezio îi reveni în minte imaginea unei picturi din biroul personal al tatălui său, care înfățișa castelul Masyaf, cândva sediul Ordinului Asasinilor. Dar n-avea timp să se gândească dacă acest decor ciudat avea vreo semnificație specială. Încăperea era nemobilată, iar în centrul ei se afla un cufăr mare, cu întărituri din fier, ferecat cu două lacăte grele. Se uită prin cameră căutând o cheie, dar, în afară de ornamente, nu mai era nimic. Ezio tocmai se întreba dacă să se întoarcă în biroul tatălui să o caute acolo și dacă avea timp să facă asta, când, din întâmplare, atinse cu mâna una dintre încuietori, care se deschise. Cealaltă încuietoare se deschise la fel de ușor. Îi insuflase tatăl său vreo putere de care nu știa? Erau încuietorile astfel făurite încât să răspundă la atingerea unei persoane anume? Se adunau misterele, dar acum nu avea timp să se gândească la ele.

Deschise cufărul și văzu înăuntru o glugă albă, în mod clar veche, și posibil făcută dintr-un material de lână pe care nu-l recunoscu. Ceva îl împinse să și-o pună pe cap și, dintr-odată, o putere ciudată se aprinse în el. Își lăsă în jos gluga, dar nu o scoase de tot.

Cufărul mai conținea o apărătoare de piele pentru braț, o lamă de pumnal care, în loc să aibă mâner, avea un mecanism straniu pe care nu-l înțelegea, o sabie, o bucată de pergament acoperită cu simboluri și litere și ceva ce părea să facă parte dintr-un plan, împreună cu scrisoarea și documentele pe care tatăl lui îi spusese să le ducă lui Uberto Alberi. Le luă pe toate, închise cufărul, și se retrase în birou, închizând cu grijă ușa secretă. În încăpere, găsi o tolbă pentru documente de-a lui Giulio și ascunse conținutul cufărului înăuntru, prinzându-și apoi tolba la piept. Își fixă sabia la brâu. Neștiind ce era de făcut cu această colecție ciudată de obiecte și neavând timp să reflecteze la motivele pentru care tatăl lui ar păstra astfel de lucruri într-o cameră secretă, se întoarse cu precauție către ușile principale ale *palazzo*-ului.

Dar imediat cum ajunse în curte, dădu peste două gărzi care se apropiau. Era prea târziu să se ascundă. Îl văzuseră.

— Stai! strigă unul dintre ei și porniră amândoi spre el.

Nu avea unde să se retragă. Ezio văzu că își scoseseră deja săbiile.

— De ce ați venit aici? Ca să mă arestați?

— Nu, spuse cel care vorbise și prima oară. Ordinele sunt să te omorâm.

În aceeași clipă, al doilea bărbat porni spre el.

Ezio scoase și el sabia. Deși nu era obișnuit cu arma aceea, o mânuia cu ușurință și siguranță ca și cum ar fi folosit-o toată viața. Pară primele lovituri, la stânga și la dreapta, ambele gărzi atacându-l în același timp. Săreau scântei din toate cele trei săbii, dar Ezio simți cum noua lui lamă rezista, ascuțită și însetată de sânge. Chiar când al doilea soldat încercă să-i despice brațul din umăr, Ezio se mișcă spre dreapta, pe sub lama ațintită spre el. Își mută echilibrul de pe un picior pe altul și fandă. Soldatul se dezechilibră, în timp ce brațul cu care ținea sabia se izbi de umărul lui Ezio, fără să-l rănească. Tânărul se folosi de propriul avânt pentru a-și împinge noua sabie în sus, străpungându-l direct în inimă. Apoi își flexă vârfurile picioarelor, ridică piciorul stâng și-l împinse pe soldatul mort din sabia care-l ucisese, întorcându-se pentru a-l confrunta pe partenerul lui, care se apropia urlând, mânuind o sabie grea.

— Pregătește-te să mori, *traditore*!

— Nu sunt trădător și nici vreun alt membru al familiei mele nu este.

Bărbatul se năpusti spre el, sfâșiindu-i mâneca stângă, făcând să-i țâșnească sângele. Ezio tresări, dar numai o secundă. Soldatul înaintă, sesizând avantajul, și Ezio îl lăsă să fandeze încă o dată, apoi, făcând un pas în spate, îi puse piedică și împinse sabia fără șovăială și cu forță spre gâtul atacatorului aflat în cădere, retezându-i capul de pe umeri înainte ca bărbatul să se prăbușească.

Pentru un moment, respirând greu, Ezio rămase pe loc, tremurând în liniștea subită care urmă atacului. Era prima oară în viața lui când omora pe cineva... sau nu era chiar așa, deoarece simțea o altă viață, mult mai vastă înăuntrul lui, o viață care părea să aibă ani de experiență într-ale morții.

Senzația îl sperie. Noaptea aceasta îl făcuse să se maturizeze brusc – dar această nouă senzație părea să trezească o forță întunecată din adâncul lui. Era ceva mult mai profund decât efectele experiențelor tulburătoare din ultimele ore. Cu umerii încovoiați, porni pe străzile întunecate spre reședința lui Alberti, atent la fiecare sunet și privind mereu în urmă. Într-un târziu, aproape complet extenuat, totuși capabil încă să continue, ajunse la casa gonfalonierului. Se uită la fațadă și văzu o lumină slabă la una dintre ferestrele din față. Bătu tare în ușă cu mânerul sabiei.

Agitat și nerăbdător, pentru că nu primise niciun răspuns, ciocăni iarăși, mai tare și mai zgomotos. Același rezultat.

Dar, la a treia încercare, o vizetă se deschise în ușă, apoi se închise la loc. Imediat după aceea ușa se deschise și un servitor bănuitor și înarmat îl primi înăuntru. Ezio îi spuse ce treabă avea și fu condus într-o cameră de la parter, unde Alberti stătea la un birou înțesat de hârtii. Lui Ezio i se păru că în spatele lui, pe jumătate întors și așezat pe un scaun lângă focul mocnit, se afla încă un om, înalt și puternic, dar numai o parte din profilul lui era vizibil, și aceea neclară.

— Ezio? zise Alberti ridicându-se surprins. Ce faci aici la ora asta?

— Eu... Eu nu...

Alberti se apropie de el și îi puse mâna pe umăr.

— Stai, copile. Respiră. Trage-ți sufletul.

Ezio dădu din cap. Acum se simțea mai în siguranță, dar și mai vulnerabil. Evenimentele serii, de când pornise să livreze scrisorile lui Giovanni, începeau să-l copleșească. Uitându-se la ceasul de alamă de pe piedestal, desluși că era aproape miezul nopții. Trecuseră într-adevăr doar douăsprezece ore de când puștiul Ezio mersese cu mama lui să ia tablourile din atelierul unui artist? Mai avea puțin și plângea. Dar își reveni, și cel care vorbi fu bărbatul Ezio.

— Tatăl și frații mei au fost arestați – nu știu din al cui ordin. Mama și sora mea se ascund, iar casa familiei noastre a fost devalizată. Tata mi-a poruncit să vă aduc această scrisoare și aceste documente…

Ezio scoase documentele din tolbă.

— Mulțumesc.

Alberti își puse o pereche de ochelari și apropie scrisoarea lui Giovanni de lumina lumânării care ardea pe biroul lui. Nu se auzea niciun sunet în cameră în afară de ticăitul ceasului și ocazionalul trosnet al tăciunilor. Dacă mai era vreo prezență în cameră, Ezio uitase de ea.

Alberti își îndreptă acum atenția către documente. Le analiză ceva timp și într-un târziu puse unul dintre ele cu discreție în interiorul pieptarului său negru. Pe celelalte le așeză cu grijă de-o parte, separat de teancul de hârtii de pe birou.

— S-a produs o teribilă neînțelegere, dragul meu Ezio, spuse el scoțându-și ochelarii. E drept că s-au făcut acuzații – acuzații serioase – și că s-a aranjat un proces pentru mâine dimineață. Dar se pare că cineva a fost, probabil din motive personale, prea zelos. Dar nu te îngrijora, o să clarific totul.

Ezio abia îndrăznea să-l creadă.

— Cum?

— Documentele pe care mi le-ai adus conțin dovezi ale unui complot împotriva tatălui tău și împotriva orașului. La voi prezenta la audierea de mâine, iar Giovanni și frații tăi vor fi eliberați. Îți garantez.

Tânărul fu cuprins de ușurare. Îi cuprinse mâna gonfalonierului cu palmele.

— Cum vă pot mulțumi?

— Administrarea justiției e treaba mea, Ezio. O iau foarte în serios și…

Ezită pentru o fracțiune de secundă, apoi continuă:

— Tatăl tău e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Alberti zâmbi.

— Dar unde-mi sunt manierele? Nu ți-am oferit un pahar de vin. Unde îți vei petrece noaptea? întrebă el după o scurtă pauză. Încă sunt ocupat cu niște treburi urgente, dar servitorii mei se vor asigura că ai de mâncare, de băut și un pat cald.

•

La momentul respectiv, Ezio nu știa ce-l făcuse să refuze o ofertă atât de amabilă.

Era trecut bine de miezul nopții când părăsi reședința gonfalonierului. Ridicându-și din nou gluga, se furișă pe străzi încercând să-și adune gândurile. Imediat, își dădu seama încotro îl purtau picioarele.

Odată ajuns, se urcă la balcon cu mai multă ușurință decât și-ar fi imaginat – poate că tensiunea îi întărise mușchii – și bătu ușor la obloanele ei, chemând-o cu blândețe:

— Cristina! *Amore*! Trezește-te! Eu sunt.

Așteptă, silențios ca o pisică, și ascultă. O auzi foindu-se în așternuturi, apoi ridicându-se. Apoi îi auzi vocea speriată de cealaltă parte a obloanelor.

— Cine e?

— Ezio.

Deschise repede obloanele.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Lasă-mă să intru. Te rog.

Așezat pe patul ei, îi spuse întreaga poveste.

— Știam eu că ceva nu e în ordine, zise ea. Tatăl meu părea tulburat în seara asta. Dar din câte îmi spui, se pare că se va termina cu bine.

— Aș vrea să mă lași să stau aici în noaptea asta – nu-ți face griji, o să plec cu mult înainte să răsară soarele – și trebuie să-ți las ceva de care să ai grijă.

— O, Ezio, sigur că poți.

Se afundă într-un somn agitat în brațele ei.

Capitolul 4

Era o dimineață cenușie și noroasă – iar orașul părea apăsat de căldura înăbușitoare care se adunase în norii de deasupra lui. Ezio sosi în Piazza della Signoria și văzu, spre surprinderea lui, că acolo deja se adunase o mulțime numeroasă. Fusese ridicată o platformă, pe care se afla o masă acoperită cu o pânză grea de brocart, cu stema orașului. În spatele ei stătea Uberto Alberti și un bărbat înalt, bine făcut, cu un nas ca un cioc și ochi atenți, calculați, îmbrăcat într-o robă roșu-aprins – Ezio nu-l cunoștea. Dar atenția îi fu atrasă de ceilalți ocupanți ai platformei – tatăl și frații lui, toți în lanțuri; deasupra lor era o construcție înaltă cu o grindă masivă de care erau suspendate trei ștreanguri.

Ezio ajunsese în piață într-o stare de optimism încordat – nu îi spusese gonfalonierul că toate se vor rezolva azi? Acum sentimentele i se schimbară. Ceva nu era în regulă – nu era deloc în regulă. Încercă să înainteze, dar nu reuși să treacă prin mulțime – o senzație de claustrofobie punea stăpânire pe el. Încercând cu disperare să se calmeze, să-și calculeze acțiunile, se opri, își trase gluga peste cap și își aranjă sabia agățată la centură. Alberti nu-l putea dezamăgi, nu-i așa? În tot acest timp, observă că bărbatul înalt de pe platformă, spaniol după îmbrăcămintea, fața și tenul său, studia masa de oameni cu ochi pătrunzători. Cine era? De ce imaginea sa trezea ceva în memoria lui Ezio? Îl văzuse înainte pe undeva?

Gonfalonierul, strălucitor în roba lui oficială, ridică mâna pentru a face mulțimea să tacă, ceea ce se și întâmplă instantaneu.

— Giovanni Auditore, spuse Alberti pe un ton poruncitor, care, pentru urechea ascuțită a lui Ezio, nu reuși să mascheze o notă de teamă. Tu și complicii tăi sunteți acuzați de trădare. Aveți vreo dovadă care să contrazică această acuzație?

Giovanni părea în același timp surprins și neliniștit.

— Da, dovezile sunt în documentele care ți-au fost livrate azi-noapte.

— Nu știu nimic despre astfel de documente, Auditore, spuse Alberti.

Ezio își dădu seama imediat că asista la o înscenare de proces, dar nu înțelegea de ce i-ar fi trădat Alberti.

— E o minciună! strigă el, dar vocea îi fu înecată de răcnetul mulțimii.

Se luptă să se apropie, dându-i la o parte pe spectatorii furioși, dar erau prea mulți și rămase captiv între ei.

— Dovezile împotriva ta au fost strânse și examinate, continuă Alberti. Sunt de necontestat. În absența oricărei dovezi contrare, funcția pe care o ocup mă obligă să te declar pe tine și pe complicii tăi, Federico, Petruccio și – *in absentia* – pe fiul tău, Ezio, – *vinovați* de infracțiunea de care sunteți acuzați.

Făcu o pauză, iar mulțimea amuți din nou.

— Vă condamn pe toți la moarte. Sentința va fi executată imediat.

Mulțimea vui din nou. La un semnal al lui Alberti, călăul pregăti ștreangurile, în timp ce două ajutoare de-ale lui îl luară mai întâi pe micul Petruccio, care se străduia să nu plângă. Îi trecură funia pe după gât în timp ce băiatul spuse o rugăciune scurtă și preotul îl stropi pe cap cu apă sfințită. Apoi călăul trase o pârghie montată în spânzurătoare, și băiatul se legănă în aer până ce rămase nemișcat.

— Nu! urlă Ezio, abia venindu-i să creadă ce vedea. Dumnezeule, nu! Te rog, nu!

Dar cuvintele i se înecară în gât, copleșit de pierderea suferită.

Federico fu următorul. Zbierând că el și familia lui sunt nevinovați, se luptă în zadar să se elibereze de gărzile care-l duceau spre spânzurătoare. Ezio, disperat, căznindu-se din răsputeri să înainteze, văzu o lacrimă solitară alunecând pe obrazul cadaveric al tatălui său. Îngrozit, își văzu fratele mai mare și cel mai bun prieten legănându-se de capătul funiei – îi luă mai mult să părăsească lumea decât îi luase lui Petruccio, dar într-un târziu rămase și el nemișcat, balansându-se în laț – puteai auzi grinda de lemn scârțâind în tăcerea care se lăsase. Ezio se lupta cu îndoiala din sufletul lui – chiar se întâmplau toate astea?

Mulțimea începu să murmure, dar o voce fermă o potoli. Vorbea Giovanni Auditore.

— Tu ești trădătorul, Uberto. Tu, unul dintre asociații și prietenii cei mai apropiați, căruia mi-am încredințat viața! Și

sunt un prost. N-am văzut că ești unul dintre ei. Ne poți lua viața astăzi, ridică el vocea, cu furie și durere, dar nu uita – o să ți-o luăm și noi pe a *ta*!

Plecând capul rămase tăcut. Urmă o liniște profundă, întreruptă doar de murmurul rugăciunilor preotului, în timp ce Giovanni Auditore mergea cu demnitate spre spânzurătoare, purtându-și sufletul pe ultimul drum pe care avea să mai călătorească vreodată!

La început Ezio fu prea șocat ca să simtă suferință. Parcă îl lovise un pumn uriaș de fier. Dar când trapa de sub Giovanni se deschise, nu putu să se abțină.

— *Tată*! strigă cu vocea spartă.

Instantaneu, ochii spaniolului se ațintiră asupra lui. Era oare ceva supranatural în vederea lui, încât putea să-l observe într-o asemenea aglomerație? Ezio îl văzu, cu încetinitorul parcă, pe spaniol înclinându-se către Alberti, șoptindu-i ceva, și arătând cu degetul.

— Gărzi! strigă Alberti arătând și el cu degetul. Acolo! Încă unul dintre ei! Prindeți-l!

Înainte ca mulțimea să reacționeze și să-l prindă, Ezio își făcu loc spre marginea pieței, lovindu-i cu pumnii pe cei care îi blocau trecerea. Un soldat îl aștepta deja. Îl înșfăcă pe Ezio, trăgându-l de glugă. Acționând acum dintr-o pornire instinctivă lăuntrică, Ezio se eliberă și își scoase sabia cu o mână, iar cu cealaltă îl apucă pe soldat de gât. Reacția lui fusese mult mai rapidă decât anticipase celălalt și, înainte să apuce să ridice mâinile pentru a se apăra, Ezio îl strânse și mai tare. Dintr-o mișcare iute, îl străpunse, despicându-i trupul cu sabia, iar intestinele bărbatului i se revărsară de sub tunică pe pavaj. Împinse într-o parte cadavrul și se întoarse spre platformă, fixându-l pe Alberti cu privirea.

— Te voi ucide pentru asta! urlă Ezio cu vocea plină de ură și mânie.

Dar gărzile se apropiau. Ezio, în care se trezi instinctul de apărare, fugi de ele spre străzile de dincolo de piață, care păreau mai sigure. Spre groaza lui, văzu încă două gărzi iuți de picior care se grăbeau să-i taie calea.

Se întâlniră la marginea pieței. Cele două gărzi îl atacară, blocându-i retragerea, în timp ce alți soldați veneau din spate. Ezio se luptă frenetic. Apoi o contră nefericită a unuia dintre ei îl

făcu să-și scape sabia din mână. Speriindu-se că urma sfârșitul, Ezio se întoarse pentru a fugi de atacatori –, dar, înainte să pornească, se întâmplă ceva incredibil. De pe strada îngustă pe care voia să intre, aflată la câțiva metri distanță, apăru un om îmbrăcat neîngrijit, care se năpusti cu viteza fulgerului asupra celor doi soldați din spate și, cu un pumnal lung, le străpunse adânc încheieturile mâinilor în care țineau săbiile, sfâșiindu-le tendoanele și dezarmându-i. Se mișca atât de repede, încât Ezio abia îi putea urmări mișcările. Bărbatul îi recuperă tânărului sabia căzută și i-o aruncă. Ezio îl recunoscu și simți duhoarea de usturoi și ceapă. În acel moment, nici trandafirii din Damasc nu puteau mirosi mai plăcut.

— Fugi, spuse omul, apoi dispăru și el.

Ezio o luă la goană în josul străzii și se furișă pe aleile și intrările pe care le știa bine din incursiunile nocturne împreună cu Federico. Zarva din urma lui se potoli. Porni în josul râului și găsi refugiu într-o baracă părăsită pentru paznici, aflată în spatele unuia dintre depozitele care-i aparțineau tatălui Cristinei.

Ezio încetă atunci să mai fie doar un băiat și deveni bărbat. Simțea că greutatea responsabilității de a răzbuna și corecta această nedreptate îi cădea pe umeri ca o mantie grea.

Prăbușindu-se pe o grămadă de saci aruncați, începu să tremure din tot corpul. Lumea lui tocmai fusese nimicită. Tatăl său… Federico… și, Doamne, nu, micul Petruccio… cu toții dispăruți, cu toții morți, cu toții uciși. Ținându-și capul în mâini, se lăsă pradă suferinței, incapabil să controleze tumultul de tristețe, frică și ură. Abia după câteva ore reuși să-și ridice fața – cu ochii injectați și săgetați de o dorință uriașă de răzbunare. În acel moment știu că viața lui trecută se terminase. Băiatul Ezio dispăruse pentru totdeauna. De acum, viața lui avea un singur scop – răzbunarea.

•

Mult mai târziu în aceeași zi, știind prea bine că gărzile orașului încă îl căutau fără încetare, porni pe străzi lăturalnice spre reședința Cristinei. Nu voia să o expună niciunui pericol, dar trebuia să-și recupereze tolba cu conținutul ei prețios. Așteptă neclintit în vreme ce șobolanii îi mișunau la picioare, într-o firidă întunecoasă care puțea a urină, până când lumina de la fereastră îl anunță că fata se retrăsese în camera ei.

— Ezio! strigă Cristina văzându-l pe balcon. Slavă Domnului că ești în viață.

Chipul îi era cuprins de ușurare, dar nu dură mult, suferința luându-i locul.

— Tatăl tău, și frații tăi…

Nu reuși să termine propoziția și își lăsă capul în jos.

Ezio o luă în brațe și rămaseră așa pentru câteva minute.

Într-un târziu, îi dădu drumul din îmbrățișare.

— Ești nebun! De ce ești încă în Florența?

— Mai am încă treburi de rezolvat, spuse el încruntat. Dar nu pot rămâne prea mult aici, e un risc prea mare pentru familia ta. Dacă ar ști că mă găzduiești…

Cristina era tăcută.

— Dă-mi tolba și voi pleca.

I-o aduse, dar înainte să i-o dea, îl întrebă:

— Și familia ta?

— Asta e prima mea îndatorire. Să-mi îngrop morții. Nu pot îndura să-i știu aruncați într-o groapă comună ca niște criminali de rând.

— Știu unde i-au dus.

— Cum așa?

— Orașul a vuit toată ziua. Dar acum nu e nimeni acolo. Sunt lângă Porta San Niccolò, laolaltă cu cadavrele cerșetorilor. Au o groapă pregătită, iar căruțele cu var nestins trebuie să ajungă de dimineață. Oh, Ezio…

Ezio vorbi calm, dar îndârjit:

— Trebuie să mă asigur că tatăl și frații mei părăsesc acest pământ cu demnitate. Nu le pot oferi o slujbă de înmormântare, dar le pot proteja trupurile de mârșăvii.

— Vin cu tine!

— Nu! Îți dai seama ce s-ar întâmpla dacă ai fi prinsă cu mine?

Cristina își plecă ochii.

— Trebuie să mă asigur și că mama și sora mea sunt în siguranță, și le datorez alor mei încă o moarte. Apoi voi pleca, adăugă după o scurtă ezitare. Poate pentru totdeauna. Întrebarea este: vrei să vii cu mine?

Fata se retrase puțin, iar el văzu o sumedenie de emoții contradictorii în ochii ei. Dragostea era acolo, adâncă și trainică, dar el se maturizase mult mai mult decât ea de când se ținuseră

în brațe pentru prima oară. Cristina era încă o fată. Cum putea să se aștepte să facă un asemenea sacrificiu?

— Vreau, Ezio, nu știi cât de mult… dar familia mea… i-ar omorî pe părinții mei…

Ezio o privi cu blândețe. Deși erau de aceeași vârstă, experiențele sale recente îl făcuseră mult mai matur decât ea. Nu mai avea o familie de care să depindă, doar responsabilități și îndatoriri și era dificil.

— N-ar fi trebuit să întreb. Și cine știe, poate într-o zi, când toate astea vor fi uitate…

Își duse mâinile la gât și scoase dintre faldurile gulerului un pandantiv greu de argint pe un lănțișor frumos de aur. Îl dădu jos. Pandantivul avea un model simplu – litera „A”, inițială familiei sale.

— Vreau să-ți dăruiesc asta. Ia-l, te rog.

Fata îl acceptă cu mâinile tremurânde, plângând ușor. Privi darul primit, apoi pe Ezio, ca să-i mulțumească, ca să-i ceară din nou iertare.

Dar Ezio plecase.

•

Pe malul sudic al râului Arno, lângă Porta San Niccolò, Ezio găsi locul sumbru unde cadavrele erau așezate lângă o groapă cu o deschidere uriașă. Doi soldați ageamii, proaspăt recrutați, după cum arătau, patrulau în apropiere, târându-și halebardele mai degrabă decât cărându-le. Ezio se mânie la vederea uniformelor lor, instinctul spunându-i să-i omoare, dar văzuse destulă moarte în acea zi, iar ei erau doar niște băieți de la țară care nimeriseră în uniforme în căutarea a ceva mai bun. Îl duru sufletul când văzu cadavrele tatălui și fraților săi întinse la marginea gropii, cu ștreangurile încă prinse de gâturile frânte, și își dădu seama că, odată ce paznicii vor adormi, ceea ce urma să se întâmple cu siguranță în curând, le va putea căra trupurile la marginea râului, unde avea pregătită o barcă pe care o umpluse cu vreascuri.

Era în jurul orei trei și prima geană slabă de lumină a zorilor decolora deja cerul dinspre est când Ezio își termină treaba. Stătea singur pe malul râului, privind cum ambarcațiunea care purta trupurile în flăcări ale familiei lui plutea dusă de curent spre mare. Privi până când lumina focului dispăru în depărtare.

Se întoarse în oraș. O hotărâre de neclintit luase locul suferinței. Mai erau multe de făcut. Dar mai întâi trebuia să se odihnească. Se întoarse în baraca părăsită și se culcuși cât de confortabil putea. Avea nevoie să doarmă puțin; dar chiar și în somn, Cristina nu-i părăsi gândurile sau visele.

Știa aproximativ unde se afla casa Paolei, sora Annettei, deși nu fusese niciodată acolo și nici n-o cunoscuse. Dar Annetta îi fusese dădacă și știa că dacă putea avea încredere în cineva, ea era aceea. Se întreba dacă aflase de soarta tatălui și fraților săi și, dacă da, oare le spusese și mamei și surorii lui?

Se apropie de casă cu mare grijă, folosind o rută ocolitoare, străbătând distanța, pe cât posibil, pe acoperișuri pentru a evita străzile aglomerate unde, era sigur, Uberto Alberti își pusese oamenii la pândă. Ezio nu reușea să alunge gândul trădării lui Alberti. La ce facțiune se referise tatăl lui înainte de spânzurătoare? Ce-l făcuse pe Alberti să-l trimită la moarte pe unul dintre cei mai apropiați aliați ai lui?

Ezio știa că Paola locuia pe o stradă chiar la nord de catedrală. Dar când ajunse acolo, nu reuși să își dea seama care era casa. Erau prea puține semne atârnate în fața clădirilor pentru a le putea identifica. Dacă pierdea vremea umblând de colo-colo fără rost, risca să fie recunoscut. Era gata să renunțe, când o văzu chiar pe Annetta venind dinspre Piazza San Lorenzo.

Trăgându-și gluga pentru a-și acoperi fața, se îndreptă spre ea, străduindu-se să meargă într-un ritm normal, încercând să se amestece printre oamenii care își vedeau de treburile lor. Trecu chiar pe lângă Annetta și fu mulțumit când văzu că femeia nu dădea niciun semn că l-ar fi recunoscut. Rămase mai în spate și o urmă de la o depărtare de câțiva pași.

— Annetta…

Femeia avu prezență de spirit și nu se întoarse.

— Ezio. Ești în siguranță.

— N-aș putea spune asta. Mama și sora mea sunt…?

— Sunt protejate. O, Ezio, sărmanul tău tată. Și Federico. Și…

Își înăbuși un oftat.

— Micul Petruccio. Tocmai mă întorceam de la San Lorenzo. Am aprins o lumânare la Sf. Anton pentru ei. Se spune că Ducele se va întoarce în curând. Poate…

— Mama și Claudia știu ce s-a întâmplat?

— Ne-am gândit că ar fi mai bine să nu le spunem.

Ezio cugetă pentru un moment.

— E cel mai bine așa. Le voi spune eu la timpul potrivit. Mă duci la ele? întrebă după o scurtă pauză. N-am reușit să găsesc casa surorii tale.

— Acum mă duceam într-acolo. Urmează-mă.

Ezio rămase puțin în urmă, dar o păstră în raza lui vizuală.

Casa în care intră avea o fațadă sumbră, ca o fortăreață, ca multe dintre clădirile florentine, dar Ezio fu surprins de interiorul casei. Nu se așteptase la așa ceva.

Se afla într-un salon mare și bogat decorat, cu plafonul înalt. Era întunecos, iar aerul era închis. Pereții erau acoperiți de catifele roșu-închis și cafenii, întrețesute cu tapiserii înfățișând scene erotice. Camera era iluminată de o lumânare și un miros de parfum plutea în aer. Mobilierul consta în principal din divane confortabile, acoperite cu perne din brocart scump, mese joase pe care erau tăvi cu vin în carafe de argint, pahare venețiene și boluri aurii cu zaharicale. Dar cele mai surprinzătoare erau persoanele din cameră. Douăsprezece fete frumoase, purtând mătăsuri și satinuri verzi și galbene, cusute în maniera florentină, fuste tăiate până sus la coapsă și decolteuri adânci care nu lăsau nimic imaginației, în afară de promisiunile locurilor unde nu trebuia să te aventurezi. Pe trei pereți din cameră, sub catifele și tapițerii, se vedeau câteva uși.

Ezio privi în jur, fără să știe *unde* să se uite.

— Ești sigură că aici e locul? o întrebă pe Annetta.

— *Ma certo*! Iat-o și pe sora mea care vine să ne întâmpine.

O femeie elegantă, care probabil că avea în jur de patruzeci de ani, dar arăta cu zece ani mai tânără, mai frumoasă decât orice *principessa* și mai bine îmbrăcată decât majoritatea, venea spre ei din centrul camerei. În ochi i se citea o tristețe voalată, care cumva mărea tensiunea sexuală pe care o transmitea, iar Ezio, uitând de toate problemele pe care le avea în minte, se simți excitat.

Femeia își întinse mâna cu degete lungi, împodobite cu bijuterii.

— E o plăcere să te cunosc, *Messer* Auditore, zise ea cântărindu-l din priviri. Annetta vorbește foarte frumos despre tine, iar acum înțeleg de ce.

Ezio, roșind fără să vrea, răspunse:

— Apreciez cuvintele frumoase, *Madonna*...

— Spune-mi, Paola, te rog.

Ezio făcu o plecăciune.

— Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns pentru că-mi protejați mama și sora, Mado... adică, Paola.

— Măcar atât puteam să fac.

— Sunt aici? Pot să le văd?

— Nu sunt aici, nu e un loc potrivit pentru ele, iar unii dintre clienții mei sunt foarte sus-puși în cârmuirea orașului.

— Iertați-mă... dar atunci locul acesta este ceea ce bănuiesc eu că ar fi?

Paola râse.

— Sigur că da! Dar sper că e diferit de bordelurile din port! Este prea devreme pentru afaceri, dar ne place să fim pregătite – există mereu șansa unui vizitator ocazional în drum spre birou. Ai venit la momentul cel mai potrivit.

— Unde e mama? Unde e Claudia?

— Sunt în siguranță, Ezio, dar e prea riscant să te ducem să le vezi acum. Nu trebuie să le compromitem siguranța.

Îl conduse la o canapea și se așezară. Annetta, între timp, dispăruse undeva în casă, ocupându-se de treburile ei.

— Cred că cel mai bine ar fi să părăsești Florența împreună cu ele cu prima ocazie, continuă Paola. Dar trebuie să te odihnești mai întâi. Trebuie să-ți aduni forțele, pentru că ai un drum lung și complicat în față. Poate că ți-ar plăcea...

— Ești amabilă, Paola, o întrerupse el cu blândețe, și ai dreptate în tot ce spui. Dar nu pot rămâne chiar acum.

— De ce? Unde te duci?

În timp ce vorbeau, Ezio deveni mai calm, după ce toate gândurile care i se învolburaseră până atunci în minte se domoliră. Într-un târziu, reuși să se scuture de șoc și frică, pentru că luase o decizie și găsise un scop, știind că amândouă erau irevocabile.

— Să-l ucid pe Uberto Alberi, spuse el.

Paola părea îngrijorată.

— Îți înțeleg dorința de răzbunare, dar gonfalonierul este un om puternic, iar tu nu ești criminal de profesie, Ezio...

„Destinul mă face să fiu”, gândi el, dar răspunse, pe cât de politicos putea, convins de misiunea lui:

— Nu-mi ține predici.

Paola nu-l luă în seamă și își termină fraza:

— … dar te pot face să devii unul.

Ezio se lupta cu neîncrederea.

— Și de ce ai vrea să mă înveți cum să ucid?

Paola clătină din cap.

— Pentru a te învăța să supraviețuiești.

— Nu-s sigur că am nevoie de instruire din partea ta.

— Știu cum te simți, spuse ea zâmbind. Dar te rog, lasă-mă să-ți perfecționez abilitățile pe care sunt convinsă că le ai. Gândește-te la instruirea asta ca la o armă în plus în arsenalul tău.

•

Paola începu instruirea lui Ezio chiar în acea zi, cu ajutorul fetelor aflate în afara orelor de program și al servitorilor de încredere. În grădina cu ziduri înalte din spatele casei, aranjă douăzeci dintre oamenii ei în cinci grupuri de câte patru. Apoi începură să se plimbe prin grădină, tăindu-și calea, vorbind și râzând, unele fete aruncându-i priviri îndrăznețe lui Ezio și zâmbind. Ezio, care purta în continuare tolba prețioasă, rămânea rece la farmecele lor.

— Acum, îi spuse Paola, discreția e extrem de importantă în meseria mea. Trebuie să fii capabil să mergi liber pe stradă – sub ochii tuturor, dar nevăzut. Și trebuie să înveți cum să te pierzi în mulțime ca noi și să devii una cu orașul.

Ezio se pregăti să protesteze, dar Paola îl întrerupse.

— Știu! Annetta mi-a spus că nu te descurci rău, dar ai mai multe de învățat decât crezi. Vreau să alegi un grup și să încerci să te contopești cu el. Vreau să nu te pot recunoaște. Amintește-ți ce era să ți se întâmple în timpul execuției familiei tale.

Cuvintele ei tăioase îl răniră pe Ezio, dar, dacă își folosea discreția, sarcina nu părea așa de grea. Totuși, sub ochii ei necruțători, își dădu seama că era mai greu decât se aștepta. Se ciocni stângaci de cineva, se împiedică, făcându-i de câteva ori pe cei din grupul lui, fete și servitori deopotrivă, să se distanțeze de el, lăsându-l expus. Grădina era un loc plăcut, luminat de soare și luxuriant, iar păsările ciripeau în copacii ornamentali, dar în imaginația lui Ezio devenise un labirint de străzi neprietenoase, ca cele din oraș, cu un potențial inamic în orice trecător. Și era urmărit constant de ochii critici ai Paolei: „Ai

grijă!”, spunea ea. „Nu te poți năpusti așa!” „Arată puțin respect față de fetele mele! Pășește ușor când ești lângă ele”. „Cum te aștepți să te amesteci printre oameni dacă îi lovești?” „Of, Ezio, aveam pretenții mai mari de la tine!”

Dar în sfârșit, în ziua a treia, comentariile incisive ale Paolei se împuținară, iar în dimineața celei de-a patra zile era capabil să treacă chiar pe sub nasul femeii fără ca ea să clipească. Într-adevăr, după cincisprezece minute de tăcere, Paola strigă:

— Ezio, renunț! Unde ești?

Mulțumit de el însuși, ieși dintr-un grup de fete, după ce reușise să treacă drept unul dintre tinerii servitori. Paola zâmbi și aplaudă, iar ceilalți aplaudară la rândul lor.

Dar treaba nu se termina aici.

— Acum că ai învățat să te pierzi în mulțime, îi spuse Paola în dimineața zilei următoare, îți voi arăta cum să-ți folosești noua abilitate pentru a fura.

Ezio refuză ferm, dar Paola îi explică:

— E o abilitate esențială de supraviețuire de care ai putea avea nevoie în călătoria ta. Un om nu înseamnă nimic fără bani și s-ar putea să nu fii mereu în situația de a-i câștiga în mod cinstit. Știu că n-ai lua niciodată nimic de la cineva care nu-și permite să piardă acel lucru sau de la un prieten. Gândește-te la asta ca la un briceag pe care îl folosești rar, dar despre care e bine să știi că e acolo.

Să învețe să fure din buzunare era mult mai greu. Înainta pe furiș cu oarecare succes spre o fată, dar imediat ce mâna lui se apropia de punga prinsă la brâu, ea țipa: „*Al ladro*!” și se îndepărta. Când reuși prima oară să înșface niște monede, rămase pe loc o clipă, triumfător, apoi simți o mână grea pe umăr. „*Ti arresto*!”, spuse servitorul care juca rolul unei gărzi, dar Paola nu zâmbi.

— Ezio, după ce ai furat de la cineva, nu trebuie să rămâi pe loc, zise ea.

Totuși, învăța mai repede acum și începea să înțeleagă că abilitățile care-i erau predate îi erau necesare pentru îndeplinirea misiunii lui. După ce reuși să buzunărească zece fete, pe ultimele cinci fără ca Paola să observe, ea îl anunță că lecția s-a terminat.

— Înapoi la muncă, fetelor, spuse Paola. Joaca s-a terminat.

— Chiar trebuie? șușoteau fetele îndepărtându-se fără tragere de inimă de lângă Ezio. E așa de drăguț, de inocent…

Dar Paola era de neînduplecat.

Merse împreună cu el în grădină. Ca de obicei, Ezio își ținea o mână pe tolbă.

— Acum că ai învățat cum să abordezi inamicul, trebuie să-ți găsim o armă potrivită – ceva mult mai subtil decât o sabie, spuse ea.

— Păi ce-ai vrea să folosesc?

— Ai deja răspunsul!

Și scoase lama ruptă și apărătoarea pentru braț pe care Ezio le luase din cufărul tatălui său, despre care chiar și acum credea că erau în siguranță în tolbă. Uimit, o deschise și scotoci înăuntru. Într-adevăr, dispăruseră.

— Paola! Cum naiba…?

Paola râse.

— Cum le-am luat? Folosind aceleași abilități ca acelea pe care le-ai deprins și tu acum. Dar mai am o mică lecție pentru tine. Acum că știi să furi din buzunare, trebuie să înveți și să te aperi de oamenii care au aceeași abilitate!

Ezio se uită posomorât spre lama ruptă și la apărătoarea pentru braț pe care i le returnase Paola.

— Au un fel de mecanism. Niciuna dintre ele nu e funcțională, spuse el.

— A, zise Paola. Într-adevăr. Cred că l-ai cunoscut deja pe *Messer* Leonardo.

— Da Vinci? Da, l-am cunoscut chiar înainte de…

Se opri, încercând să nu zăbovească asupra amintirilor dureroase.

— Dar cum ar putea un pictor să mă ajute la treaba asta?

— E mai mult decât un pictor. Du-i piesele. Vei vedea.

Ezio, înțelegând că Paola avea dreptate, dădu din cap în semn de încuviințare, apoi spuse:

— Înainte să plec, pot să-ți pun o ultimă întrebare?

— Sigur că da.

— De ce ai fost atât de hotărâtă să mă ajuți? Sunt un străin.

Paola îi zâmbi cu tristețe. Drept răspuns își suflecă una dintre mânecile robei, dând la iveală un antebraț palid și delicat – a cărui frumusețe era știrbită de cicatricele urâte și lungi care îl

acopereau. Ezio privi și înțelese. Într-un anumit moment al vieții ei, această doamnă fusese torturată.

— Și eu am cunoscut trădarea, spuse Paola.

Iar Ezio își dădu seama imediat că întâlnise un suflet înrudit.

Capitolul 5

Nu avea mult de mers de la luxoasa Casă a Plăcerilor deținută de Paola până pe străzile lăturalnice unde se afla atelierul lui Leonardo, dar Ezio trebuia totuși să traverseze întinsa și aglomerata Piazza del Duomo. Cu această ocazie își dădu seama cât de folositoare era noua lui abilitate de a se pierde în mulțime. Trecuseră zece zile de la execuții și probabil că Alberti își imagina că Ezio părăsise de mult timp Florența, dar tânărul nu voia să riște și, judecând după numărul de gărzi postate în piață și în jurul ei, nici Alberti nu voia acest lucru. Erau, de asemenea, și agenți sub acoperire pe acolo. Ezio își ținu capul plecat, în special când trecu printre catedrală și baptisteriu, unde era cel mai aglomerat. Merse pe lângă clopotnița lui Giotto, care domina orașul de aproape o sută cincizeci de ani și pe lângă marea cupolă roșie a domului catedralei lui Brunelleschi, terminat cu doar cincisprezece ani în urmă, fără să le vadă, deși era conștient de grupurile de călători francezi și spanioli care priveau în sus cu sinceră uluială și admirație. Își simți inima cuprinsă de o mică scânteiere de mândrie față de orașul lui. Dar mai era oare orașul lui?

Alungând orice gând sumbru, traversă repede partea sudică a pieței până la atelierul lui Leonardo. Maestrul era acasă, i se spuse, în curtea din spate. Atelierul era într-o stare de haos mai mare ca niciodată, deși părea să existe o oarecare ordine în toată acea nebunie. Artefactele pe care Ezio le observase în vizita precedentă se înmulțiseră, iar din tavan atârna o mașinărie ciudată, care semăna cu scheletul mărit al unui liliac. Pe unul dintre șevalete era un pergament mare prins pe un cadru, cu un desen întortocheat, imens și incredibil de detaliat, având într-un colț iscălitura indescifrabilă a lui Leonardo. Lui Agniolo i se alătură încă un asistent, Innocento, și cei doi începură să facă puțină ordine în atelier, catalogând lucrurile pentru a le ține socoteala.

— E în curtea din spate, îi spuse Agniolo lui Ezio. Mergi, nu se supără.

Ezio îl găsi pe Leonardo prins într-o activitate ciudată. Peste tot în Florența se găseau de cumpărat colivii cu păsări cântătoare. Oamenii le puneau la ferestre din plăcere, iar când păsările mureau, pur și simplu le înlocuiau. Leonardo era înconjurat de douăsprezece astfel de colivii și, sub privirile lui Ezio, alese una, deschise ușița, ținu cușca în sus și urmări cum câneparul (în cazul acesta) găsi deschizătura, trecu prin ea și zbură liber. Leonardo îi urmări plecarea cu pasiune și tocmai se întorcea să ridice o altă colivie când îl observă pe Ezio.

Zâmbi cu bucurie și căldură la vederea lui și-l îmbrățișă. Apoi fața îi deveni serioasă.

— Ezio! Prietene. Nu mă așteptam să te văd aici, după toate prin câte ai trecut. Dar bine ai venit. Așteaptă doar un minut. Nu va dura mult.

Ezio așteptă în timp ce Leonardo elibera în văzduh, unul după altul, sturzi, botgroși, ciocârlii și mult mai scumpele privighetori, privindu-le pe toate cu mare atenție.

— Ce faci aici? întrebă Ezio mirat.

— Toate viețile sunt prețioase, răspunse Leonardo simplu. Nu pot suporta să văd creaturile astea închise așa, doar pentru că au voci frumoase.

— E singurul motiv pentru care le eliberezi?

Ezio suspecta că mai exista un motiv.

Leonardo surâse, dar nu oferi niciun răspuns direct.

— Nici nu o să mai mănânc carne. De ce să moară un sărman animal doar pentru că ne place gustul lui?

— Fermierii ar rămâne fără ocupație.

— Ar putea să cultive porumb.

— Imaginează-ți ce plictisitor ar fi. Iar apoi piața ar fi supraîncărcată.

— Ah, uitasem că ești un *finanziatore*. Și îmi uit manierele. Ce te aduce aici?

— Am nevoie de o favoare, Leonardo.

— Cum te pot ajuta?

— E ceva ce am... moștenit de la tatăl meu și aș vrea să-l repari, dacă poți.

Ochii lui Leonardo se luminară.

— Sigur. Hai pe aici. Vom folosi camera mea privată. Băieții ăștia fac balamuc în atelier, ca de obicei. Câteodată mă întreb de ce mă ostenesc să-i mai angajez.

Ezio zâmbi. Începea să înțeleagă de ce, dar simțea în același timp că prima iubire a lui Leonardo era și avea să fie mereu munca lui.

— Vino pe aici.

Camera lui Leonardo, mai mică, era și mai dezordonată decât atelierul, cu teancuri de cărți și specimene, de hârtii acoperite cu mâzgăliturі indescifrabile. Artistul, ca de obicei și în mod absurd îmbrăcat impecabil și parfumat, așeză cu grijă un morman de lucruri peste un alt morman până când eliberă o masă mare de desen.

— Scuze pentru dezordine, spuse el. Dar în sfârșit avem o oază. Să vedem ce ai pentru mine. Doar dacă nu vrei un pahar de vin mai întâi.

— Nu, nu.

— Bine, spuse Leonardo nerăbdător. Hai să vedem, atunci.

Ezio scoase cu grijă lama, apărătoarea pentru braț și mecanismul, pe care le împachetase în misterioasa pagină de pergament. Leonardo încercă în zadar să reasambleze piesele mașinăriei care le însoțise și pentru un moment păru neliniștit.

— Nu știu, Ezio, spuse artistul. Mecanismul e vechi, foarte vechi, dar și foarte sofisticat, iar construcția lui e înaintea timpului nostru, aș spune. Fascinant. Cu siguranță n-am mai văzut nimic de felul ăsta. Dar mi-e teamă că nu pot face mare lucru fără planurile originale.

Apoi își întoarse atenția spre pergament, pe care-l ridicase pentru a împacheta la loc piesele lui Ezio.

— Stai o clipă! strigă el, examinându-l.

Apoi puse lama ruptă și apărătoarea pentru braț de-o parte, întinse pergamentul și, luându-l ca punct de referință, începu să scormonească printre șirurile de cărți vechi și manuscrise de pe un raft din apropiere. Găsindu-le pe cele două pe care le voia, le puse pe masă și începu să le frunzărească grijuliu.

— Ce faci acolo? întrebă Ezio, puțin nerăbdător.

— E foarte interesant, spuse Leonardo. Arată ca o pagină din Codex.

— O ce?

— E o pagină dintr-o carte antică. Nu e tipărită, e un manuscris. E foarte vechi într-adevăr. Mai ai și altele?

— Nu.

— Oamenii n-ar trebui să rupă pagini din cărți.

Leonardo făcu o pauză, apoi adăugă:

— Doar dacă, poate, toată chestia împreună…

— Ce?

— Nimic. Uite, conținutul acestei pagini e criptat; dar dacă teoria mea e corectă… bazându-mă pe aceste schițe, ar putea foarte bine să…

Ezio aștepta, dar Leonardo era pierdut în lumea lui. Se așeză pe un scaun și așteptă cu răbdare în timp ce bărbatul scotocea și cerceta cărți și pergamente, luându-și notițe cu acel scris ciudat al lui, în oglindă, cu mâna stângă. Ezio nu era singurul, presupunea, care își trăia viața privind mereu peste umăr. Din câte își dăduse seama că se întâmpla în atelier, era sigur că, dacă Biserica ar fi aflat de unele dintre lucrurile cu care se îndeletnicea Leonardo, l-ar fi condamnat la un salt în gol cu ștreangul de gât.

În cele din urmă, Leonardo își ridică privirea. Dar Ezio începuse deja să ațipească.

— Remarcabil, murmură Leonardo pentru sine, apoi mai tare: Remarcabil! Dacă transpunem literele și apoi selectăm fiecare a treia parte…

Se apucă de lucru, trăgând lama, apărătorul pentru braț și mecanismul spre el. Scoase o trusă de unelte de sub masă, fixă o menghină și se cufundă în lucru. Trecură o oră, două… Ezio deja dormea liniștit, ațipise de la aerul cald și îmbâcsit al camerei și de la ciocănitul și scârțâitul plăcut pe care-l făcea Leonardo în timp ce muncea. Și în sfârșit…

— Ezio! Trezește-te!

— Ei?

— Uite!

Și Leonardo arătă spre masă. Lama pumnalului, complet restaurată, fusese potrivită în straniul mecanism, care la rândul lui era fixat de apărătoarea pentru braț. Totul era lustruit și arăta ca nou, dar nimic nu strălucea.

— M-am gândit să-i dau o patină mată, spuse Leonardo. Ca armura romană. Ceva ce strălucește la soare te-ar expune în fața inamicului.

Ezio ridică arma și o cântări în mâini. Era ușoară, dar lama dură era perfect echilibrată. Ezio nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Un pumnal cu arc, pe care-l putea ascunde deasupra încheieturii. Tot ce trebuia să facă era să-și îndoaie

mâna și lama ieșea afară, gata să cresteze sau să înjunghie după dorința celui care o folosea.

— Credeam că ești un om al păcii, spuse Ezio, amintindu-și de păsări.

— Ideile au întâietate, spuse Leonardo hotărât. Oricare ar fi ele. Acum, adăugă el scoțând un ciocan și o daltă din trusa lui de scule. Ești dreptaci, nu? Bun. Atunci te rog să-ți așezi degetul drept pe acest trunchi.

— Ce vrei să faci?

— Îmi pare rău, dar trebuie. Cuțitul e făcut pentru a solicita întreaga dăruire a celui care-l mânuiește.

— Ce vrei să spui?

— Va funcționa doar dacă tăiem degetul acela.

Ezio clipi. În mintea lui apărură mai multe imagini: își aminti presupusa prietenie a lui Alberti cu tatăl lui, cum Alberti îl liniștise după arestarea tatălui, execuțiile, felul în care fusese hăituit. Își strânse maxilarul.

— Dă-i drumul.

— Poate ar trebui să folosesc un satâr. E mai curat așa.

Leonardo scoase un satâr din sertarul mesei.

— Acum, doar pune-ți degetul – *così*.

Ezio se îmbărbăta în timp ce Leonardo ridica satârul. Închise ochii auzindu-l cum se înfige – *zbang*! – în lemn. Dar nu simți nicio durere. Deschise ochii. Satârul era înfipt în tăietor, la câțiva centimetri de mâna lui, care era intactă.

— Nenorocitule!

Ezio era uimit și furios pentru gluma nesărată.

Leonardo ridică mâinile.

— Calmează-te! M-am distrat și eu un pic! Puțin cam crud, recunosc, dar nu m-am putut abține. Voiam să văd cât de hotărât ești. Vezi tu, folosirea acestui obiect *chiar* presupunea un astfel de sacrificiu. E ceva ce cred că are de-a face cu o ceremonie antică de inițiere. Dar am făcut câteva modificări. Ca să-ți poți păstra degetul. Uite! Lama trece destul de departe de degete și am adăugat un mâner care iese când lama e extinsă. Tot ce trebuie să-ți amintești e să le ții despărțite când iese. Ca să îți poți păstra degetul. Și ar fi bine să porți mănuși când îl folosești – lama e ascuțită.

Ezio era prea fascinat – și recunoscător – pentru a rămâne supărat prea mult timp.

— E extraordinar, spuse el deschizând și închizând mânerul de câteva ori până se obișnui cu el. Incredibil.

— Nu-i așa? încuviință Leonardo. Ești sigur că nu mai ai și alte pagini ca asta?

— Îmi pare rău.

— Ascultă, dacă mai dai de altele, te rog, adu-mi-le.

— Îți dau cuvântul de onoare. Și cât îți datorez pentru...?

— A fost o plăcere. Foarte instructiv. Nu e niciun...

Fură întrerupți de un ciocănit în ușa atelierului. Leonardo se grăbi într-acolo în timp ce Agniolo și Innocento priveau cu frică. Persoana aflată de partea cealaltă a ușii începu să strige:

— Deschide, din ordinul Gărzii Florentine!

— Un moment! strigă Leonardo și-i șopti încet lui Ezio: Rămâi aici.

Apoi deschise ușa și rămase în fața ei, blocând calea străjerului.

— Ești Leonardo da Vinci? întrebă străjerul cu o voce oficială, puternică și intimidantă.

— Cu ce pot să vă fiu de folos? spuse Leonardo ieșind în stradă, obligându-l pe străjer să facă un pas înapoi.

— Sunt împuternicit să îți pun câteva întrebări.

Din pricina manevrelor lui Leonardo, străjerul stătea acum cu spatele la atelier.

— Care e problema?

— Ni s-a raportat că tocmai ai fost văzut complotând cu un cunoscut inamic al orașului.

— Eu, complotând? E absurd!

— Când l-ai văzut sau ai vorbit ultimă oară cu Ezio Auditore?

— Cine?

— Nu face pe prostul cu mine. Știm că erai un apropiat al familiei. I-ai vândut mamei lui câteva din mâzgălelile dumitale. Poate trebuie să-ți reîmprospătez memoria puțin?

Și străjerul îl lovi pe Leonardo în stomac cu mânerul halebardei. Leonardo se încovrigă de durere și căzu la pământ, cu un strigăt ascuțit de durere, iar străjerul îl lovi din nou, cu piciorul.

— Acum ești pregătit să vorbim? Nu-mi plac artiștii. O adunătură de poponari.

Incidentul îi oferise însă lui Ezio suficient timp să iasă în liniște din casă și să se poziționeze în spatele străjerului. Strada era

pustie, iar ceafa asudată a omului era expusă. Era cel mai bun moment să se folosească de noua lui jucărie. Ridică mâna, declanșă mecanismul și lama ieși fără niciun zgomot. Cu o mișcare ageră a mâinii drepte, Ezio îl înjunghie în gât din lateral. Marginea lamei tocmai fusese ascuțită și trecu prin jugulara bărbatului fără nici cel mai mic impediment. Străjerul muri înainte să atingă pământul.

Ezio îl ajută pe Leonardo să se ridice.

— Mulțumesc, spuse artistul tulburat.

— Îmi pare rău… n-am vrut să-l omor, dar nu era timp…

— Uneori nu avem de ales. Dar ar trebui să fiu deja obișnuit cu asta.

— Ce vrei să spui?

— Am fost implicat în cazul Saltarelli.

Ezio își amintea povestea. Un tânăr care lucra ca model pentru artiști, Jacopo Saltarelli, fusese denunțat de un anonim cu câteva săptămâni în urmă că se prostitua, iar Leonardo și alți trei artiști fuseseră acuzați că se foloseau de serviciile lui. Cazul fusese suspendat din lipsă de dovezi, dar noroiul aruncat atunci nu dispăruse.

— Dar aici nu condamnăm homosexualii, spuse Ezio. Îmi amintesc că germanii au o poreclă pentru ei – îi numesc *Florenzer*.

— Oficial, continuă să fie ilegal, spuse Leonardo sec. Încă mai poți fi amendat. Și cu oameni ca Alberti la conducere…

— Ce facem cu cadavrul?

— O, spuse Leonardo. Chiar că e un cadou neașteptat. Ajută-mă să-l trag înăuntru înainte să ne vadă cineva. O să-l pun alături de celelalte.

— „Cadou neașteptat”? „Celelalte”?

— În pivniță e destul de răcoare. Se păstrează pentru o săptămână. Iau din când în când de la spital câte un cadavru pe care nu îl mai vrea nimeni. Neoficial, desigur. Le secționez și le examinez – mă ajută în cercetările mele.

Ezio îl privi pe prietenul său mai mult decât curios.

— Poftim?

— Cred că ți-am mai spus. Îmi place să aflu cum funcționează lucrurile.

Târâră cadavrul înăuntru, iar cei doi asistenți ai lui Leonardo îl făcură nevăzut în pivniță.

— Dar dacă o să trimită pe cineva după el ca să afle ce i s-a întâmplat?

Leonardo ridică din umeri.

— Voi nega totul, zise el făcându-i cu ochiul. Nu duc lipsă de prieteni influenți, Ezio.

Ezio era descumpănit.

— Pari destul de sigur pe tine…

— Nu mai spune nimănui de acest incident.

— N-o voi face… și-ți mulțumesc pentru tot, Leonardo.

— Mi-a făcut plăcere. Și nu uita – o expresie lacomă i se strecură în privire –, dacă mai găsești pagini din Codex, adu-mi-le. Cine știe ce alte planuri ar mai putea să conțină.

— Promit!

•

Ezio se întoarse acasă la Paola într-o dispoziție triumfătoare, însă nu uită să se piardă în anonimitatea mulțimii în timp ce revenea în nordul orașului.

Paola îl întâmpină ușurată.

— Ai stat mai mult decât mă așteptam.

— Lui Leonardo îi place să vorbească.

— Sper că n-a făcut doar asta.

— O, nu, uite!

Și îi arătă cu un zâmbet șmecheresc pumnalul de la încheietură, scoțându-l extravagant din mânecă.

— Impresionant.

— Da, zise Ezio privindu-l cu admirație. O să am nevoie de ceva antrenament. Nu vreau să-mi pierd degetele.

— Ezio, pari pregătit, zise Paola cu seriozitate. Eu te-am învățat ce ai nevoie să știi, Leonardo ți-a reparat arma.

Respiră adânc, apoi adăugă:

— Tot ce mai trebuie acum e să-ți îndeplinești misiunea.

— Da, spuse Ezio încet, întunecându-se la față. Întrebarea e cum să ajung cel mai ușor la *Messer* Alberti.

Paola părea îngândurată.

— Ducele Lorenzo s-a întors. Nu e deloc mulțumit de execuțiile pe care Alberti le-a autorizat în absența lui, dar nu are puterea să-l provoace pe gonfalonier. În altă ordine de idei, mâine seară se va organiza un vernisaj cu ultimele lucrări ale maestrului Verrocchio la bazilica Santa Croce. Toată societatea

florentină va fi acolo, inclusiv Alberti. Cred că trebuie să mergi și tu.

Ezio află că sculptura care avea să fie dezvelită era o statuie din bronz a lui David, eroul biblic cu care Florența se asocia, întrucât era poziționată între Goliații gemeni ai Romei, la sud, și regii lacomi de teritorii ai Franței, la nord. Statuia fusese comandată de către familia Medici și urma să fie instalată în Palazzo Vecchio. Maestrul începuse lucrul la ea în urmă cu trei sau patru ani și circula un zvon că fața sculpturii era modelată după unul dintre cei mai frumoși discipoli de-ai lui Verrocchio de atunci – un anume Leonardo da Vinci. În orice caz, era mare agitație, iar oamenii își făceau deja griji în privința hainelor pe care să le poarte la eveniment.

Ezio avea alte probleme la care să se gândească.

— Ai grijă de mama și de sora mea cât sunt plecat, o rugă el pe Paola.

— Ca și cum ar fi sânge din sângele meu.

— Și dacă mi se întâmplă ceva…

— Ai încredere și nu ți se va întâmpla nimic.

•

Ezio ajunse la timp la Santa Croce în seara următoare. Cu câteva ore înainte se pregătise și își cizelase abilitățile de folosire a noii arme, până când fusese mulțumit de cât de bine o stăpânea. Se gândea la moartea tatălui și a fraților lui și la tonul cinic, care-i suna clar în minte, din vocea lui Alberti în timp ce-i condamna la moarte.

Pe când se apropia, recunoscu două siluete care mergeau în fața lui, la mică distanță de un grup de gărzi personale ale căror uniforme aveau o stemă cu cinci cercuri roșii pe fundal galben. Păreau să se certe și Ezio se strecură rapid lângă ei pentru a-i putea auzi. Se opriră în fața porticului bisericii, și Ezio se ascunse undeva în apropiere. Cei doi bărbați discutau cu voci joase. Unul dintre ei era Uberto Alberti. Celălalt, un tânăr slăbuț, puțin sub treizeci de ani, cu un nas proeminent și o față hotărâtă, era îmbrăcat somptuos, cu bonetă și mantie roșie, peste care purta o tunică gri-argintie. Ducele Lorenzo, *Il Magnifico* – cum îi spuneau supușii lui, spre dezgustul familiei Pazzi și a facțiunii lor.

— Nu mă poți acuza de asta, spunea Alberti. Am acționat în baza informaților primite și a unor dovezi de netăgăduit. Am acționat în litera legii și a oficiului meu!

— Nu! Ai încălcat limitele, gonfaloniere, și te-ai folosit de absența mea din Florența pentru a face asta. Sunt mai mult decât nemulțumit.

— Cine ești tu să vorbești de limite? Ai preluat puterea acestui oraș, te-ai făcut duce, fără acordul formal al Signoriei sau al oricui altcuiva.

— Nu am făcut așa ceva!

Alberti își permise un râs sardonic.

— Normal că spui asta! Faci pe inocentul! Îți convine. Te înconjori la Careggi cu oameni pe care majoritatea dintre noi ceilalți îi considerăm niște liber-cugetători periculoși – Ficino, Mirandola și ticălosul ăla de Poliziano. Dar măcar acum am avut șansa să vedem cât de departe ajunge influența ta – care practic n-ajunge nicăieri. A fost o lecție valoroasă pentru mine și aliații mei.

— Da. Aliații tăi, Pazzi. Despre asta e de fapt vorba, nu-i așa?

Alberti își studie atent unghiile de la mâini înainte să răspundă.

— Eu aș avea grijă ce vorbesc, duce. Ai putea atrage o atenție pe care nu ți-o dorești.

Dar nu părea chiar sigur de el.

— Tu ești cel care trebuie să fie atent la ce spune, gonfaloniere. Și îți sugerez să le dai acest sfat și asociaților tăi – ia-o ca pe un avertisment prietenesc.

Spunând asta, Lorenzo se retrase împreună cu garda lui de corp în direcția bazilicii. În scurt timp, mormăind o înjurătură în barbă, Alberti îl urmă. Lui Ezio aproape îi părea că se înjura singur.

Cu ocazia vernisajului, arcadele bazilicii erau drapate în pânze aurii, care reflectau orbitor lumina sutelor de lumânări. Pe un podium de lângă fântâna din centru, cânta un grup de muzicieni, iar pe un altul era o statuie de bronz, o reprezentare la jumătate din mărimea naturală, de o frumusețe nemaipomenită. Când Ezio intră, folosindu-se de coloane și de umbre pentru a se ascunde, îl văzu pe Lorenzo complimentându-l pe artist. Ezio recunoscu de asemenea și

misterioasa persoană cu glugă care stătuse pe eșafod în timpul execuției, împreună cu Alberti.

Ceva mai departe, Alberti însuși era înconjurat de membrii nobilimii locale plini de admirație. Din câte auzea, Ezio înțelese că îl felicitau pe gonfalonier pentru că scăpase orașul de cangrena familiei Auditore. Nu se gândise că tatăl lui avea tot atâția dușmani în oraș, câți prieteni, dar realiză că îndrăzniseră să acționeze împotriva lui doar când principalul lui aliat, Lorenzo, fusese absent. Ezio zâmbi când o auzi pe o nobilă spunându-i lui Alberti că spera că ducele îi aprecia integritatea. Era clar că lui Alberti nu-i plăcea deloc această sugestie. Apoi Ezio auzi mai multe.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt fiu? întrebă un nobil. Ezio, nu-i așa? A scăpat de-a binelea?

Alberti reuși să zâmbească.

— Băiatul nu constituie niciun pericol. Brațele îi sunt nevolnice, iar mintea, la fel. Va fi prins și executat până la sfârșitul săptămânii.

Oamenii din jur râseră.

— Și ce urmează pentru tine, Uberto? întrebă un alt bărbat. Poate Scaunul Signoriei?

Alberto întinse larg brațele.

— Cum o vrea Dumnezeu. Singurul meu interes e să continui să servesc Florența cu credință și sârg.

— Orice ai alege, să știi că ai sprijinul nostru.

— E foarte îmbucurător. Vom vedea ce ne aduce viitorul.

Alberti radia, dar cu modestie.

— Și acum, prieteni, propun să lăsăm politica de-o parte și să ne bucurăm de această sublimă operă de artă, donată cu atâta generozitate de nobilii Medici.

Ezio așteptă până când prietenii lui Alberti se îndreptară spre statuia lui David. La rândul lui, Alberti luă o cupă de vin și măsură din priviri împrejurimile, cu un amestec de satisfacție și prudență în ochi. Ezio știu că acum era ocazia lui. Toți ceilalți aveau privirile îndreptate spre statuie, lângă care Verrocchio se poticnea într-un scurt discurs. Ezio se strecură spre Alberti, dintr-o parte.

— Probabil că ți-a stat în gât să aduci acel ultim omagiu, șuieră Ezio. Dar era de așteptat să fii nesincer până la capăt.

Recunoscându-l, Alberti făcu ochii mari de spaimă.

— Tu!

— Da, gonfalonierule. Ezio sunt. Am venit să răzbun uciderea tatălui meu, care ți-a fost prieten, și a fraților mei nevinovați.

Alberti auzi țăcănitul surd al unui obiect metalic și văzu lama la gât.

— Adio, gonfalonierule, spuse Ezio cu răceală.

— Stai, gâfâi Alberti. Ai fi făcut la fel în locul meu – pentru a-i proteja pe cei pe care-i iubești. Iartă-mă, Ezio – n-am avut de ales.

Ezio se aplecă spre el, ignorându-i pledoaria. Știa că Alberti ar fi putut lua decizia onorabilă de a-i cruța pe ai lui și că fusese prea laș s-o facă.

— Nu crezi că și eu îi protejez pe cei pe care-i iubesc? Le-ai cruța pe mama și pe sora mea, dacă ai putea pune mâinile pe ele? Acum spune-mi unde sunt documentele de la tatăl meu pe care ți le-am dat. Probabil le-ai pus într-un loc sigur.

— Nu le vei recupera niciodată. Le țin mereu la mine!

Alberti încercă să-l împingă pe Ezio, și trase aer în piept pentru a-și chema gărzile, dar tânărul îi înfipse pumnalul în gât, secționându-i artera jugulară. Alberti nu mai era acum în stare nici să bolborosească. Căzu în genunchi, prinzându-se instinctiv cu mâinile de gât, într-o tentativă eșuată de a opri sângele care curgea în șiroaie pe iarbă. În timp ce gonfalonierul cădea pe-o parte, Ezio se aplecă rapid și-i tăie punga prinsă de curea. Se uită înăuntru. Alberti spusese adevărul în ultima lui zvâcnire de aroganță. Documentele erau într-adevăr acolo.

Dar acum se făcuse liniște. Discursul lui Verrocchio se oprise brusc și invitații începură să se întoarcă și să se holbeze, neînțelegând încă ce se petrecuse. Ezio le înfruntă privirile.

— Da! Ceea ce vedeți e adevărat! Asta înseamnă răzbunare! Familia Auditore încă trăiește. Încă sunt aici! Ezio Auditore!

Își trase răsuflarea în același moment în care se auzi țipătul unei femei:

— *Assassino*!

Acum domnea un haos general. Gărzile de corp ale lui Lorenzo îl înconjurară iute, cu săbiile scoase. Invitații fugeau care încotro, unii vrând să se salveze. Cei mai curajoși se prefăceau că încearcă să-l prindă pe Ezio, deși mai nimeni nu îndrăznea să se apropie de el cu adevărat. Ezio observă silueta cu glugă alunecând în întuneric. Verrocchio se postase protector

lângă statuia lui. Femeile țipau, bărbații strigau și gărzile orașului înaintau spre bazilică, fără să știe pe cine să fugărească. Ezio profită de situație, urcă pe acoperișul colonadei bazilicii și sări într-o curte din spatele ei, a cărei poartă deschisă dădea în piața din fața bisericii, unde se strânsese deja o mulțime de gură-cască, atrasă de larma dinăuntru.

— Ce se întâmplă? îl întrebă cineva.

— S-a făcut dreptate, răspunse Ezio, înainte de a fugi spre refugiul oferit de reședința Paolei din nord-vestul orașului.

Se opri pe drum pentru a cerceta conținutul pungii lui Alberti. Măcar ultimele lui cuvinte fuseseră adevărate. Totul era acolo. Și mai era ceva. O misivă netrimisă scrisă de mâna lui Alberti. Ezio se gândi că ar putea conține informații noi, așa că rupse sigiliul și o deschise. Era un mesaj personal, scris de Alberti pentru soția lui. Citind-o, tânărul își dădu seama ce fel de forțe puteau distruge integritatea unui om.

Draga mea,

Aștern aceste gânduri pe hârtie în speranța că voi avea într-o zi curajul de a le împărtăși cu tine. Cu timpul, vei afla cu siguranță că l-am trădat pe Giovanni Auditore, l-am acuzat de trădare și l-am condamnat la moarte. Istoria va judeca probabil acest fapt ca fiind o chestiune de politică și avariție. Dar trebuie să înțelegi că nu destinul mi-a forțat mâna, ci teama.

Când familia Medici a prădat familia noastră de tot ce avea, m-am temut. Pentru tine. Pentru fiul nostru. Pentru viitor. Ce speranță există în această lume pentru un om fără mijloace adecvate? Cât despre ceilalți, mi-au oferit bani, pământ și titluri în schimbul colaborării mele.

Și astfel am ajuns să-mi trădez cel mai apropiat prieten.

Oricât de incalificabilă mi-a fost fapta, a părut necesară în acel moment.

Și chiar și acum, privind în urmă, nu văd alt mod de a…

Ezio împături scrisoarea cu grijă și o băgă la loc în pungă. O va resigila și se va asigura că va fi trimisă. Era hotărât să nu se coboare niciodată la astfel de acte de mârșăvie.

Capitolul 6

— Am făcut-o, îi spuse el simplu Paolei.

Ea îl îmbrățișă scurt, apoi făcu un pas înapoi.

— Știu. Mă bucur că ești teafăr.

— Cred că e timpul să părăsesc Florența.

— Unde veți merge?

— Mario, fratele tatălui meu, are o proprietate în Monteriggioni. Vom merge acolo.

— Deja te vânează, Ezio. Sunt afișe cu portretul tău peste tot. Iar oratorii publici vorbesc împotriva ta.

Făcu o pauză să se gândească, apoi adăugă:

— O să pun câțiva dintre oamenii mei să iasă și să rupă cât de multe afișe pot, iar oratorii pot fi mituiți să vorbească despre alte lucruri.

Îi mai veni o idee.

— Aș face bine să întocmesc documente de călătorie pentru voi trei.

Ezio clătină din cap, gândindu-se la Alberti.

— Ce-i cu lumea asta în care trăim, unde oamenii pot fi așa de ușor manipulați să creadă orice?

— Alberti a fost pus într-o poziție extrem de dificilă, dar ar fi trebuit să se împotrivească ferm, zise ea oftând. Adevărul se negociază în fiecare zi. Trebuie să te obișnuiești cu asta, Ezio.

Ezio îi luă mâinile într-ale lui.

— Mulțumesc.

— Florența va fi un loc mai bun de-acum încolo, mai ales dacă ducele Lorenzo va putea impune ca unul dintre oamenii lui să fie ales gonfalonier. Dar acum nu e timp de pierdut. Mama și sora ta sunt aici.

Se întoarse și bătu din palme.

— Annetta!

Annetta veni din spatele casei, însoțită de Maria și de Claudia. Întâlnirea fu emoționantă. Ezio văzu că mama lui nu-și prea revenise și încă strângea în mâini cutiuța cu pene a lui Petruccio. Îi întoarse absentă îmbrățișarea în timp ce Paola îi privea cu un zâmbet trist.

Claudia, pe de altă parte, se agăță de el.

— Ezio, unde ai fost? Paola și Annetta au fost atât de ospitaliere, dar nu ne-au lăsat să mergem acasă. Iar mama n-a mai scos un cuvânt de când…

Se opri brusc, luptându-se cu lacrimile.

— Ei, spuse Claudia revenindu-și, poate că acum tata va reuși să rezolve lucrurile. A fost totul o teribilă neînțelegere, nu-i așa?

— Acesta ar putea fi momentul, spuse Paola încet, uitându-se la Ezio. Trebuie să afle adevărul în curând.

Privirea Claudiei trecu de la Ezio la Paola, apoi iar la Ezio. Maria se așeză lângă Annetta, care o prinse pe după umeri. Mama lui Ezio privea în gol, zâmbind ușor, mângâind cutia din lemn de păr.

— Ce e, Ezio? întrebă Claudia cu glas temător.

— S-a întâmplat ceva, răspunse fratele ei.

— Ce vrei să spui?

Ezio tăcea, îi lipseau cuvintele, dar expresia lui îi spuse totul.

— O, Doamne, nu!

— Claudia…

— Spune-mi că nu-i adevărat!

Ezio clătină din cap.

— Nu, nu, nu, nu, nu! țipă Claudia.

— Șșșșt, spuse el încercând s-o calmeze. Am făcut tot ce se putea, *piccina*.

Claudia își lăsă capul pe pieptul lui și plânse cu sughițuri lungi și puternice, în timp ce Ezio încerca din răsputeri s-o consoleze. Se uită peste capul ei la mama lor, dar ea nu părea să fi auzit. Poate că, în felul ei, știa deja. După toate cele petrecute recent în viața lui Ezio, să îndure cum mama și sora lui erau cuprinse de abisurile disperării era aproape suficient ca să-l distrugă. Își ținu sora în brațe mult timp, simțind responsabilitatea întregii lumi pe umerii lui. Era datoria lui să își protejeze familia de acum încolo – doar el mai putea acum să onoreze numele Auditore. Băiatul Ezio nu mai exista… Își adună gândurile.

— Ascultă, îi spuse el Claudiei, după ce fata se mai liniști puțin. Acum cel mai important lucru e să plecăm de-aici. Undeva sigur, undeva unde tu și *Mamma* să fiți în siguranță. Dar dacă facem asta, e important să fii curajoasă. Trebuie să fii puternică pentru mine și să ai grijă de mama. Înțelegi?

Îl ascultă, își drese glasul, se trase un pic de la pieptul lui și îl privi.

— Da.

— Atunci trebuie să începem pregătirile. Du-te și împachetează lucrurile de care ai nevoie, dar nu lua prea multe – vom pleca pe jos – o caleașcă ar fi prea periculoasă. Îmbracă-te cu ceva simplu, nu vrem să atragem atenția. Grăbește-te!

Claudia plecă împreună cu mama lor și cu Annetta.

— Ar trebui să faci baie și să te schimbi, îi spuse Paola lui Ezio. Te vei simți mai bine.

Două ore mai târziu, documentele lor de călătorie erau gata și puteau pleca. Ezio mai verifică o ultimă dată conținutul tolbei. Poate că unchiul lui îi putea explica ce conțineau documentele pe care le luase de la Alberti, care în mod clar erau de o importanță vitală. Noul lui pumnal era ascuns pe antebrațul drept. Îi strânse chingile. Claudia o conduse pe Maria în grădină și rămăsese în fața ușii cu Annetta, care se străduia să nu plângă.

Ezio se întoarse către Paola.

— La revedere. Și-ți mulțumesc din nou pentru tot.

Îl îmbrățișă și-l sărută pe obraz aproape de colțul gurii.

— Ai grijă de tine, Ezio, și fii vigilent. Bănuiesc că drumul pe care-l ai în față este unul lung.

Ezio se înclină solemn, apoi își trase gluga și se alătură mamei și surorii lui, ridicând sacul cu lucrurile împachetate. O sărutară pe Annetta de rămas-bun și după câteva clipe erau pe stradă, mergând spre nord, Claudia ținând-o de braț pe mama lor. Nu-și vorbiră o vreme, iar Ezio reflectă asupra imensei responsabilități pe care era nevoit de-acum s-o ducă pe umeri. Se ruga să poată face față, însă era dificil. Trebuia să rămână puternic, dar avea să reușească de dragul Claudiei și a sărmanei lui mame, care părea să se fi retras complet în sine.

Ajunseră în centrul orașului când Claudia începu să vorbească – și avea o sumedenie de întrebări. Ezio observă cu mulțumire că vocea ei era fermă, totuși.

— Cum de ni s-a întâmplat una ca asta? întrebă ea.

— Nu știu.

— Crezi că ne vom mai putea întoarce vreodată?

— Nu știu, Claudia.

— Ce se va întâmpla cu casa noastră?

Clătină din cap. N-avusese timp să facă niciun aranjament legat de casă, și chiar dacă ar fi avut, pe cine s-ar fi putut baza? Poate că ducele Lorenzo ar fi putut să o închidă și s-o păzească, dar era o slabă speranță.

— Au fost… Au fost înmormântați cum se cuvine?

— Da. M-am… m-am ocupat chiar eu de asta.

Treceau râul Arno când Ezio își permise o privire în aval.

Se apropiau în sfârșit de porțile de sud ale orașului, iar Ezio era bucuros că ajunseseră așa departe fără să fie observați, dar era un moment dificil, pentru că porțile erau foarte bine păzite. Din fericire, documentele cu nume false aranjate de Paola au fost de folos, mai ales că gărzile căutau un tânăr singur și disperat, nu o familie restrânsă îmbrăcată modest.

Continuară drumul spre sud în același ritm constant toată ziua, oprindu-se abia după ce se depărtară îndeajuns de mult de oraș, ca să cumpere pâine, brânză și vin de la o fermă și ca să se odihnească pentru un ceas la umbra unui stejar de la marginea lanului de porumb. Ezio trebuia să-și țină în frâu nerăbdarea, pentru că mai erau aproape patruzeci și opt de kilometri până la Monteriggioni și trebuiau să meargă în ritmul mamei lor. Era o femeie puternică la patruzeci de ani, dar șocul pe care-l suferise o îmbătrânise. Ezio se ruga ca mama lor să-și revină când va ajunge la unchiul Mario, dar știa că recuperarea va fi lentă. Dacă nu apăreau probleme, spera că aveau să ajungă la moșia lui Mario în după-amiaza următoare.

Își petrecură noaptea într-un hambar părăsit, unde măcar găsiră fân curat și călduros. Mâncară la cină rămășițele de la prânz și îi aranjară Mariei un culcuș cât mai confortabil. Ea nu se plânse de nimic și părea, într-adevăr, complet ruptă de ce se întâmpla în jur, dar când Claudia încercă să-i ia cutia primită de la Petruccio, când se pregătea de culcare, Maria protestă violent și-și împinse fiica, blestemând-o ca o precupeață. Lui Ezio și Claudiei nu le venea să creadă.

Apoi Maria dormi liniștită, iar în dimineața următoare părea odihnită. Se spălară într-un pârâu. În loc de mic dejun, băură apă proaspătă, apoi își continuară drumul. Era o zi senină, dar bătea o briză răcoroasă, și reușiră să străbată o distanță semnificativă. Întâlniră puține căruțe și nu văzură pe nimeni în afara grupurilor răzlețe de muncitori pe câmpurile și livezile pe

lângă care treceau. Ezio cumpără fructe pentru Claudia și mama lui, dar lui nu-i era deloc foame – era prea agitat ca să mănânce.

În cele din urmă, la amiază, se bucură să vadă pe dealul din depărtare orășelul fortificat Monteriggioni scăldat în razele soarelui. Mario stăpânea efectiv tot ținutul. Încă doi sau trei kilometri și ajungeau pe domeniul lui. Micul grup se însufleți și grăbi pasul.

— Aproape am ajuns, îi spuse Claudiei zâmbind.

— *Grazie a Dio*, răspunse fata, zâmbind la rândul ei.

Tocmai începuseră să se liniștească când, la un cot de drum, un chip cunoscut, însoțit de doisprezece oameni în tunici albastre și aurii, le blocă drumul. Una dintre gărzi afișa cunoscuta și detestata emblemă cu delfini și cruci aurii pe fundal albastru.

— Ezio! îi spuse bărbatul cu chip cunoscut. *Buon' giorno*! Ție și familiei tale – sau cel puțin, ce a mai rămas din ea. Ce surpriză plăcută!

Le făcu un semn oamenilor lui, care se împrăștiară de-a lungul drumului, cu halebardele pregătite.

— Vieri!

— În persoană. Imediat ce l-au eliberat din detenție, tatăl meu a fost mai mult decât fericit să finanțeze această vânătoare. M-ai rănit. Cum ai putut să părăsești Florența fără să-ți iei rămas-bun cum se cuvine?

Ezio făcu un pas înainte, așezându-se în fața mamei lui și a Claudiei.

— Ce vrei, Vieri? Credeam că ești mulțumit de ce au reușit să realizeze cei din familia Pazzi.

Vieri își deschise larg brațele.

— Ce vreau? Păi, nu știu de unde să încep. Sunt atâtea lucruri! Să vedem… aș vrea un *palazzo* mai mare, o nevastă mai drăguță, mult mai mulți bani și… ce altceva? Ah, da! Capul tău!

Își scoase sabia, făcându-le semn gărzilor să fie pregătite, avansând el însuși spre Ezio.

— Mă surprinzi, Vieri – vrei să mă ataci de unul singur? Dar bine-nțeles că bătăușii tăi sunt pe-aproape.

— Nu meriți să fii atins de sabia mea, răspunse Vieri, punând-o înapoi în teacă. Cred că pur și simplu te voi sfâșia cu mâinile goale. Îmi pare rău dacă asta te mâhnește, *tesora*, adăugă el

spre Claudia, dar nu-ți face griji... nu va dura mult, apoi o să fac tot ce pot ca să te consolez – și cine știe, poate și pe mama ta!

Ezio înaintă rapid și-i dădu un pumn în falcă lui Vieri, care se clătină, luat prin surprindere. Își reveni însă iute, le făcu semn oamenilor săi să rămână la distanță și se aruncă asupra lui Ezio cu un răcnet furios. Reacția lui fu atât de violentă, încât Ezio, apărându-se cu abilitate, nu reuși să-l lovească. Se încleștară unul de altul, încercând să preia controlul, împleticindu-se uneori înapoi doar pentru a se arunca din nou unul asupra celuilalt cu forțe proaspete. Până la urmă, Ezio reuși să întoarcă mânia lui Vieri împotriva acestuia – nimeni nu luptă eficient dacă e stăpânit de furie. Vieri se pregătea să-i aplice o lovitură năucitoare cu dreapta. Tânărul făcu un pas în față, în timp ce pumnul inamicului său îi alunecă pe deasupra umărului, și elanul îl propulsă pe Vieri înainte. Ezio îl lovi în călcâie și îl făcu să cadă rostogolindu-se în praf. Sângerând și târându-se în patru labe, Vieri se retrase umilit în spatele oamenilor lui, unde era în siguranță, apoi se ridică, ștergându-se de praf cu mâinile zdrelite.

— Mi-a ajuns, spuse și strigă către gărzi: Faceți-i felul și omorâți-le și pe femei. N-am nevoie de mormolocul ăla sclifosit sau de *carcassa* de maică-sa.

— *Coniglio*! strigă Ezio, gâfâind și scoțându-și sabia, dar gărzile formară un cerc în jurul lor și întinseră halebardele.

Știu că-i va fi greu să le facă față.

Cercul se strânse. Ezio continuă să se miște dintr-o parte în alta, încercând să le țină pe femei în spatele lui, dar lucrurile nu arătau deloc bine, iar râsul enervant al lui Vieri suna triumfal.

Dintr-odată se auzi un șuierat ascuțit, aproape eteric, și două dintre gărzile de la stânga lui Ezio se prăbușiră în genunchi și căzură în față, scăpându-și armele pe jos. Din spinările lor răsăreau mânerele unor cuțite înfipte adânc, care loviseră exact la țintă, cu o acuratețe fatală. Sângele șiroia pe cămășile soldaților formând niște flori cărămizii.

Ceilalți se retraseră alarmați, dar nu înainte ca încă unul dintre ei să cadă la pământ, cu un cuțit în spate.

— Ce vrăjitorie mai e și asta? chelălăi Vieri cu vocea înecată de frică.

Își scosese sabia și se uita în toate direcțiile.

— N-are de-a face deloc cu vrăjitoria, băiete – doar cu îndemânarea, îi răspunse o voce groasă, râzând zgomotos.

Vocea venea dintr-un tufiș din apropiere.

— Arată-te!

Un bărbat uriaș, cu barbă, care purta cizme înalte și o platoșă ușoară ieși din pădurice. Din spatele lui apărură și alții, într-o ținută similară.

— Cum poftești, spuse bărbatul sardonic.

— Mercenari! mârâi Vieri, apoi se întoarse la gărzile lui: Ce mai așteptați? Ucideți-i! Ucideți-i pe toți!

Dar uriașul înaintă, îi smulse sabia lui Vieri cu o grație incredibilă și o rupse pe genunchi ca și cum ar fi fost o surcică.

— Nu cred că e o idee foarte bună, micuțule Pazzo, deși trebuie să recunosc că ți se potrivește numele de familie.

Vieri nu răspunse, dar își îndemnă din nou oamenii să atace. Gărzile lui se apropiară de străini fără prea multă tragere de inimă, în timp ce Vieri, ridicând o halebardă de lângă cadavrul unei gărzi, îl atacă pe Ezio, zburându-i din mână sabia pe care abia o scosese.

— Uite, Ezio, folosește-o pe-asta! spuse uriașul, aruncându-i altă sabie, care pluti prin aer și ateriză vibrând, înfigându-se cu vârful în pământ.

Ezio o ridică într-o clipită. Era grea și trebui să-și folosească ambele mâini ca să o mânuiască, dar reuși să reteze vârful halebardei lui Vieri. Acesta, văzând că oamenii lui erau învinși cu ușurință de către *condottieri* și că două gărzi erau deja la pământ, ordonă retragerea și fugi, aruncând cu sudălmi. Uriașul se apropie de Ezio și de femei, rânjind cu toți dinții.

— Mă bucur c-am venit să te întâmpin. Se pare că am ajuns chiar la timp.

— Îți mulțumesc, oricine ai fi.

Omul râse din nou. În glasul lui exista ceva familiar.

— Ne știm? întrebă Ezio.

— A trecut mult timp. Dar tot mă mir că nu-ți recunoști propriul unchi!

— Unchiule Mario?

— În carne și oase.

Îl îmbrățișă cu putere pe Ezio, apoi se apropie de Maria și Claudia. Suferința îi înnegură chipul când văzu în ce stare se afla Maria.

— Ascultă, copilă, îi spuse el Claudiei. Am să-l iau pe Ezio la *castello*, dar îmi las oamenii aici să vă păzească. Vă vor da ceva de mâncare și, de băut. Voi trimite un călăreț înainte, ca să vă aducă o caleașcă pentru restul drumului. Ați umblat destul pentru o zi și, observând că sărmana mea cumnată este...

Făcu o pauză înainte să adauge cu sfială:

— ... obosită.

— Mulțumesc, unchiule Mario.

— Așa rămâne. Ne vom revedea cât de curând.

Se întoarse și împărți ordinele oamenilor lui, apoi îl cuprinse cu brațul pe Ezio și-l ghidă în direcția castelului care domina micul oraș.

— De unde știai că suntem pe drum? întrebă Ezio.

Mario păru puțin evaziv.

— Ah... un prieten din Florența a trimis un mesager călare înaintea ta. Dar deja știam ce s-a întâmplat. Nu am avut forțele necesare să asaltez Florența, dar acum că s-a întors Lorenzo să sperăm că îi poate ține sub control pe cei din familia Pazzi. Mai bine m-ai pune la curent cu soarta fratelui meu... și a nepoților mei.

Ezio rămase tăcut un moment. Amintirea morții rudelor lui încă îi bântuia locurile cele mai întunecate ale memoriei.

— Au fost... Au fost executați toți pentru trădare. Eu am scăpat din pură întâmplare, adăugă el după o scurtă pauză.

— Dumnezeule, spuse Mario cu fața contorsionată de durere. Știi de ce s-a întâmplat una ca asta?

— Nu. Dar sper că mă vei ajuta tu să aflu răspunsurile.

Ezio îi povesti unchiului său de cufărul ascuns din *palazzo*-ul familiei lui, despre conținutul acestuia, despre uciderea lui Alberti și despre documentele pe care i le luase.

— Cel mai important lucru pare o listă cu nume, adăugă el, apoi răbufni îndurerat: Nu pot să cred ce năpastă ne-a lovit!

Mario îl bătu pe umăr.

— Știu câte ceva despre afacerile tatălui tău, spuse el, și Ezio își dădu seama că Mario nu păruse prea surprins când amintise despre cufărul ascuns din camera secretă. O să le deslușim pe toate. Dar trebuie să ne asigurăm și că mama și sora ta sunt îngrijite corespunzător. Castelul meu nu e un loc prea primitor pentru femei, iar soldații ca mine nu se prea așază la casa lor, dar există o mănăstire de maici cam la doi kilometri de aici, iar

acolo vor fi în absolută siguranță și bine îngrijite. Dacă ești de acord, le vom trimite acolo. Căci noi doi avem multe de făcut.

Ezio dădu din cap. Se vor stabili acolo și o va convinge pe Claudia că asta era cea mai bună soluție de moment, pentru că nu credea că sora lui ar vrea să rămână prea mult timp izolată.

Se apropiau de orășel.

— Credeam că Monteriggioni e un rival al Florenței, spuse Ezio.

— Nu atât al Florenței, cât al familiei Pazzi, îi spuse unchiul său. Dar ești destul de copt că să știi despre alianțele între orașele-stat, fie că sunt mari sau mici. Într-un an suntem aliați, în altul, dușmani; și anul următor aliați din nou. Și așa pare să meargă la nesfârșit, ca un joc nebun de șah. Dar îți va plăcea aici. Oamenii sunt onești și muncitori, iar bunurile pe care le producem sunt rezistente și de calitate. Preotul e un om cumsecade, nu e bețivan și-și vede de treaba lui. Și eu de-a mea, când îi sunt în preajmă, dar n-am fost niciodată un fiu foarte devotat al bisericii. Cel mai bun lucru e vinul – cel mai bun Chianti pe care îl vei gusta vreodată să știi că provine din podgoriile mele. Haide, încă puțin și ajungem.

Castelul lui Mario era vechea reședință a familiei Auditore și fusese construit în anii 1250, dar în locul respectiv existase anterior o construcție mult mai veche. Mario renovase clădirea, care în prezent arăta mai mult ca o vilă opulentă, deși avea ziduri înalte, foarte groase și bine fortificate. În spatele lor, în locul grădinii, era un teren de antrenament, unde Ezio văzu vreo douăzeci de tineri înarmați care făceau diverse exerciții pentru a-și îmbunătăți tehnica de luptă.

— *Casa, dolce casa*, spuse Mario. N-ai mai trecut pe-aici de când erai un băiețel. Am mai făcut ceva schimbări de atunci. Cum ți se pare?

— E foarte impresionant, unchiule.

Restul zilei fu plin de activități. Mario îi arătă lui Ezio castelul, îi găsi o cameră și se asigură că Maria și Claudia ajunseseră în siguranță în mănăstirea din apropiere, a cărei stareță era o veche și dragă prietenă (amantă, după gura lumii) de-a lui Mario. Dar în dimineața următoare Ezio fu chemat în camera de lucru a unchiului său, o încăpere mare, cu plafonul înalt, mobilată cu o masă masivă și scaune de stejar, pe ai cărei pereți atârnau hărți, armuri și arme.

— Mai bine ai merge degrabă în oraș, spuse Mario pe un ton specific oamenilor de afaceri. Echipează-te cum se cuvine. Voi trimite un om de-al meu cu tine. Întoarce-te aici după ce termini și vom începe.

— Ce să începem, unchiule?

Mario păru surprins.

— Credeam că ai venit aici să te antrenezi.

— Nu, unchiule, nu asta aveam de gând. Ăsta a fost primul loc sigur care mi-a venit în minte când am fost nevoiți să plecăm din Florența. Dar vreau să pornesc mai departe cu mama și cu sora mea.

Mario îl privea cu gravitate.

— Dar cum rămâne cu tatăl tău? Nu crezi că ar fi vrut să-i termini treburile?

— Ce treburi, de bancher? Afacerile familiei sunt terminate. Casa Auditore nu mai există – dacă nu cumva a reușit ducele Lorenzo să-i țină la distanță pe membrii familiei Pazzi.

— Nu la asta mă gândeam, începu Mario și apoi se poticni. Vrei să spui că Giovanni nu ți-a spus niciodată?

— Îmi pare rău, unchiule, dar n-am idee despre ce vorbești.

Mario clătină din cap.

— Nu știu ce-a fost în mintea tatălui tău. Poate aștepta momentul potrivit. Dar acum, dat fiind ce s-a întâmplat, nu mai contează asta.

Îl privi cu seriozitate pe Ezio.

— Avem multe de vorbit. Lasă-mi mie documentele pe care le ai în tolbă. Trebuie să le studiez în timp ce tu te duci în oraș să te echipezi. Uite o listă cu ce ai nevoie și banii necesari.

Confuz, Ezio plecă spre oraș în compania unui sergent de-al lui Mario, un veteran încărunțit pe nume Orazio, și sub îndrumarea lui cumpără de la armurierul de acolo un pumnal de luptă, o armură de corp ușoară, și – de la medicul local – bandaje și o trusă medicală. Se întoarse la castel și-l găsi pe Mario așteptându-l nerăbdător.

— *Salute*, spuse Ezio. Am făcut ce mi-ai cerut.

— Și te-ai mișcat repede. *Ben fatto*! Iar acum trebuie să te învățăm să lupți cum trebuie.

— Unchiule, îmi cer iertare, dar după cum ți-am spus, nu am de gând să rămân.

Mario își mușcă buzele.

— Ascultă, Ezio, abia i-ai făcut față lui Vieri. Dacă nu aș fi sosit la timp…

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dacă trebuie, pleacă, dar măcar învață mai întâi abilitățile și cunoștințele de care vei avea nevoie pentru a te apăra, altfel nu vei rezista nicio săptămână pe drum.

Ezio rămase tăcut.

— Dacă nu faci asta pentru mine, atunci fă-o măcar pentru mama și pentru sora ta, insistă Mario.

Ezio își analiză opțiunile, dar trebuia să recunoască faptul că unchiul lui avea dreptate.

— Bine, atunci. Dacă tot ai fost amabil să mă echipezi.

Mario îi zâmbi fericit și-l bătu pe umăr.

— Bravo! O să-mi mulțumești la un moment dat!

•

În următoarele săptămâni se antrenă intens în arta mânuirii armelor, dar în timp ce învăța noi abilități de luptă, Ezio afla de asemenea lucruri despre biografia familiei lui și despre secretele pe care tatăl lui nu apucase să i le divulge. Și cum Mario îi permitea să studieze cărțile din bibliotecă, deveni din ce în ce mai tulburat de gândul că îl aștepta un destin mult mai important decât ar fi crezut.

— Spui că tata a fost mai mult decât un bancher? își întrebă unchiul.

— Mult mai mult, răspunse Mario cu seriozitate. Tatăl tău era un asasin foarte bine antrenat.

— Imposibil… Tata a fost întotdeauna un om al finanțelor, un afacerist… Cum e posibil să fi fost un asasin?

— Nu, Ezio, era mai mult decât atât. Era născut și crescut pentru a ucide. Era un membru de seamă al Ordinului Asasinilor.

Mario ezită.

— Știu că ai găsit câte ceva despre toate astea în biblioteca lui. Trebuie să discutăm despre documentele care ți-au fost încredințate și pe care tu – slavă Domnului – ai avut prezența de spirit de a le recupera de la Alberti. Lista aceea de nume nu era un registru al debitorilor, știi? Sunt numele tuturor celor responsabili pentru uciderea tatălui tău – și sunt oameni care iau parte la o conspirație și mai amplă.

Ezio se chinui să înțeleagă ce auzea. Tot ce credea că știe despre tatăl său, despre familia sa, toate păreau acum doar pe

jumătate adevărate. Cum putuse tatăl lui să-i ascundă toate astea? Era de neconceput, cu totul bizar. Ezio își alese cuvintele cu grijă – tatăl lui avusese cu certitudine un motiv pentru a ține secret aceste lucruri.

— Accept faptul că tata era altfel decât îl știam eu și iartă-mă dacă mă îndoiesc de cuvântul tău, dar de ce atâta secretomanie?

Mario rămase o clipă pe gânduri înainte să răspundă.

— Ai auzit de Ordinul Cavalerilor Templieri?

— Am auzit de el.

— A fost fondat în urmă cu multe secole, imediat după prima cruciadă și a devenit o forță de luptă de elită a războinicilor întru Dumnezeu – de fapt erau călugări în armură. Și-au luat un angajament de abstinență și au făcut un jurământ pentru sărăcie. Însă anii au trecut, iar statutul lor s-a schimbat. Dar, cu timpul, s-au implicat, cu mult succes, în finanțele internaționale. Alte Ordine ale Cavalerilor – Ospitalierii și Cavalerii Teutoni se uitau la ei chiorâș, iar puterea lor a devenit o cauză de îngrijorare, chiar și pentru regi. Și-au stabilit baza în sudul Franței și plănuiau să-și formeze propriul stat. Nu plăteau taxe și-și susțineau propria armată privată cu care dominau pe toată lumea. În cele din urmă, acum două sute de ani, regele Filip cel Drept al Franței s-a întors împotriva lor. A fost o epurare teribilă, templierii au fost arestați și alungați și în final excomunicați de către Papă. Dar n-au fost exterminați definitiv – aveau cincisprezece mii de frății în Europa. În orice caz, cu proprietățile și moșiile anexate, părea că templierii dispăruseră, puterea lor fiind aparent distrusă.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

Mario clătină din cap.

— Bineînțeles, a fost un șiretlic pentru a-și asigura propria supraviețuire. Au devenit o mișcare clandestină, adunându-și bunurile pe care au reușit să le păstreze, menținându-și organizarea și concentrându-se mai mult ca niciodată asupra țintei lor reale.

— Și care era ținta?

— Care *este* ținta, vrei să spui!

Ochii lui Mario îl săgetau.

— Țelul lor este nici mai mult, nici mai puțin decât dominația mondială. Și există o singură organizație consacrată

contracarării lor: Ordinul Asasinilor, din care tatăl tău – și cu mine – avem onoarea să facem parte.

Ezio avu nevoie de un moment ca să înțeleagă tot ce auzea.

— Și Alberti a fost unul dintre templieri?

Mario dădu din cap solemn.

— Da. Ca și toți ceilalți de pe lista tatălui tău.

— Și... Vieri?

— Și el e unul dintre ei, tatăl lui, Francesco, și tot clanul Pazzi.

Ezio se gândi.

— Asta explică multe..., spuse el. E ceva ce încă nu ți-am arătat...

Își suflecă mâneca pentru a-i arăta unchiului său pumnalul secret.

— Ah, spuse Mario. Ai fost înțelept să nu-mi arăți asta înainte să fii sigur că poți avea încredere totală în mine. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu el. Și văd că l-ai dat la reparat. Era al tatălui tău, încredințat lui de către tatăl nostru, care l-a primit la rândul lui de la tatăl său. A fost rupt într-o... confruntare în care a fost implicat tatăl tău acum mulți ani, dar nu a reușit să găsească niciodată un meșteșugar suficient de priceput sau de încredere pentru a-l repara. Ai procedat bine, băiete.

— Chiar și-așa, spuse Ezio. Toată discuția asta despre Asasini și Templieri sună ca o poveste antică. Pare o fantezie.

Mario zâmbi.

— Cum ar fi ceva dintr-un pergament vechi acoperit cu scris misterios, poate?

— Știi de pagina din Codex?

Unchiul lui ridică din umeri.

— Ai uitat? Era împreună cu celelalte documente pe care mi le-ai dat.

— Îmi poți spune ce este?

Ezio nu voia să-l implice în asta pe Leonardo, prietenul lui, decât dacă devenea strict necesar.

— Păi, cel care ți-a reparat lama a fost capabil să citească măcar o parte din ea, spuse Mario, și ridică mâna când Ezio deschise gura ca să intervină. Dar nu-ți voi pune întrebări. Îmi dau seama că vrei să protejezi pe cineva și respect asta. În pagina respectivă se află mai mult decât instrucțiunile de folosire ale armei tale. Paginile Codexului sunt împrăștiate acum prin Italia. Este un ghid al felului în care funcționează Ordinul

Asasinilor, originea sa, scopul și tehnicile sale. Este, dacă vrei, Crezul nostru. Tatăl tău credea că acest Codex conține un secret puternic. Ceva ce poate schimba lumea.

Căzu pe gânduri o clipă, apoi adăugă:

— Poate că de-asta au venit după el.

Ezio era copleșit de noile informații – avea foarte multe de asimilat într-un timp atât de scurt.

— Asasini, Templieri, acest Codex ciudat…

— Te voi ghida, Ezio, dar mai întâi trebuie să înveți să-ți deschizi mintea și să ții minte asta: nimic nu e adevărat. Totul e permis.

Pentru moment, Mario nu mai voia să-i dezvăluie nimic, deși Ezio insista. În schimb, unchiul lui continuă să-l treacă prin cel mai riguros proces de pregătire militară și, de la răsărit până la apus, Ezio exersa cu tinerii *condottieri* pe câmpul de antrenament, prăbușindu-se în fiecare noapte în patul lui, prea obosit să se gândească la altceva în afară de somn. Până într-o zi când…

— Bine lucrat, nepoate! îi spuse unchiul lui. Cred că ești pregătit.

— Îți mulțumesc, unchiule, pentru tot ce mi-ai oferit, zise Ezio fericit.

Mario îl îmbrățișă pe băiat drept răspuns.

— Suntem o familie! Aceasta e datoria și dorința mea!

— Îmi pare bine că m-ai convins să rămân.

Mario îl privi intens.

— Deci… ai revenit asupra hotărârii de a pleca?

Ezio îi întoarse privirea.

— Îmi pare rău, unchiule, dar am decis. Pentru siguranța mamei și a Claudiei, încă intenționez să merg spre coastă și să iau o corabie spre Spania.

Mario nu își ascunse nemulțumirea.

— Iartă-mă, nepoate, dar nu te-am ajutat să dobândești toate abilitățile astea nici pentru distracția mea personală, nici pentru beneficiul tău exclusiv. Te-am învățat pentru a fi mai bine pregătit să lupți împotriva dușmanilor noștri.

— Dacă mă vor găsi, așa voi face.

— Așadar, spuse Mario amar, vrei să pleci? Să lași în urmă toate lucrurile pentru care a luptat și a murit tatăl tău? Să-ți negi moștenirea? Nu pot să mă prefac că nu sunt dezamăgit – foarte

dezamăgit. Dar e decizia ta. Orazio te va duce la mănăstire când vei considera că mama ta e pregătită să plece în călătorie și te va conduce la plecare. Îți urez *buona fortuna*.

Cu aceasta, Mario îi întoarse spatele nepotului său și plecă supărat.

•

Timpul trecu și Ezio își dădu seama că trebuia să-i ofere mamei sale suficientă liniște pentru a-i înlesni recuperarea. Organiză pregătirile de călătorie cu inima grea. Într-un târziu, se porni să facă ceea ce spera că va fi o ultimă vizită la mănăstire pentru a-și vedea mama și sora înainte să le ia de acolo. Le găsi într-o stare mai bună decât ar fi îndrăznit să spere. Claudia se împrietenise cu câteva dintre maicile mai tinere și lui Ezio îi era clar, spre surprinderea și mai puțin spre bucuria lui, că sora lui începuse să se simtă atrasă de acea viață. Între timp, mama lui își revenea încet, dar sigur. Totuși, stareța protestă auzindu-i planurile și-l sfătui s-o mai lase pe Maria să se odihnească, pentru că n-ar fi fost înțelept să pornească deja la drum.

Când se întoarse la castelul lui Mario, Ezio era măcinat de îndoieli și era conștient că ele se intensificaseră în timp.

Pregătirile militare din Monteriggioni păreau că-și atinseseră apogeul. Vederea lor îl distrăgea. Unchiul lui nu era prin încăpere, dar reuși să-l găsească pe Orazio în camera hărților.

— Ce se întâmplă? întrebă Ezio. Unde e unchiul?

— Se pregătește pentru luptă.

— Ce? Cu cine?

— Ah, cred că ți-ar fi spus dacă ar fi crezut că rămâi. Dar știm cu toții că n-ai de gând să faci asta.

— Păi…

— Ascultă, vechiul tău prieten, Vieri de' Pazzi, s-a stabilit la San Gimignano. Triplează garnizoana de acolo și a lăsat să se înțeleagă că, odată ce va fi pregătit, va veni să pună Monteriggioni la pământ. Deci mergem noi primii acolo, să zdrobim micul șarpe și să-i învățăm pe Pazzi o lecție pe care să n-o uite ușor.

Ezio trase aer în piept. Cu siguranță asta schimba totul. Și poate că era Destinul – acel stimul pe care îl căuta în mod inconștient.

— Unde e unchiul?

— La grajduri.

Ezio ieșise deja pe jumătate din cameră.
— Hei, încotro?
— La grajduri! Trebuie să fie un cal pe acolo și pentru mine!
Orazio zâmbi urmărindu-l cu privirea cum se îndepărta.

Capitolul 7

Mario, cu Ezio călare lângă el, își conduse trupele până în apropierea orașului San Gimignano în toiul unei nopți din primăvara lui 1477. Avea să fie începutul unei confruntări dure.

— Mai spune-mi o dată de ce te-ai răzgândit, zise Mario, încă foarte mulțumit de faptul că nepotul lui își schimbase planurile.

— Pur și simplu îți place să auzi asta.

— Și ce dacă-mi place? Oricum, știam că Mariei îi va lua ceva timp să-și revină și sunt suficient de protejate acolo unde sunt, după cum bine știi.

— Așa cum ți-am mai spus, spuse Ezio zâmbind, vreau să-mi asum responsabilitatea. Așa cum ți-am mai spus, Vieri îți face ție probleme din cauza mea.

— Și după cum ți-am mai spus eu ție tinere, ai cu siguranță un simț foarte sănătos al propriei tale importanțe. Adevărul e că Vieri ne face probleme pentru că e un Templier, iar noi suntem Asasini.

În timp ce vorbea, Mario scruta cu privirea turnurile înalte din San Gimignano, construite foarte aproape unele de altele. Clădirile pătrate aproape că zgâriau cerul, iar Ezio avu straniul sentiment că mai văzuse o dată toate acestea, dar trebuie să fi fost fie în vis, fie în altă viață, căci nu-și putea aminti momentul.

Fiecare vârf de turn era luminat de flăcările torțelor și mai erau multe alte torțe vizibile pe zidurile orașului și la porțile lui.

— S-a baricadat bine, spuse Mario. Și, judecând după torțe, e posibil ca Vieri să știe de venirea noastră. Păcat, dar nu mă miră. La urma urmei, are spionii lui, așa cum și eu îi am pe ai mei. Se văd arcași pe metereze și porțile sunt foarte bine păzite, adăugă el.

Continuă să cerceteze orașul.

— Dar chiar și așa, nu pare să aibă suficienți oameni care să apere fiecare poartă. Cea din sud pare mai slab păzită – probabil că e locul de unde se așteaptă cel mai puțin la un atac. Deci acolo vom lovi.

Ridică o mână și dădu pinteni calului. Trupele lui îl urmară, cu Ezio călărind lângă el.

— Așa vom face, zise Mario, cu o voce gravă. Oamenii mei vor lupta cu gărzile de la poartă, în timp ce tu va trebui să găsești o cale de a trece peste zid, ca să deschizi poarta din interior. Trebuie să facem cât mai puțin zgomot și să ne mișcăm repede.

Desfăcu o centură cu cuțite de aruncat și i-o întinse lui Ezio.

— Ia-le. Folosește-le ca să te descotorosești de arcași.

Descălecară imediat ce ajunseră suficient de aproape. Mario conduse un grup cu cei mai buni soldați ai lui înspre cohorta de gărzi postată la intrarea sudică a orașului. Ezio îi părăsi și alergă ultimele sute de metri pe jos, folosindu-se de tufișuri și copăcei pentru a se ascunde, până când ajunse la marginea zidului. Avea gluga trasă și, în lumina torțelor de la intrare, văzu că umbra glugii lui pe perete aducea în mod straniu cu capul unui vultur. Privi în sus. Zidul se înălța abrupt deasupra lui, la cincisprezece metri înălțime sau mai mult. Nu putea să vadă dacă era cineva pe meterezele de deasupra. După ce-și potrivi bine centura, începu să urce. Era dificil, căci zidurile erau construite din piatră netedă și ofereau puține puncte de care să se agațe, dar pe breșele de lângă vârf găsi un loc ferm în care putea să se adăpostească în timp ce privea prudent peste marginile parapetului. Lângă meterezele din dreapta, doi arcași aflați cu spatele la el stăteau rezemați de zid cu arcurile pregătite. Văzuseră atacul lui Mario și se pregăteau să tragă în *condottierii* Asasini. Ezio nu ezită. Avea de ales între viețile lor și cele ale prietenilor lui, iar acum aprecia noile abilități pe care unchiul său insistase să le dobândească. Rapid, concentrându-și mintea și ochii în semiîntunericul pâlpâitor, scoase două cuțite și le aruncă, unul după altul, cu precizie fatală. Mai întâi lovi un arcaș în ceafă – o lovitură mortală instantanee. Omul căzu peste creneluri fără un sunet. Următorul cuțit zbură un pic mai jos, lovindu-l pe al doilea bărbat în spate cu o asemenea forță, încât acesta țipă surd și se prăbuși în bezna de dedesubt.

Poarta era la baza unei scări înguste de piatră, dar își dădu seama că Vieri nu avea suficiente trupe pentru a păzi orașul cu eficiență absolută, căci nu avea soldați postați în interior. Coborî treptele câte trei deodată, părând că zboară, și găsi repede mânerul zăvoarelor grele de fier care închideau porțile solide din stejar, înalte de trei metri. Î trase folosindu-și toată forța pe care o avea, deoarece mânerul nu putea fi manevrat doar de un singur om. Ezio reuși până la urmă, apoi forță unul dintre inelele

masive care erau prinse de porți la nivelul șoldului. Acesta cedă și porțile începură să se întredeschidă, dezvăluindu-l pe Mario și pe oamenii lui, care tocmai își terminau misiunea sângeroasă. Doi oameni ai Ordinului Asasinilor erau morți, dar și douăzeci dintre cei ai lui Vieri fuseseră trimiși la Creatorul lor.

— Bine lucrat, Ezio! șopti Mario.

Până acum, nu se auzise nicio alarmă, dar era doar o problemă de timp.

— Haide! spuse Mario. În liniște acum!

Se întoarse spre unul dintre sergenții săi și-i spuse:

— Du-te și adu întăriri.

Apoi deschise calea cu atenție pe străzile tăcute – Vieri probabil că ordonase starea de asediu, căci nu se vedea nimeni în jur. La un moment dat, aproape că dădură nas în nas cu o patrulă de-a lui Pazzi. Retrăgându-se în întuneric, lăsară patrula să treacă, apoi o atacară din spate doborând-o cu o eficiență uimitoare.

— Ce urmează? își întrebă Ezio unchiul.

— Trebuie să-l găsim pe căpitanul gărzilor de aici. Îl cheamă Roberto. El trebuie să știe unde se află Vieri.

Mario părea mai îngrijorat ca niciodată.

— Durează prea mult. Va fi mai bine dacă ne despărțim. Uite ce e, îl știu pe Roberto. La ora asta fie e beat în taverna lui favorită, fie doarme în citadelă. Tu du-te în citadelă. Ia-l pe Orazio și doisprezece oameni de nădejde cu tine.

Se uită la cer, care abia începea să se lumineze, și adulmecă aerul în care se simțea deja răcoarea unei noi zile.

— Ne întâlnim la catedrală pentru raport. Și nu uita – îți las comanda acestei bande de huligani!

Le zâmbi cu afecțiune oamenilor lui, își adună trupele și dispăru de-a lungul unei străzi în pantă.

— Citadela se află în nord-vestul orașului, domnule, spuse Orazio.

Rânji, la fel cum o făcură și ceilalți. Ezio simți atât obediența lor față de Mario cât și reticența lor în ceea ce privește faptul că erau încredințați unui ofițer atât de lipsit de experiență.

— Să mergem, atunci, răspunse Ezio ferm. Urmați-mă. La semnalul meu.

Citadela forma o parte a pieței principale a orașului, nu departe de catedrală și aproape de vârful micului deal pe care

era construit orașul. Ajunseră fără dificultăți, dar, înainte să intre, Ezio observă câteva gărzi de-ale lui Pazzi postate la intrare. Ordonându-le oamenilor lui să rămână în spate, se apropie prin întuneric, furișându-se ca o vulpe, până când fu suficient de aproape ca să audă conversația a doi soldați. Erau nemulțumiți, în mod evident, de conducerea lui Vieri, iar cel mai vehement dintre ei era în toiul tiradei.

— Îți zic eu, Tebaldo, spunea primul. Nu-s mulțumit de cățelușul ăla de Vieri. Cred că nu poate nici să-și țintească jetul de pișat într-o găleată, darămite să apere un oraș împotriva unei armate hotărâte. Cât despre *Capitano* Roberto, bea atât de mult că e ca o sticlă de Chianti îmbrăcată în uniformă!

— Vorbești prea mult, Zohane, îl avertiză Tebaldo. Amintește-ți ce i s-a întâmplat lui Bernardo când a îndrăznit să deschidă gura.

Celălalt se calmă și dădu din cap resemnat.

— Ai dreptate… Am auzit că Vieri a pus să i se scoată ochii.

— Păi, aș vrea să-mi păstrez vederea, dacă nu te superi, așa că mai bine am pune capăt discuției ăsteia. Nu știm câți dintre tovarășii noștri sunt de aceeași părere, iar Vieri are spioni peste tot.

Ezio se întoarse bucuros la trupele sale. O garnizoană nemulțumită e rareori eficientă; dar nu exista nicio garanție că Vieri nu comanda un nucleu puternic și loial de partizani ai clanului Pazzi. Cât despre restul oamenilor lui Vieri, Ezio învățase pe cont propriu cât de mare putea fi influența fricii. Dar acum avea sarcina să pătrundă în citadelă. Ezio scrută piața. Era pustie și întunecată, în afară de câțiva paznici de-ale lui Pazzi.

— Orazio?

— Da, domnule?

— Vrei să ataci gărzile astea și să le elimini? Rapid și discret. Eu încerc să urc pe acoperiș ca să văd dacă mai sunt și alții în curtea interioară.

— De-asta suntem aici, domnule.

Lăsându-i pe Orazio și pe soldații lui să atace gărzile, Ezio verifică dacă rămăseseră suficiente cuțite de aruncat în centură și o luă la fugă pe o stradă lăturalnică de lângă catedrală, se cățără pe un acoperiș apropiat și de acolo sări pe acoperișul citadelei, care avea o curte interioară. Îi mulțumi lui Dumnezeu că Vieri neglijase să pună oameni în turnurile înalte ale caselor

familiilor locale dominante, răspândite prin oraș, căci din acele puncte de observație se vedea tot ce se întâmpla dedesubt. Dar știu și că preluarea controlului acelor turnuri ar fi primul obiectiv al forțelor lui Mario. De pe acoperișul citadelei văzu că în curtea de jos nu se afla nimeni, așa că sări pe vârful colonadei și de acolo pe pământ. Fu o manevră simplă să deschidă porțile și să-și poziționeze oamenii, care târâseră cadavrele gărzilor înfrânte în umbrele colonadei, la loc ferit. Pentru a nu da nimănui de bănuit, închiseră la loc porțile citadelei în urma lor.

Citadela părea complet părăsită. Dar la scurt timp se auziră voci din piața din spate și un alt grup de-al lui Vieri, deschiseră porțile și intrară în curte. Sprijineau un om îndesat, care era, în mod evident, beat.

— Unde-au dispărut gărzile de la porți? voia să știe omul. Nu-mi spune că Vieri mi-a anulat ordinele și i-a trimis iar să patruleze la dracu-n praznic!

— *Ser* Roberto, spuse unul dintre oamenii care-l sprijineau. N-ar fi bine să vă odihniți puțin?

— Ce vrei să spui? Am ajuns până aici fără probleme, nu? Oricum, noaptea abia începe!

Nou sosiții reușiseră să-și așeze șeful pe marginea unei fântâni din mijlocul curții și se adunaseră în jurul ei, neștiind ce să facă în continuare.

— Oricine s-ar gândi că nu-s un căpitan bun! se văita Roberto.

— Deloc, domnule! zise omul cel mai apropiat de el.

— Vieri crede că nu sunt, spuse Roberto. Ar trebui să-l auzi cum vorbește cu mine!

Făcu o pauză, uitându-se în jur și încercând să se concentreze înainte de a continua cu o voce jalnică:

— E doar o chestiune de timp până voi fi înlocuit... sau mai rău!

Se opri din nou, fornăind.

— Unde e nenorocita aia de sticlă? Dă-o-ncoace!

Luă o dușcă zdravănă, se uită la sticlă ca să se asigure că era goală și o azvârli.

— E vina lui Mario! Nu mi-a venit să cred când spionii noștri au raportat că l-a primit pe nepotu-său la el – l-a salvat pe mucosul ăla mic chiar din mâinile lui Vieri! Acum Vieri abia mai poate gândi limpede din cauza furiei, iar eu trebuie să-mi înfrunt vechiul *compagno*!

Se uită în jur cu privirea încețoșată.

— Dragul de Mario! Am fost camarazi de război cândva, știai? Dar a refuzat să vină cu mine la Pazzi, deși plata era mai bună, locul mai bun, echipamentele mai bune. Aș fi vrut să fie aici acum. Ce mai încoace și-ncolo, l-aș…

— Scuză-mă, îl întrerupse Ezio, înaintând câțiva pași spre el.

— Ce? spuse Roberto. Tu cine ești?

— Permite-mi să mă prezint. Sunt nepotul lui Mario.

— Ce? răcni Roberto chinuindu-se să se ridice în picioare și încercând fără succes să-și scoată sabia. Arestați-l pe mucos!

Veni mai aproape, astfel încât Ezio simți mirosul vinului acru din respirația lui. Și izul de ceapă.

— Știi ce, Ezio, zise Roberto zâmbind, ar trebui să-ți fiu recunoscător. Acum că te am pe tine, Vieri o să-mi ofere orice. Poate ies la pensie. Poate o mică vilă frumoasă pe coastă…

— Nu te bucura degeaba, *Capitano*, spuse Ezio.

Roberto se întoarse pentru a descoperi ceea ce oamenii lui observaseră deja: erau înconjurați de mercenari Asasini, toți înarmați până-n dinți.

— Ah, spuse Roberto așezându-se la loc.

Părea că-i dispăruse tot elanul de mai devreme.

Odată ce soldații lui Pazzi fură încătușați și duși în carcera citadelei, Roberto, înarmat cu o nouă sticlă, se așeză cu Ezio la o masă și vorbiră. Până la urmă, reuși să-l convingă pe Roberto.

— Îl vrei pe Vieri? Îți spun eu unde este. Pentru mine s-a terminat oricum totul. Du-te la Palazzo-ul Delfinului în piața de lângă poarta nordică. E o întâlnire acolo…

— Cu cine se întâlnește? Știi?

Roberto ridică din umeri.

— Cu oameni de-ai lui din Florența, cred. Ar trebui să aducă întăriri cu ei.

Îi întrerupse Orazio, care părea neliniștit.

— Ezio! Repede! Se dă o bătălie lângă catedrală. Mai bine să mergem!

— În regulă! Să mergem!

— Ce facem cu el?

Ezio se uită la Roberto.

— Lasă-l. Cred că a ales să fie de partea noastră până la urmă.

Cum ajunse în piață, Ezio auzi larma bătăliei din spațiul deschis din fața catedralei. Apropiindu-se, văzu cum oamenii unchiului său erau forțați să se retragă de o brigadă de-a lui Pazzi. Folosindu-și cuțitele de aruncat pentru a-și croi drum, se luptă până ajunse lângă unchiul lui și îi spuse ce aflase.

— Foarte bine pentru Roberto! spuse Mario fără să piardă ritmul, timp în care își spinteca atacatorii. Mereu am regretat că a luat partea familiei Pazzi, dar s-a dovedit de ajutor până la urmă. Du-te! Vezi ce pune la cale Vieri!

— Dar tu? Crezi că le faci față?

Mario părea îndârjit.

— Pentru moment cel puțin, dar forțele noastre principale trebuie să-și fi ocupat posturile în turnuri deja și apoi vor putea să ni se alăture. Așa că grăbește-te, Ezio! Nu-l lăsa pe Vieri să scape!

Palazzo-ul se afla în nordul orașului, departe de bătălie, deși gărzile lui Pazzi erau mai numeroase aici – probabil veniseră întăririle de care vorbea Roberto – și Ezio trebui să-și aleagă drumul cu grijă pentru a-i evita.

Ajunsese chiar la timp: întâlnirea părea să se fi terminat și văzu un grup de patru oameni îmbrăcați în robe îndreptându-se spre un grup de cai priponiți. Ezio îl recunoscu pe Jacopo de' Pazzi, pe nepotul lui, Francesco, pe Vieri însuși și – îi scăpă o exclamație de uimire – pe spaniolul înalt care fusese prezent la execuția tatălui său. Spre surprinderea lui, Ezio observă stema de cardinal brodată pe umărul mantiei bărbatului. Oamenii se opriră lângă cai și Ezio reuși să ajungă în umbra unui copac din apropiere, încercând să le asculte conversația. Trebuia să se încordeze și nu ajungeau la el decât frânturi din discuție, dar auzi suficient cât să fie intrigat.

— Atunci rămâne cum am stabilit, spuse spaniolul. Vieri, tu vei sta aici și ne vei restabili pozițiile cât de curând posibil. Francesco ne va organiza forțele în Florența pentru a pregăti momentul oportun pentru atac, iar tu, Jacopo, trebuie să fii pregătit să liniștești populația odată ce vom căpăta controlul. Nu grăbi lucrurile: cu cât e mai bine planificată acțiunea noastră, cu atât avem mai multe șanse de reușită.

— Dar, *Ser* Rodrigo, interveni Vieri, ce să fac cu acel *ubriacone*, Mario?

— Scapă de el! În niciun caz nu trebuie să afle ce punem la cale.

Omul căruia îi spuneau Rodrigo se ridică în șa. Ezio îi văzu fața pentru un moment, ochii reci, nasul acvilin și aprecie că avea în jur de patruzeci și cinci de ani.

— Mereu ne-a făcut probleme, mârâi Francesco. La fel ca fratele lui, acel *bastardo*.

— Nu te teme, *padre*, spuse Vieri. Îi voi reuni în curând – pe lumea cealaltă!

— Vino, zise omul căruia îi spuneau Rodrigo. Am stat prea mult.

Jacopo și Francesco se urcară pe armăsarii lor și se întoarseră către poarta din nord, pe care gărzile Pazzi deja o deschideau.

— Fie ca Tatăl Milostiv să ne păzească!

Ieșiră în galop pe porți, care se închiseră în urma lor.

Ezio se întreba dacă acum ar fi momentul oportun de a-l secera pe Vieri, dar era prea bine păzit și, pe deasupra, era mai bine să-l prindă viu și să-l interogheze. Reținu numele tuturor bărbaților pe care îi auzise, intenționând să-i adauge la lista de dușmani a tatălui său, căci în mod sigur era vorba de o conspirație în care erau implicați cu toții.

Chiar atunci îl întrerupse sosirea altor gărzi de-ale lui Pazzi, al căror comandant se apropie de Vieri alergând.

— Ce e? se răsti Vieri.

— *Commandante*, aduc vești proaste. Oamenii lui Mario Auditore au trecut de ultimele trupe.

Vieri rânji sarcastic.

— Așa crede el. Dar iată, zise Vieri arătând spre numeroasa oaste, au sosit întăriri din Florența. Îl vom mătura afară din San Gimignano înainte de sfârșitul zilei ca pe un gândac.

Ridică glasul la soldații strânși în jurul lui.

— Grăbiți-vă să vă înfruntați dușmanii, urlă el. Zdrobiți-i ca pe niște gunoaie ce sunt!

Cu un strigăt aspru de bătălie, soldații lui Pazzi se grupară în jurul ofițerilor și traversară orașul de la poarta din nord spre sud, pentru a-i întâlni pe *condottierii* lui Mario. Ezio se rugă ca unchiul lui să nu fie luat prin surprindere, fiindcă acum ar fi fost mult depășit numeric. Dar Vieri rămase în urmă și, singur, doar cu gărzile personale, se întorcea în siguranța *palazzo*-ului. Fără îndoială mai avea ceva treburi de încheiat în urma întâlnirii. Sau

poate se întorcea să-și pună armura pentru luptă. În orice caz, în curând soarele avea să răsară. Acționa acum ori niciodată. Ezio ieși din întuneric, trăgându-și gluga de pe cap.

— Bună dimineața, *Messer* de' Pazzi, spuse el. Ai avut o noapte plină?

Vieri se întoarse spre el, cu chipul străfulgerat pentru o clipă de o expresie de surpriză și groază. Își redobândi calmul și făcu pe grozavul.

— Îmi închipuiam c-o să apari din nou. Roagă-te la Dumnezeu să-ți ierte păcatele, Ezio! Am lucruri mai importante decât tine de care să mă ocup acum. Ești doar un pion care trebuie scos de pe tablă.

Gărzile sale porniră spre Ezio, dar el era pregătit să le înfrunte. Doborî primul om străpungându-l cu ultimul lui cuțit, iar mica lamă spintecă aerul cu un șuierat diavolesc. Apoi scoase sabia și pumnalul și se apropie de ceilalți. Sfâșia trupuri și fanda ca un nebun, într-un șuvoi de sânge, cu mișcări bruște, care semănau moarte, până când ultimul soldat, rănit grav, șchiopătă spre un loc sigur. Acum veni rândul lui Vieri să-l atace, mânuind un topor cu două tăișuri pe care îl scosese de la șaua calului. Ezio se feri pentru a evita lovitura, dar, deși toporul ricoșă de pe armura lui, îl făcu totuși să-și piardă echilibrul și căzu, scăpându-și sabia. Într-o clipă, Vieri stătea deasupra lui. Îi împinse sabia ca Ezio să nu poată ajunge la ea și balansă toporul deasupra capului acestuia. Cu ultimele puteri, Ezio încercă să-și lovească adversarul cu piciorul în vintre, dar Vieri anticipă mișcarea și sări înapoi. Când Ezio se ridică de jos, Vieri azvârli cu toporul spre încheietura stângă a acestuia, făcându-l să scape pumnalul din mână și provocându-i o rană adâncă. Vieri își scoase pumnalul și sabia.

— Dacă vrei o treabă bine făcută, fă-o tu însuți, spuse Vieri. Câteodată mă întreb pentru ce plătesc aceste așa-zise gărzi de corp. Adio, Ezio!

Se apropie de dușmanul lui.

Tânărul simțea că îl ardea rana făcută de topor, amețindu-l și încețoșându-i vederea. Își aminti însă tot ce fusese învățat, instinctul preluând controlul. Se scutură și, în clipa în care Vieri se poziționă pentru a-i da lovitura fatală inamicului său presupus neînarmat, Ezio își flexă mâna dreaptă întinzându-și și deschizându-și degetele. Instantaneu, mecanismul pumnalului

secret al tatălui său zăngăni, iar lama ieși și se extinse pe toată lungimea ei fatală. Brațul lui Vieri era ridicat. Își expusese coastele. Ezio împinse pumnalul în el – lama alunecând fără cea mai mică rezistență.

Vieri rămase încremenit pentru un moment, apoi, scăpându-și armele, căzu în genunchi. Sângele îi țâșnea ca un izvor dintre coaste. Ezio îl prinse chiar când se prăbușea la pământ.

— Nu mai ai mult timp, Vieri, îi spuse el repede. Acum e șansa ta să-ți ierte Dumnezeu păcatele. Spune-mi ce-ați discutat? Ce plănuiți?

Vieri îi răspunse cu un zâmbet stins.

— Nu o să ne înfrângi niciodată, spuse el. Nu vei învinge niciodată familia Pazzi și cu siguranță nu-l vei învinge pe Rodrigo Borgia.

Ezio știa că mai avea doar câteva momente până urma să vorbească cu un cadavru. Insistă și mai grăbit.

— Spune-mi, Vieri! Descoperise tatăl meu planurile voastre? De-asta l-au omorât oamenii tăi?

Dar fața lui Vieri era pământie. Se prinse strâns de brațul lui Ezio. Sângele îi șiroia din colțul gurii și ochii începuseră să-i lucească. Reuși totuși să zâmbească ironic.

— La ce te aștepți, Ezio? La o confesiune? Îmi pare rău, dar n-am… timp…

Icni și îi țâșni și mai mult sânge din gură.

— Păcat. Într-o altă lume am fi putut fi… prieteni.

Ezio simți cum Vieri slăbea strânsoarea de pe brațul lui.

Apoi simți iar durerea cauzată de rană, împreună cu amintirea puternică a morții familiei lui și-l cuprinse o furie de gheață.

— Prieteni? îi spuse muribundului. Prieteni! Gunoiule! Cadavrul tău ar trebui lăsat la marginea drumului să putrezească precum o cioară moartă. Nimeni n-o să plângă după tine! Mi-aș fi dorit să te chinui mai mult înainte să mori! Să…

— Ezio, se auzi o voce blândă din spatele lui. Ajunge! Arată-i omului puțin respect.

Ezio se întoarse pentru a-și confrunta unchiul.

— Respect? După tot ce s-a întâmplat? Crezi că dacă ar fi învins, nu ne-ar fi spânzurat de cel mai apropiat copac?

Mario era epuizat, plin de praf și sânge, totuși ferm.

— Dar nu a învins, Ezio. Iar tu nu ești ca ei. Nu deveni un om ca el.

Îngenunche lângă cadavru și îi închise ochii cu mâna înmănușată.

— Fie ca moartea să-ți aducă pacea pe care o căuta sărmanul, furiosul tău suflet, spuse el. *Requiescat in pace*.

Ezio îl urmări în liniște. Când unchiul lui se ridică, spuse:

— S-a terminat?

— Nu, răspunse Mario. Se dau încă lupte crâncene. Dar balanța înclină în favoarea noastră. Roberto i-a adus pe unii dintre oamenii lui de partea noastră și e doar o chestiune de timp. Sunt sigur că vei fi îndurerat să afli că Orazio e mort, adăugă el după o scurtă pauză.

— Orazio…!

— Mi-a spus înainte să moară cât de curajos ai fost. Fii demn de lauda lui, Ezio.

— Voi încerca.

Ezio își mușcă buzele. Fără să-și dea seama, primise o lecție.

— Trebuie să mă întorc la oamenii mei. Dar am ceva pentru tine – ceva din care vei afla mai multe despre dușmanul tău. E o scrisoare pe care am luat-o de la unul dintre preoții de aici. Era pentru tatăl lui Vieri, dar Francesco, evident, nu mai e aici s-o primească.

Îi înmână o hârtie cu sigiliul rupt.

— Același preot se va ocupa de ritualurile de înmormântare. O să-l pun pe unul dintre sergenții mei să facă aranjamentele.

— Trebuie să-ți spun niște lucruri…

Mario ridică brațul.

— Mai târziu, când vom încheia treaba pe care o avem de făcut. După riposta asta, inamicii noștri nu vor putea să mai acționeze pe cât de repede voiau, iar Lorenzo va fi pus în gardă în Florența. Pentru moment, suntem în avantaj. Dar trebuie să mă întorc. Citește scrisoarea, Ezio, și gândește-te la ce scrie. Și îngrijește-ți mâna rănită.

Plecă. Ezio se îndepărtă de cadavrul lui Vieri și se așeză sub copacul după care se ascunsese mai devreme. Muștele deja zburau deasupra feței lui Vieri. Ezio deschise scrisoarea și citi:

Messer *Francesco,*

Am făcut cum mi-ați cerut și am vorbit cu fiul dumneavoastră. Sunt de acord cu evaluarea dumneavoastră, dar numai parțial. Da, Vieri e pripit și are tendința de a acționa fără chibzuință și are obiceiul de a-și trata oamenii ca pe niște marionete, ca pe niște piese de șah ale căror vieți nu merită mai multă atenție decât dacă ar fi făcute din fildeș sau din lemn. Și pedepsele date de el sunt într-adevăr crude. Am primit rapoartele a cel puțin trei oameni care au fost desfigurați în urma lor.

Dar nu îl cred, ca dumneavoastră, irecuperabil. Mai degrabă, cred că soluția e o chestiune simplă. El caută aprobarea dumneavoastră. Atenția dumneavoastră. Aceste ieșiri ale lui sunt rezultatul nesiguranței născute dintr-un sentiment de inadecvare. Vorbește cu afecțiune despre dumneavoastră și deseori își exprimă dorința de a vă fi mai apropiat. Deci, dacă e zgomotos și necuviincios și furios, cred că e pur și simplu pentru că vrea să fie observat. Vrea să fie iubit.

Acționați cum găsiți de cuviință în urma informațiilor pe care vi le-am oferit aici, dar acum trebuie să vă rog să oprim această corespondență. Dacă ar descoperi natura discuției noastre, mi-e sincer teamă de ce s-ar alege de mine.

Al dumneavoastră devotat,
Părintele Giocondo

Ezio stătu și se gândi mult timp după ce citi scrisoarea. Se uită la cadavrul lui Vieri. Avea o pungă prinsă la curea pe care nu o observase până atunci. Se duse și o luă, întorcându-se la copac pentru a-i cerceta conținutul. Găsi o schiță în miniatură a unei femei, câțiva florini într-un săculeț, un carnețel care nu fusese folosit și, împachetată cu grijă, o bucată de pergament. Cu mâinile tremurându-i, Ezio o deschise și recunoscu imediat ce era. O pagină din Codex...

Soarele se ridică și mai sus și un grup de călugări apăru cu o targă de lemn pe care așezară cadavrul lui Vieri și-l luară de acolo.

•

Pe când primăvara se transforma în vară, iar mimozele și azaleele făceau loc crinilor și trandafirilor, o liniște tulburătoare învălui Toscana. Ezio era fericit să vadă că mama lui se simțea mai bine, deși nervii ei erau așa de zdruncinați de tragedia care o lovise, încât acum părea că n-o să mai vrea niciodată să părăsească pacea mănăstirii. Claudia se gândea să depună primele jurăminte pentru noviciat, o perspectivă care îl mulțumea mai puțin pe Ezio, dar știa că se născuse la fel de încăpățânată ca el, iar dacă încerca s-o facă să se răzgândească, doar i-ar fi întărit decizia.

Mario își petrecuse timpul asigurându-se că San Gimignano, acum sub controlul reformat și trezit din beție al vechiului său tovarăș, Roberto, și teritoriul ce ținea de el nu mai constituiau o amenințare și că ultimele urme de rezistență ale clanului Pazzi fuseseră îndepărtate. Monteriggioni era în siguranță și, după încheierea celebrărilor pentru victorie, Mario le acordă *condottierilor* lui un bine meritat repaus, de care fiecare profita după bunul plac, petrecându-și timpul cu familia, bând sau mergând la prostituate, dar fără să-și neglijeze instruirea. Scutierii păstrau armele ascuțite și armurile fără rugină, în timp ce cioplitorii în piatră și tâmplării se asigurau că fortificațiile orașului și ale castelului erau în bună stare. În nord, amenințarea externă care putea să apară din partea Franței era pe cale de a se stinge, din moment ce regele Ludovic era ocupat să scape de ultimii invadatori englezi și să facă față problemelor create de ducele de Burgundia. În sud, papa Sixtus al IV-lea, un potențial aliat al familiei Pazzi, era prea ocupat să își favorizeze rudele și să supravegheze construcția noii capele mărețe din Vatican pentru a se gândi prea mult la o intervenție în Toscana.

Mario și Ezio avură totuși multe conversații lungi despre amenințarea ce încă plana.

— Trebuie să-ți spun mai multe despre Rodrigo Borgia, îi zise Mario nepotului său. S-a născut în Valencia, dar a studiat dreptul la Bologna și nu s-a mai întors niciodată în Spania, căci își poate urmări mai bine ambițiile aici. Momentan este membru remarcabil al Curiei la Roma, dar țintește mereu mai sus. E unul dintre cei mai puternici oameni din întreaga Europă, dar e mai mult decât un politician viclean al Bisericii.

Rodrigo este liderul Ordinului Templierilor, adăugă el cu glas scăzut.

Ezio simți o înțepătură în inimă.

— Asta explică prezența lui la uciderea bietului meu tată și a fraților mei. El era în spatele operațiunii.

— Da, și cu siguranță nu te-a uitat, mai ales că din cauza ta și-a pierdut influența în Toscana. Și îți cunoaște obârșia și pericolul pe care îl reprezinți. Trebuie să fii deplin conștient, Ezio, că va dori să te omoare cu prima ocazie.

— Atunci trebuie să-i țin piept dacă vreau să fiu vreodată liber.

— Trebuie să rămână în atenția noastră, dar mai întâi avem alte treburi de rezolvat mai aproape de casă și am bătut pasul pe loc destulă vreme. Vino în biroul meu.

Din grădina unde se plimbau ajunseră într-o cameră a castelului, la capătul unui coridor care pornea din camera hărților. Era un loc liniștit, întunecat fără să fie sumbru, ticsit cu cărți, și părea mai mult camera unui *accademico* decât a unui comandant militar. Rafturile sale conțineau și artefacte care păreau să provină din Turcia sau Siria și volume care, după câte vedea Ezio, erau scrise în arabă. Îl întrebă pe unchiul lui despre ele, dar nu primi decât cele mai vagi răspunsuri.

Odată ajunși acolo, Mario descuie o ladă și scoase din ea un dosar din piele în care era un teanc de hârtii. Printre ele erau câteva pe care Ezio le recunoscu imediat.

— Iată lista tatălui tău, băiete – deși nu ar trebui să-ți mai spun așa, căci ești bărbat acum și războinic în toată regula. Am adăugat numele pe care mi le-ai spus la San Gimignano.

Se uită la nepotul lui și-i înmână documentul.

— E timpul să te apuci de treabă.

— Toți Templierii de pe listă vor cădea sub lovitura sabiei mele, spuse Ezio cu voce calmă.

Privirea lui se opri asupra numelui lui Francesco de’ Pazzi.

— Voi începe cu el. Este cel mai rău din clan și îi urăște cu ardoare pe aliații noștri, familia Medici.

— Ai dreptate, încuviință Mario. Deci, te pregătești să pornești spre Florența?

— Așa plănuiesc.

— Bun. Dar trebuie să mai afli ceva dacă vrei să fii complet pregătit. Vino.

Mario merse spre bibliotecă și apăsă pe un buton ascuns, aflat în partea laterală. Rafturile se rotiră pe balamalele nevăzute

pentru a descoperi un zid de piatră în spate, în care fuseseră scobite câteva fante pătrate. Cinci erau pline. Restul erau goale.

Ochii lui Ezio scânteiară. Cele cinci spații pline erau ocupate cu pagini ale Codexului!

— Observ că recunoști ce e aici, spuse Mario. Și nu sunt surprins. La urma urmei, există pagina pe care ți-a lăsat-o tatăl tău, pe care prietenul tău isteț din Florența a reușit s-o descifreze, și acestea, pe care Giovanni le-a găsit și le-a tradus înainte să moară.

— Și cea pe care am luat-o de la Vieri, adăugă Ezio. Dar conținutul ei e încă un mister.

— Vai, ai dreptate. Nu am erudiția tatălui tău, dar, cu fiecare pagină adăugată și cu ajutorul cărților din biroul meu, mă apropii de deslușirea misterului. Uite! Vezi cum trec cuvintele de pe o pagină pe alta și cum se unesc simbolurile?

Ezio se uită cu atenție și un sentiment ciudat de aducere aminte îi cuprinse mintea, ca și cum un instinct ereditar renăștea – și astfel mâzgăliturile de pe paginile Codexului păreau să prindă viață, intențiile se revelau în fața ochilor lui.

— Da! Și pare să fie o parte dintr-un fel de imagine dedesubt... uite, e ca o hartă!

— Giovanni – și acum eu – am reușit să descifrăm ceea ce pare a fi un fel de profeție în aceste pagini, dar încă nu mi-am dat seama la ce se referă. Ceva despre „o parte din Paradis”. A fost scrisă acum mult timp de un Asasin ca și noi, al cărui nume pare să fi fost Altair. Și mai e ceva. Continuă să scrie despre „ceva ascuns sub pământ, ceva puternic și vechi”, dar încă n-am descoperit ce anume.

— Uite pagina lui Vieri, spuse Ezio. Pune-o pe zid.

— Nu încă! O s-o copiez înainte să pleci, dar du originalul prietenului tău genial din Florența. Nu trebuie să cunoască imaginea de ansamblu, sau ceea ce știm despre ea până acum, și chiar ar putea fi periculos pentru el să dețină asemenea cunoștințe. Apoi, pergamentul lui Vieri se va alătura celorlalte de pe acest zid, și vom fi puțin mai aproape de a descifra misterul.

— Și celelalte pagini?

— Trebuie să le descoperim, spuse Mario. Nu-ți bate capul cu asta. Trebuie să te concentrezi la ce ai de făcut în viitorul apropiat.

Capitolul 8

Ezio avea pregătiri de făcut înainte să plece din Monteriggioni. Mai avea multe de învățat, sub îndrumarea unchiului său, despre Crezul Asasinului, pentru a fi bine pregătit pentru sarcina pe care o avea de îndeplinit. Mai trebuia să se asigure și că putea fi relativ în siguranță în Florența, și mai exista și problema cazării, căci spionii lui Mario din oraș raportaseră că *palazzo*-ul familiei sale fusese închis și ferestrele acoperite cu scânduri, deși rămăsese sub protecția și paza familiei Medici și nu fusese prădat. Câteva întârzieri și poticneli îl făcură pe Ezio din ce în ce mai nerăbdător, până când, într-o dimineață din martie, unchiul lui îi spuse să-și facă bagajele.

— A fost o iarnă lungă, spuse Mario.

— Prea lungă, adăugă Ezio.

— Dar acum totul e stabilit, continuă unchiul lui. Și vreau să-ți reamintesc că în spatele celor mai multe victorii stă o pregătire meticuloasă. Acum, fii atent! Am o prietenă în Florența care a aranjat să fii cazat în siguranță, nu departe de casa ei.

— Cine este, unchiule?

— Numele ei nu are nicio importanță pentru tine, zise Mario misterios, dar ai cuvântul meu că poți avea la fel de multă încredere în ea cât ai în mine. În orice caz, acum nu e în oraș. Dacă ai nevoie de ajutor, ia legătura cu vechea ta menajeră, Annetta, a cărei adresă nu s-a schimbat și care acum lucrează pentru familia Medici, dar ar fi mai bine să afle cât mai puțini oameni de prezența ta acolo. Există totuși cineva pe care *trebuie* să-l contactezi, deși nu e ușor de ajuns la el. I-am scris numele aici. Trebuie să întrebi cu discreție de el. Încearcă să-l întrebi pe prietenul tău care e om de știință atunci când îi arăți pagina din Codex, dar nu-i spune prea multe, pentru binele lui! Uite aici adresa unde te vei caza.

Îi dădu lui Ezio două bucăți de hârtie și un săculeț bombat de piele.

— Și o sută de florini pentru drum și documentele de călătorie, pe care le vei găsi în regulă. Cea mai bună veste e că mâine vei putea pleca!

Ezio se folosi de puținul timp rămas pentru a se duce la mănăstire să-și ia rămas-bun de la mama și sora lui, să-și împacheteze hainele și echipamentul și să-și ia la revedere de la unchiul lui și de la bărbații și femeile orașului care-i fuseseră tovarăși și aliați pentru atâta timp. Dar avea inima bucuroasă și hotărâtă când își înhămă calul și porni călare de pe porțile castelului dis-de-dimineață a doua zi. După o zi de călărit lungă și fără evenimente, pe la ora cinei era deja aranjat în noua lui locuință și gata să se reacomodeze cu orașul care fusese toată viața casa lui, dar pe care nu-l mai văzuse de atâta timp. Dar aceasta nu era o reîntoarcere nostalgică și, după ce se obișnui cu noua situație și își permise o plimbare tristă prin fața vechiului cămin al familiei, porni spre atelierul lui Leonardo da Vinci, luând și pagina din Codex cu el.

De la plecarea lui Ezio, Leonardo își extinsese domeniul pe proprietatea din stânga, un depozit vast, cu spațiu suficient pentru ca rezultatele imaginației artistului să prindă formă. Două mese lungi se întindeau de la un capăt la celălalt al depozitului luminat de lămpi cu ulei și de ferestre construite foarte sus – Leonardo nu avea nevoie de ochi curioși. Pe mese, atârnate de pereți și împrăștiate, parțial asamblate în mijlocul camerei, se vedea un număr derutant de dispozitive, aparate și bucăți de echipament ingineresc, iar pe pereți erau sute de desene și schițe. Prin acest infern al creativității, roiau șase asistenți supravegheați de Agniolo și Innocento. Erau puțin mai în vârstă, dar la fel de atrăgători. Într-o parte se afla modelul unei căruțe, doar că era rotundă, plină cu arme și acoperită cu o boltă blindată în formă de capac, în vârful căreia era o gaură prin care un om putea să scoată capul pentru a vedea în ce direcție se îndreaptă mașinăria. Dincolo, desenul unei bărci în formă de rechin, dar cu un turn ciudat în spate. Încă și mai straniu, din desen părea că barca naviga pe sub apă. Hărți, schițe anatomice, dezvăluind totul de la funcționarea ochiului până la actul sexual, embrionul din pântec – și multe altele care nu puteau fi descifrate de Ezio – se aglomerau în tot spațiul disponibil de pe zid, iar mostrele și harababura de pe mese îi aminteau lui Ezio de haosul care domnea acolo la ultima lui vizită în acel loc, dar înmulțit cu o sută. Existau imagini detaliate de animale, de la cele mai familiare la cele mai supranaturale, și

proiecte cu tot felul de lucruri, de la pompe de apă până la ziduri de apărare.

Ce îi atrase atenția cel mai mult lui Ezio era ceva atârnat din tavan. Mai văzuse o versiune a acelui lucru înainte, însă era un model mai mic. Acesta arăta ca o machetă a ceea ce urma să fie într-o zi o mașinărie adevărată. Arăta tot ca scheletul unui liliac, iar un fel de piele rezistentă de animal fusese întinsă bine peste un cadru de lemn. În apropiere era un șevalet cu vreo câteva hârtii. Printre notițe și calcule, Ezio citi:

> … *arc de corn sau de oțel fixat pe lemn de salcie închis în trestie.*
>
> *Impulsul menține păsările în zbor în timp ce aripile nu calcă aerul, chiar ridicându-se.*
>
> *Dacă un om cântărește o sută de kilograme și se află la punctul* n *și își ridică aripa cu scripetele, care cântărește șaptezeci și cinci de kilograme, cu o putere de o sută cincizeci de kilograme, atunci s-ar ridica cu două aripi*…

Era chineză pentru Ezio, dar măcar putea să citească – probabil că Agniolo transcrisese din mâzgăliturile indescifrabile ale lui Leonardo. În acel moment îl văzu pe Agniolo uitându-se la el și se arătă interesat de altceva. Știa cât de secretos era Leonardo.

Chiar atunci artistul sosi din direcția vechiului atelier și se grăbi spre Ezio, îmbrățișându-l cu căldură.

— Dragul meu Ezio! Te-ai întors! Mă bucur tare mult să te văd. După tot ce s-a întâmplat, am crezut că…

Dar lăsă fraza neterminată, părând tulburat. Ezio încercă să-i readucă buna dispoziție.

— Uită-te la locul ăsta! Normal că nu înțeleg nimic din ce se petrece aici, dar presupun că știi ce faci! Ai renunțat la pictură?

— Nu, spuse Leonardo. Doar că mă ocup… de alte lucruri… care mi-au captat atenția.

— Înțeleg. Și ți-ai mărit atelierul. Probabil că prosperi. Ultimii doi ani ți-au priit.

Dar Leonardo observă atât tristețea ascunsă, cât și severitatea de pe chipul lui Ezio.

— Poate, spuse Leonardo. Sunt lăsat în pace. Îmi imaginez că se gândesc că voi fi folositor celui care va câștiga controlul absolut într-o zi… Nu că mi-aș imagina că va face cineva asta.

Își schimbă tonul.

— Dar tu ce mai faci, prietene?

— Vom avea timp, sper, într-o zi, să povestim despre tot ce s-a întâmplat de când ne-am întâlnit ultima oară. Dar acum am nevoie din nou de ajutorul tău.

Leonardo își deschise brațele.

— Orice pentru tine!

— Am să-ți arăt ceva ce cred că te va interesa.

— Atunci mai bine mergem în atelierul meu – e mai puțin aglomerat.

Odată ajunși în vechiul atelier al lui Leonardo, Ezio scoase pagina din Codex din tolbă și o întinse pe masa din fața lor.

Leonardo făcu ochii mari de emoție.

— Îți amintești de prima? întrebă Ezio.

— Cum aș fi putut să uit? zise artistul privind pagina. Este foarte captivant! Îmi permiți?

— Desigur.

Leonardo studie pagina cu grijă, trecându-și degetele peste pergament. Apoi, scoțând o hârtie și creioane, se apucă să copieze cuvintele și simbolurile. Aproape imediat, începu să se foiască încoace și-n colo, consultând absorbit cărți și manuscrise. Ezio îl privea cu recunoștință și răbdare cum lucrează.

— Interesant, spuse Leonardo. Avem aici niște limbi destul de necunoscute, cel puțin mie, totuși au un fel de model. Hmm. Da, aici este o glosă în aramaică – face lucrurile ceva mai clare. Știi, alăturând asta cu pagina cealaltă, aproape ai crede că fac parte dintr-un ghid – o parte dintr-unul, cel puțin – un ghid despre diferite feluri de asasinare. Dar desigur că mai înseamnă și alte lucruri, deși nu am idee ce. Știu că se vede doar o mică parte din ceea ce ne poate arăta această pagină. Ar trebui să avem lucrarea completă. N-ai idee unde sunt celelalte pagini?

— Nu.

— Sau câte pagini are volumul complet?

— E posibil să… să putem afla asta.

— Aha, spuse Leonardo. Secrete! Păi, trebuie să le respect.

Apoi atenția îi fu atrasă de altceva.

— Dar uită-te la asta!
Ezio privi peste umărul lui, însă nu reuși să vadă nimic în afară de o succesiune de simboluri în formă de pană, grupate îndeaproape.
— Ce este?
— Nu pot să-mi dau seama exact, dar dacă am dreptate, această secțiune conține o formulă pentru un metal sau un aliaj despre care nu știm nimic – și care, în mod logic, n-ar trebui să poată exista.
— Mai e și altceva?
— Da, partea cel mai ușor de descifrat. Este, în principiu, schița unei alte arme, care pare s-o completeze pe cea pe care o ai deja. Dar pe asta va trebui s-o producem de la zero.
— Ce fel de armă?
— Destul de simplă. Este o apărătoare de metal prinsă într-o întăritură de piele pentru braț. Ai purta-o pe antebrațul stâng – sau drept dacă ești stângaci, ca mine – și ai folosi-o pentru a para lovituri de sabie sau chiar de topor. Ce e extraordinar e că, deși este în mod evident foarte puternic, metalul pe care va trebui să-l prelucrăm este de asemenea incredibil de ușor. Și are încorporat un pumnal cu lamă dublă cu arc ca și primul.
— Crezi că o poți face?
— Da, deși va dura ceva vreme.
— Nu am foarte mult timp la dispoziție.
Leonardo se gândi puțin înainte să răspundă.
— Cred că am aici tot ce-mi trebuie, iar oamenii mei sunt suficient de instruiți să o forjeze.
Mai căzu o clipă pe gânduri, mișcându-și buzele în timp ce făcea calcule.
— Îmi va lua două zile, decise el. Întoarce-te aici și vom vedea dacă funcționează!
Ezio se înclină.
— Leonardo, îți sunt cât se poate de recunoscător. Și te pot plăti.
— *Eu* îți sunt recunoscător. Acest Codex al tău îmi lărgește cunoștințele – mă credeam un inovator, dar găsesc multe lucruri în aceste pagini antice care mă intrigă.
Zâmbi și murmură aproape doar pentru el însuși.
— Iar tu, Ezio, nu îți poți imagina cât îți sunt de îndatorat pentru că mi le-ai arătat. Să-mi aduci și altele dacă le găsești –

de unde le iei e treaba ta. Mă interesează doar conținutul lor și ca nimeni altcineva din cercul tău, în afară de mine, să știe de ele. Asta e singura recompensă pe care o cer.

— Îți promit asta.

— *Grazie*! Pe vineri, atunci – la apus?

— Pe vineri.

•

Leonardo și asistenții lui se achitară cu bine de treabă. Noua armă, deși avea rol defensiv, era extrem de folositoare. Asistenții mai tineri ai lui Leonardo l-au atacat pe Ezio în joacă, dar folosind arme adevărate, inclusiv săbii duble și toporiști, iar apărătoarea de la încheietura mâinii, ușoară cum era și simplu de mânuit, a parat cu ușurință cele mai puternice lovituri.

— E un echipament uimitor, Leonardo.

— Într-adevăr.

— Și ar putea foarte bine să-mi salveze viața.

— Să sperăm că nu mai faci o cicatrice cum e cea pe care o ai pe dosul mâinii stângi, spuse Leonardo.

— E un ultim suvenir de la un vechi… prieten, spuse Ezio. Dar acum mai am nevoie de un sfat de la tine.

Leonardo ridică din umeri.

— Dacă pot, te voi ajuta.

Ezio aruncă o privire spre asistenții lui Leonardo.

— Poate între patru ochi?

— Urmează-mă.

Înapoi în atelier, Ezio desfăcu bucata de hârtie pe care i-o dăduse Mario și i-o înmână lui Leonardo.

— Asta e persoana pe care unchiul meu mi-a spus s-o întâlnesc. Mi-a spus că n-ar fi bine să încerc s-o găsesc direct…

Leonardo se holba la numele de pe hârtie. Când își ridică privirea, pe chip i se așternuse îngrijorarea.

— Știi cine e această persoană?

— Am citit numele – *La Volpe*. Bănuiesc că e o poreclă.

— Vulpea! Da! Dar nu-i rosti numele cu voce tare sau în public. Este un om ai cărui ochi sunt peste tot, dar care e întotdeauna nevăzut.

— Unde aș putea să-l găsesc?

— E imposibil de spus, dar dacă vrei să pornești de undeva – și ai foarte mare grijă – ar trebui să încerci cartierul Mercato Vecchio…

— Acolo mișună hoții care nu sunt la închisoare sau spânzurați.

— Ți-am spus că trebuie să ai grijă.

Leonardo se uită în jur ca și cum cineva ar fi tras cu urechea.

— Poate… poate voi reuși să-l contactez… Du-te și caută-l mâine după rugăciunea de seară… Poate vei avea noroc… poate nu.

În ciuda avertismentelor unchiului său, Ezio era hotărât să revadă o anumită persoană din Florența. Cât timp lipsise, fusese mereu în inima lui, iar chinurile dragostei erau mai grele acum că știa că era în apropiere. Nu putea risca prea mult. Trăsăturile i se schimbaseră, chipul îi devenise mai colțuros, căci câștigase atât experiență, cât și ani, dar era același Ezio. Gluga îi era de folos, permițându-i să „dispară” în mulțime, și o purta trasă peste ochi, dar știa că, deși familia Medici era acum la putere, familia Pazzi nu își retrăsese de tot ghearele. Așteptau momentul și rămâneau vigilenți: de aceste două lucruri era sigur, la fel cum era sigur că dacă l-ar prinde pe neașteptate l-ar omorî, în ciuda controlului deținut de familia Medici. Totuși, în dimineața următoare nu se putu abține să pornească spre reședința Calfucci, de parcă ar fi fost atras de o forță nevăzută.

Porțile principale dinspre stradă erau deschise, dezvăluind curtea scăldată în lumina soarelui din spatele lor, și iat-o, mai slabă, poate mai înaltă, cu părul prins în coc – nu mai era o fată, ci o femeie. O strigă pe nume.

Când îl văzu, se făcut atât de palidă, încât Ezio crezu că urma să leșine, dar se adună, îi spuse ceva însoțitoarei ei pentru a o face să plece și veni spre el, cu brațele întinse. Ezio o trase repede din stradă la adăpostul izolat al unei arcade ale cărei pietre galbene erau acoperite cu iederă. O mângâie pe gât și observă că purta încă lanțul subțire de care era prins pandantivul de la el.

— Ezio! suspină ea.

— Cristina!

— Ce faci aici?

— Am venit să rezolv treburile tatălui meu.

— Unde ai fost? N-am mai auzit nimic de tine de doi ani.

— Am fost… plecat. Tot cu treburi de-ale tatălui meu.

— Spuneau că sigur ești mort… și mama și sora ta la fel.

— Soarta ne-a oferit altceva.

Făcu o pauză.

— Nu am putut să-ți scriu, dar ai fost tot timpul în gândurile mele.

Ochii ei, care străluceau, se întunecară dintr-odată, părând neliniștiți.

— Ce s-a întâmplat, *carissima*? întrebă el.

— Nimic.

Încercă să se elibereze din îmbrățișarea lui, dar Ezio n-o lăsă.

— Sigur e ceva. Spune-mi!

Îi întâlni privirea, și ochii ei se umplură de lacrimi.

— Oh, Ezio, sunt logodită.

Ezio fu prea surprins ca să mai răspundă. Îi eliberă mâinile, realizând că o strângea prea tare și o durea. Văzu cum se întindea în fața lui o viață de singurătate.

— Tatăl meu e de vină, spuse ea. Tot insista să aleg. Tu erai plecat. Credeam că ai murit. Apoi părinții mei au început să primească vizite de la Manfredo d'Arzenta – știi… fiul aurarilor. S-au mutat aici din Lucca, la scurt timp după ce tu ai plecat din Florența. Oh, Doamne, Ezio, îmi tot cereau să nu-mi dezamăgesc familia, să-mi găsesc perechea potrivită cât încă puteam. Credeam că n-o să te mai văd niciodată. Și acum…

O întrerupse vocea unei fete care striga speriată în mica piață de la capătul străzii.

Cristina se neliniști.

— E Gianetta – o mai ții minte?

Se auzeau acum și mai multe strigăte, iar Gianetta strigă un nume:

— Manfredo!

— Mai bine am vedea ce se întâmplă, spuse Ezio, îndreptându-se în direcția zgomotelor.

În piață erau prietena Cristinei, Gianetta, încă o fată pe care Ezio nu o recunoscu și un bărbat în vârstă care, își aminti el, era copistul-șef al tatălui Cristinei.

— Ce se întâmplă? întrebă Ezio.

— Manfredo! țipă Gianetta. Datoriile lui la jocurile de noroc! De data asta sigur îl vor omorî!

— Ce? strigă Cristina.

— Îmi pare atât de rău, *signorina*, spuse copistul. Doi oameni cărora le datorează bani. L-au târât până la baza Podului Nou.

Spuneau c-o să-l bată până scot datoriile din el. Îmi pare foarte rău, *signorina*, n-am putut face nimic.

— E în regulă, Sandeo. Du-te și cheamă gărzile casei. Mai bine aș merge și…

— Stai o clipă, spuse Ezio. Cine naiba e Manfredo?

Cristina îl privi ca din spatele unor gratii care o țineau prizonieră.

— Al meu *findanzato*, răspunse ea.

— Să văd ce pot face, spuse Ezio, și se grăbi în josul străzii care ducea spre pod.

Un minut mai târziu, stătea pe dig uitându-se în jos la fâșia îngustă de pământ de lângă primul arc al podului, aproape de apele gălbui și lente ale râului Arno. Acolo, un tânăr îmbrăcat elegant, în negru și argintiu, stătea în genunchi. Alți doi tineri asudau și gâfâiau în timp ce-l loveau tare cu picioarele sau se aplecau să-i dea pumni.

— O să plătesc datoria, jur! gemu tânărul în negru și argintiu.

— Ne-am săturat de scuzele tale, spuse unul dintre bătăuși. Ne-ai făcut să părem foarte caraghioși. Așa că acum o să te dăm drept exemplu.

Și își ridică cizma la gâtul tânărului, împingându-l cu fața în jos în noroi, în timp ce tovarășul lui îl lovea cu piciorul în coaste.

Primul atacator era gata să calce pe rinichii tânărului când se simți apucat de ceafă și de poala hainei. Cineva îl ridicase și, imediat după aceea, bătăușul zbura prin aer, aterizând după câteva secunde în apa dintre canalizare și molozul care se adunase în jurul bazei primului chei al podului. Era prea ocupat să nu se înece în apa dezgustătoare care-i intrase în gură ca să observe că tovarășul lui împărtășea deja aceeași soartă.

Ezio îi întinse o mână tânărului plin de noroi și-l ridică în picioare.

— *Grazie*, *signore*. Cred că de data asta chiar m-ar fi omorât. Dar ar fi fost proști să facă asta. I-aș fi putut plăti – pe cuvânt!

— Nu ți-e teamă că vor veni din nou după tine?

— Acum nu, dacă o să creadă că am așa o gardă de corp.

— Nu m-am prezentat: Ezio – de Castronovo.

— Manfredo d'Arzenta, la dispoziția ta.

— Nu sunt garda ta de corp, Manfredo.

— Nu contează. M-ai scăpat de clovnii ăia, și-ți sunt recunoscător. Nu știi cât de mult. De fapt, trebuie să-mi permiți

să te recompensez. Dar mai întâi lasă-mă să mă curăț și să-ți ofer ceva de băut. E un mic tripou chiar lângă Via Fiordaliso...

— Stai o clipă, spuse Ezio, conștient că în curând Cristina și însoțitorii ei aveau să ajungă la pod.

— Ce e?

— Mergi des la jocuri de noroc?

— De ce nu? E cel mai bun mod de a face să mai treacă timpul.

— O iubești? îl întrerupse Ezio.

— Ce vrei să spui?

— Pe a ta *fidanzata* – Cristina – *o iubești*?

Manfredo se arătă alarmat de vehemența subită a salvatorului său.

— Sigur că da – dacă asta te privește în vreun fel. Omoară-mă pe loc și voi muri iubind-o.

Ezio ezită. Omul părea că spune adevărul.

— Atunci ascultă: nu vei mai juca niciodată jocuri de noroc. Ai înțeles?

— Da!

Manfredo era speriat.

— Jură!

— Jur!

— Nu știi ce om norocos ești. Vreau să-mi promiți că îi vei fi un soț bun. Dacă aud că nu ești, te voi vâna și te voi omorî cu mâna mea.

Manfredo înțelese că salvatorul lui lua în serios fiecare cuvânt rostit. Îl privi în ochii săi reci și cenușii și ceva îi răscoli memoria.

— Te cunosc? zise el. Așa mi se pare. Parcă te știu de undeva.

— Nu ne-am mai întâlnit niciodată, spuse Ezio. Și n-avem de ce să ne mai întâlnim. Doar dacă...

Se opri.

Cristina aștepta la capătul podului, privind în jos.

— Du-te la ea și ține-ți promisiunea.

— Așa voi face.

Manfredo ezită.

— Chiar o iubesc, știi? Poate că ziua de azi a fost o lecție bună pentru mine. Și voi face tot ce-mi stă în putință ca s-o fac fericită. Nu am nevoie de nicio amenințare cu moartea ca să pot promite asta.

— Așa sper. Acum, du-te!

Ezio îl privi pentru un moment cum urca digul, simțindu-și ochii atrași irezistibil de ai Cristinei. Privirile lor se întâlniră pentru un moment și Ezio își ridică mâna pe jumătate în semn de rămas-bun. Apoi se întoarse și plecă. Inima nu-i mai fusese atât de grea de la moartea familiei lui.

Seara de sâmbătă îl găsi într-o mâhnire profundă. În cele mai întunecate momente i se părea că pierduse totul – tată, frați, casă, statut, carieră – și acum, soția! Apoi își reamintea de bunătatea și protecția lui Mario și de mama și sora lui, pe care reușise să le salveze și să le protejeze. Cât despre viitor și carieră – încă le avea pe amândouă, doar că o luaseră într-o altă direcție decât își imaginase până acum. Avea o treabă de făcut, iar dorul de Cristina nu avea să-l ajute să o îndeplinească. Îi era imposibil să și-o scoată din inimă, dar trebuia să-și accepte destinul solitar. Poate că asta era calea Asasinului? Poate că asta presupunea aderarea la Crez?

Porni spre Mercato Vecchio într-o dispoziție sumbră. Cartierul era evitat de majoritatea cunoscuților lui, iar el mai fusese acolo doar o dată. Vechea piață era murdară și lăsată în paragină, la fel și clădirile și străzile care o înconjurau. Câțiva oameni treceau de colo-colo, dar nu era vreo *passegiata*. Toți păreau să aibă un scop, nu pierdeau deloc timpul, și își țineau capul plecat. Ezio avusese grijă să se îmbrace simplu și nu avea nicio sabie la el, dar își fixase noua apărătoare la încheietură și pumnalul cu arc, pentru orice eventualitate. Totuși, știa că probabil ieșea în evidență față de mulțimea din jurul său, și era cu ochii-n patru.

Se întreba ce să facă în continuare și se gândea să intre într-o cârciumă din colțul pieței să vadă dacă putea afla indirect cum să ia legătura cu Vulpea, când un tânăr subțirel apăru de nicăieri și se ciocni de el.

— *Scusi, signore*, spuse tânărul politicos, zâmbind, și trecu repede.

Instinctiv, mâna lui Ezio se duse spre curea. Prețioasele lui lucruri rămăseseră în siguranță la el, dar avea și câțiva florini în săculețul de la curea, care acum dispăruse. Se întoarse și-l văzu pe tânăr îndreptându-se spre una dintre străzile înguste pe care se ieșea din piață și-l urmări. Observând că e urmărit, hoțul grăbi pasul, dar Ezio nu-l pierdu din ochi și fugi după el, prinzându-l în cele din urmă și înhățându-l când era pe cale să

intre într-o casă înaltă, fără inscripții vizibile, din Via Sant'Angelo.

— Dă-i înapoi, mârâi Ezio.

— Nu știu la ce te referi, răspunse hoțul privindu-l înfricoșat.

Ezio, care era pe punctul de a-și scoate pumnalul, își stăpâni mânia. Realiză brusc că omul acela putea să-i ofere informațiile de care avea nevoie.

— Nu vreau să-ți fac rău, prietene, spuse el. Dă-mi înapoi săculețul și o lăsăm așa.

— Ai câștigat, spuse tânărul pe un ton plângăreț, după un moment de ezitare, apoi se întinse după săculețul pe care și-l prinsese de centură.

— Încă ceva, spuse Ezio.

Omul deveni dintr-odată precaut.

— Ce anume?

— Știi unde l-aș putea găsi pe un om care-și spune *La Volpe*?

Acum tânărul părea de-a dreptul înfricoșat.

— N-am auzit niciodată de el. Uite, luați-vă banii, signore, și lăsați-mă să plec!

— Nu te las până nu-mi spui.

— O clipă, se auzi o voce adâncă, guturală, venind din spatele lui. Poate aș putea să vă ajut.

Ezio se întoarse și văzu un bărbat cu umerii lați, de aceeași înălțime cu el, dar poate cu zece sau cincisprezece ani mai în vârstă. Avea capul acoperit de o glugă asemănătoare cu a lui Ezio, care-i ascundea parțial fața, iar de sub glugă i se zăreau ochii violeți pătrunzători, care străluceau cu o putere stranie, sfredelitoare.

— Te rog, lasă-mi colegul să plece, spuse omul. Voi răspunde eu pentru el.

Se întoarse apoi spre tânărul hoț și-i spuse:

— Dă-i domnului banii înapoi, Corradin, și fă-te nevăzut. Vom vorbi mai târziu despre asta.

Vorbea atât de autoritar, încât Ezio îi dădu drumul tânărului. Într-o secundă Corradin îi puse lui Ezio săculețul în mână și dispăru în clădire.

— Cine ești? întrebă Ezio.

Omul zâmbi șters.

— Numele meu e Gilberto, dar mi se spune în diverse feluri: ucigaș, de exemplu, și *tagliagole*, dar prietenii îmi spun simplu, Vulpea.

Se înclină ușor, fixându-l în continuare pe Ezio cu ochii lui pătrunzători.

— Și sunt la dispoziția ta, *Messer* Auditore. Chiar te așteptam.

— De unde… de unde îmi știi numele?

— Este treaba mea să știu tot ce se întâmplă în orașul acesta. Și s-ar putea să știu de ce crezi că te pot ajuta.

— Unchiul meu mi-a dat numele tău…

Vulpea zâmbi din nou, dar nu spuse nimic.

— Trebuie să găsesc pe cineva… și să fiu cu un pas înaintea lui de asemenea, dacă pot.

— Pe cine cauți?

— Pe Francesco de' Pazzi.

— O pradă importantă, după câte văd.

Vulpea deveni serios.

— E posibil să te pot ajuta.

Rămase un moment pe gânduri.

— Am auzit că niște oameni veniți din Roma au debarcat recent la docuri. Sunt aici pentru a ajunge la o întâlnire despre care nu trebuie să afle nimeni, dar ei nu știu despre mine, nu știu nici că eu sunt ochii și urechile orașului. Gazda acestei întâlniri e omul pe care-l vrei.

— Când va avea loc?

— În seara asta!

Vulpea zâmbi din nou.

— Nu te îngrijora, Ezio – nu e mâna Destinului. Aș fi trimis pe cineva să mi te aducă dacă nu m-ai fi găsit tu, dar m-a amuzat să te pun la încercare. Foarte puțini dintre cei care mă caută reușesc să mă găsească.

— Vrei să spui că mi l-ai pus în cale pe Corradin?

— Iartă-mi înscenarea, dar a trebuit să mă asigur că nu ești urmărit. Este doar un tânăr. A fost un fel de încercare și pentru el. Vezi, poate că ți l-am pus în cale, dar nu a fost cu adevărat conștient de serviciul pe care mi-l făcea. Credea că pur și simplu i-am ales o victimă.

Tonul lui deveni mai apăsat, mai pragmatic.

— Acum, trebuie să găsești o modalitate prin care să spionezi întâlnirea, dar nu va fi ușor. Suntem la apusul soarelui, zise el

privind cerul. Trebuie să ne grăbim, și cel mai rapid drum e pe acoperișuri. Urmează-mă!

Fără vreun cuvânt în plus, se întoarse și escaladă zidul din spatele lui cu o așa viteză, încât Ezio abia reuși să țină pasul. Goniră pe acoperișurile cu țiglă roșie, sărind peste prăpăstiile străzilor la crepuscul, silențioși ca pisicile, alergând fără zgomot ca vulpile, traversând orașul spre nord-vest, până când ajunseră la fațada măreței biserici Santa Maria Novella. Aici Vulpea se opri. Ezio îl prinse din urmă în câteva secunde, dar observă că respira mai greu decât bărbatul mai în vârstă.

— Ai avut un profesor bun, spuse Vulpea.

Dar Ezio avea impresia că, dacă ar fi vrut, noul lui prieten l-ar fi întrecut la alergat cu ușurință, iar asta îi adânci hotărârea de a-și perfecționa și mai mult abilitățile.

Dar acum nu era timp pentru concursuri sau jocuri.

— Acolo își ține *Messer* Francesco întâlnirea, spuse Vulpea arătând în jos.

— În biserică?

— Dedesubt. Vino!

La acea oră, piațeta din fața bisericii era pustie. Vulpea sări de pe acoperiș aterizând grațios în poziție ghemuită, iar Ezio îl urmă. Ocoliră piațeta și zidul bisericii până ajunseră la o poartă din spate, încastrată în zid. Vulpea îl conduse pe Ezio pe poartă și ajunseră în capela Rucellai. Lângă mormântul din bronz aflat în centru, Vulpea se opri.

— Există o rețea de catacombe care traversează orașul de-a lungul și de-a latul. Le găsesc foarte folositoare în munca mea, dar, din păcate, nu doar eu. Totuși nu mulți știu de ele, sau cum să ajungă la ele, dar Francesco de' Pazzi e unul dintre cei care știu. Acolo jos are întâlnirea cu oamenii veniți de la Roma. Asta e cea mai apropiată intrare de locul unde se vor afla, dar va trebui să mergi ceva. Există o capelă, parte dintr-o criptă abandonată, cam la cincizeci de metri în dreapta ta după ce cobori, și ai mare grijă, zgomotele răsună foarte profund aici. Va fi întuneric, deci lasă-ți vederea să se obișnuiască cu întunericul – în curând vei fi ghidat de luminile capelei.

Își puse mâna pe piatra ornamentală de pe piedestalul care susținea mormântul și o apăsă. La picioarele lui, o lespede aparent solidă se legăna pe balamale ascunse pentru a da la iveală culoarul de piatră. Vulpea se dădu la o parte.

— *Buona fortuna*, Ezio.

— Tu nu vii?

— Nu e nevoie. Și chiar cu toate abilitățile mele, doi oameni fac mai mult zgomot decât unul. Te aștept aici. *Va*, du-te!

Odată ajuns sub pământ, Ezio bâjbâi de-a lungul coridorului umed de piatră care pornea din dreapta. Reuși să găsească drumul pe pipăite, căci zidurile erau suficient de apropiate ca el să le poată atinge de ambele părți cu mâinile întinse în lateral și se simți ușurat că nu scotea niciun sunet călcând pe podeaua umedă de pământ. Din când în când, observa alte tunele care se ramificau și putea să le simtă mai degrabă decât să le vadă, atunci când atingea cu mâinile prin beznă golurile din perete. Să te rătăcești aici ar fi fost un coșmar, căci n-ai mai fi putut găsi drumul înapoi. Câteva sunete înfundate îl speriară la început, până își dădu seama că erau făcute doar de șoareci, deși la un moment dat, când unul îi atinse picioarele, abia reuși să-și înăbușe un strigăt. În nișele săpate în zid, întrezări schelete din vremuri imemoriale, cu craniile acoperite de păienjeniș – era ceva primordial și terifiant în catacombe, iar Ezio trebuia să-și învingă sentimentul crescând de panică.

În sfârșit, văzu o lumină slabă în față și, mergând acum mai încet, se apropie de ea. Rămase la adăpostul întunericului, la o distanță care-i permitea să-i audă pe cei cinci oameni pe care îi vedea în față, profilându-se la lumina felinarelor unei capele foarte vechi și neîncăpătoare.

Îl recunoscu imediat pe Francesco – un individ scund, slăbănog și agitat care, când sosi Ezio, se înclina înaintea a doi preoți rași în cap pe care tânărul Auditore nu-i recunoscu. Cel mai în vârstă rostea o binecuvântare cu voce clară, nazală.

— *Et benedictio Dei Omnipotentis, Patris et Filii et Spiritu Sancti descendat super vos et maneat semper*…

Când lumina îi căzu pe chip, Ezio îl recunoscu imediat: era Stefano de Bagnone, secretarul unchiului lui Francesco, Jacopo. Jacopo însuși stătea lângă el.

— Mulțumesc, *padre*, spuse Francesco după ce binecuvântarea se sfârși.

Se îndreptă de spate și i se adresă unui al patrulea bărbat, care stătea lângă preoți.

— Bernardo, raportează.

— Totul este pregătit. Avem un arsenal plin cu săbii, topoare, arcuri și arbalete.

— Un simplu pumnal ar fi cel mai potrivit să îndeplinească treaba, adaugă preotul mai tânăr.

— Depinde de circumstanțe, Antonio, spuse Francesco.

— Sau otravă, continuă preotul cel tânăr. Dar nu contează, atâta timp cât moare. Nu-l voi ierta cu ușurință pentru că a zdrobit Volterra, locul meu de naștere și singurul meu cămin adevărat.

— Calmează-te, spuse Bernardo. Cu toții avem motive întemeiate. Acum, mulțumită Papei Sixtus, avem și mijloacele.

— Într-adevăr, *Messer* Baroncelli, răspunse Antonio. Dar avem binecuvântarea sa?

O voce se auzi din spatele capelei, din întunericul adânc de dincolo de luminile felinarelor.

— Binecuvântează operațiunea noastră, „dacă nimeni nu este ucis”.

Omul a cărei voce se auzise ieși la lumină, iar lui Ezio i se tăie răsuflarea când recunoscu silueta în sutană purpurie, deși avea toată fața, în afară de buzele surâzătoare, acoperită de glugă. Deci acesta era principalul vizitator de la Roma: Rodrigo Borgia, *Il Spagnolo*!

Conspiratorii împărtășiră cu toții surâsul său complice. Știau cui i se adresa loialitatea Papei și că era controlat de cardinalul care stătea în fața lor. Dar bineînțeles, suveranul Pontif nu putea tolera în mod deschis vărsarea de sânge.

— E bine că treaba poate fi îndeplinită în sfârșit, spuse Francesco. Am avut suficiente obstacole până acum. Dacă îi vom ucide în catedrală, vom avea parte de critici dure.

— Este ultima și singura noastră opțiune, spuse Rodrigo cu autoritate. Și cum facem voia Domnului scăpând Florența de o asemenea mizerie, locul este adecvat. Și oricum, odată ce vom controla orașul, oamenii n-au decât să cârtească împotriva noastră – dacă îndrăznesc.

— Totuși, își tot schimbă planurile, spuse Bernardo Baroncelli. Va trebui chiar să pun pe cineva să-l cheme pe fratele lui mai mic, Giuliano, ca să mă asigur că va sosi la timp pentru Liturghia Mare.

Toți râseră auzind asta, în afară de Jacopo și de spaniol, care îi observase expresia serioasă.

— Ce este, Jacopo? îl întrebă Rodrigo pe cel mai în vârstă dintre Pazzi. Crezi că suspectează ceva?

Înainte ca Jacopo să poată vorbi, nepotul lui interveni nerăbdător.

— E imposibil! Familia Medici e prea arogantă sau prea proastă ca să bage de seamă!

— Nu ne subestima inamicii, îl admonestă Jacopo. Nu înțelegi că banii familiei Medici au finanțat campania împotriva noastră din San Gimignano?

— Nu vor mai fi astfel de probleme de data asta, mârâi nepotul lui, ofensat că fusese corectat în fața cunoscuților săi și cu amintirea proaspătă a morții fiului său Vieri, încă în minte.

În liniștea ce se lăsă, Bernardo se întoarse spre Stefano de Bagnone.

— Va trebui să împrumut un set din robele tale preoțești mâine dimineață, *padre*. Cu cât vor vedea că sunt înconjurați de clerici, cu atât se vor simți mai în siguranță.

— Cine va da lovitura? întrebă Rodrigo.

— Eu! spuse Francesco.

— Și eu! ziseră în cor Stefano, Antonio și Bernardo.

— Foarte bine, spuse Rodrigo. Cred că până la urmă pumnalele ar fi cele mai potrivite. Mult mai ușor de ascuns și foarte la îndemână când trebuie să faci treaba de aproape. Dar ar fi bine să avem și arsenalul Papei – nu mă îndoiesc că vor mai fi niște probleme de rezolvat odată ce frații Medici vor dispărea.

Își ridică mâna și făcu semnul crucii asupra părtașilor lui la conspirație.

— *Domimis vobiscum*, domnilor, spuse el. Și fie ca Părintele Înțelepciunii să ne călăuzească. Cred că putem încheia întâlnirea, adăugă el privind în jur. Mă iertați că plec acum. Mai am câteva lucruri de rezolvat înainte să mă întorc la Roma și trebuie să plec înainte de răsărit. Nu ar fi tocmai bine să fiu văzut în Florența în ziua în care Casa Medici se prăbușește.

Ezio așteptă, lipit de un zid întunecat, până când cei șase oameni plecară, lăsându-l în beznă. Doar când fu sigur că era singur, își scoase propria lampă și îi aprinse fitilul.

Se întoarse pe același drum pe care venise. Vulpea aștepta în întunecoasa capelă Rucellai. Ezio, cu sufletul greu, îi povesti ce auzise.

— … Să îi omoare pe Lorenzo și Giuliano de Medici în catedrală la Liturghia Mare de mâine? spuse Vulpea când Ezio termină de povestit.

Ezio realiză că, pentru prima dată, bărbatul aproape că nu-și mai găsea cuvintele.

— E un sacrilegiu! Și mai rău decât atât – dacă Florența va cădea în mâinile familiei Pazzi, atunci Dumnezeu să ne păzească pe toți.

Ezio era pierdut în gânduri.

— Poți să-mi găsești un loc în catedrală mâine? întrebă el. Aproape de altar, lângă familia Medici?

Vulpea părea îngrijorat.

— Cu greu, dar poate că nu imposibil.

Se uită spre tânăr.

— Știu la ce te gândești, Ezio, dar e ceva ce nu poți înfăptui de unul singur.

— Pot încerca, și am avantajul de a-i lua prin surprindere. Mai mult de o singură figură necunoscută printre *aristocrazia* din primele rânduri ar atrage suspiciuni. Dar trebuie să mă duci acolo, Gilberto.

— Spune-mi Vulpea. Numai vulpile sunt la fel de viclene ca mine, rânji el. Ne întâlnim în fața Domului cu o jumătate de oră înainte de Liturghia Mare.

Îl privi pe Ezio în ochi, plin de respect.

— Am să te ajut dacă pot, *Messer* Ezio. Tatăl tău ar fi mândru de tine.

Capitolul 9

Ezio se trezi înaintea zorilor în ziua următoare, duminică 26 aprilie, și porni spre catedrală. Erau foarte puțini oameni pe-acolo, deși câțiva călugări și călugărițe se pregăteau să țină slujba de dimineață. Conștient că trebuia să evite să fie văzut, se cățără pe clopotniță și privi cum răsare soarele peste oraș. Încet-încet, dedesubt, piața începu să se umple cu oameni de toate felurile, familii și cupluri, negustori și nobili, dornici să ia parte la slujba principală a zilei, onorați de prezența ducelui și a fratelui său mai mic, alături de care conducea orașul. Ezio studie oamenii cu atenție și, când văzu Vulpea urcând treptele catedralei, se îndreptă spre latura turnului cea mai puțin expusă vederii și coborî, agil ca o maimuță, pentru a i se alătura, amintindu-și să-și țină capul plecat și să se amestece cât mai bine în mulțime, folosindu-se de aglomerație ca să se ascundă. Îmbrăcase cele mai bune haine și nu purta nicio armă la vedere, deși mulți dintre ceilalți bărbați din rândurile negustorilor sau bancherilor purtau săbii de ceremonie. Nu se putu abține și o căută cu privirea pe Cristina, dar nu o zări nicăieri.

— Aici erai, spuse Vulpea, când Ezio i se alătură. Toate aranjamentele au fost făcute și ai un loc rezervat lângă culoar, pe al treilea rând.

În acest timp, mulțimea de pe trepte se dădu în lături și un șir de vestitori ridicară trompetele la buze și suflară.

— Sosesc, adăugă Vulpea.

Intrând în piață dinspre baptisteriu, Lorenzo de Medici apăru primul, împreună cu soția sa Clarice. O ținea de mână pe Lucrezia, fiica cea mare, iar Pietro, fiul lor de cinci ani, tropăia mândru la dreapta tatălui. În spatele lor, însoțită de guvernantă, venea Maddalena, fetița de trei ani, în timp ce bebelușul Leo, înfășat în satin alb, era purtat în brațe de doică. Erau urmați de Giuliano și iubita lui însărcinată, Fioretta. Masa de oameni din piață se înclină când trecură, fiind apoi întâmpinați la intrarea în Dom de doi preoți, pe care Ezio îi recunoscu înfiorându-se de groază – Stefano da Bagnone și bărbatul din Volterra, al cărui nume complet, după cum îi spusese Vulpea, era Antonio Maffei.

Familia Medici intră în catedrală, urmată de preoți și cetățenii Florenței, în ordinea rangului. Vulpea îl înghionti pe Ezio și-i arătă că prin învălmășeală îl observase pe Francesco de' Pazzi și tovarășul lui conspirator, Bernardo Baroncelli, deghizat în diacon.

— Acum du-te, îi șopti grabnic lui Ezio. Stai aproape de ei.

Oamenii se îmbulziră în catedrală până când deveni neîncăpătoare, astfel încât mulți dintre cei care sperau la un loc trebuiră să se mulțumească să rămână afară. Se strânseseră zece mii de oameni în total. Vulpea nu mai văzuse niciodată o asemenea adunare în Florența. Se rugă în gând pentru succesul lui Ezio.

Înăuntru, în căldura înăbușitoare, mulțimea se așeza. Ezio nu reuși să se apropie de Francesco și ceilalți pe cât dorise, dar îi ținu sub observație atentă, calculând ce trebuia să facă pentru a ajunge lângă ei când avea să declanșeze atacul. Între timp, episcopul Florenței își luă locul la altar și slujba începu. Pe când acesta binecuvânta pâinea și vinul, Ezio observă un schimb de priviri între Francesco și Bernardo. Familia Medici stătea chiar în fața lor. Preoții Bagnone și Maffei, așezați pe treptele de jos ale altarului, foarte aproape de Lorenzo și Giuliano, aruncau priviri pe furiș în jur. Episcopul se întoarse spre credincioși, ridică potirul aurit și spuse:

— Sângele lui Hristos…

Apoi totul se întâmplă brusc. Baroncelli se ridică urlând:

— *Creapa*, *traditore*! și-i înfipse un pumnal în ceafă lui Giuliano.

Țâșni un șuvoi de sânge, împroșcând-o pe Fioretta, care căzu țipând în genunchi.

— Lasă-mă să-l termin pe nemernic! țipă Francesco, împingându-l pe Baroncelli și aruncându-l la pământ pe Giuliano, care încerca să-și oprească sângerarea.

Francesco îngenunche călare peste el și înfipsese pumnalul din nou și din nou în corpul victimei, într-o asemenea frenezie că la un moment dat, fără să bage de seamă, își vârî arma în propria coapsă. Giuliano era mort de mult când Francesco îl lovi a nouăsprezecea și ultima oară.

Lorenzo, cu un strigăt de panică, se întoarse pentru a-i înfrunta pe atacatorii fratelui său, iar Clarisa și guvernantele îi adăpostiră pe copii. Era o zăpăceală generală. Lorenzo

respinsese ideea de a-și ține gărzile de corp aproape – un atac criminal în biserică era un lucru nemaiauzit –, iar acum acestea se chinuiau să ajungă la el prin mulțimea de credincioși confuzi și înfricoșați, care se înghesuiau pentru a se îndepărta de locul măcelului. Strădania gărzilor era îngreunată de căldură și de faptul că abia aveau loc să se miște…

Nu la fel stăteau lucrurile în zona din fața altarului. Episcopul și preoții încremeniră îngroziți, dar Bagnone și Maffei, văzând că Lorenzo e cu spatele la ei, profitară de ocazie și, scoțând pumnalele ascunse în robe, se năpustiră asupra lui de la spate.

Preoții nu sunt, de regulă, asasini pricepuți și, oricât de nobilă credeau că e cauza lor, cei doi reușiră să-i cauzeze lui Lorenzo doar răni superficiale, înainte ca acesta să reușească să-i împingă într-o parte. În lupta care urmă îi puse din nou la pământ, iar acum Francesco, șchiopătând din cauza rănii pe care și-o făcuse singur, dar împins de ura care fierbea în el, se apropia, răcnind blesteme, cu pumnalul ridicat. Bagnone și Maffei, descurajați de intervenția lor, se întoarseră și fugiră în direcția apsidei, dar Lorenzo se clătina, plin de sânge, și cu o tăietură pe umărul drept care-l împiedica să-și folosească sabia.

— Ți-a venit sorocul, Lorenzo! țipă Francesco. Toată familia ta nelegitimă va muri de sabia mea.

— *Infame*! replică Lorenzo. Te omor!

— Cu brațul ăla? râse Francesco batjocoritor și ridică pumnalul ca să-l lovească.

Când pumnul i se-ndrepta în jos, o mână puternică îl prinse de încheietură și-i opri mișcarea, aruncându-l la pământ. Francesco se pomeni privind în ochi un alt dușman de moarte.

— Ezio! mârâi el. Tu! Aici!

— *Ție* ți-a venit sorocul, Francesco!

Mulțimea elibera locul, iar gărzile lui Lorenzo se apropiau. Baroncelli sosise lângă Francesco.

— Haide, trebuie să fugim. S-a terminat! strigă el.

— Trebuie să mă ocup de javrele astea mai întâi, spuse Francesco, dar se albise la față și rana îi sângera abundent.

— Nu! Trebuie să ne retragem!

Francesco părea furios, dar înțelese situația.

— Nu s-a terminat aici, îi spuse lui Ezio.

— Nu, nicidecum. Oriunde vei merge, te voi urmări, Francesco, până când am să te fac bucăți.

Cu o privire dușmănoasă, Francesco se întoarse și-l urmă pe Baroncelli, care deja dispărea în spatele altarului. Probabil exista o ușă pe care se ieșea din catedrală în apsidă. Ezio era gata să plece pe urmele lor.

— Așteaptă! spuse o voce spartă din spatele lui. Lasă-i să fugă. Nu vor ajunge prea departe. Am nevoie de tine aici. Am nevoie de ajutor.

Ezio se întoarse și-l văzu pe duce prăbușit la podea printre scaunele răsturnate. Ceva mai încolo, familia lui strânsă laolaltă plângea. Clarisa, îngrozită, îi îmbrățișa strâns pe cei doi copii mai mari. Fioretta privea țintă cadavrul contorsionat și sfârtecat al lui Giuliano.

Gărzile lui Lorenzo ajunseră în sfârșit lângă el.

— Aveți grijă de familia mea, le spuse. Orașul va fierbe după toate astea. Duceți-i la *palazzo* și încuiați porțile.

Se întoarse spre Ezio.

— Mi-ai salvat viața.

— Mi-am făcut datoria! Acum familia Pazzi trebuie să plătească cu vârf și îndesat!

Ezio îl ajută pe Lorenzo să se ridice și-l așeză cu grijă pe un scaun. Ridicând privirea, observă că episcopul și ceilalți preoți se făcuseră nevăzuți. În spatele lui, oamenii încă se împingeau și se înghionteau, pentru a ieși din catedrală pe ușile principale.

— Trebuie să mă duc după Francesco! zise Ezio.

— Nu! spuse Lorenzo. Nu pot să ajung la adăpost de unul singur. Trebuie să mă ajuți. Du-mă la San Lorenzo. Am prieteni acolo.

În sufletul lui Ezio se dădea o luptă, dar știa cât de multe făcuse Lorenzo pentru familia lui. Nu putea să-l învinuiască pentru că nu reușise să prevină moartea rudelor sale, căci cine ar fi putut prezice acel atac violent? Iar acum Lorenzo însuși era victima. Era încă în viață, dar nu avea să supraviețuiască mult timp dacă Ezio nu-l ducea în locul cel mai apropiat unde putea fi tratat. Biserica San Lorenzo era în apropiere, la nord-vest de baptisteriu.

Îi bandajă rănile lui Lorenzo cât de bine putu, cu fâșii rupte din propria-i cămașă. Apoi îl ridică grijuliu în picioare.

— Pune-ți mâna stângă pe umărul meu. Bun. Așa, trebuie să fie o ieșire prin altar...

Se îndreptară șchiopătând în direcția în care o luaseră atacatorii și ajunseră repede în fața unei uși mici, deschise, cu urme de sânge pe prag. Fără îndoială, pe aici o luase Francesco. Poate că se ascunsese pe undeva și aștepta? Ar fi fost greu pentru Ezio să-și declanșeze pumnalul cu arc, d-apoi să mai și lupte în timp ce-l sprijinea pe Lorenzo cu dreapta. Avea, totuși, apărătoarea metalică prinsă de antebrațul stâng.

Ajunseră în piață prin partea de nord a catedralei și îi întâmpinară haosul și zăpăceala. Ezio își puse pelerina peste umerii lui Lorenzo într-o încercare de a-l deghiza și porniră spre vest pe laterala catedralei. În *piazza* dintre catedrală și baptisteriu, grupuri de oameni îmbrăcați în tunicile familiilor Pazzi și Medici se luptau corp la corp, atât de concentrați încât Ezio reuși să se strecoare printre ei, dar odată ajunși pe strada care ducea la Piazza San Lorenzo, îi opriră doi bărbați care purtau stema cu delfin și cruci. Amândoi erau înarmați cu săbii.

— Stați! spuse unul dintre soldați. Unde credeți că mergeți?

— Trebuie să-l duc pe acest om undeva în siguranță, spuse Ezio.

— Și tu cine se presupune că ești? întrebă al doilea soldat, grosolan.

Se apropie și se uită la Lorenzo. Acesta, aproape leșinat, se întoarse, dar când făcu asta pelerina îi căzu, descoperind stema Medici de pe pieptar.

— Oho, zise al doilea paznic, întorcându-se spre tovarășul lui. Se pare că am prins peștele cel mare, Terzago!

Ezio căuta o soluție. Nu-i putea da drumul lui Lorenzo, care încă pierdea sânge. Dar dacă nu-i dădea drumul, nu-și putea folosi arma. Ridică piciorul stâng și-l lovi pe soldat în fund. Bărbatul căzu cât era de lung. În câteva secunde, camaradul lui veni spre ei, cu sabia ridicată. Chiar când lama cobora, Ezio pară și, folosindu-se de apărătoarea de la încheietură, devie lovitura. Își balansă brațul stâng, forțând sabia să se îndepărteze și-l înjunghie pe soldat cu pumnalul cu două lame atașat de mecanismul de la încheietură, dar nu reuși să-l ucidă. Al doilea soldat era din nou în picioare, venind în ajutorul prietenului său, care se clătină înapoi, surprins că nu-i retezase antebrațul lui Ezio.

Ezio opri a doua lovitură de sabie în același fel, dar de data asta reuși să-și miște apărătoarea de-a lungul tăișului sabiei

până lovi mânerul. Îl apucă pe bărbat de încheietură și i-o răsuci atât de rapid și de puternic încât omul dădu drumul armei cu un urlet ascuțit de durere. Ezio prinse sabia chiar înainte să cadă la pământ. Îi era greu să lupte cu mâna stângă, încurcat de greutatea lui Lorenzo, dar reuși să-i taie gâtul soldatului. Al doilea soldat se apropia acum din nou de el, zbierând. Ezio pară lovitura, își încrucișară săbiile și se împinseră de câteva ori. Dar soldatul, neștiind de apărătoarea de metal ascunsă pe brațul stâng al lui Ezio, trimitea doar lovituri fără efect. Pe Ezio îl durea brațul și abia se putea ține pe picioare, însă într-un sfârșit văzu o oportunitate. Casca omului se desprinsese, dar el nu părea conștient de asta și se uita la antebrațul lui Ezio, pregătindu-se să-i aplice o nouă lovitură. Rapid, Ezio își ridică sabia, făcându-se că ratează, reușind, de fapt să-i dea casca jos. Înainte ca soldatul să poată reacționa, Ezio izbi sabia grea de craniul omului și i-l despică. Sabia rămase înfiptă acolo, iar Ezio nu reuși să o smulgă. Omul rămase nemișcat pentru un moment, cu ochii încă larg deschiși privind cu surprindere, înainte să se prăbușească în praf. Ezio aruncă o privire rapidă în jur și începu să-l care pe Lorenzo în susul străzii.

— Nu mai avem mult, *Altezza*.

Ajunseră la biserică fără alte neplăceri, numai că ușile erau bine ferecate. Ezio se uită în urmă și văzu că niște camarazi de-ai soldaților le descoperiseră cadavrele și priveau în direcția lui și a lui Lorenzo. Bătu la ușă și se deschise o vizetă, dezvăluind un ochi și o parte dintr-o față suspicioasă.

— Lorenzo a fost rănit, gâfâi Ezio. Vin după noi! Deschide ușa!

— Îmi trebuie parola, spuse cel dinăuntru.

Ezio era pierdut, însă Lorenzo auzi vocea bărbatului și, recunoscând-o, își veni în fire.

— Angelo! spuse tare. Sunt eu, Lorenzo! Deschide odată ușa!

— Slavă cerului, spuse bărbatul. Am crezut că ați murit!

Se întoarse și strigă la cineva pe care ei nu-l vedeau.

— Deschide! Repede!

Vizeta se închise și se auzi zgomotul zăvoarelor trase. Gărzile familiei Pazzi, înaintând din capătul străzii, se apropiau în fugă. Chiar la timp, una dintre ușile grele se deschise, permițându-le lui Ezio și lui Lorenzo să intre, apoi se închise repede în spatele lor. Afară izbucni o larmă teribilă de bătălie. Ezio se pomeni

uitându-se în ochii calmi și verzi ai unui bărbat distins, care părea să aibă în jur de douăzeci și patru de ani.

— Angelo Poliziano, se prezentă el. Am trimis câțiva dintre oamenii noștri prin spate ca să le iasă în cale șobolanilor lui Pazzi. N-ar trebui să ne mai deranjeze.

— Ezio Auditore.

— Ah… Lorenzo mi-a vorbit despre tine. Dar putem vorbi mai târziu. Să te ajut să-l duci pe o bancă. Putem să-i examinăm rănile acolo.

— Este în siguranță acum, spuse Ezio, lăsându-l pe Lorenzo pe mâna celor două ajutoare care-l purtară cu grijă spre o bancă dinspre partea de nord al bisericii.

— O să avem grijă de el, vom opri sângerarea și, imediat ce se va recupera suficient, îl vom duce înapoi la *palazzo*-ul lui. Nu te îngrijora, Ezio, este într-adevăr în siguranță acum și nu vom uita ce ai făcut.

Ezio se gândea deja la Francesco de' Pazzi. Omul avusese mai mult decât suficient timp pentru a evada.

— Trebuie să plec, spuse.

— Așteaptă! strigă Lorenzo.

Dând din cap spre Poliziano, Ezio se apropie de Lorenzo și îngenunche lângă el.

— Îți sunt îndatorat, *signore*, spuse Lorenzo. Și nu știu de ce m-ai ajutat sau cum ai știut ce urma să se întâmple, când nici spionii mei n-au știut.

Făcu o pauză, strângând din ochi de durere în timp ce unul dintre însoțitori îi curăța rana de la umăr.

— Cine ești? continuă după ce își veni puțin în fire.

— Este Ezio Auditore, spuse Poliziano, apropiindu-se și punând mâna pe umărul lui Ezio

— Ezio! exclamă Lorenzo uitându-se la el, profund impresionat. Tatăl tău a fost un mare om și un bun prieten. A fost unul dintre cei mai puternici aliați ai mei. Știa ce înseamnă onoarea, loialitatea, și nu și-a pus niciodată interesele personale înaintea celor ale Florenței. Dar…

Făcu iar o pauză și zâmbi stins.

— Am fost acolo când a murit Alberti. Tu l-ai ucis?

— Da.

— Te-ai răzbunat rapid și pe măsură. După cum vezi, eu nu am avut aceiași sorți de izbândă. Dar acum, cu ambiția și

aroganța lor, cei din familia Pazzi au căzut în propria lui cursă. Mă rog ca…

Unul dintre oamenii din patrula Medici, care fusese trimis să se ocupe de urmăritorii lui Ezio, apăru în grabă, cu fața șiroindu-i de sânge și sudoare.

— Ce este? întrebă Poliziano.

— Vești proaste, domnule. Trupele Pazzi s-au regrupat și au luat cu asalt Palazzo Vecchio. Nu le mai putem rezista prea mult timp.

Poliziano păli.

— Vești proaste, într-adevăr. Dacă o să câștige controlul asupra lui, o să-i omoare pe toți susținătorii noștri pe care ar pune mâna, iar dacă preiau puterea…

— Dacă preiau puterea, spuse Lorenzo, supraviețuirea mea nu va însemna nimic. Vom fi cu toții morți.

Încercă să se ridice, dar căzu înapoi, gemând de durere.

— Angelo! Trebuie să iei trupele pe care le avem aici și…

— Nu! Locul meu e lângă tine. Trebuie să te ducem la Palazzo Medici cât mai repede cu putință. De acolo am putea să ne regrupăm și să ripostăm.

— Eu plec, spuse Ezio. Am treburi nerezolvate cu *Messer* Francesco.

Lorenzo îi aruncă o privire.

— Ai făcut destule.

— Nu până când treaba nu e terminată, *Altezza*. Iar Angelo are dreptate – are o sarcină mai importantă de îndeplinit – să te ducă în siguranța *palazzo*-ului tău.

— *Signori*, interveni mesagerul Medici. Mai am și alte vești. L-am văzut pe Francesco de' Pazzi conducând niște trupe în spate la Palazzo Vecchio. Caută o cale de acces prin partea mai expusă a Signoriei.

Poliziano se uită la Ezio.

— Du-te. Înarmează-te, ia un detașament de aici și grăbește-te. Omul acesta va veni cu tine și-ți va fi călăuză. Îți va arăta pe unde e cel mai sigur să părăsești biserica. O să-ți ia zece minute să ajungi la Palazzo Vecchio.

Ezio se înclină și se întoarse să plece.

— Florența nu va uita niciodată ceea ce faci pentru ea, spuse Lorenzo. Du-te cu Dumnezeu.

Afară, clopotele celor mai multe biserici răsunau, suprapunându-se larmei zăngănelii oțelului și țipetelor și gemetelor. Orașul era cuprins de haos. Căruțe în flăcări ardeau pe străzi, grupuri de soldați din ambele tabere fugeau de colo-colo și se înfruntau în lupte corp la corp. Peste tot erau împrăștiate cadavre, în piețe și de-a lungul drumurilor, dar era prea mult freamăt încât corbii să îndrăznească să zboare către ospățul pe care-l urmăreau de pe acoperișuri cu ochii lor negri și reci.

Porțile de vest ale Palazzo Vecchio erau deschise și dinăuntru se auzea zgomotul bătăliei. Ezio își opri mica trupă și-l acostă pe un ofițer Medici care fugea spre *palazzo* în fruntea unui alt detașament.

— Știi ce se întâmplă?

— Trupele Pazzi au năvălit din spate și au deschis ușile pe dinăuntru. Dar oamenii noștri din *palazzo* îi țin la distanță. N-au ajuns mai departe de curte. Cu puțin noroc, vom reuși să-i împresurăm înăuntru!

— Vreo veste despre Francesco de’ Pazzi?

— El și oamenii lui au ocupat intrarea din spate. Dacă am prelua controlul asupra ei, i-am prinde cu siguranță în capcană.

Ezio se întoarse spre oamenii lui.

— Să mergem! strigă.

Traversară piața grăbiți, mergând în jos pe strada îngustă de-a lungul zidului de nord al *palazzo*-ului, unde un cu totul alt Ezio urcase către celula tatălui său cu mult timp în urmă. Luând-o la dreapta, dădură nas în nas cu soldații lui Francesco păzind intrarea din spate.

Aceștia se puseră imediat în gardă, iar când Francesco îl recunoscu pe Ezio, strigă:

— Tu din nou! De ce nu ești mort deja? Mi-ai ucis fiul!

— El a încercat să mă ucidă!

— Omorâți-l! Omorâți-l acum!

Cele două tabere se încleștară, sfârtecându-se și înjunghiindu-se unii pe alții cu o furie aproape oarbă, căci trupele Pazzi știau foarte bine cât de important era să-și protejeze linia de retragere. Ezio, cu inima stăpânită de o mânie rece, își croi drum cu forța către Francesco, care se poziționă cu spatele spre ușa *palazzo*-ului. Sabia pe care Ezio o luase din arsenalul Medici era bine echilibrată, cu lama din oțel de Toledo, dar n-o

stăpânea foarte bine, așadar loviturile lui erau mai puțin eficiente decât de obicei. Mai degrabă își mutilase adversarii care-i stăteau în cale, în loc să-i omoare. Francesco observă asta.

— Te crezi un maestru spadasin acum, nu-i așa, băiete? Nici nu ești în stare să omori ca lumea. Hai să-ți fac o demonstrație.

Se năpustiră unul asupra celuilalt, scânteile zburând din săbii, dar Francesco avea mai puțin spațiu de manevră decât Ezio și, fiind cu douăzeci de ani mai în vârstă, începea să obosească, deși avusese parte de mai puțină acțiune în acea zi decât oponentul lui.

— Gărzi! strigă în cele din urmă. Veniți!

Oamenii lui însă dăduseră înapoi în fața trupelor Medici. El și Ezio erau acum singuri față în față. Francesco se uita cu disperare în jur după o cale de retragere, dar nu era niciuna în afara *palazzo*-ului. Deschise ușa din spatele lui și urcă o scară din piatră. Ezio își dădu seama că din moment ce majoritatea apărătorilor Medici erau concentrați în fața clădirii, unde se disputa lupta mai aprigă, probabil nu erau destui oameni să acopere și spatele. Alergă pe urmele lui Francesco la etajul al doilea.

Camerele de aici erau părăsite, din moment ce toți locuitorii *palazzo*-ului, în afară de vreo șase copiști speriați, care fugiră văzându-i, erau jos, luptând pentru a-i ține pe Pazzi la distanță. Francesco și Ezio se luptară prin sălile aurite, cu plafonul înalt, până când ajunseră la un balcon aflat deasupra de Piazza della Signoria. Zgomotul bătăliei ajungea la ei de jos, iar Francesco strigă disperat după ajutor, însă nu era nimeni să-l audă, și nu mai avea unde să se retragă.

— Stai și luptă, spuse Ezio. Suntem doar noi doi acum.

— *Maledetto*!

Ezio îl lovi, umplându-i mâna stângă de sânge.

— Hai, Francesco, unde ți-e curajul pe care l-ai arătat când ai pus la cale moartea tatălui meu? Sau când l-ai înjunghiat pe Giuliano azi-dimineață?

— Mergi în iad, spurcăciune!

Francesco fandă, dar începuse să obosească și țintea mai mult în gol. Se împletici în față, pierzându-și echilibrul, iar Ezio se feri cu dibăcie, ridică piciorul și lovi sabia lui Francesco cu putere trimițând-o la pământ cu tot cu adversar.

Înainte ca Francesco să-și poată reveni, Ezio îl călcă pe mână, forțându-l să dea drumul mânerului, îl apucă de umăr și-l aruncă pe spate. În timp ce se chinuia să se ridice, Ezio îl lovi dur cu piciorul în față. Francesco își dădu ochii peste cap și rămase inconștient. Ezio îngenunche și începu să-l percheziționeze, desfăcându-i armura și pieptarul și dezgolindu-i corpul palid și vânos. Dar nu era niciun document, nimic care să aibă vreo însemnătate pentru el. Doar câțiva florini în pungă.

Ezio își lăsă deoparte sabia și deschise pumnalul cu arc. Îl luă pe Francesco de gât și-l ridică până când fețele lor aproape se atinseră.

Francesco întredeschise genele. În ochi i se citea groaza.

— Cruță-mi viața! reuși să murmure.

În acel moment un strigăt puternic de victorie răsună din curte. Ezio ascultă glasurile care răzbăteau până la ei și auzi destul cât să înțeleagă că trupele Pazzi fuseseră puse pe fugă.

— Să te cruț? Mai degrabă aș cruța un lup turbat.

— Nu! strigă Francesco. Te implor!

— Asta e pentru tatăl meu, spuse Ezio, înjunghiindu-l în pântece. Și asta e pentru Federico, înjunghiindu-l din nou. Și *asta* e pentru Petruccio, și *asta* e pentru Giuliano!

Sângele țâșni din rănile lui Francesco, stropindu-l pe Ezio, care ar fi continuat să-l înjunghie dacă nu și-ar fi amintit cuvintele lui Mario: „Nu deveni omul care a fost el”. Se lăsă pe călcâie. Ochii lui Francesco încă licăreau, deși lumina lor pălea. Bolborosea ceva. Ezio se aplecă să asculte.

— Un preot… un preot… în numele Domnului, adu-mi un preot.

Ezio era profund zguduit, acum că furia i se domolise, de sălbăticia cu care ucisese. Ceea ce făcuse nu era în concordanță cu Crezul.

— Nu e timp, spuse. O să am grijă să fie ținută o slujbă pentru sufletul tău.

Din gâtul lui Francesco ieșeau acum horcăituri. Membrele îi înțepeniră și se cutremurară spasmodic, atins de chinurile morții, cu capul arcuit pe spate, cu gura larg deschisă, în timp ce ducea o ultimă bătălie imposibilă cu dușmanul invizibil pe care cu toții vom fi nevoiți să-l înfruntăm într-o zi; apoi se lăsă moale, un sac gol, doar un lucru firav, împuținat și palid.

— *Requiescat in pace*, murmură Ezio.

Se auzea un nou vuiet din piață. Dinspre colțul din sud-vest veneau alergând vreo cincizeci sau șaizeci de oameni, conduși de un bărbat pe care Ezio îl recunoscu – unchiul lui Francesco, Jacopo! Purtau stindardul familiei Pazzi.

— *Libertà*! *Libertà*! *Popolo e libertà*! strigau în timp ce se apropiau.

În același timp, forțele Medici năvăleau din afara *palazzo*-ului pentru a-i înfrunta, dar erau obosiți, și din câte vedea Ezio, depășiți numeric.

Se întoarse spre cadavru.

— Ei bine, Francesco, spuse. Cred că am găsit o cale prin care îți poți plăti datoria, chiar și acum.

Grăbit, prinse cadavrul de sub umeri, îl ridică – era surprinzător de ușor – și-l cără la balcon. Aici, găsind o sfoară de care era agățat un stindard, o prinse de gâtul fără suflare al lui Francesco. Legă cu iuțeală celălalt capăt de o coloană solidă de piatră și, adunându-și toate puterile, ridică trupul, apoi îl aruncă peste parapet. Frânghia ținea, dar se smuci brusc cu un pocnet. Corpul inert al lui Francesco atârna indiferent deasupra pământului.

Ezio se ascunse după o coloană.

— Jacopo! strigă cu glas tunător. Jacopo de' Pazzi! Privește! Conducătorul vostru e mort! Misiunea voastră s-a încheiat!

Îl văzu pe Jacopo privind în sus și șovăind. În spatele lui, soldații ezitau la rândul lor. Trupele Medici îi urmăriră privirea și se apropiau aclamând, dar soldații Pazzi deja băteau în retragere.

•

În câteva zile se terminase totul. În Florența, puterea familiei Pazzi era zdrobită. Bunurile și proprietățile lor fuseseră confiscate, blazonul le fusese sfâșiat și călcat în picioare. În ciuda milosteniei lui Lorenzo, gloata florentină i-a vânat și ucis pe toți partizanii Pazzi pe care i-a putut găsi, dar cei mai de vază au fugit. Dintre cei capturați, doar unul a obținut clemența – Raffaele Riario, un nepot de-al Papei, pe care Lorenzo l-a considerat prea credul și ingenuu pentru a fi cu adevărat implicat, deși mulți dintre consilierii ducelui au fost de părere că dădea dovadă mai degrabă de omenie decât de perspicacitate politică în decizia sa.

Sixtus al IV-lea era furios, totuși, și puse Florența sub interdicție, dar altfel era lipsit de orice putere, iar florentinii îl sfidară.

Cât despre Ezio, a fost primul convocat de către duce.

•

Îl găsi pe Lorenzo stând pe un balcon cu priveliște spre Arno, privind apele râului. Rănile îi erau tot bandajate, dar se vindecau, iar paloarea din obraji îi dispăruse. Era mândru și înalt, și își merita întrutotul supranumele pe care i-l oferise Florența – *Il Magnifico*.

După ce se salutară, Lorenzo arătă spre râu.

— Știi, Ezio, pe când aveam șase ani, am căzut în Arno. M-am pomenit curând după aceea afundându-mă în întuneric, sigur că viața mea se apropia de sfârșit. În schimb, m-a trezit bocetul mamei mele. Lângă ea era un străin ud leoarcă și zâmbitor. Mama mi-a spus că el mă salvase. Numele străinului era Auditore. Astfel a început o lungă și prosperă relație între familiile noastre.

Se întoarse solemn spre Ezio.

— Îmi pare rău că nu ți-am putut salva familia.

Ezio își găsea cu greu cuvintele. Înțelegea lumea rece a politicii, unde distincția dintre bine și rău este deseori tulbure, dar o respingea.

— Știu că i-ai fi salvat dacă ai fi putut, spuse.

— Casa familiei tale, cel puțin, este în siguranță și sub protecția orașului. Am pus-o pe vechea ta menajeră, Annetta, să se îngrijească de ea, iar eu voi suporta costurile pentru pază. Orice se va întâmpla, te va aștepta când vei dori să te întorci în ea.

— Sunteți binevoitor, *Altezza*.

Ezio făcu o pauză. Se gândea la Cristina. Poate că nu era prea târziu să rupă logodna, să-l ia de soț și să-l ajute să reînvie familia Auditore? Numai că cei doi ani trecuți așa de repede îl făcuseră de nerecunoscut, iar acum avea o altă datorie – datoria față de Crez.

— Am obținut o victorie glorioasă, spuse în cele din urmă. Dar războiul nu e câștigat. Mulți dintre dușmanii noștri au fugit.

— Siguranța Florenței este asigurată. Papa Sixtus a vrut să convingă Napoli să se întoarcă împotriva noastră, dar l-am făcut pe Ferdinando să renunțe; la fel Bologna și Milano.

Ezio nu-i putea vorbi ducelui despre bătălia mai vastă în care era implicat, nefiind sigur că Lorenzo ar păstra secretele Asasinilor.

— În numele siguranței noastre generale, spuse, am nevoie de permisiunea ta să pornesc în căutarea lui Jacopo de' Pazzi.

Un nor umbri fața lui Lorenzo.

— Lașul ăla! spuse mânios. A fugit înainte să putem să punem mâna pe el.

— Știm unde ar fi putut să se ducă?

Lorenzo clătină din cap.

— Nu. S-a ascuns bine. Spionii mei raportează că Baroncelli ar încerca să-și croiască drum spre Constantinopol, dar ceilalți…

— Dați-mi numele lor, spuse Ezio pe un ton atât de ferm încât Lorenzo înțelese că era o greșeală să încerci să-l păcălești pe acest om.

— Cum aș putea să uit numele asasinilor fratelui meu? Dacă îi cauți și-i găsești, îți voi fi pe veci îndatorat. Sunt preoții Antonio Maffei și Stefano da Bagnone. Despre Bernardo Baroncelli ți-am spus. Și mai este cineva, nu direct implicat în crime, dar un aliat periculos al inamicilor noștri. Arhiepiscopul Pisei, Francesco Salviatti – încă unul din familia Riario, câinii de vânătoare ai Papei. I-am arătat milă vărului său. Încerc să nu fiu un om asemenea lor. Mă întreb uneori dacă e înțelept să fac asta.

— Am o listă, spuse Ezio. Numele lor vor fi adăugate pe ea.

Se pregăti să plece.

— Unde te duci acum? întrebă Lorenzo.

— Înapoi la unchiul meu în Monteriggioni. Mă voi stabili acolo.

— Atunci du-te cu Dumnezeu, prietene Ezio. Dar înainte să pleci, am ceva ce te-ar putea interesa…

Lorenzo deschise o tașcă din piele prinsă de curea și scoase o coală de pergament. Aproape dinainte să o desfășoare, Ezio își dădu seama ce era.

— Îmi amintesc cum vorbeam acum câțiva ani cu tatăl tău despre documente antice, spuse Lorenzo încet. Era o pasiune comună. Știam că tradusese câteva. Uite, ia asta – am găsit-o printre documentele lui Francesco de' Pazzi, și cum lui nu-i mai trebuie, m-am gândit că ți-ar plăcea – mi-a amintit de tatăl tău. Poate ai vrea să o adaugi la… colecția lui?

— Îți sunt cu adevărat recunoscător, *Altezza*.

— M-am gândit că vei fi, spuse Lorenzo în așa fel încât Ezio se întrebă cât de multe știa de fapt. Sper că îți va fi de folos.

•

Înainte să împacheteze și să se pregătească de călătorie, Ezio se grăbi, cu noua pagină din Codex pe care i-o dăduse Lorenzo, să-l viziteze pe prietenul lui, Leonardo da Vinci, în ciuda evenimentelor din săptămâna precedentă, atelierul funcționa ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Îmi pare bine să te văd teafăr, Ezio, îl întâmpină Leonardo.

— Văd că și tu ai scăpat nevătămat de necazuri.

— Ți-am spus – sunt lăsat în pace. Ori mă cred nebun, ori prea rău, ori prea periculos! Dar ia niște vin, sunt și niște prăjituri pe undeva, dacă nu s-or fi mucegăit – menajera mea e tare nepricepută – și spune-mi ce ai de gând.

— Plec din Florența.

— Așa curând? Dar mi se spune că ești eroul momentului! De ce nu rămâi să te bucuri de asta?

— Nu am timp.

— Mai ai alți dușmani de urmărit?

— De unde știi?

Leonardo zâmbi.

— Mulțumesc c-ai venit să-ți iei rămas-bun.

— Înainte să plec, zise Ezio, voiam să-ți arăt încă o pagină din Codex.

— Asta chiar e o veste bună. Pot s-o văd?

— Desigur.

Leonardo cercetă cu grijă noul document.

— Încep să înțeleg. Încă nu-mi dau seama ce reprezintă diagrama generală de pe fundal, dar scrisul îmi devine familiar. Pare descrierea unei alte arme.

Se ridică și aduse un teanc de cărți vechi și fragile.

— Să vedem... Îți spun, oricine ar fi fost inventatorul care a scris asta, trebuie să fi fost cu mult înaintea timpului său. Numai partea de mecanică...

Se opri, căzut pe gânduri.

— Aha! Înțeleg! Ezio, este un model pentru o altă lamă – una care se va potrivi la mecanismul pe care ți-l atașezi la mână, dacă ai nevoie să o folosești în locul celeilalte.

— Care e diferența dintre ele?

— Dacă nu mă înșel, asta e chiar afurisită – este goală pe dinăuntru, vezi? Și prin tubul ascuns în lamă, cel care o folosește poate să injecteze otravă în victimă. Moarte sigură oriunde ai lovi! Așa ceva te face practic invincibil!

— Poți să o faci?

— În aceleași condiții ca data trecută?

— Desigur.

— Bun! Cât timp am?

— Până la sfârșitul săptămânii? Am de făcut niște pregătiri și… vreau să văd pe cineva… să-mi iau rămas-bun. Dar trebuie să pornesc cât mai repede.

— Nu-mi rămâne prea mult timp. Dar mai am uneltele pe care le-am folosit prima dată, iar ajutoarele mele știu despre ce e vorba, deci nu văd de ce nu.

•

Ezio se folosi de timpul rămas pentru a-și pune la punct treburile în Florența, a-și împacheta bagajele și pentru a trimite un curier cu o scrisoare la Monteriggioni. Își dădea seama că tărăgănează ultima sarcină, autoimpusă, dar știa că trebuie s-o îndeplinească. În final, în penultima lui seară, se îndreptă spre reședința familiei Calfucci. Își simțea picioarele ca de plumb.

Dar apropiindu-se, găsi reședința închisă. Conștient că se purta ca un nebun, se cățără până la balconul Cristinei, numai ca să găsească ferestrele bine ferecate. Florile de condurul-doamnei de pe balcon erau veștede și moarte. Coborând obosit, se simți ca și cum inima i-ar fi fost acoperită de un giulgiu. Rămase la ușă visător, pierzând firul timpului, dar cineva probabil că îl urmărise, pentru că în cele din urmă se deschise o fereastră la primul etaj și o femeie scoase capul afară.

— Au plecat, să știți. Signor Calfucci se aștepta la necazuri și a plecat cu familia la Lucca – de acolo e logodnicul fiicei lui.

— La Lucca?

— Da. Cele două familii s-au apropiat destul de mult, am auzit.

— Când se întorc?

— Nu știu.

Femeia îl privi mai atentă.

— Nu te cunosc de undeva?

— Nu cred, spuse Ezio.

În noaptea aceea o visă când pe Cristina, când sfârșitul sângeros al lui Francesco.

Dimineața următoare era înnorat, un cer care se potrivea cu starea de spirit a lui Ezio. Porni spre atelierul lui Leonardo, bucuros că venise ziua în care avea să părăsească Florența. Noua lamă de pumnal era pregătită, finisată cu oțel cenușiu, cu marginile suficient de ascuțite încât să reteze o batistă de mătase doar lăsând-o să cadă în aer pe ea. Gaura din vârf era minusculă.

— Otrava e în mâner, și o eliberezi pur și simplu flexându-ți mușchiul brațului peste acest buton interior. Ai grijă, e destul de sensibil.

— Ce otravă să folosesc?

— Aș folosi un amestec puternic de cucută pentru început, dar când rămâi fără, întreabă orice doctor.

— Otravă? De la doctor?

— În concentrații mari, ceea ce vindecă poate să și ucidă.

Ezio încuviință din cap abătut.

— Îți sunt din nou îndatorat.

— Iată-ți pagina din Codex. Trebuie să pleci atât de curând?

— Florența e în siguranță – pentru moment. Dar încă mai am lucruri de rezolvat.

Capitolul 10

— Ezio! se bucură Mario, care avea barba mai țepoasă ca niciodată și fața arsă de soarele Toscanei. Bine ai revenit!

— Unchiule.

Privirea lui Mario se înăspri.

— Văd pe chipul tău că ai trecut prin multe de când ne-am întâlnit ultima oară, acum câteva luni. După ce te îmbăiezi și te odihnești, trebuie să-mi spui totul. Am auzit toate veștile din Florența, adăugă el după o scurtă pauză, și eu – chiar și eu – m-am rugat să fii cruțat printr-un miracol. Dar nu doar că ai fost cruțat, ci ai întors șansele de partea noastră! Templierii te vor urî pentru asta, Ezio.

— E o ură pe care o simt și eu pentru ei.

— Odihnește-te mai întâi, apoi îmi vei spune totul.

Cei doi bărbați au petrecut seara în biroul lui Mario, care l-a ascultat cu interes pe Ezio povestind tot ce știa despre evenimentele care avuseseră loc la Florența. Ezio îi înapoie unchiului său pagina lui Vieri din Codex, și i-o oferi pe cea de la Lorenzo, descriindu-i modelul lamei cu otravă și arătându-i-l. Mario se arătă plăcut impresionat, concentrându-și atenția asupra noii pagini.

— Prietenul meu nu a reușit să descifreze decât descrierea armei, spuse Ezio.

— E bine. Nu toate paginile conțin astfel de instrucțiuni, și doar cele care conțin ar trebui să-l intereseze, spuse Mario pe un ton precaut. În orice caz, doar când paginile vor fi reunite vom putea înțelege complet sensul Codexului. Totuși, pagina asta, împreună cu cea a lui Vieri și cu celelalte, ar trebui să ne aducă un pas mai departe.

Se ridică și se duse la biblioteca ce ascundea zidul pe care atârnau paginile din Codex, o dădu într-o parte, și încercă să găsească unde se potriveau noile pagini. Una dintre ele se potrivea cu cele deja așezate la locul lor. Cealaltă ajunse într-un colț.

— E interesant că Vieri și tatăl lui au deținut pagini care sunt clar apropiate, spuse Mario. Acum să vedem ce…

Se întrerupse, căzând pe gânduri.

— Hmm, spuse el într-un târziu, dar i se simțea tulburarea din voce.

— Ne ajută să avansăm măcar puțin, unchiule?

— Nu sunt sigur. S-ar putea să bâjbâim prin beznă la fel ca până acum, dar există cu siguranță o trimitere la un profet – nu din Biblie, dar e fie un profet în viață, fie unul care trebuie să vină...

— Cine ar putea fi?

— Să nu ne pripim.

Mario răsfoi gânditor paginile, mișcând din buze, vorbind într-o limbă pe care Ezio nu o înțelegea.

— Din câte reușesc să-mi dau seama, textul de aici se traduce cam așa: „Numai Profetul o poate deschide...” Apoi există o referință la „Părți din Eden”, dar ce înseamnă asta, nu știu. Trebuie să avem răbdare până când o să adunăm mai multe pagini din Codex.

— Știu cât de important e Codexul, unchiule, dar am un motiv mai presant pentru care sunt aici decât să-i dezleg misterul. Îl caut pe renegat. Pe Jacopo de’ Pazzi.

— Sigur s-a dus spre sud după ce a fugit din Florența.

Mario ezită înainte să continue.

— N-aveam de gând să-ți vorbesc despre asta acum, dar problema e la fel de presantă pentru mine cât e și pentru tine, și trebuie să începem să ne pregătim în curând. Prietenul meu Roberto a fost alungat din San Gimignano, care a devenit iarăși o fortăreață a templierilor. Este prea aproape de Florența și de noi, ca lucrurile să rămână așa. Cred că Jacopo ar putea căuta refugiu acolo.

— Am lista cu numele celorlalți conspiratori, spuse Ezio, scoțând-o din tașcă și întinzând-o unchiului său.

— Bun. Unii dintre oamenii ăștia vor fi mult mai expuși decât Jacopo, și ar putea fi ușor de eliminat. Voi trimite în zori iscoade la țară să vedem ce pot afla despre ei. Între timp trebuie să ne pregătim să recucerim San Gimignano.

— Pregătește-ți oamenii negreșit, dar eu nu am timp de pierdut dacă vreau să-i dobor pe acești criminali.

Mario cugetă câteva clipe.

— Poate că ai dreptate – un singur om se poate adesea infiltra mai ușor decât o armată. Și trebuie să-i doborâm cât încă se

cred în siguranță. Îți dau permisiunea mea. Du-te și vezi ce poți să afli. Știu că ești mai mult decât capabil să-ți porți singur de grijă.

— Unchiule, ai mulțumirile mele.

— Nu te grăbi, Ezio. Îți acord permisiunea cu o condiție.

— Care e?

— Să-ți amâni plecarea cu o săptămână.

— O *săptămână*?

— Dacă e să te duci singur pe teren, fără întăriri, vei avea nevoie de ceva mai mult decât aceste pagini din Codex să te ajute. Ești bărbat acum, și un luptător curajos al Asasinilor. Dar reputația ta îi va face pe Templieri și mai însetați de sânge, și știu că mai sunt abilități pe care încă nu le-ai deprins.

Ezio dădu din cap nerăbdător.

— Nu, unchiule, îmi pare rău, dar o *săptămână*...!

Mario se încruntă, dar ridică vocea foarte puțin. Era de ajuns.

— Am auzit lucruri bune despre tine, Ezio, dar și rele. Ți-ai pierdut controlul când l-ai omorât pe Francesco. Și ai lăsat sentimentele pentru Cristina să te ispitească în afara căii tale. Toată datoria ta acum e față de Crez, dacă îl neglijezi, s-ar putea să nu mai existe o lume de care să te bucuri. Vorbesc în numele tatălui tău când îți cer supunerea, adăugă el ridicându-se în picioare.

Ezio își văzu unchiul cum creștea în statură, chiar și în mărime, în timp ce vorbea. Și oricât de dureros îi era să accepte, înțelese că lucrurile pe care le auzise erau adevărate. Își plecă resemnat capul.

— Bun, spuse Mario mai blând. Îmi vei mulțumi pentru asta. Începi dimineață instrucția. Și nu uita, pregătirea e totul!

•

O săptămână mai târziu, înarmat și antrenat, Ezio porni călare spre San Gimignano. Mario îi spusese să ia legătura cu una dintre patrulele de *condottieri* pe care le postase în preajma orașului pentru a urmări cine vine și cine pleacă, așa că se alătură unei tabere de-a acestora pentru a-și petrece prima noapte departe de Monteriggioni.

Sergentul aflat la comandă, un bărbat dur pe nume Gambalto, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, însemnat cu cicatrice de luptă, îi oferi o bucată mare de pâine cu pecorino și o cană de

Vernaccia tare, și-l puse la curent cu noutățile cât timp Ezio mâncă și bău.

— Păcat că Antonio Maffei a plecat din Volterra. Vorbește în continuu despre Lorenzo și crede că Ducele i-a zdrobit orașul natal, când tot ce a făcut a fost să-l aducă sub aripa Florenței. Acum Maffei a înnebunit. S-a postat în vârful turnului catedralei, s-a înconjurat de arcași Pazzi și își petrece zilele citând din Scriptură și scuipând săgeți în stânga și-n dreapta. Dumnezeu știe ce are de gând – să convertească cu slujbele lui oamenii pentru cauză sau să-i ucidă cu săgețile. Oamenii simpli din San Gimignano îl urăsc, dar cât timp continuă domnia terorii, orașul e neputincios în fața lui.

— Deci trebuie eliminat.

— Asta sigur ar slăbi centrul puterii Pazzi din oraș.

— Cât de bine apărați sunt?

— Mulți oameni în turnuri de pază și la porți. Dar schimbă garda la răsărit. Un om ca tine ar putea sări nevăzut zidurile în oraș.

Ezio căzu pe gânduri, întrebându-se dacă asta era o distragere de la misiunea sa de a-l vâna pe Jacopo. Dar ajunse la concluzia că trebuia să privească dintr-o perspectivă mai largă – Maffei era un susținător al familiei Pazzi și era de datoria lui Ezio de Asasin să-l îndepărteze pe acest nebun.

A doua zi la răsărit, un locuitor cu băgare de seamă din San Gimignano ar fi putut observa o siluetă slabă, cu ochi cenușii ascunși de o glugă, alunecând ca o stafie pe străzile ce duceau spre piața catedralei. Negustorii își pregăteau deja tarabele, dar erau abia zorii, iar paznicii, plictisiți și abătuți stăteau rezemați de halebarde și moțăiau. Partea de vest a turnului cu clopot era încă ascunsă de întuneric, și nimeni nu văzu cum silueta înveșmântată în negru se cățăra cu ușurința silențioasă și grația unui păianjen.

Preotul, sfrijit, cu ochii adânciți în orbite și părul vâlvoi, era deja la locul lui. Obosiți, patru trăgători cu arbaleta din trupele Pazzi se așezaseră și ei la post, câte unul la fiecare colț al turnului. De parcă n-ar fi avut deplină încredere în protecția oferită de arcași, Antonio Maffei, deși strângea o Biblie în mâna stângă, în dreapta ținea un stilet. Își începuse deja perorația, și pe măsură ce se apropia de vârful turnului, Ezio auzea cuvântarea.

— Cetățeni din San Gimignano, luați aminte la cuvintele mele. Trebuie să vă căiți. CĂIȚI-VĂ! Și cereți iertare... Alăturați-vă rugăciunilor mele, fiii mei, încât împreună să luptăm împotriva întunericului care s-a lăsat peste Florența noastră dragă! Ascultați-mă, Ceruri, și voi vorbi; și ascultă, Pământule, vorbele care-mi ies din gură. Fie ca învățăturile mele să cadă ca ploaia, vorbele mele să se așeze ca roua, ca picăturile de ploaie pe florile gingașe, ca stropii asupra ierbii; căci vestesc numele Domnului! El este Piatra! Lucrarea Lui e perfectă, căci toate căile Sale sunt drepte. Milostiv și drept este El, dar cei ce s-au pervertit, aceia nu sunt copiii Lui – o generație pierdută, depravată și strâmbă! Cetățeni din San Gimignano, astfel vă arătați Domnului? Oh, oameni naivi și lipsiți de înțelepciune! Nu este El tatăl vostru, cel care v-a adus pe lume? Mântuiți-vă prin lumina milei Sale!

Ezio sări ușor peste parapetul turnului și se așeză lângă trapa care se deschidea spre scări. Arcașii se străduiră să țintească spre el, dar raza de acțiune era prea scurtă, iar el avea avantajul de a-i fi luat prin surprindere. Se ghemui și-l prinse de călcâie pe unul dintre ei, aruncându-l peste parapet. Omul urlă prăbușindu-se pe pavajul de piatră, aflat șaizeci de metri mai jos. Înainte ca ceilalți să poată reacționa, îl mai atacă pe unul, înjunghiindu-l în mână. Bărbatul părea uimit la vederea rănii superficiale, dar apoi se făcu pământiu și se prăbuși, viața scurgându-se din el într-o clipită. Ezio își prinsese noua lamă cu otravă de antebraț, căci nu avea timp pentru o luptă dreaptă pe viață și pe moarte. Se aruncă spre al treilea, care își scăpase arbaleta și încerca să se apropie de scări. Când reuși să ajungă în capătul lor, Ezio îi trase un picior în fund și omul se dădu de-a dura pe treptele de lemn, cu capul înainte, iar oasele îi trosniră când se izbi de prima treaptă de jos. Ultimul soldat ridică mâinile și murmură ceva. Ezio se uită în jos și văzu că bărbatul se scăpase în pantaloni. Se dădu de-o parte și, cu o plecăciune ironică, îi dădu voie arcașului îngrozit să o ia la goană pe scări, pe urmele tovarășului său rănit.

Deodată îl lovi puternic în ceafă un mâner greu de pumnal. Ezio se împletici înainte. Maffei își revenise din șocul cauzat de atac și se apropiase de el de la spate.

— O să te îngenunchez, păcătosule, urlă preotul, făcând spume la gură. Cere-ți iertare!

„De ce își pierd oamenii timpul vorbind”, se gândi Ezio, care avusese timp să-și revină și să se întoarcă.

Cei doi bărbați începură să-și dea târcoale în spațiul strâmt. Maffei lovea și fanda cu pumnalul lui puternic. În mod clar era un luptător fără experiență, dar disperarea și fanatismul îl făceau într-adevăr foarte periculos, iar Ezio era nevoit să se ferească din calea lamei care se avânta haotic și repetat, fără să poată ataca la rândul lui. În cele din urmă reuși să-l prindă pe preot de încheieturi și să-l tragă spre el, astfel încât piepturile li se atinseră.

— O să te trimit în iad plângând, mârâi Maffei.

— Arată un pic de respect morții, prietene, replică Ezio.

— Îți dau eu respect!

— Renunță! Îți voi da timp să te rogi.

Maffei îl scuipă în ochi pe Ezio, forțându-l să-i dea drumul. Apoi, țipând, îl lovi pe Ezio cu pumnalul în antebrațul stâng, doar pentru a vedea cum lama aluneca inutilă într-o parte, deviată de apărătoarea de metal fixată acolo.

— Ce demoni te protejează? izbucni Maffei.

— Vorbești prea mult, spuse Ezio, care își încordă mușchii antebrațului și își înfipse pumnalul în gâtul preotului.

Otrava curgea prin lamă în jugulara lui Maffei, și preotul înțepeni, deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieși decât o respirație urât mirositoare. Se îndepărtă de Ezio, se clătină spre parapet recăpătându-și pentru un moment echilibrul, și în cele din urmă căzu în brațele morții.

Ezio se aplecă lângă cadavru. Îi găsi în robă o scrisoare, pe care o deschise și o citi degrabă.

Padrone,

Îți scriu cu teamă în suflet. Profetul a sosit. Pot s-o simt. Nici păsările nu se comportă cum ar trebui. Freamătă fără țintă pe cer. Le văd din turnul meu. Nu voi fi prezent la întâlnirea noastră cum ai cerut, căci nu mai pot rămâne astfel expus de teamă că Demonul m-ar putea găsi. Iartă-mă, dar trebuie să-mi ascult vocea lăuntrică. Părintele Înțelepciunii să te ghideze. Și pe mine deopotrivă.

„Gambalto avea dreptate”, se gândi Ezio, „omul își pierduse mințile”. Sobru, amintindu-și de admonestarea unchiului său, închise ochii preotului, rostind:

— *Requiescat in pace*.

Conștient că arcașul pe care-l cruțase ar fi putut da alarma, privi în jos peste parapetul turnului, către oraș, dar nu văzu nimic care să-l îngrijoreze. Gărzile Pazzi încă trândăveau la posturile lor, iar piața se deschisese și începuseră târguielile. Fără îndoială, trăgătorul cu arbaleta ajunsese acum pe la jumătatea provinciei, în drum spre casă. Preferase să dezerteze decât să înfrunte curtea marțială și, probabil, tortura. Ezio băgă lama înapoi în mecanismul ei ascuns pe antebraț, având grijă să o atingă doar cu mâna înmănușată și porni în jos pe scările turnului. Era soare, și ar fi fost prea vizibil dacă ar fi coborât prin exteriorul turnului cu clopot.

Când se întoarse la trupele de mercenari ale lui Mario, Gambalto îl întâmpină agitat.

— Ne porți noroc, îi spuse el. Cercetașii noștri au dat de urma arhiepiscopului Salviatti!

— Unde?

— Nu departe de-aici. Vezi reședința de acolo, de peste deal?

— Da.

— Acolo e.

Gambalto își mai veni în fire.

— Dar spune-mi, *Capitano*, cum ți-a mers în oraș?

— Nu se vor mai ține predici ale urii din turnul acela.

— Oamenii te vor binecuvânta, *Capitano*.

— Nu sunt căpitan.

— Pentru noi ești, spuse Gambalto simplu. Ia un detașament din oamenii mei. Salviatti este foarte bine păzit, iar reședința este o clădire fortificată, veche.

— Foarte bine, spuse Ezio. E bine că sunt toți laolaltă, aproape în același cuib.

— Ceilalți nu pot fi prea departe, Ezio. Vom încerca să le dăm de urmă cât lipsești.

Ezio alese doisprezece dintre cei mai buni luptători corp la corp ai lui Gambalto și porni în fruntea lor peste câmpurile care-i despărțeau de reședința unde se refugiase Salviatti. Își

împrăștie oamenii, dar la o distanță de la care se puteau striga, astfel încât avanposturile Pazzi poziționate de Salviatti să fie ușor de evitat sau de neutralizat. Totuși, Ezio pierdu doi oameni în luptă.

Sperase să ia reședința prin surprindere, înainte ca ocupanții ei să-și dea seama de atac, dar când se apropie de porțile principale solide, pe zidurile de deasupra lor apăru o siluetă în robă de arhiepiscop, prinzându-se de margini cu mâini ca niște gheare. Un chip de prădător privi în jos și se retrase iute.

„E Salviatti”, își spuse Ezio.

Nu era niciun soldat în afara porților. Ezio își chemă oamenii aproape de ziduri, pentru ca arcașii să nu aibă un unghi bun din care să tragă spre ei. Fără îndoială, Salviatti își concentrase gărzile rămase înăuntrul zidurilor, suficient de înalte și de groase ca să pară imposibil de trecut. Ezio se întrebă dacă să încerce să se cațere pe zid și să deschidă porțile pe dinăuntru, dar își dădea seama că risca să alerteze gărzile Pazzi.

Își poziționă oamenii astfel încât să nu fie în raza vizuală a inamicilor, înghesuindu-i lângă ziduri, și își croi drum prin iarba înaltă până la cadavrul unui inamic. Îl dezbrăcă rapid și-i luă uniforma, punându-și sub braț propriile-i haine.

Se întoarse la oamenii lui, care pentru o clipă se agitaseră la vederea unui presupus Pazzi, și-i dădu hainele unuia dintre ei. Apoi lovi în porți cu mânerul sabiei.

— Deschide! strigă. În numele Tatălui Înțelepciunii!

Trecu un minut plin de încordare. Ezio se dădu înapoi pentru a fi văzut de pe ziduri. În cele din urmă auzi sunetul încuietorilor grele trase în lături.

Odată ce porțile începură să se deschidă, Ezio și oamenii lui le luară cu asalt, împrăștiind gărzile dinăuntru. Se pomeniră în curtea reședinței, o clădire cu trei corpuri. Salviatti însuși stătea în capătul unor trepte care duceau spre aripa principală. Între el și Ezio erau doisprezece oameni voinici, înarmați până-n dinți. Alți soldați ocupau restul curții.

— Trădare mizerabilă! strigă arhiepiscopul. Dar n-o să ieșiți așa de ușor cum ați intrat. Omorâți-i! Omorâți-i pe toți! ordonă el răcnind.

Trupele Pazzi se apropiară, înconjurându-i pe oamenii lui Ezio. Dar soldații Pazzi nu se antrenaseră cu un om ca Mario Auditore, și, în ciuda șanselor mai mici, *condottierii* lui Ezio dădeau semne

de izbândă, în timp ce Ezio se avânta spre scări. Dădu la iveală lama cu otravă și-i tăie pe soldații care-l înconjurau pe Salviatti. Nu conta unde lovea; de fiecare dată când atingea pe cineva și țâșnea sânge, chiar și din obraz, omul murea într-o clipită.

— Ești cu adevărat un demon – din Al Patrulea Inel al celui de-al Nouălea Cerc! strigă Salviatti fioros când el și Ezio ajunseră față în față.

Ezio refractă lama cu otravă, dar își scoase pumnalul. Îl prinse pe Salviatti de gulerul mantiei și-i puse lama la gât.

— Templierii și-au pierdut creștinătatea când au descoperit băncile, îi spuse el. Nu îți cunoști propria evanghelie? „Nu îl poți servi și pe Dumnezeu și pe Mammon!” Dar acum ai șansa să te mântuiești. Spune-mi, unde e Jacopo?

Salviatti îl privi sfidător.

— N-o să-l găsești niciodată!

Ezio crestă ușor, dar precis gâtul bărbatului, făcând să curgă puțin sânge.

— Va trebui să te descurci mai bine de atât, *Arcivescovo*.

— Noaptea ne apără când ne întâlnim – acum, termină-ți treaba!

— Deci vă furișați în întuneric ca niște ucigași ce sunteți. Mulțumesc pentru asta. Te mai întreb o dată. Unde?

— Tatăl Înțelepciunii știe că ce fac acum e pentru binele general, spuse Salviatti cu răceală, și apucându-l brusc de încheietură pe Ezio își împinse pumnalul adânc în gât.

— Spune-mi! strigă Ezio.

Dar arhiepiscopul, cu gura bolborosind cu sânge, îi căzuse deja la picioare, cu minunata lui robă albă cu galben pătată de sânge.

•

Mai trecură câteva luni până când Ezio află vești despre conspiratorii pe care-i urmărea. Între timp, plănuise cu Mario cum să recucerească San Gimignano și să-i elibereze cetățenii de sub jugul crud al Templierilor, dar învățaseră o lecție de data trecută, și menținură ordinea în oraș cu o mână de fier. Știind că Templierii vor continua să caute paginile pierdute din Codex, Ezio cutreieră la rândul lui pretutindeni după ele, dar fără folos. Paginile aflate deja în posesia Asasinilor rămăseseră ascunse sub paza strictă a lui Mario, secretul Crezului fiind altfel în siguranță în fața amenințării Templierilor.

Apoi, într-o zi, un curier din Florența veni călare până la Monteriggioni aducându-i lui Ezio o scrisoare de la Leonardo. Ezio căută rapid o oglindă, știind obiceiul prietenului său, stângaci, de a scrie invers – mâzgăliturile asemenea pânzei de păianjen ar fi fost oricum greu de descifrat chiar și pentru cel mai talentat cititor, care nu era obișnuit cu ele. Ezio rupse sigiliul și citi nerăbdător, cu inima tresărindu-i la fiecare paragraf.

Gentile Ezio,

Ducele Lorenzo m-a rugat să-ți transmit vești – despre Bernardo Baroncelli! *Se pare că a reușit să ajungă la Veneția, de unde și-a făcut drum în secret la curtea sultanului otoman de la Constantinopole, plănuind să se refugieze acolo. Dar nu a poposit prea mult în Veneția, și nu a aflat că venețienii au semnat de curând pacea cu turcii – ba chiar l-au trimis pe al doilea lor pictor ca importanță, Gentile Bellini, să-i facă portretul sultanului Mehmet. Astfel, când a ajuns și identitatea i-a fost descoperită, a fost arestat.*

Desigur, îți poți închipui schimbul de scrisori dintre Sublima Poartă și Veneția, dar venețienii sunt și aliații noștri – cel puțin pentru moment, iar ducele Lorenzo este un maestru al diplomației. Baroncelli a fost trimis în lanțuri înapoi în Florența și, odată ajuns, a fost supus interogatoriului. A fost însă încăpățânat, sau prost, sau curajos, nu știu care dintre ele – a rezistat caznelor și cleștilor încinși și biciuirilor și șobolanilor care-i rodeau picioarele, dezvăluind doar că uneltitorii obișnuiau să se întâlnească noaptea într-o criptă veche sub Santa Maria Novella. Bineînțeles, s-a organizat o razie, dar nu s-a găsit nimic. Așa că a fost spânzurat. Am făcut o schiță destul de bună cu el spânzurat, pe care ți-o voi arăta când ne vom întâlni. Cred că este, anatomic vorbind, destul de precisă.

Distinti saluti
Prietenul tău,
Leonardo da Vinci

— E bine că a murit, comentă Mario când Ezio îi arătă scrisoarea. Era un om care ar fi furat până și paiele de pe cocioaba maică-sii. Dar iată, suntem cu un pas mai aproape de a afla ce plănuiesc Templierii sau unde se ascunde Jacopo.

•

Ezio își făcu timp să-și viziteze mama și sora, care continuau să-și ducă zilele la adăpostul mănăstirii, vegheate de binevoitoarea stareță. Spre tristețea lui, era clar că Maria nu își putea veni în fire mai mult decât o făcuse deja. Părul îi albise prematur, și avea riduri fine la colțurile ochilor, dar atinsese o anumită pace interioară, iar când vorbea de soțul și fiii ei morți o făcea cu afecțiune și mândrie. Dar vederea cutiei de lemn de păr în care se aflau penele de vultur dăruite de micul Petruccio, pe care o ținea pe noptieră, încă îi aducea lacrimi în ochi. Cât despre Claudia, era acum o *novizia*, și cu toate că Ezio regreta ceea ce i se părea a fi o risipă a frumuseții și spiritului ei, recunoscu că avea o lumină pe chip care-l făcea să se încline în fața deciziei sale, și să se bucure pentru ea. Le mai vizită de Crăciun, iar de Anul Nou reîncepu instrucția, deși în sinea lui fierbea de nerăbdare. Pentru a-l ține în frâu, Mario îl numise comandant secundar al castelului, iar Ezio își trimitea neobosit spionii și cercetașii să cutreiere țara în căutarea prăzii pe care și-o dorea negreșit.

Și apoi, în sfârșit, sosiră veștile. Într-o dimineață de primăvară târzie, în pragul camerei cu hărți unde Ezio și Mario erau adânciți în discuții, apăru Gambalto, cu ochii scăpărându-i.

— *Signori*! L-am găsit pe Stefano da Bagnone! S-a refugiat în abația Asmodeo, la doar câțiva kilometri spre sud. A fost chiar sub nasul nostru!

— Stau împreună ca o haită de câini ce sunt, izbucni Mario, trasând o rută cu degetele lui butucănoase pe harta pe care o avea în față.

Se uită la Ezio.

— Dar secretarul lui Jacopo e ca un șef de haită! Dacă nu putem scoate nimic de la el...!

Ezio dădu însă deja ordine să-i fie înșeuat și pregătit calul. Se îndreptă iute spre camerele lui și se înarmă, prinzându-și de curea armele Codexului, alegând, de data asta, prima armă cu mecanism în locul celei cu otravă. Înlocuise distilația originală

de cucută a lui Leonardo cu măselariță, la sfatul doctorului din Monteriggioni, și săculețul cu otravă ascuns în mâner era plin. Hotărâse că va folosi lama cu otravă cu discreție, fiindcă exista tot timpul riscul să-și administreze din greșeală o doză fatală. Din cauza asta, și pentru că degetele îi erau acoperite cu mici tăieturi, purta acum mănuși din piele fină, dar rezistentă, când folosea vreuna dintre lame.

Abația se afla lângă Monticiano, al cărui castel străvechi domnea peste orășelul de pe deal, în valea scăldată de soare a unui versant blând, acoperit cu chiparoși. Era o clădire nouă, poate doar de o sută de ani, construită din gresie scumpă, importată, circulară, cu o curte vastă în centrul căreia se afla o biserică. Porțile erau larg deschise, iar călugării Ordinului abației, în veșmintele lor ruginii, puteau fi văzuți lucrând câmpul, livezile și vița de vie; vinul mănăstirii era faimos și era trimis chiar și la Paris. O parte din pregătirea lui Ezio constase în a deprinde la rându-i obiceiuri de călugăr, astfel că, lăsându-și calul în seama unui grăjdar de la hanul unde poposise dându-se drept curier al statului, se deghiză înainte să ajungă la abație.

Curând după ce sosi îl văzu pe Stefano, stând de vorbă cu *hospitariusul* abației, un călugăr corpolent, care arăta ca și cum luase forma butoaielor de vin pe care cu siguranță le golea frecvent. Ezio reuși să se apropie suficient de mult ca să asculte fără să fie observat.

— Să ne rugăm, frate, spuse călugărul.

— Să ne rugăm? zise Stefano, a cărui ținută neagră contrasta cu nuanțele solare din jurul lui, făcându-l să semene ca un păianjen pe o clătită. Pentru ce? adăugă el sardonic.

Călugărul părea surprins.

— Pentru paza Domnului!

— Dacă tu crezi că pe Domnul îl interesează treburile noastre, frate Girolamo, mai gândește-te! Dar te rog, continuă să te amăgești, dacă te ajută să faci timpul să treacă mai ușor.

Fratele Girolamo era uimit.

— Asta e blasfemie!

— Nu. E adevărul.

— Dar să negi Prezența Lui divină…!

— … este singurul răspuns rațional, când ești pus în fața ideii că există un nebun invizibil în cer. Și crede-mă, dacă e să ne

luăm după Biblia ta prețioasă, atunci El și-a pierdut complet mințile.

— Cum poți să spui așa ceva? Și tu ești preot!

— Sunt un administrator. Mă folosesc de roba clericală ca să mă apropii de blestemații de Medici, ca să le ciopârțesc picioarele, pentru beneficiul adevăratului meu Stăpân. Dar mai întâi trebuie să mă ocup de acest Asasin, Ezio. De prea mult timp e un ghimpe în coastă, trebuie să-l eliminăm.

— Aici ai dreptate. Demonul ăla spurcat!

— Ei, spuse Stefano cu un zâmbet strâmb. Măcar suntem de acord cu ceva.

Girolamo își coborî vocea.

— Se spune că Diavolul i-a dat agilitate și puteri nefirești.

Stefano îi aruncă o privire.

— Diavolul? Nu, prietene. Darurile astea și le-a oferit singur, instruindu-se temeinic de-a lungul anilor.

Făcu o pauză, cu corpul sfrijit aplecat gânditor.

— Știi, Girolamo, mi se pare îngrijorător că nu ești deloc dornic să le recunoști oamenilor meritele. Cred că ai face victime în întreaga lume dacă ai putea.

— Îți iert lipsa de credință și limba ascuțită, replică Girolamo cu pioșenie. Ești totuși unul dintre copiii lui Dumnezeu.

— Ți-am spus…, începu Stefano cu hotărâre, dar apoi întinse brațele în lături și renunță. Of, ce rost are? Destul cu toate astea! Parcă aș vorbi cu vântul!

— Mă voi ruga pentru tine.

— Cum vrei. Dar fă-o în liniște. Trebuie să stau de pază. Până când îl vom ucide și îngropa pe acest Asasin, niciun Templier nu poate lăsa garda jos o clipă.

Călugărul se retrase cu o plecăciune, iar Stefano rămase singur în curte. Bătuse clopotul pentru Prima și A doua Qauma, și toată Comunitatea era în biserica abației. Ezio ieși de la adăpostul umbrelor ca o stafie. Soarele strălucea cu puterea tăcută a amiezii. Stefano, semănând cu un corb, se plimba de colo-colo pe lângă zidul nordic, neliniștit, nerăbdător, posedat.

Când îl văzu pe Ezio, nu păru deloc surprins.

— Nu sunt înarmat, spuse el. Arma mea este mintea.

— Pentru a o folosi, trebuie să rămâi în viață. Te poți apăra?

— M-ai omorî cu sânge rece?

— Te voi omorî pentru că trebuie să mori.

— Bun răspuns! Dar nu crezi că știu taine care ți-ar fi de folos?

— Nu cred că ai ceda nici la tortură.

Stefano îl cântări din privire.

— O voi lua ca pe o laudă, deși nu sunt chiar așa de sigur. Oricum, are doar o însemnătate academică. Ți-ai ratat șansa, Ezio, continuă cu vocea lui subțire după o clipă. Zarurile au fost aruncate. Cauza Asasinilor e pierdută. Știu că mă vei omorî orice aș face sau aș spune, și că voi fi mort înainte ca slujba de la prânz să se termine, dar nu vei avea nimic de câștigat de pe urma morții mele. Templierii ți-au dat deja șah și în curând va fi șah mat.

— Nu poți fi sigur de asta.

— Sunt pe cale să-mi întâlnesc Creatorul – dacă într-adevăr există. Va fi interesant să aflu. Așadar, de ce aș minți?

Ezio își scoase pumnalul la iveală.

— Ce inteligent, comentă Stefano. Oare ce o să mai apară în viitor?

— Mântuiește-te, spuse Ezio. Spune-mi ce știi.

— Ce *vrei* să știi? Unde e Stăpânul meu, Jacopo? zâmbi Stefano. Asta e simplu. Se va întâlni cu aliații noștri în curând, la noapte, la umbra zeilor romani. Sper că asta te va mulțumi, continuă el după un moment, fiindcă nimic nu mă va face să spun mai mult. Și în orice caz, nici nu contează, fiindcă știu în sufletul meu că ai ajuns prea târziu. Singurul meu regret e că nu voi vedea cum te prăpădești, dar cine știe? Poate că *există* o viață după moarte și voi putea să te văd murind. Acum să terminăm cu treaba asta ingrată.

Clopotul abației răsuna din nou. Ezio mai avea puțin timp la dispoziție.

— Cred că pot învăța multe de la tine, spuse Ezio.

— Nu pe lumea asta, zise Stefano privindu-l cu tristețe. Își desfăcu gulerul robei.

— Fă-mi favoarea de a mă trimite rapid în întuneric.

Ezio înjunghie o dată, adânc și cu precizie mortală.

•

— La sud-vest de San Gimignano sunt ruinele unui templu al lui Mithras, spuse Mario îngândurat, când se întoarse Ezio. Sunt singurele ruine romane mai de seamă din preajmă. Zici că a vorbit de umbra *zeilor* romani?

— Astea au fost cuvintele lui.

— Și Templierii se vor întâlni acolo – în curând?

— Da.

— Atunci trebuie să ne mișcăm repede. Trebuie să păzim locul chiar din noaptea asta.

Ezio era descurajat.

— Da Bagnone mi-a spus că e prea târziu să-i mai putem opri.

— Ei bine, rânji Mario, ține de noi să-l contrazicem.

•

Era a doua noapte de veghe. Mario se întorsese la tabăra lui pentru a-și continua manevrele împotriva Templierilor din San Gimignano și-i lăsase lui Ezio cinci oameni de încredere, printre care și Gambalto, să stea de pază ascunși în pădurea deasă care înconjura ruinele izolate, dezolante, ale Templului lui Mithras. Templul era constituit dintr-un grup de clădiri ridicate de-a lungul mai multor secole, al căror ultim ocupant fusese într-adevăr Mithras, zeul adoptat de armata romană. Templul avea însă mai multe capele străvechi, consacrate cândva Minervei, lui Venus și lui Mercur. Lângă templu era și un teatru, cu o scenă încă solidă, dar ale cărui bănci așezate în semicerc aveau piatra măcinată, acum adăpostul scorpionilor și al șoarecilor. În spatele scenei era un zid surpat, flancat de coloane în spărturile cărora își făcuseră cuib bufnițele. Iedera se întinsese peste tot, iar liliacul își croia drum printre crăpăturile din marmura pătată și distrusă. Peste toate, luna arunca o lumină înfricoșătoare și, chiar dacă erau obișnuiți să se lupte cu inamici periculoși, unul sau doi oameni erau vizibil neliniștiți.

Ezio își spusese că vor sta de veghe o săptămână, dar știa că pentru oameni avea să fie greu să rămână calmi aici atâta timp, căci prezența fantasmelor trecutului păgân era puternică. Dar spre miezul nopții, când Asasinii deja înțepeniseră din cauza lipsei de mișcare și a așteptării, auziră clinchetul stins al unor armuri. Ezio și oamenii lui se pregătiră. Curând apărură călare doisprezece soldați purtând torțe, cu trei conducători în frunte. Se îndreptau spre teatru. Ezio și *condottierii* lui porniră nevăzuți pe urmele lor.

Oamenii descălecară și formară un cerc de apărare în jurul celor trei conducători. Privindu-i, Ezio recunoscu bucuros chipul omului pe care-l căuta de atâta timp – Jacopo de’ Pazzi, un bărbat cu barbă căruntă și înfățișare hăituită, la vreo șaizeci de

ani. Era însoțit de un om pe care Ezio nu-l cunoștea și de un altul pe care-l cunoștea – figura cu nas acvilin, ascunsă de o glugă purpurie, inconfundabilă, a lui Rodrigo Borgia! Nemilos, Ezio atașă lama cu otravă la mecanismul de pe încheietura lui dreaptă.

— Știi de ce am convocat întâlnirea, începu Rodrigo. Ți-am acordat mai mult decât suficient timp, Jacopo. Dar încă nu ți-ai răscumpărat datoria.

— Îmi pare rău, *Commendatore*. Am făcut tot ce îmi stătea în putință. Asasinii m-au înconjurat.

— Nu ai recucerit Florența.

Jacopo lăsă capul în jos.

— Nici măcar n-ai fost în stare să-i tai capul lui Ezio Auditore, un tinerel! Și cu fiecare victorie în fața noastră, câștigă putere, devine mai periculos!

— A fost vina nepotului meu Francesco, murmură Jacopo. Indisciplina l-a făcut nesăbuit! Am încercat să fiu vocea rațiunii…

— Mai degrabă vocea lașității, adăugă aspru al treilea bărbat.

Jacopo se întoarse spre el cu vădit mai puțin respect decât îi arătase lui Rodrigo.

— Ah, *Messer* Emilio. Poate că ne-ai fi fost mai de folos dacă ne-ai fi trimis arme de calitate, în locul gunoaielor pe care voi, venețienii, le numiți armament. Dar voi, cei din neamul Barbarigo, ați fost mereu zgârciți.

— Destul! tună Rodrigo, întorcându-se din nou spre Jacopo. Am avut încredere în tine și în familia ta, și cum ne-ai răsplătit? Cu trândăvie și nepricepere. Recucerești San Gimignano! Bravo! Și rămâi acolo. Apoi îi lași să te atace. Fratele Maffei era un slujitor valoros al Cauzei noastre. Și nu ți-ai putut salva nici propriul secretar, un om a cărui minte valora cât zece de-ale tale!

— *Altezza*! Dați-mi șansa să-mi răscumpăr greșeala, și veți vedea…

Jacopo privi chipurile împietrite care-l înconjurau.

— Vă voi arăta…

Figura lui Rodrigo se destinse. Chiar schiță un zâmbet.

— Jacopo, acum știm cum să acționăm cel mai bine. Trebuie să ne lași pe noi s-o facem. Vino încoace, lasă-mă să te îmbrățișez.

Ezitant, Jacopo se supuse. Rodrigo îl cuprinse cu mâna stângă pe după umeri, iar cu dreapta scoase din robă un stilet pe care i-l împinse precis între coaste. Jacopo se dădu în spate, smulgându-se din cuțit, în timp ce Rodrigo se uita la fel cum ar privi un tată pe fiul rătăcitor. Jacopo își pipăi rana. Rodrigo nu străpunsese niciun organ vital. Sau…

Acum se apropia de el Emilio Barbarigo. Jacopo ridică instinctiv mâinile însângerate pentru a se apăra, căci Emilio scosese o sabie scurtă și amenințătoare, cu o margine zimțată și un jgheab pentru sânge de-a lungul lamei.

— Nu, se văită Jacopo. Am făcut tot ce-am putut. Am slujit întotdeauna Cauza cu loialitate. Toată viața. Te rog, te rog nu…

Emilio râse răutăcios.

— Ce mă rogi, rahat mucos ce ești?

Și-i despică vesta lui Jacopo, apăsând cu lama zimțată a sabiei lui grele de-a lungul pieptului, tăindu-l.

Jacopo urlă și căzu mai întâi în genunchi, apoi pe-o parte, zvârcolindu-se în sânge. Privi în sus și-l văzu pe Rodrigo Borgia lângă el, cu o sabie subțire în mână.

— Stăpâne… ai milă! reuși să spună Jacopo. Nu e prea târziu! Dă-mi o ultimă șansă să aranjez lucrurile…

Apoi se înecă în propriul sânge.

— Of, Jacopo, spuse Rodrigo ușor. Ce mult m-ai dezamăgit.

Ridică sabia și o împinse în gâtul lui Jacopo cu atâta forță încât îi alunecă până la ceafă, părând să-i reteze măduva spinării. O răsuci în rană înainte să o scoată încet. Jacopo se ridică în capul oaselor, cu gura plină de sânge, dar era prea târziu. Se prăbuși înapoi zvâcnind, până când rămase, în sfârșit, nemișcat.

Rodrigo își șterse sabia de hainele cadavrului și, dându-și mantia la o parte, o băgă în teacă.

— Ce mizerie, murmură el.

Apoi se întoarse uitându-se fix în direcția lui Ezio, rânji el, și strigă:

— Poți ieși acum, Asasinule! Îmi cer iertare că ți-am furat premiul!

Înainte să poată reacționa, Ezio era prins de două gărzi, pe ale căror tunici era vopsită o cruce roșie pe un scut galben, stema dușmanului. Îl strigă pe Gambalto, dar niciunul dintre

oamenii lui nu răspunse. Soldații îl târâră pe scena străvechiului teatru.

— Bun venit, Ezio! spuse Rodrigo. Îmi pare rău pentru oamenii tăi, dar chiar credeai că nu mă așteptam să te găsesc aici? Că nu am plănuit ca tu să fii aici? Credeai că Stefano da Bagnone ți-a spus exact timpul și locul întâlnirii fără ca eu să știu și să încuviințez? Bineînțeles, trebuia să facem totul să pară dificil, altfel ai fi mirosit capcana. Sărmanul Ezio! râse el. Vezi tu, noi am jucat jocul ăsta cu mult înaintea ta. Mi-am ascuns oamenii în pădure cu mult înaintea sosirii tale. Și mă tem că oamenii tăi au fost luați prin surprindere la fel ca tine, dar am vrut să te mai văd o dată în viață înainte să pleci dintre noi. Poți spune că-i un capriciu. Acum sunt mulțumit.

Rodrigo zâmbi și se adresă gărzilor care-l capturaseră pe Ezio.

— Mulțumesc. Îl puteți omorî acum.

Încălecă și se îndepărtă cu Emilio Barbarigo și soldații care-l însoțiseră la venire. Ezio îi urmări cu privirea. Se gândi un moment. Erau cei doi oameni solizi care-l țineau. Și oare câți alții încă ascunși în pădure? Câți soldați pusese Borgia pe poziții pentru a-i lua cu asalt trupa?

— Spune-ți rugăciunile, băiete, zise unul dintre bărbați.

— Uitați ce, spuse Ezio. Știu că doar urmați ordinele. Așa că, dacă mă eliberați, vă voi cruța viețile. Ce ziceți de asta?

Străjerul care vorbise părea amuzat.

— Ei, i-auzi! Nu cred c-am mai întâlnit pe cineva în stare să-și păstrase simțul umorului într-un moment ca…

Dar nu apucă să-și termine fraza. Ezio își eliberă lama ascunsă și, profitând de zăpăceala lor, îl străpunse pe bărbatul care-l ținea din dreapta. Otrava își făcu efectul și bărbatul se clătină în spate, căzând. Liber, Ezio se ascunse în întunericul de la marginea scenei, pândind.

N-avu mult de așteptat. Din pădure ieșiră celelalte zece gărzi ascunse ale lui Rodrigo. Unii dintre ei cercetau cu prudență împrejurimile teatrului, alții se aplecau asupra tovarășilor lor căzuți. Mișcându-se cu viteza unui linx, Ezio se aruncă printre ei, spintecând cu lovituri ca de seceră, concentrându-se asupra părților expuse ale corpurilor lor. Speriați și luați prin surprindere, soldații Borgia ezitau, iar Ezio omorî cinci dintre ei înainte ca ceilalți să fugă în pădure, urlând înfricoșați. Ezio îi urmări cu privirea cum se depărtau. Nu i-ar fi raportat lui

Rodrigo ce se întâmplase decât dacă voiau să fie spânzurați pentru incompetență și avea să treacă o vreme până ce absența urma să le fie remarcată, până când Rodrigo ar fi aflat că planul lui diabolic eșuase.

Ezio îngenunche lângă cadavrul lui Jacopo de' Pazzi. Măcelărit și lipsit de orice demnitate, din el mai rămăsese doar carcasa unui bătrân jalnic, disperat.

— Biet nenorocit, spuse Ezio. M-am înfuriat când am văzut că Rodrigo nu mi-a lăsat mie prada ce mi se cuvenea, dar acum, acum…

Rămase tăcut și se aplecă să-i închidă ochii lui Jacopo. Apoi realiză că ochii îl priveau. Printr-un miracol, Jacopo era încă în viață. Deschise gura să spună ceva, dar nu ieși niciun sunet. Era clar că se afla pe ultimele culmi ale agoniei. Primul gând al lui Ezio a fost să-l lase să moară încet, dar ochii lui Jacopo vorbeau în numele lui. Arată milă, își aminti, chiar dacă tu n-ai avut parte de ea. Și asta făcea parte din Crez.

— Dumnezeu să te aibă în pace, spuse el, sărutând fruntea lui Jacopo în timp ce-i împingea pumnalul cu putere în inimă.

Capitolul 11

Când Ezio se întoarse în Florența și-i spuse ducelui Lorenzo veștile despre moartea ultimului membru din clanul Pazzi, Lorenzo fu încântat, dar se întristă că siguranța Florenței și a familiei Medici a trebuit să fie răscumpărată cu atât de multă vărsare de sânge. Lorenzo prefera să rezolve neînțelegerile în mod diplomatic, dar această abordare era neobișnuită pentru conducătorii celorlalte state-oraș ale Italiei.

Îl recompensă pe Ezio cu o pelerină de ceremonie, conferindu-i ordinul onorific Libertatea Orașului Florența.

— Este un dar foarte generos, *Altezza*, îi spuse Ezio. Dar mi-e teamă că voi avea prea puțin timp la dispoziție pentru a mă bucura de beneficiile pe care mi le aduce.

Lorenzo fu surprins.

— Cum? Ai de gând să pleci din nou? Speram că vei rămâne și vei redeschide *palazzo*-ul familiei tale și că te vei implica în conducerea orașului, lucrând cu mine.

— Îmi pare rău, spuse Ezio făcând o plecăciune, dar cred că problemele noastre n-au încetat odată cu căderea familiei Pazzi. Ei erau doar un tentacul al unei bestii mai mari. Acum intenționez să plec la Veneția.

— Veneția?

— Da. Bărbatul care a venit cu Rodrigo Borgia la întâlnirea cu Francesco este un membru al familiei Barbarigo.

— Una dintre cele mai puternice familii din *La Serenissima*[1]. Vrei să spui că omul acela e periculos?

— Este un aliat al lui Rodrigo.

Lorenzo cugetă un moment, apoi își întinse larg brațele.

— Te las să pleci cu cel mai mare regret, Ezio, dar știu că-ți voi rămâne veșnic îndatorat, ceea ce înseamnă că nu am nicio putere să-ți ordon ce să faci. În plus, am sentimentul că treaba în care te-ai angajat este în beneficiul orașului nostru pe termen lung, chiar dacă nu voi trăi să văd asta.

— Nu spuneți asta, *Altezza*.

Lorenzo zâmbi.

---

[1] Denumire dată Republicii Veneția, în traducere „Cea mai pașnică”. (n.r.).

— Sper să greșesc, dar să trăiești în țara asta acum e ca și cum ai trăi la marginea Vezuviului – e periculos și nesigur.

Înainte să plece, Ezio îi duse vești și daruri Annettei, deși era dureros pentru el să viziteze fosta casă a familiei, așa că nu dori să intre. Ocoli de asemenea în mod intenționat reședința Calfucci, dar o vizită pe Paola, care i se păru amabilă, dar distrasă, ca și cum mintea i-ar fi stat la altceva. Ultima vizită o făcu acasă la prietenul lui, Leonardo, dar când ajunse acolo îi găsi doar pe Agniolo și pe Innocento, iar întreg atelierul părea pe punctul de a se închide. Leonardo nu se vedea pe nicăieri.

Agniolo îl întâmpină zâmbind.

— *Ciao*, Ezio! Nu te-am mai văzut de mult!

— De prea mult timp!

Ezio privi curios în jur.

— Te întrebi unde e Leonardo.

— A plecat?

— Da, dar nu de tot. Și-a luat o parte din materiale cu el, dar nu a putut lua tot, așa că Innocento și cu mine avem grijă de atelier cât timp e plecat.

— Și unde a plecat?

— E amuzant. Maestrul era în negocieri cu familia Sforza din Milano, dar apoi contele de Pexaro l-a invitat să petreacă ceva timp la Veneția – are de făcut un set de cinci portrete de familie…

Agniolo zâmbi complice.

— Ca și cum asta se va întâmpla vreodată! Dar Consiliul Veneției e interesat, se pare, de lucrările lui inginerești și îi încredințează un atelier, angajați, tot ce trebuie. Deci, dragă Ezio, dacă ai nevoie de el, acolo trebuie să te duci.

— Chiar la Veneția aveam de gând să mă duc! strigă Ezio. Mi-ai dat niște vești splendide. Când a plecat?

— Acum două zile. Dar o să-l prinzi ușor din urmă. Are o căruță imensă, plină ochi, trasă de boi.

— A luat pe cineva cu el?

— Doar căruțașii și câțiva călăreți, în caz de probleme. A luat-o pe drumul care trece prin Ravenna.

Ezio luă cu el doar ce-i încăpea în desagă și, călătorind singur, după doar o zi și jumătate de mers călare, la o întorsătură de drum, dădu de o căruță încărcată trasă de boi, acoperită cu un

baldachin de pânză sub care erau stivuite cu grijă nenumărate mașinării și manechine.

Căruțașii stăteau pe marginea drumului, scărpinându-se în cap și părând mânioși, în timp ce călăreții din escortă, doi tineri subțirei, înarmați cu arbalete și lănci, stăteau de pază pe un dâmb din apropiere. Leonardo părea că tocmai construia un fel de mecanism cu pârghii. Deodată, ridică privirea și-l văzu pe Ezio.

— Salut, Ezio! Ce noroc!

— Leonardo! Ce s-a întâmplat?

— Am dat de necaz. O roată de la căruță…

Arătă spre una dintre roțile din spate, care se desprinsese din osie.

— Problema e că trebuie să ridicăm căruța pentru a potrivi roata, dar nu avem forța necesară și pârghia asta, improvizată de mine n-o s-o ridice suficient de sus. Deci crezi că…?

— Sigur.

Ezio îi chemă pe cei doi căruțași, niște bărbați bine clădiți care aveau să-i fie mai de ajutor decât călăreții slăbănogi, și împreună reușiră să ridice căruța suficient de sus și s-o țină îndeajuns pentru ca Leonardo să fixeze roata înapoi pe osie. În timp ce se spetea împreună cu ceilalți să țină căruța ridicată, Ezio privi înăuntru la lucrurile îngrămădite în ea. Printre altele, observă structura inconfundabilă, ca de liliac, pe care o mai văzuse. Părea că suferise multe modificări.

Odată căruța reparată, Leonardo se așeză pe locul lui de pe capră, alături de unul dintre căruțași, în timp ce al doilea căruțaș mergea înaintea boilor. Călăreții patrulau neobosiți de la un capăt la altul. Ezio își ținu calul la pas pe lângă Leonardo, ca să poată sta de vorbă. Trecuse foarte mult timp de la ultima lor întâlnire și aveau multe să-și spună. Ezio îi spuse toate noutățile, iar Leonardo povesti despre noile lui angajamente și despre emoția pe care o trăia la gândul de a vizita Veneția.

— Sunt așa de bucuros să te am tovarăș de călătorie! Dar să știi că ai ajunge mult mai repede dacă nu ai călători în ritmul meu.

— Îmi face plăcere. Și vreau să mă asigur că ajungi în siguranță.

— Am gărzi de corp.

— Leonardo, nu mă înțelege greșit, dar chiar și cel mai nepriceput bandit i-ar putea scutura pe ăia doi ca pe niște țânțari.

Leonardo păru surprins, apoi ofensat, apoi amuzat.

— Atunci sunt de două ori mai bucuros de compania ta. Și cred că nu doar din motive sentimentale vrei să mă vezi că ajung întreg la Veneția, adăugă el cu o privire glumeață.

Ezio zâmbi, dar nu răspunse, schimbând vorba:

— Văd că încă mai lucrezi la mașinăria aia ca un liliac.

— Eh?

— Știi ce vreau să spun.

— Ah, aia. Nu e nimic. Doar ceva la care mai meșteresc din când în când. Dar n-am putut s-o las acasă.

— Ce este?

Leonardo ezită.

— Nu prea îmi place să vorbesc despre lucruri înainte să fie gata…

— Leonardo! Poți să ai încredere în mine!

Ezio își coborî vocea.

— La urma urmei, și eu ți-am încredințat secrete.

Leonardo păru că se luptă cu el însuși pentru câteva momente, apoi se destinse.

— Bine, dar nu trebuie să mai spui nimănui.

— *Promesso*.

— Oricum, și dacă ai spune cuiva, te-ar crede nebun, continuă Leonardo cu o voce entuziastă. Ascultă! Cred că am găsit o metodă de a-l face pe om să zboare.

Ezio se uită neîncrezător și începu să râdă.

— S-ar putea să vină o vreme în care o să vrei să-ți ștergi zâmbetul ăla de pe buze, spuse Leonardo pe un ton vesel.

Schimbă apoi subiectul și începu să vorbească despre Veneția, *La Serenissima*, îndepărtată de restul Italiei și orientată mai degrabă spre est decât spre vest, atât pentru negoț cât și din cauza neliniștii legate de faptul că turcii otomani stăpâneau jumătate din coasta de nord a Adriaticii. Vorbi despre frumusețea și perfidia Veneției, despre abilitatea orașului de a face bani, despre bogăția lui, de felul ciudat în care era construit – un oraș format din canale ridicându-se din mlaștini și construit pe fundația a sute de mii de bușteni imenși – de independența lui feroce și puterea lui politică: cu mai puțin de trei sute de ani

în urmă, dogele Veneției deturnase o întreagă cruciadă de la Pământul Sfânt pentru a-i servi propriilor scopuri, pentru a distruge toată concurența comercială și militară și opoziția față de orașul-stat și pentru a îngenunchea Imperiul Bizantin. Vorbi despre golfurile sale secrete și întunecate ca cerneala, despre *palazzo*-urile semețe luminate de lumânări, despre ciudatul dialect italian pe care-l vorbeau localnicii, despre liniștea care plutea în aer, despre splendoarea țipătoare a hainelor venețiene, despre pictorii săi faimoși, al căror prinț era Giovanni Bellini, pe care Leonardo abia aștepta să-l cunoască, despre muzica și festivalurile lor mascate, despre abilitatea lor bătătoare la ochi de a se da în spectacol și despre măiestria lor în arta otrăvirii.

— Și toate astea, conchise Leonardo, le știu doar din cărți. Imaginează-ți cum trebuie să fie în realitate.

„O să fie murdar și uman”, se gândi Ezio cu răceală. Ca peste tot. Dar îi arătă prietenului său un zâmbet de încuviințare. Leonardo era un visător. Visătorii trebuie lăsați să viseze.

Intraseră într-un defileu și vocile reverberau din pereții stâncoși. Ezio, cercetând atent crestele aproape invizibile ale stâncilor care-i înconjurau, se încordă dintr-odată. Gărzile o luaseră înainte, dar ar fi trebuit să le audă tropotele cailor în acel spațiu închis. Totuși, nu se auzea niciun sunet. Apăru o ceață ușoară, împreună cu un curent brusc de aer rece, ceea ce-l neliniști pe Ezio și mai tare. Leonardo era distrat, dar Ezio văzu că și căruțașii erau îngrijorați și se uitau precauți în jur.

Dintr-odată, niște pietricele căzură din partea stâncoasă a defileului, speriindu-i calul. Ezio privi în sus, mijindu-și ochii spre soarele indiferent, aflat cu mult deasupra lor, și văzu un vultur planând.

Acum până și Leonardo deveni atent.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu suntem singuri, spuse Ezio. S-ar putea să fie arcași inamici pe stâncile de deasupra noastră.

Apoi auzi tropăitul turbat al copitelor mai multor cai apropiindu-se din spate. Ezio își întoarse calul și văzu un grup de călăreți venind din urma lor. Purtau un stindard cu o cruce roșie pe un scut galben.

— Borgia! murmură Ezio scoțându-și sabia în timp ce o săgeată se înfipse în lateralul căruței.

Căruțașii o luaseră la fugă, și chiar și boii erau neliniștiți, căci înaintau fără să fie mânați.

— Ia frâul și fă-i să meargă mai departe, îi strigă Ezio lui Leonardo. Au venit după mine, nu după tine. Înaintează orice s-ar întâmpla!

Leonardo se grăbi să se supună, iar Ezio se întoarse pentru a-i înfrunta pe călăreți. Sabia lui, luată de la Mario, era bine echilibrată, iar calul lui era mai agil și mai ușor de strunit decât cei ai adversarilor. Dar erau bine protejați de armuri și Ezio nu avea nicio șansă să folosească armele construite cu ajutorul Codex-ului. Își împinse călcâiele în coastele calului, îndemnându-l spre inamici. Ghemuindu-se în șa, se năpusti asupra grupului, iar forța atacului îi sperie pe doi dintre caii inamicilor, făcându-i să cabreze violent. Apoi începu cu adevărat lupta cu săbiile. Ezio pară multe lovituri cu ajutorul apărătorii de pe antebraț și profită de momentul în care un inamic fu surprins că lovitura lui nu-și atinsese ținta, pentru a-l doborî.

În curând, doborî încă patru oameni, făcându-i pe cei doi supraviețuitori să schimbe direcția și să galopeze înapoi pe unde veniseră. Totuși, Ezio știa acum că nu trebuia să lase nimănui șansa de a se întoarce la Rodrigo. Galopă după ei și, când îi prinse din urmă, îi doborî unul după altul.

Cercetă rapid cadavrele, însă nu găsi nimic care să-l intereseze, așa că le târî lângă marginea drumului și le acoperi cu pietre. Se urcă din nou pe cal și se întoarse la locul unde avusese loc lupta pentru a elibera drumul de celelalte cadavre și pentru a le oferi o înmormântare rudimentară, măcar pentru a le ascunde, folosind pietre și vreascuri ce-i erau la îndemână. Nu mai avea ce să facă în legătură cu caii lor, care deja fugiseră.

Ezio scăpă și de data asta de răzbunarea lui Rodrigo, dar știa că Borgia nu avea să renunțe până când nu-l știa mort. Își înfipse călcâiele în coastele calului și se grăbi să i se alăture lui Leonardo. Când îl prinse din urmă, îi căutară împreună pe cei doi căruțași și-i strigară, dar degeaba.

— Le-am plătit o grămadă de bani garanție pentru căruță și pentru boi, mormăi Leonardo. Bănuiesc că n-o să-i mai văd.

— Poți să le vinzi în Veneția.

— Acolo nu se folosesc gondole?

— Sunt și o mulțime de ferme pe uscat.

— Dumnezeule, Ezio, îmi plac oamenii practici ca tine!

Lunga lor călătorie de-a lungul țării continuă. Trecură pe lângă anticul oraș Forlì, acum un mic oraș-stat cu drepturi depline, și apoi spre Ravenna și portul său aflat la câțiva kilometri mai departe pe coastă. Se îmbarcară pe o galeră care mergea de la Ancona la Veneția și, după ce se asigură că niciun alt călător nu prezenta vreun pericol, Ezio reuși să se destindă puțin. Era conștient însă că până și pe o navă relativ mică precum aceasta, nu ar fi fost greu să tai gâtul cuiva pe timp de noapte și să-l arunci în marea neagră-albăstruie, așa că urmări atent cine urca și cobora în fiecare mic port unde opreau.

Totuși, ajunseră după câteva zile în portul Veneției fără incidente. Abia aici întâmpină Ezio următorul obstacol, care veni dintr-o sursă neașteptată.

Debarcaseră și așteptau acum bacul, care avea să-i ducă pe orașul insular. Bacul ajunse la timp, iar marinarii îl ajutară pe Leonardo să-și urce căruța pe punte, care se clătină alarmant sub greutatea ei. Căpitanul bacului îi spuse lui Leonardo că o parte din personalul contelui da Pexaro îl va aștepta pe chei pentru a-l conduce la noua lui reședință, apoi, cu o plecăciune și un zâmbet, îl primi la bord.

— Desigur că aveți permisul. *Signore*?

— Bineînțeles, spuse Leonardo înmânându-i o hârtie.

— Și dumneavoastră, domnule? întrebă politicos căpitanul, întorcându-se spre Ezio.

Ezio fu luat prin surprindere. Sosise fără nicio invitație și nu cunoștea legile locului.

— Dar… nu am permis, spuse el.

— E în regulă, zise Leonardo adresându-se căpitanului. E cu mine. Pot garanta pentru el și mai mult ca sigur contele…

Căpitanul se împotrivi, ridicând brațul.

— Regret, *signore*. Regulile Consiliului sunt clare. Nimeni nu poate intra în Veneția fără permis.

Leonardo era gata să protesteze, dar Ezio îl opri.

— Nu-ți face griji, Leonardo. O să mă descurc eu.

— Aș vrea să vă pot ajuta, domnule, spuse căpitanul. Dar astea sunt ordinele.

Cu glas tare, adresându-se mulțimii de pasageri, anunță:

— Atenție, vă rog! Atenție, vă rog! Bacul va pleca la ora zece!

Ezio știu atunci că mai avea puțin timp la dispoziție.

Îi atrase atenția un cuplu foarte bine îmbrăcat, pe care îl observase urcând în galeră în același timp cu el. Cei doi ocupaseră cea mai bună cabină și se comportaseră discret. Acum stăteau singuri la picioarele cheiurilor, unde erau ancorate câteva gondole private, și, în mod clar, se certau.

— Draga mea, te rog…, spunea bărbatul, un individ slăbănog, cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât însoțitoarea lui, o roșcată aprigă, cu ochi pătimași.

— Girolamo… ești un prost! Dumnezeu știe de ce te-am luat de soț, dar știe și cât de mult am suferit din cauza asta! Găsești tot timpul nod în papură, mă ții închisă ca pe o găină în orașul tău provincial groaznic și acum… acum! Nu ești în stare nici să găsești o gondolă care să ne ducă la Veneția. Și când mă gândesc că unchiul tău e însuși papa, nici mai mult, nici mai puțin! Ai zice că ar trebui să fii capabil să îți exerciți influența. Dar uită-te la tine – ai coloana vertebrală a unui melc!

— Caterina…

— Nu mă lua cu „Caterina”, broască râioasă ce ești! Doar fă rost de oameni care să se ocupe de bagaje și, pentru numele lui Dumnezeu, du-mă la Veneția. Am nevoie să fac o baie și să beau niște vin!

Girolamo se enervă.

— Îmi vine să te las aici și să mă duc la Pordenone fără tine.

— Trebuia să mergem pe uscat.

— E prea periculos să călătorim pe uscat.

— Da! Pentru o creatură fără coloană vertebrală ca tine!

Girolamo rămase tăcut, în timp ce Ezio continua să-i privească. Apoi, bărbatul spuse cu viclenie:

— De ce nu te urci în gondola asta de aici? spuse el arătând spre o ambarcațiune. Iar eu o să găsesc îndată o pereche de gondolieri.

— Hm! În sfârșit ți-a venit mintea la cap! mormăi ea și-i permise s-o ajute să se urce în barcă.

Dar după ce femeia se așeză, Girolamo desfăcu rapid parâma și împinse cu putere prova, trimițând gondola în lagună.

— *Buon viaggio*! strigă el cu obrăznicie.

— *Bastardo*! îi răspunse ea.

Apoi, dându-și seama în ce situație se afla, începu să strige:

— *Aiuto*! *Aiuto*!

Girolamo se îndepărta deja, îndreptându-se spre un grup de servitori care se învârteau nesiguri în jurul unor bagaje și începu să le dea ordine. Apoi se duse împreună cu ei și cu bagajele în altă parte a portului, unde începu să organizeze o călătorie cu un bac privat.

Între timp, Ezio o urmărea pe jumătate amuzat, cu siguranță, dar și pe jumătate îngrijorat pe Caterina, aflată la ananghie. Ea îi surprinse privirea.

— Hei, tu! Nu sta acolo, am nevoie de ajutor!

Ezio își scoase sabia, cizmele și jiletca și se aruncă în apă.

•

Înapoi pe chei, Caterina, zâmbitoare, îi întinse mâna lui Ezio, care era ud leoarcă.

— Eroul meu, îi spuse ea.

— Pentru nimic.

— Puteam să mă înec! Nici nu i-ar fi păsat acelui *porco*!

— Dar tu, Dumnezeule, ce *puternic* trebuie să fii, îl privi ea cu admirație pe Ezio. Nu mi-a venit să cred cum ai reușit să înoți trăgând gondola de funie, cu mine în ea.

— Ușoară ca o pană, spuse Ezio.

— Lingușitorule!

— Vreau să spun, bărcile astea sunt foarte bine echilibrate…

Caterina se încruntă.

— A fost o onoare să vă servesc, *signora*, încheie Ezio neinspirat.

— Trebuie să-ți întorc favorul într-o zi, spuse ea cu o privire plină de subînțeles. Cum te numești?

— Auditore. Ezio.

— Eu sunt Caterina.

Făcu o pauză.

— Încotro te-ndrepți?

— Mergeam spre Veneția, dar nu am permis, așa că bacul…

— *Basta*! îl întrerupse ea. Deci funcționarul ăsta mărunt nu te-a lăsat să urci la bord, nu?

— Da.

— Mai vedem noi!

Plecă valvârtej pe dig fără să-l mai aștepte pe Ezio să-și pună cizmele și jiletca. Când o ajunse din urmă, ea era deja pe bac și, din câte își dădea Ezio seama, țipa la căpitan care tremura din

toate încheieturile. Tot ce apucă să audă fu vocea căpitanului care murmura în cel mai servil mod cu putință:

— Da, *Altezza*, desigur, *Altezza*. Cum spuneți, *Altezza*.

— Sper să faci cum ți-am spus! Dacă nu-ți vrei capul într-o țeapă! Iată-l! Du-te personal și ia-i calul și bagajele! Acum! Și poartă-te frumos cu el! O să aflu dacă nu o faci!

Căpitanul se grăbi să îndeplinească porunca primită.

— Gata, vezi? S-a aranjat! zise Caterina întorcându-se spre Ezio.

— Mulțumesc, Madonna.

— O faptă bună… Dar sper că drumurile noastre se vor mai întâlni. Eu sunt din Forlì. Vino acolo într-o zi. Îmi va face plăcere să te întâmpin.

Îi dădu mâna și se pregăti să plece.

— Nu vrei să mergi la Veneția? întrebă Ezio.

Se uită din nou la el și la bac.

— Pe găoacea asta? Glumești!

Plecă, înaintând grațioasă de-a lungul cheiului, spre soțul ei, care tocmai se asigura că ultimele lor bagaje erau încărcate.

Căpitanul venea grăbit, aducând calul lui Ezio.

— Iată, domnule. Îmi cer cele mai umile scuze, domnule. Dacă aș fi știut, domnule…

— Voi avea nevoie de un grajd pentru calul meu când ajungem.

— Va fi plăcerea mea să mă ocup, domnule.

În timp ce bacul plutea pe apele de culoarea plumbului, Leonardo, care urmărise întreaga scenă, spuse cu un zâmbet forțat:

— Știi cine era, nu?

— Nu m-ar deranja dacă ar fi următoarea mea cucerire, zise Ezio zâmbind.

— Atunci ai grijă! Este Caterina Sforza, fiica ducelui de Milano. Iar soțul ei este duce de Forlì și nepot al papei.

— Cum îl cheamă?

— Girolamo Riario.

Ezio tăcu. Numele acela de familie îi părea cunoscut.

— Ei bine, s-a însurat cu o femeie bătăioasă, spuse el în cele din urmă.

— După cum spuneam, replică Leonardo. Ai grijă.

Capitolul 12

Veneția în 1481, sub mâna de fier a dogelui Giovanni Mocenigo, era, în mare, un loc bun în care să te afli. Se încheiase pacea cu turcii, orașul prospera, rutele pentru negoț pe mare și pe uscat erau sigure, dobânzile erau într-adevăr mari, dar investitorii erau îndrăzneți, iar oamenii strângători erau mulțumiți. Biserica era bogată și artiștii prosperau sub dublul patronaj al protectorilor spirituali și laici. Orașul, îmbogățit din prădarea masivă a Constantinopolului de după Cruciada a IV-a, deturnată de către dogele Dandolo de la obiectivul său inițial, îngenunchease Bizanțul și își afișa prada fără rușine – cei patru cai de bronz așezați de-a lungul fațadei superioare a bazilicii San Marco fiind cei mai evidenți.

Dar când au ajuns la Molo[2] în acea dimineață de vară timpurie, Leonardo și Ezio nu știau nimic despre trecutul decadent, fățarnic și plin de hoții al orașului. Nu vedeau decât gloria marmurei rozalii și zidăria de la Palazzo Ducale, piața largă care te trimitea înainte sau la stânga, clopotnița de cărămidă de o înălțime amețitoare și venețienii înșiși, subțirei, în hainele lor închise la culoare, alunecând ca niște umbre pe *terra ferma* sau navigând prin canalele labirintice urât mirositoare, pline cu tot felul de bărci, de la gondole elegante până la barje lipsite de grație, ultimele umplute cu diverse, de la fructe la cărămizi.

Servitorii contelui da Pexaro se ocupară de bagajele lui Leonardo și, la sugestia lui, se îngrijiră și de calul lui Ezio, promițând să aranjeze o locuință potrivită pentru tânărul fiu al bancherului din Florența. Apoi se împrăștiară care încotro, lăsându-l pe unul singur în urmă, un tânăr gras, palid, cu ochi bulbucați, îmbrăcat într-o cămașă îmbibată de transpirație și cu un zâmbet mai dulceag decât siropul.

— *Altezze*, zise el zâmbind prostește și apropiindu-se de ei. Permiteți-mi să mă prezint. Sunt Nero. Sunt *funzionario da accoglienza* al contelui. Va fi datoria și plăcerea mea să vă ofer

[2] Structură de piatră la intrarea în port. (n.r.).

un scurt ghid introductiv al minunatului nostru oraș înainte să vă primească contele…

Nero privi neliniștit când spre Leonardo, când spre Ezio, încercând să-și dea seama care dintre ei era artistul comisionat și, din fericire pentru el, hotărî să se concentreze asupra lui Leonardo, care nu prea arăta ca un om de acțiune.

— … *Messer* Leonardo, dacă doriți un pahar de Veneto înainte de cină, o masă pe care *Messer* va avea plăcerea să o ia în sala servitorilor superiori. Gondola noastră ne așteaptă… mai spuse el înclinându-se.

În următoarea jumătate de oră, Ezio și Leonardo se bucurară – ce-i drept, fără să aibă de ales – de frumusețile pe care le avea de oferit *La Serenissima* din cel mai bun loc cu putință – dintr-o gondolă cârmuită cu măiestrie de gondolieri din față și din spate. Dar plăcerea călătoriei fu umbrită de discursul extravagant și siropos al lui Nero. În ciuda interesului pentru frumusețea unică și arhitectura Veneției, Ezio se simțea obosit și era încă ud leoarcă de când o salvase pe Madonna Caterina, așa că încercă să-și găsească refugiul în somn, departe de monologul plicticos al lui Nero, dar la un moment dat se trezi brusc. Ceva îi atrăsese atenția.

De pe malul canalului, nu departe de palatul marchizului de Ferrara, se auzeau voci. Două gărzi înarmate hărțuiau un negustor.

— Vi s-a spus să stați acasă, domnule, spuse unul dintre soldați.

— Dar chiria e plătită. Am tot dreptul să-mi vând marfa aici.

— Îmi pare rău, domnule, dar contravine noilor reguli ale lui *Messer* Emilio. Mă tem că vă aflați într-o situație gravă, domnule.

— Mă voi adresa Consiliului celor Zece!

— Nu avem timp pentru asta, domnule, spuse al doilea soldat, lovind cu piciorul coviltirul tarabei negustorului.

Omul vindea obiecte din piele, iar gărzile își îndesară în buzunare ce era mai valoros și îi aruncară restul mărfurilor în canal.

— Acum, terminați cu asta, domnule, spuse unul dintre soldați, în timp ce se depărtau fără nicio grabă.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Ezio pe Nero.

— Nimic, *Altezza*. O mică dispută locală. Vă implor să n-o luați în seamă. Și acum urmează să trecem pe sub faimosul pod de lemn al Rialto, *singurul* pod de peste Grand Canal, faimos în toată istoria pentru…

Ezio îl lăsă pe micul papițoi să bată câmpii mai departe, dar scena de mai devreme îl neliniștise, mai ales pentru că auzise numele Emilio. Un nume creștin destul de comun… dar Emilio *Barbarigo*?

La scurt timp, Leonardo insistă să se oprească într-o piață unde se vindeau jucării pentru copii. Se duse întins spre cea care-i atrăsese atenția.

— Uite, Ezio, zise el aproape strigând.

— Ce-ai găsit?

— O figurină de lemn. O reproducere în miniatură a corpului uman, cu articulații, pe care noi, artiștii, o folosim ca model. Mi-ar prinde bine vreo două. Vrei, te rog…? Se pare că mi-am lăsat punga cu bani în bagajele pe care le-am trimis deja la noul atelier.

Când Ezio își întinse mâna spre pungă, un grup de tineri se înghesui în ei și unul încercă să-i taie punga de pe curea.

— Hei! strigă Ezio. *Coglione*! Stai!

O luă la fugă după ei. Cel pe care-l identificase drept atacatorul său se întoarse pentru o clipă, înlăturându-și șuvițele castanii de pe față. Era chipul unei fete! Se pierdu însă în mulțime împreună cu camarazii ei.

Își continuară turul în tăcere. Leonardo strângea acum cu bucurie la piept două figurine. Ezio era nerăbdător să scape de bufonul care le fusese ghid, și chiar și de Leonardo. Avea nevoie să rămână singur ca să se gândească ce era de făcut.

— Și acum ne apropiem de faimosul Palazzo Seta, continuă Nero. Casa de *su Altezza* Emilio Barbarigo. *Messer* Barbarigo este cunoscut pentru încercările lui de a unifica negustorii sub îndrumarea sa. O inițiativă lăudabilă care, vai, a întâlnit ceva rezistență din partea elementelor mai radicale ale orașului…

O clădire macabră, fortificată, se zărea în spatele canalului, cu dale de piatră în față și cu trei gondole ancorate acolo. Pe când gondola lor trecea, Ezio îl văzu pe negustorul hărțuit mai devreme de gărzi cum încerca să intre în clădire. Era împiedicat de doi paznici și Ezio observă pe umerii lor un blazon galben cu un galon roșu, dedesubtul căruia era pictat un cal negru, iar

deasupra un delfin, o stea și o grenadă. Oamenii lui Barbarigo, desigur!

— Taraba mea a fost distrusă, bunurile mele, aruncate. Vreau să primesc despăgubiri! striga furios negustorul.

— Îmi pare rău, domnule, am închis, spuse una dintre gărzi, împungându-l pe sărmanul om cu halebarda.

— N-am terminat cu voi. Voi raporta Consiliului!

— N-ai decât, adăugă al doilea soldat, mai în vârstă.

Mai apăruseră însă un ofițer și alți trei bărbați.

— Faci scandal? întrebă ofițerul.

— Nu, eu…

— Arestați-l! lătră ofițerul.

— Ce faceți? spuse negustorul speriat.

Ezio asistă fără să poată interveni, din ce în ce mai furios, dar își marcă locul în minte. Negustorul era târât în direcția clădirii, unde o ușiță din fier se deschise să-l primească și se închise imediat după el.

— N-ai ales cel mai bun loc, deși s-ar putea să fie cel mai frumos, îi spuse Ezio lui Leonardo.

— Încep să-mi doresc să mă fi dus la Milano până la urmă, răspunse Leonardo. Dar slujba e slujbă.

Capitolul 13

După ce se despărţi de Leonardo şi se instală în noua locuinţă, Ezio nu pierdu timpul şi porni înapoi spre Palazzo Seta, ceea ce nu era o sarcină uşoară în acest oraş cu străzi strâmte, canale întortocheate, bolţi scunde şi drumuri care se înfundau. Dar toată lumea ştia *palazzo*-ul şi localnicii îl îndrumară bucuroşi când le ceru indicaţii, deşi cu toţii se întrebau de ce ar vrea cineva să ajungă acolo de bunăvoie. Unul sau doi îi sugerară că cel mai simplu ar fi fost să ia o gondolă, dar Ezio voia să se familiarizeze cu oraşul şi să ajungă la destinaţie neobservat.

Abia mai târziu în acea după-amiază ajunse la *palazzo*, care era mai degrabă o fortăreaţă sau o închisoare decât un palat, din moment ce corpul principal al clădirii fusese ridicat înăuntrul zidurilor cu creneluri. Pe fiecare parte era înconjurat de alte clădiri de care era separat prin alei înguste, dar în spate părea să aibă o grădină destul de mare, delimitată de un alt zid înalt, iar în faţă, spre canal, era zona largă şi deschisă pe care Ezio o văzuse mai devreme. Acolo părea să aibă loc o altercaţie între câţiva soldaţi de-ai lui Barbarigo şi un grup pestriţ de tineri care-i batjocoreau, ferindu-se cu uşurinţă de loviturile de halebarde şi suliţe şi aruncând, la rândul lor, cărămizi, pietre, ouă stricate şi fructe spre gărzile înfuriate. Poate voiau să creeze doar o diversiune, căci Ezio, privind dincolo de ei, observă o siluetă care escalada zidul *palazzo*-ului, în spatele locului unde se desfăşura încăierarea. Ezio era impresionat – zidul era aşa de abrupt încât chiar şi el s-ar fi gândit de două ori înainte să-l urce. Dar oricine ar fi fost, ajunse sus fără dificultate şi fără să fie zărit, apoi, în mod incredibil, sări de pe zid şi ateriză pe acoperişul unuia dintre turnurile de veghe. Ezio îşi dădu seama că omul plănuia să sară din nou, ca să ajungă direct pe acoperişul palatului şi să încerce să pătrundă înăuntru de acolo, aşa că reţinu tactica, pe care ar fi putut-o folosi şi el la nevoie. Dar gărzile din turnul de veghe auziră zgomotele de pe acoperiş şi îşi avertizară camarazii dinăuntrul palatului. Un arcaş apăru la o fereastră de la cornişa palatului şi trase. Silueta sări graţios, iar săgeta rată ţinta şi se izbi de ţigle, însă arcaşul trase a doua

oară, țintind de data asta mai bine și, cu un geamăt stins, omul se clătină, atingându-și coapsa rănită.

Arcașul trase din nou, dar rată, căci silueta se retrăsese, sărind de pe acoperișul turnului înapoi pe ziduri, de-a lungul cărora veneau deja în fugă gărzile, și se aruncase în gol. Ajunse înapoi pe pământ pe jumătate alunecând, pe jumătate căzând.

Pe partea cealaltă, în fața *palazzo*-ului, gărzile lui Barbarigo îi forțară pe atacatori să se retragă spre aleile din spate și porniră în urmărirea lor. Ezio se folosi de ocazie pentru a ajunge din urmă silueta, care se îndrepta șchiopătând în direcția opusă.

Când o ajunse din urmă, fu uimit de înfățișarea băiețească, dar suplă, atletică a persoanei. Era pe cal să-și ofere ajutorul, când silueta se întoarse spre el, și Ezio recunoscu chipul fetei care încercase să-i fure banii în piață.

Se simțea confuz și, în mod straniu, îndrăgostit.

— Dă-mi mâna, spuse fata grăbită.

— Nu-ți amintești de mine?

— Ar trebui?

— Ai încercat să mă jefuiești astăzi în piață.

— Îmi pare rău, dar n-avem timp de pierdut cu amintirile. Dacă nu dispărem repede, o să ne omoare.

De parcă ar fi vrut să-i adeverească spusele, o săgeată șuieră printre capetele lor. Ezio o ajută să se sprijine de umărul lui și o prinse de talie, ținând-o cum îl ținuse cândva pe Lorenzo.

— Încotro?

— Spre canal.

— Desigur, spuse el sarcastic. E doar unul în Veneția, nu-i așa?

— Ești al naibii de încrezut pentru un nou-venit. Pe aici, o să-ți arăt, dar grăbește-te! Uite… deja sunt pe urmele noastre.

Într-adevăr, un mic detașament pornise pe strada pavată spre ei.

Presându-și cu o mână coapsa rănită, încordată din cauza durerii, fata îl ghidă pe Ezio de-a lungul unei alei care ducea spre alta, și alta, și alta, până când Ezio se dezorientă complet. În spatele lor, vocile bărbaților care-i urmăreau descreșteau treptat până când nu se mai auziră deloc.

— Mercenari aduși de pe continent, spuse fata disprețuitoare. N-au nicio șansă în orașul ăsta împotriva noastră, a localnicilor. Se rătăcesc prea ușor. Vino!

Ajunseseră la un dig pe Canale della Misericordia. Acolo îi așteptau doi bărbați într-o barcă ce nu ieșea cu nimic în evidență. Văzându-i pe Ezio și pe fată, unul dintre ei se apucă îndată să deznoade funia cu care era legată barca, iar celălalt îi ajută să se urce.

— El cine e? o întrebă al doilea bărbat pe fată.

— Habar n-am, dar era la locul potrivit la timpul potrivit și se pare că nu e deloc prieten cu Emilio.

Fata părea pe cale să leșine.

— E rănită la coapsă, spuse Ezio.

— Nu pot s-o scot acum, spuse bărbatul uitându-se la săgeata din piciorul fetei. N-am nici bandaje, nici vreo alifie aici. Trebuie s-o ducem repede înapoi, înainte ca șobolanii de canal ai lui Emilio să ne ajungă din urmă. Tu cine ești? îl întrebă pe Ezio.

— Numele meu e Auditore. Ezio. Sunt din Florența.

— Hm. Eu sunt Ugo. Ea e Rosa, iar el, cel cu vâsla, e Paganino. Nu prea ne plac străinii.

— Cine sunteți? întrebă Ezio, neluând în seamă ultima remarcă.

— Eliberatori profesioniști ai proprietăților altor oameni, spuse Ugo.

— Hoți, explică Paganino râzând.

— Ucizi poezia din orice, spuse Ugo cu tristețe.

Apoi deveni dintr-odată alert.

— Aveți grijă! strigă el, și chiar atunci, o săgeată, apoi alta, loviră barca de undeva de sus.

Privind în direcția respectivă, văzură pe un acoperiș apropiat doi arcași Barbarigo, care tocmai puneau alte săgeți în arcuri. Ugo scotoci prin compartimentul bărcii și scoase un arc mic și butucănos, pe care-l încărcă rapid, ținti și trase. În același timp, Ezio aruncă două cuțite rapid, unul după altul, spre celălalt arcaș. Ambii arcași se prăbușiră urlând în canalul de dedesubt.

— Nemernicul ăla are bătăuși peste tot, îi spuse Ugo lui Paganino pe un ton de conversație.

Erau amândoi tineri, scunzi, cu umerii lați, în jur de douăzeci de ani și aveau o înfățișare dură. Manevrau barca cu abilitate și, în mod evident, cunoșteau sistemul de canale ca-n palmă. De câte ori Ezio credea că ajunseseră pe varianta acvatică a unei alei înfundate, afla apoi că respectivul canal nu se termina într-

un zid de cărămidă, ci cu un arc scund pe sub care barca putea trece dacă ocupanții ei se ghemuiau.

— De ce ați atacat Palazzo Seta? întrebă Ezio.

— Ce te interesează pe tine? răspunse Ugo.

— Emilio Barbarigo nu mi-e prieten. Poate ne putem ajuta unul pe celălalt.

— De ce crezi că avem nevoie de ajutorul tău? replică Ugo.

— Haide, Ugo, spuse Rosa. Ai văzut că ne-a ajutat. Și nu uita că mi-a salvat viața. Sunt cel mai bun cățărător dintre noi. Fără mine, nu vom intra niciodată în cuibul șarpelui ăluia.

— Emilio încearcă să monopolizeze comerțul în oraș, adăugă ea întorcându-se spre Ezio. E un om puternic și are câțiva consilieri de partea lui. Se ajunge la situația în care orice negustor care-l sfidează și încearcă să-și păstreze independența este pur și simplu redus la tăcere.

— Dar voi nu sunteți negustori, sunteți hoți.

— Hoți *profesioniști*, îl corectă ea. Afaceri private, prăvălii, oameni privați – toate sunt prăzi mai ușoare decât monopolul colectiv. În orice caz, au asigurare, iar casele de asigurări plătesc după ce își jecmănesc clienții cu prime de asigurare uriașe. Așa că toată lumea e fericită. Dacă ar fi după Emilio, ar transforma Veneția într-un deșert pentru cei ca noi.

— În plus, e un gunoi, care vrea să pună mâna nu doar pe afacerile locale, ci și pe întreg orașul, adăugă Ugo. Dar o să-ți explice Antonio.

— Antonio? El cine e?

— O să afli în curând, domnule florentin.

Într-un târziu ajunseră la un dig unde legară barca, mișcându-se cât mai iute, căci rana Rosei trebuia curățată și îngrijită, fata riscând altfel să moară. Lăsându-l pe Paganino să se ocupe de barcă, Ugo și Ezio o duseră în brațe pe Rosa, care deja își pierduse cunoștința din cauza sângelui pierdut, pe o alee scurtă, dar întortocheată, pavată cu lemn și cărămizi de un roșu-închis, până la o piațetă cu o fântână și un copac în centru, înconjurată de clădiri cu un aspect neîngrijit, de pe care stucul se cojise de mult.

Se opriră în fața unei porți de un cărămiziu murdar și Ugo ciocăni codificat. O vizetă mică se ridică și se lăsă la loc, apoi ușa fu rapid deschisă și la fel de rapid închisă. Chiar dacă totul

în jur părea neîngrijit, balamalele și încuietorile erau bine date cu ulei și fără pete de rugină, observă Ezio.

Intrară într-o curte sărăcăcioasă înconjurată de ziduri înalte, care aveau ferestre din loc în loc. Două scări de lemn porneau de la intrare și se întâlneau în galeriile de lemn dispuse de-a lungul zidurilor de la primul și de la al doilea etaj, unde se vedeau câteva uși.

În jurul lor se adună o mână de oameni, dintre care Ezio îi recunoscu pe câțiva dintre cei implicați în încăierarea de mai devreme din fața Palazzo-ului Seta. Ugo dădea deja ordine.

— Unde e Antonio? Du-te și cheamă-l! Și eliberează un loc pentru Rosa, ia o pătură, niște alifie, apă fierbinte, un cuțit ascuțit, bandaje…

Un om o luă la fugă pe una dintre scări și dispăru printr-o ușă de la primul etaj. Două femei desfăcură un covoraș foarte curat și o așezară pe Rosa pe el. O a treia aduse trusa medicală pe care o ceruse Ugo. Rosa își recăpătă cunoștința, îl văzu pe Ezio și întinse mâna spre el. Ezio o luă de mână și îngenunche lângă ea.

— Unde suntem? întrebă Rosa.

— Cred că la locul vostru de adunare. În orice caz, ești în siguranță.

— Îmi pare rău că am încercat să te jefuiesc, îi spuse ea strângându-l de mână.

— Nu te mai gândi la asta.

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

Ezio o privi îngrijorat. Rosa era foarte palidă. Trebuiau să se miște iute dacă voiau s-o salveze.

— Nu-ți face griji, Antonio va ști ce să facă, îi spuse Ugo.

Un bărbat bine îmbrăcat, care părea să aibă în jur de patruzeci de ani, venea în grabă pe una dintre scări. Purta un cercel mare de aur în urechea stângă și avea capul acoperit de o eșarfă. Se duse direct la Rosa și îngenunche lângă ea, pocnind din degete ca să i se aducă trusa medicală.

— Antonio! spuse Rosa.

— Ce-ai pățit, micuțo? întrebă bărbatul, cu un accent aspru de venețian.

— Scoate chestia asta din mine! mormăi Rosa.

— Lasă-mă să arunc o privire mai întâi, spuse Antonio, vocea devenindu-i dintr-odată mai gravă.

Examină rana cu atenție.

— A intrat și a ieșit prin coapsă. N-a atins osul. Noroc că nu a fost o săgeată de arbaletă.

Rosa scrâșni din dinți.

— Scoate-o odată!

— Îi trebuie ceva de ținut între dinți, spuse Antonio.

Desprinse penele săgeții, îi acoperi capătul cu o țesătură, îmbibă cu alifie punctele de intrare și de ieșire și trase.

Rosa scuipă vata pe care i-o puseseră între dinți și țipă.

— Îmi pare rău, *piccola*, spuse Antonio apăsând cu mâinile ambele puncte ale rănii.

— Du-te dracului cu scuzele tale, Antonio! țipă Rosa, în timp ce femeile o țineau nemișcată.

Antonio se uită spre unul dintre oamenii lui.

— Michiel! Du-te și adu-o pe Bianca. Și tu! îi zise cu asprime lui Ezio. Ajută-mă! Ia compresele alea și apasă-le pe rană imediat ce îmi iau mâinile de acolo. Apoi o putem bandaja cum trebuie.

Ezio se grăbi să facă întocmai. Simți căldura pe care o emana coapsa Rosei sub mâinile lui, simți reacția corpului ei la atingere și încercă să n-o privească în ochi. Între timp Antonio lucra rapid, îl înghionti pe Ezio ca să-i facă loc și, într-un târziu, termină de bandajat cu blândețe piciorul Rosei.

— Bun, spuse Antonio. O să mai treacă o vreme până te vom vedea cățărându-te pe crestele zidurilor din nou, dar cred că o să te vindeci complet. Ai răbdare. Te cunosc!

— Chiar trebuia să faci să mă doară așa rău, *idiota* neîndemânatic ce ești? se răsti Rosa. Sper să faci ciumă, nemernicule! Tu și târfa de maică-ta!

— Duceți-o înăuntru, zise Antonio zâmbind. Ugo, du-te cu ea. Asigură-te că se odihnește.

Patru femei ridicară colțurile covorașului și ieșiră cu Rosa, care încă protesta, printr-una dintre ușile de la parter. Antonio le privi îndepărtându-se, apoi se întoarse spre Ezio.

— Îți mulțumesc, îi spuse el. Cățeaua aia mică mi-e foarte dragă. Dacă aș fi pierdut-o…

Ezio ridică din umeri.

— Am o slăbiciune pentru fetele în primejdie.

— Mă bucur că Rosa nu te-a auzit spunând asta, Ezio Auditore. Dar reputația ta te precede.

— Nu l-am auzit pe Ugo spunându-ți numele meu, zise Ezio suspicios.

— Nu mi i-a spus. Dar știm ce ai făcut în Florența și în San Gimignano. Treabă bună, deși nu foarte subtilă.

— Cine sunteți voi?

Antonio își deschise brațele larg.

— Bine ai venit la sediul Breslei de Hoți Profesioniști și Proxeneți ai Veneției, spuse el. Eu sunt Antonio de Magianis – *amministratore*.

Se înclină ironic și adăugă:

— Bineînțeles că furăm doar de la bogați pentru a da săracilor și, desigur, curvele noastre preferă să se numească curtezane.

— Și știi de ce simt aici?

— Cred că știu…, zâmbi Antonio, dar nu e ceva ce aș împărtăși… cu angajații mei. Să mergem în biroul meu și să vorbim.

Biroul îi aminti lui Ezio într-atât de mult de cel al unchiului Mario încât, pentru câteva clipe, rămase mut de uimire. Nu știa cu exactitate la ce se așteptase, dar camera era plină cu cărți, volume scumpe, bine legate, covoare turcești de calitate, mobilă de nuc și cimișir și candelabre de argint.

Încăperea era dominată de o masă așezată în mijloc, pe care se afla o machetă la scară mare a Palazzo-ului Seta și a împrejurimilor. Nenumărate figurine de lemn erau împrăștiate pe lângă ea și în interior. Antonio îi oferi lui Ezio un scaun și își făcu de lucru într-un colț, lângă o sobă care arăta confortabil și care emana un miros plăcut, dar necunoscut.

— Pot să-ți ofer ceva? întrebă Antonio.

Era ciudat cât de mult îi amintea lui Ezio de unchiul Mario.

— *Biscotti*? *Un caffè*!

— Scuze… ce?

— O cafea.

Antonio își îndreptă umerii.

— E o născocire interesantă, pe care mi-a adus-o un comerciant turc. Uite, încearcă.

Și îi oferi lui Ezio o ceșcuță de porțelan alb, umplută cu un lichid negru fierbinte, care emana o aromă puternică.

Ezio o gustă. Îi fripse buzele, dar nu era rea și spuse asta cu voce tare, adăugând însă imprudent:

— S-ar putea să fie mai bună cu lapte și zahăr.

— Cel mai sigur mod de a o strica, răspunse Antonio ofensat.

Își terminară totuși cafelele, iar Ezio simți la scurt timp un fior de energie complet nou. Trebuia neapărat să-i spună lui Leonardo despre această băutură la următoarea întâlnire. Deocamdată, Antonio îi arăta macheta de pe masă.

— Astea sunt pozițiile pe care le-am plănuit dacă Rosa ar fi reușit să intre și să deschidă una dintre ușile din spate. Dar, după cum știi, a fost văzută și rănită și am fost nevoiți să ne retragem. Acum va trebui să ne regrupăm și între timp Emilio își va întări apărarea. Și mai rău, operațiunea asta a fost costisitoare. Aproape am ajuns la ultimul *soldo*.

— Emilio sigur e bogat, spuse Ezio. De ce nu atacați din nou acum, ca să-l ușurați de bani?

— N-auzi ce spun? Stăm prost cu resursele și Emilio este în alertă. N-avem cum să-l doborâm fără să-l luam prin surprindere. În plus, are doi veri puternici, frații Marco și Agostino, care îl susțin, deși eu cred că Agostino e un om bun. Cât despre Mocenigo, ei bine, dogele e și el un om bun, dar este distrat și își lasă afacerile în grija altora, iar aceia sunt deja aliații lui Emilio.

Îl privi cu atenție pe Ezio.

— Avem nevoie de ajutor ca să umplem lăzile de bani din nou. Cred că ne-ai putea ajuta. Dacă o vei face, îmi vei demonstra că ești un aliat demn de a fi ajutat la rândul tău. Ai vrea să te alături misiunii, domnule Lapte-și-Zahăr?

— Pune-mă la încercare, răspunse Ezio zâmbind.

Capitolul 14

Trecu mult timp după întrevederea destul de incomodă cu scepticul Șef Trezorier al Breslei Hoților, și Ezio ajunse să își folosească abilitățile pe care le deprinsese de la Paola pentru a fura pungi cu bani împreună cu cei mai pricepuți dintre ei, jefuind pe cât mai mulți dintre cetățenii bogați ai Veneției aliați cu Emilio. După câteva luni, în compania altor hoți – căci era acum Membru Onorific al Breslei – aduse două mii de *ducati* de care Antonio avea nevoie pentru a-și relua operațiunile împotriva lui Emilio. Dar existase un preț. Nu toți membrii Breslei au reușit să evite să fie arestați de gărzile Barbarigo. Așa că, deși Hoții aveau acum fondurile necesare, forța de muncă avusese de suferit.

Numai că Emilio Barbarigo făcu o greșeală arogantă. Pentru a-i da drept exemplu, îi expusese public pe hoții capturați în cuști de fier neîncăpătoare, așezate în jurul districtului pe care îl controla. Dacă i-ar fi ținut în beciurile *palazzo*-ului său, nici Dumnezeu n-ar fi putut să-i scoată de acolo, dar Emilio preferase ca hoții să stea la vedere, privați de mâncare și de apă, împunși cu bețe de gărzi ori de câte ori dormeau, având de gând să-i lase să moară de foame în văzul oamenilor.

— Nu vor rezista șase zile fără mâncare, ca să nu mai vorbim de apă, îi spuse Ugo lui Ezio.

— Antonio ce zice?

— Zice că tu trebuie să faci un plan de salvare.

„De câte dovezi ale loialității mele mai are nevoie”, se gândi Ezio, înainte să realizeze că avea deja încrederea lui Antonio, din moment ce Prințul Hoților îi încredința cea mai crucială misiune. Nu avea mult timp la dispoziție.

El și Ugo urmăriră cu mare grijă, pe ascuns, turele gărzilor. Părea că un grup de soldați trecea continuu de la o cușcă la alta. Deși fiecare cușcă era mai mereu înconjurată de câtiva privitori insistenți, printre care ar fi putut foarte bine să se infiltreze și spioni de-ai lui Barbarigo, Ezio și Ugo hotărâră să își asume riscul. După lăsarea întunericului, când rămăseseră mai puțini oameni prin preajmă, cei doi se îndreptară spre prima cușcă la

momentul schimbării gărzilor. Odată ce paznicii din tura de zi se îndepărtară suficient cât să nu-i poată vedea sau auzi, Ezio și Ugo reușiră să desfacă încuietorile, cu moralul ridicat de o încurajare neașteptată din partea unui grup de trecători, cărora nu le păsa defel cine era la putere atâta timp cât se distrau, unii dintre ei chiar îi urmăriră până la a doua cușcă, și chiar a treia. Bărbații și femeile pe care-i eliberară, douăzeci și șapte la număr, erau deja, după două zile și jumătate, într-o stare foarte proastă, dar măcar nu fuseseră încătușați separat. Ezio îi conduse la fântânile din centrul piețelor, astfel încât își potoliră setea, cea mai importantă nevoie.

La sfârșitul misiunii, care dură de la amurg până în zori, Ugo și camarazii lui eliberați îl priveau pe Ezio cu adânc respect.

— Salvarea fraților și surorilor mele a fost mai mult decât un act de caritate, Ezio, spuse Ugo. Aceștia… camarazi vor juca un rol crucial în săptămânile următoare. Breasla noastră îți datorează recunoștință eternă, adăugă el cu solemnitate.

Se întoarseră cu toții la sediul Breslei. Antonio îl îmbrățișă pe Ezio, dar cu o expresie gravă pe chip.

— Cum se simte Rosa? întrebă Ezio.

— Mai bine, dar a fost rănită mai grav decât credeam și încearcă să alerge înainte să poată merge!

— Așa e ea.

— Tipic. Vrea să te vadă, adăugă Antonio după o scurtă pauză.

— Sunt flatat.

— De ce să fii? Ești eroul zilei!

•

Câteva zile mai târziu, Ezio fu chemat în biroul lui Antonio și-l găsi pe acesta aplecat peste macheta Palazzo-ului Seta. Figurinele de lemn fuseseră împrăștiate peste tot, iar pe masa de lângă era un teanc de hârtii pline cu calcule și notițe.

— Ah! Ezio!

— *Signore*.

— Tocmai m-am întors dintr-o incursiune personală în teritoriul inamicului. Am reușit să punem mâna pe trei bărci încărcate cu armament destinat micului *palazzo* al dragului de Emilio. Așa că ne-am gândit să dăm o mică petrecere cu costumații și să ne îmbrăcăm în uniformele arcașilor Barbarigo.

— Minunat. Asta ne-ar permite să intrăm în fortăreața lui fără probleme. Când începem?

— Nu așa de repede, dragul meu. Există o problemă, și vreau să-ți cer sfatul.

— Mă onorezi.

— Nu, doar îți prețuiesc judecata. Am aflat din surse sigure că unii dintre oamenii mei au fost corupți de către Emilio și sunt acum agenții lui. Nu putem ataca până nu ne ocupăm de trădători. Știu că mă pot baza pe tine, mai ales că fața ta nu e așa de cunoscută printre membrii Breslei. Dacă ți-aș oferi anumite indicii despre acești trădători, crezi că ai putea să te ocupi de ei? Poți să-l iei pe Ugo cu tine ca să te ajute și orice grup armat de care ai nevoie.

— *Messer* Antonio, doborârea lui Emilio e la fel de importantă pentru mine cum e pentru tine. Să ne unim pentru asta.

— Exact răspunsul pe care îl așteptam de la tine! zise Antonio zâmbind.

Îi făcu un semn lui Ezio să i se alăture la o masă plină cu hărți de lângă fereastră.

— Aici avem planul orașului. Trădătorii se întâlnesc, după spusele spionilor mei loiali, într-o tavernă aici. Se numește Il Vecchio Specchio. Acolo iau legătura cu agenții lui Emilio, fac schimb de informații și primesc ordine.

— Câți sunt?

— Cinci.

— Ce vrei să fac cu ei?

Antonio îl privi fix.

— Păi, să-i ucizi, prietene.

•

A doua zi, la apus, Ezio adună grupul pe care-l alesese pentru misiune. Le aduse la cunoștință planul și îi îmbrăcă pe toți în uniformele Barbarigo găsite în bărcile capturate de Antonio. Știa de la Antonio că Emilio credea că echipamentul furat fusese pierdut în mare, așadar oamenii lui nu suspectau nimic. Împreună cu Ugo și alți patru, Ezio se-ndreptă spre Il Vecchio Specchio după lăsarea întunericului. Era o cârciumă frecventată de cei din clanul Barbarigo, dar la acea oră din noapte erau înăuntru doar câțiva mușterii, în afară de trădători și de stăpânii lor din clanul Barbarigo. Trădătorii abia dacă ridicară privirile când grupul îmbrăcat în uniformele gărzilor intră în tavernă. Își

îndreptară atenția către noii veniți doar când se văzură înconjurați. Ugo își trase gluga, arătându-și chipul în cârciuma prost luminată. Conspiratorii se ridicară înfricoșați, cu uimirea întipărită pe fețe. Ezio apucă ferm umărul unuia dintre trădători și apoi, fără niciun efort, împlântă cuțitul din Codex între ochii omului. Ugo și ceilalți îi urmară exemplul și scăpară de frații lor trădători.

•

Între timp, Rosa se recupera încet-încet, dar era tot mai nerăbdătoare. Se-nvârtea de colo-colo, sprijinindu-se într-un baston, cu piciorul rănit încă înfășurat în bandaje. Ezio, fără să vrea, și cerându-și mereu scuze în gând de la Cristina Calfucci, petrecea cât de mult timp posibil în preajma ei.

— *Salute*, Rosa, îi spuse el într-o dimineață. Ce faci? Văd că piciorul ți se vindecă.

Rosa ridică din umeri.

— Durează o veșnicie, dar o să-mi treacă până la urmă. Tu ce faci? Cum ți se pare orășelul nostru?

— E nemaipomenit. Dar cum faceți față mirosului din canale?

— Ne-am obișnuit cu el. Nu ne-ar plăcea praful și mizeria din Florența.

Făcu o pauză înainte să-l întrebe:

— Și, ce te aduce la mine de data asta?

— Ceea ce crezi și, de asemenea, ceea ce nu crezi, spuse Ezio zâmbind. Speram să mă înveți să mă cațăr ca tine, adăugă el după o scurtă ezitare.

Rosa se bătu cu palma peste piciorul rănit.

— Nu pot acum, spuse. Dar dacă te grăbești, prietenul meu Franco se cațără aproape la fel de bine ca mine.

Își ridică glasul și strigă:

— Franco!

Un tânăr suplu, brunet, apăru aproape imediat la ușă, iar Ezio, spre rușinea lui, simți un fior de gelozie suficient de evident pentru ca Rosa să-l observe.

— Nu te îngrijora, *tesoro*, zâmbi ea, e la fel de pederast ca Sf. Sebastian. Dar e și puternic ca un taur. Franco! Vreau să-i arăți lui Ezio câteva dintre trucurile noastre.

Rosa se uită pe fereastră. O clădire nelocuită de vizavi era acoperită de o schelă de bambus legată cu sfori de piele.

— Du-l pe clădirea de colo pentru început, zise ea.

Ezio petrecu restul dimineții – trei ore – urmărindu-l pe Franco, sub îndrumarea fermă a Rosei. La amiază, se putea cățăra deja la o înălțime vertiginoasă, aproape cu aceeași viteză și destoinicie ca mentorul lui, și învățase cum să sară de la un punct de sprijin pentru mâini la altul, deși se îndoia că avea să ajungă vreodată la nivelul Rosei.

— Nu mânca mult la prânz, spuse Rosa, fără să-l laude. N-am terminat pe ziua de azi.

După-amiază, la vremea siestei, îl duse în piațeta bisericii Frari.

— Cațără-te pe ea, spuse Rosa. Până la vârf. Și te vreau înapoi aici până număr la trei sute.

Ezio transpiră și se strofocă, amețit de efort.

— Patru sute treizeci și nouă, anunță Rosa când Ezio ajunse iar lângă ea. Din nou!

La sfârșitul celei de-a cincea încercări, Ezio, istovit și transpirat, simți că tot ce voia să facă era s-o pocnească pe Rosa, dar dorința i se topi când ea îi zâmbi și-i spuse:

— Două sute nouăzeci și trei. Ai reușit.

Mica mulțime care se adunase în piață îl aplaudă.

Capitolul 15

În lunile următoare, Breasla Hoților se ocupă cu reorganizarea și recuperarea. Într-o dimineață, Ugo veni acasă la Ezio pentru a-l chema la o întrunire. Ezio își puse armele din Codex într-o tolbă și-l urmă pe Ugo spre sediu, unde îl găsiră pe Antonio într-o stare exuberantă, aranjând din nou figurinele de lemn din jurul machetei Palazzo-ului Seta. Ezio se întrebă dacă nu cumva era prea preocupat de asta. Rosa, Franco și alți doi sau trei membri ai Breslei erau și ei prezenți.

— Ah! Ezio! zise Antonio zâmbind. Mulțumită succeselor tale din ultima vreme suntem din nou în măsură de a contraataca. Ținta noastră este depozitul lui Emilio aflat în apropierea *palazzo*-ului. Uite planul.

Îi arată șirurile de soldați albaștri poziționați în jurul perimetrului depozitului.

— Ăștia sunt arcașii lui Emilio. Sunt cel mai mare pericol pentru noi. La adăpostul întunericului, vreau să vă trimit pe tine și pe încă vreo câțiva pe acoperișurile clădirilor învecinate cu depozitul – știu că ești în stare să duci la bun sfârșit sarcina pentru că te-ai antrenat cu Rosa. Trebuie să săriți pe arcași și să scăpați de ei. Fără zgomot. Între timp, oamenii noștri, îmbrăcați în uniformele Barbarigo pe care le-am capturat, vor sosi de pe aleile din jur și vor ocupa pozițiile.

Ezio arătă spre figurinele roșii așezate în interiorul depozitului.

— Și cu gărzile dinăuntru cum procedăm?

— După ce scăpați de arcași ne întâlnim aici…

Antonio arătă spre o piață apropiată pe care Ezio o recunoscu ca fiind cea în care se afla noul atelier al lui Leonardo – pentru un moment se întrebă cum progresau comenzile prietenului său.

— … și discutăm pașii următori.

— Când acționăm? întrebă Ezio.

— În seara asta!

— Excelent. Dă-mi câțiva oameni buni. Ugo, Franco, veniți cu mine?

Cei doi încuviințară din cap, rânjind încântați.

— Ne ocupăm de arcași, apoi facem cum ai stabilit.

— Cu oamenii noștri în locul arcașilor, nu vor bănui nimic.

— Și următoarea mișcare?

— După ce asigurăm depozitul, lansăm un atac asupra *palazzo*-ului. Dar nu uita! Fii precaut! Nu trebuie să suspecteze nimic!

Antonio rânji și scuipă.

— Să aveți noroc, prieteni – *in bocca al lupo*! zise el și-l bătu pe Ezio pe umăr.

— *Crepi il lupo*, răspunse Ezio, scuipând și el.

•

Operațiunea a decurs fără nicio problemă în noaptea aceea. Arcașii Barbarigo au fost luați prin surprindere, iar înlocuirea lor cu oamenii lui Antonio a fost atât de subtilă încât gărzile dinăuntrul depozitului au fost răpuse în liniște, fără să opună prea multă rezistență și fără să știe că tovarășii lor de afară erau morți deja.

Atacul asupra *palazzo*-ului era următorul pe lista lui Antonio, dar Ezio insistă să meargă el în recunoaștere, înaintea tuturor, pentru a cerceta terenul. Rosa, a cărei recuperare fusese remarcabil de rapidă mulțumită abilităților combinate ale lui Antonio și ale Biancăi, putea acum să se cațăre și să sară aproape la fel de bine ca de obicei, așa că se oferi să-l însoțească pe Ezio, dar, spre nemulțumirea ei, Antonio nu fu de acord. Lui Ezio îi trecu prin minte că, la urma urmelor, Antonio îl considera mai dispensabil decât ea, dar alungă acest gând și se pregăti pentru misiunea de recunoaștere, prinzându-și de mâna stângă apărătoarea din Codex, cu pumnalul dublu, și lama cu arc de brațul drept. Avea multe cățărări dificile de făcut și nu voia să riște să se taie în lama cu otravă, pentru că era cu adevărat letală.

Cu gluga trasă pe cap și folosind noile tehnici de salt învățate de la Rosa și Franco, se cățără rapid pe zidurile exterioare ale *palazzo*-ului, tăcut ca o umbră și neobservat, până când ajunse pe acoperiș, de unde privi în grădină. Văzu doi oameni adânciți în conversație. Se-ndreptau spre o poartă laterală care ducea către un canal strâmt din spatele *palazzo*-ului. Urmărindu-i de pe acoperiș, Ezio văzu că erau așteptați de o gondolă ancorată de un mic dig, cu doi gondolieri îmbrăcați în negru și cu felinarele stinse. Parcurse acoperișurile și zidurile cu pași siguri

și se grăbi să coboare, ascunzându-se printre ramurile unui copac ca să poată auzi ce vorbeau. Cei doi erau Emilio Barbarigo și, spre surprinderea lui Ezio, nimeni altul decât Carlo Grimaldi, care făcea parte din anturajul dogelui Mocenigo. Erau însoțiți de secretarul lui Emilio, un om fusiform îmbrăcat în gri, ai cărui ochelari grei de citit îi tot alunecau de pe nas.

— … casa ta din cărți de joc se prăbușește, Emilio, zise Grimaldi.

— E un obstacol minor, nimic altceva. Negustorii care mă sfidează și rahatul ăla de Antonio de Magianis vor fi în curând morți sau în lanțuri sau vor trage de vâslele unei galere turcești.

— Mă refer la Asasin. E aici, știi? De asta e Antonio așa de curajos. Cu toții am fost jefuiți, iar gărzile noastre au fost păcălite; abia am reușit să-l împiedic pe doge să se amestece.

— Asasinul? Aici?

— Emilio, ce dobitoc ești! Dacă Stăpânul ar ști cât ești de prost, ai fi mort. Știi cât de mult rău a făcut deja cauzei noastre în Florența și San Gimignano.

Emilio își încleștă pumnul drept.

— O să-l zdrobesc ca pe un gândac ce e! mârâi el.

— Ei bine, cu siguranță suge tot sângele din tine. Cine știe dacă nu cumva e aici chiar acum, ascultând ce vorbim?

— Haide, Carlo, urmează să-mi spui că tu crezi și-n fantome.

Grimaldi îl fixă cu privirea.

— Aroganța te-a făcut prost, Emilio. Nu vezi imaginea de ansamblu. Nu ești decât un pește mic într-o baltă mare.

Emilio îl apucă de tunică și-l trase spre el, furios.

— Veneția va fi a mea, Grimaldi! Eu am furnizat armament Florenței! Nu e vina mea că idiotul ăla de Jacopo nu l-a folosit cu înțelepciune. Și nu încerca să-mi strici relația cu Stăpânul. Dacă aș vrea, i-aș putea spune niște lucruri despre tine care…

— Calmează-te! Trebuie să plec acum. Ține minte! Întâlnirea va avea loc în zece zile la San Stefano, în fața clădirii Fiorella.

— O să țin minte, spuse Emilio acru. Atunci va auzi Stăpânul cum…

— Stăpânul va vorbi, iar tu vei asculta, replică Grimaldi. Rămas-bun!

Sub privirile lui Ezio, se urcă în gondola întunecată și dispăru în noapte.

— *Cazzo*! murmură Emilio secretarului său urmărind cu privirea gondola ce se îndrepta spre Marele Canal.

— Dacă are dreptate? Dacă nenorocitul de Ezio Auditore chiar e pe aici?

Se gândi un moment.

— Uite ce e, pregătește barcagiii, acum. Trezește-i pe nemernici dacă trebuie. Vreau lăzile alea umplute acum și vreau ca barca să fie pregătită în jumătate de oră. Dacă Grimaldi spune adevărul, trebuie să găsesc un loc unde să mă ascund, măcar până la întâlnire. Stăpânul va găsi o cale de a se ocupa de Asasin…

— Probabil că lucrează cu Antonio de Magianis, adăugă secretarul.

— Știu asta, idiotule! șuieră Emilio. Acum vino și ajută-mă să pregătesc documentele despre care vorbeam înainte să apară dragul nostru prieten Grimaldi.

Se întoarseră în *palazzo*, cu Ezio ca o fantasmă pe urmele lor, fără să-și facă simțită prezența. Se contopea cu umbrele și pășea ușor, ca o pisică. Știa că Antonio aștepta semnalul lui pentru a porni atacul asupra *palazzo*-ului, dar voia mai întâi să descopere ce avea de gând Emilio – despre ce documente vorbea?

— De ce nu vor oamenii să înțeleagă ce e mai bine pentru ei? îi spunea Emilio secretarului său în timp ce Ezio îi urmărea. Toată această libertate a oportunităților nu duce decât la mai multe nelegiuiri! Trebuie să ne asigurăm că Statul deține controlul asupra tuturor aspectelor din viața oamenilor și că în același timp dă mână liberă bancherilor și oamenilor de finanțe. Astfel, societatea prosperă. Și dacă cei care obiectează trebuie să fie reduși la tăcere, atunci acesta este prețul progresului. Asasinii aparțin unei epoci de mult apuse. Ei nu realizează că Statul este cel care contează, nu individul. La fel ca Giovanni Auditore, și el mai era și bancher! M-aș fi așteptat la mai multă integritate!

Ezio suspină adânc auzind numelui tatălui său, dar continuă să-și urmărească prada până când Emilio și secretarul lui intrară în birou, aleseră hârtiile, le împachetară și se întoarseră la micul dig de lângă poarta grădinii, unde altă gondolă, mai mare, își aștepta acum stăpânul.

Emilio, luând teancul de documente de la secretar, dădu un ultim ordin.

— Trimite-mi niște haine în care să dorm. Știi adresa.

Secretarul se înclină și dispăru. Nu mai era nimeni în jur. Gondolierii se pregăteau să pornească.

Ezio ieși din ascunzătoare și se năpusti asupra gondolei, care se legănă periculos. Cu două mișcări rapide ale cotului, îi doborî pe cei doi barcagii în apă, apoi îl prinse pe Emilio de gât.

— Gărzi! Gărzi! strigă Emilio, bâjbâind după pumnalul prins la curea.

Ezio îl apucă de încheietură chiar în clipa în care Emilio se pregătea să-i împlânte arma în burtă.

— Nu te grăbi, spuse Ezio.

— Asasinule! Tu! mârâi Emilio.

— Da.

— L-am ucis pe dușmanul tău.

— Asta nu te face prietenul meu.

— Dacă mă omori, nu vei rezolva nimic, Ezio.

— Cred că voi scăpa Veneția de un… gândac supărător, spuse Ezio, eliberând lama cu arc. *Requiescat in pace*.

Aproape imediat, Ezio împinse oțelul mortal între omoplații lui Emilio – moartea veni repede și în liniște. Eficiența lui Ezio de a ucide era egalată doar de hotărârea rece și oțelită cu care își îndeplinea datoria chemării.

După ce împinse cadavrul lui Emilio în apă, Ezio începu să scotocească printre documentele din teanc. Erau multe care l-ar fi interesat pe Antonio, se gândi în timp ce le răsfoia rapid, neavând timp să le examineze atent; totuși, un manuscris îi atrase atenția – o pagină de pergament rulată și sigilată. Cu siguranță o nouă pagină din Codex!

Chiar când era pe cale să rupă sigiliul – vjj! – o săgeată șuieră și se înfipse în plinta gondolei, printre picioarele lui. Ezio se ghemui, privind spre direcția din care venise săgeata. Sus, pe meterezele *palazzo*-ului, stăteau înșiruiți mai mulți arcași Barbarigo.

Apoi un arcaș îi făcu semn cu mâna și sări de pe zidurile înalte spre el. În secunda următoare, Rosa îi ateriză în brațe.

— Scuze, Ezio… a fost o farsă stupidă! Dar n-am putut să ne abținem.

— Rosa!

Se lipi de el.

— Înapoi în mijlocul acțiunii și gata de luptă! zise ea, luându-l în brațe și privindu-l cu ochi strălucitori. Și Palazzo-ul Seta este cucerit! I-am eliberat pe negustorii care se împotriveau lui Emilio. Am preluat controlul asupra districtului. Hai să mergem! Antonio plănuiește o petrecere, iar pivnițele cu vin ale lui Emilio sunt legendare!

•

Timpul trecu și în Veneția părea să domnească pacea. Nimeni nu deplângea dispariția lui Emilio. Mulți îl credeau încă în viață, alții presupuneau că plecase într-o călătorie pentru a-și vedea de afacerile din Napoli. Antonio se asigură că în Palazzo-ul Seta lucrurile mergeau ca pe roate și, din moment ce interesele mercantile ale Veneției erau în mare parte neafectate, nimănui nu-i păsa cu adevărat de soarta unui om de afaceri, oricât de ambițios și de succes fusese.

Ezio și Rosa se apropiaseră, dar exista încă o rivalitate feroce între ei. Acum, că era vindecată, fata voia să-și dovedească iscusința și, într-o dimineață, veni în camera lui Ezio și-i spuse:

— Ascultă, Ezio, cred că ai nevoie să te dezmorțești. Vreau să văd dacă ești la fel de bun cum deveniseși atunci când te-am instruit împreună cu Franco. Așadar... ce zici de o întrecere?

— O întrecere?

— Da.

— Unde?

— De aici până la Punta della Dogana. Începând de acum!

Și sări pe fereastră înainte ca Ezio să poată spune ceva. O privi cum alerga pe acoperișurile roșii. Părea să danseze de-a lungul canalelor care separau clădirile. Își azvârli pelerina, o luă la fugă pe urmele ei.

Într-un sfârșit ajunseră, cot la cot, pe acoperișul unei case de lemn de pe peninsula de la capătul Dorsoduro-ului, cu vedere spre Canalul San Marco și spre lagună. Dincolo de ape se aflau clădirile mici ale mănăstirii San Giorgio Maggiore, iar vizavi edificiul de piatră rozalie strălucitoare al Palazzo Ducale.

— Se pare că am câștigat, spuse Ezio.

Rosa se încruntă.

— Aiurea. Oricum, tocmai prin faptul că spui asta, dovedești că nu ești un gentleman și cu siguranță nu ești venețian. Dar la

ce să te aștepți din partea unui florentin? În orice caz, ești un mincinos. Eu am câștigat.

Ezio ridică din umeri și zâmbi.

— Cum spui tu, *carissima*.

— Atunci, câștigătorul primește recompensa, spuse Rosa, trăgându-i capul spre al ei și sărutându-l pasional pe buze.

Corpul ei, acum, era moale și cald și infinit de primitor.

Capitolul 16

Poate că Emilio Barbarigo nu mai putea ajunge la întâlnirea de la Campo San Stefano, dar Ezio cu siguranță nu avea s-o rateze. Se duse în forfota pieței la răsărit, în acea dimineață senină de la sfârșitul anului 1485. Lupta pentru influență dusă cu Templierii era grea și lungă. Ezio începea să simtă că acest conflict avea să-i marcheze întreaga viață, așa cum pățise tatăl lui, și cum încă i se întâmpla unchiului său.

Cu gluga trasă peste cap, se pierdu în mulțime, dar rămase pe aproape când îl văzu pe Carlo Grimaldi apropiindu-se împreună cu alt bărbat, cu înfățișare ascetică, păr stufos și castaniu și o barbă ce contrasta cu pielea palidă, albăstrie, îmbrăcat în roba roșie a unui Inchizitor de Stat. Ezio știa că omul era Silvio Barbarigo, vărul lui Emilio, a cărui poreclă era „Il rosso”. Nu părea prea bine dispus.

— Unde e Emilio? întrebă nerăbdător.

Grimaldi ridică din umeri.

— I-am spus să fie aici.

— I-ai spus chiar tu? Personal?

— Da, se răsti Grimaldi. Eu însumi! Personal! Găsesc îngrijorător faptul că nu ai încredere în mine.

— Și eu, murmură Silvio.

Grimaldi scrâșni din dinți, dar Silvio pur și simplu se uită în jur, absent.

— Ei, poate o să sosească împreună cu ceilalți. Hai să ne plimbăm o vreme.

Porniră la pas în jurul *campo*-ului mare, dreptunghiular, pe lângă biserica San Vidal și palatele de la capătul Marelui Canal, până la San Stefano, oprindu-se din când în când pentru a se uita la mărfurile expuse de tarabagii. Ezio încercă să-i urmărească, dar era dificil. Grimaldi era îngrijorat și se tot întorcea să privească peste umăr, suspicios. Uneori, Ezio reușea să se țină îndeajuns de aproape ca să audă ce vorbeau.

— Cât timp așteptăm, poți să mă pui la curent cu felul în care merg lucrurile la Palatul Dogelui, spuse Silvio.

— Păi, ca să fiu sincer cu tine, nu e ușor. Mocenigo își ține cercul închis. Am încercat să pun bazele, cum ai cerut, făcând sugestii în interesul Cauzei noastre, dar nu sunt singurul care luptă pentru atenția lui și, cu toate că e bătrân, e viclean, nemernicul.

Silvio luă de pe o tarabă o figurină de sticlă cu un model complicat, o privi o clipă și o puse înapoi.

— Atunci trebuie să muncești mai mult, Grimaldi. Trebuie să intri în cercul lui.

— Sunt deja unul dintre asociații lui cei mai apropiați și de încredere. Mi-a luat ani întregi ca să ajung la această poziție. Ani de planificare atentă, de așteptare, de acceptare a umilințelor.

— Da, da, spuse Silvio nerăbdător. Și ce realizări ai avut?

— E mai greu decât mă așteptam.

— De ce?

Grimaldi făcu un gest de frustrare.

— Nu știu. Fac tot ce pot pentru Stat. Lucrez din greu... Dar adevărul e că Mocenigo nu mă place.

— Mă întreb de ce nu, spuse Silvio cu răceală.

Grimaldi era prea absorbit în gândurile sale pentru băga de seamă tonul batjocoritor.

— Nu e vina mea! Tot încerc să-l mulțumesc pe nemernic! Aflu ce dorește cel mai mult și îi pun la picioare – cel mai bun gem din Sardinia, cele mai la modă veșminte de la Milano...

— Poate dogelui nu-i plac lingușitorii.

— Crezi că asta sunt?

— Da. Un preș, un adulator, un lingău... să mai spun?

— Nu mă insulta, *Inquisitore*. Nu știi cum e. Nu înțelegi presiunea din...

— Oh, eu nu înțeleg presiunea?

— Nu! N-ai nici cea mai mică idee. Poate că ești un reprezentant al statului, dar eu sunt la doi pași de doge aproape la fiecare oră din zi. Ai vrea tu să fii în locul meu, pentru că ai impresia că te-ai descurca mai bine, dar...

— Ai terminat?

— Nu! Ascultă. Sunt apropiat de el. Mi-am dedicat viața pentru a ajunge în această poziție și îți spun că sunt sigur că-l pot aduce pe Mocenigo de partea noastră. Doar că am nevoie de încă puțin timp.

— Mie mi se pare că ai avut deja mai mult decât suficient timp.

Silvio se opri și Ezio văzu cum ridica mâna pentru a face semn unui bătrân îmbrăcat în haine scumpe, cu barbă albă îngrijită, însoțit de o gardă de corp – cel mai solid bărbat pe care-l văzuse Ezio vreodată.

— Bună dimineața, vărule, îl întâmpină nou-venitul pe Silvio Grimaldi.

— Salutări, vărule Marco, răspunse Silvio, uitându-se în jur. Unde e Emilio? Nu a venit cu tine?

Marco Barbarigo păru surprins, apoi grav.

— Ah! Înseamnă că nu ai aflat încă veștile.

— Ce vești?

— Emilio a murit!

— Ce?

Silvio, ca de obicei, era iritat că vărul lui mai mare și mai puternic era mai bine informat decât el.

— Cum așa?

— Pot să ghicesc, spuse Grimaldi sec. *Il Assassino*.

Marco îi aruncă o privire tăioasă.

— Așa este. I-au scos cadavrul dintr-un canal aseară târziu. Probabil stătea acolo de... mă rog, de ceva timp. Se spune că se umflase de două ori cât mărimea lui obișnuită. De-asta a plutit la suprafață.

— Unde se poate ascunde Asasinul? spuse Grimaldi. Trebuie să-l găsim și să-l ucidem înainte să ne facă și mai multe probleme.

— Poate fi oriunde, spuse Marco. De-asta îl iau pe Dante peste tot cu mine. Nu m-aș simți în siguranță fără el. Ar putea fi aici, chiar în momentul ăsta, adăugă.

— Trebuie să acționăm rapid, spuse Silvio.

— Ai dreptate, zise Marco.

— Dar, Marco, sunt așa de aproape. Simt. Mai dă-mi doar câteva zile, insistă Grimaldi.

— Nu, Carlo, ai avut destulă vreme. Nu mai avem timp pentru subtilități. Dacă Mocenigo nu ni se va alătura, trebuie să-l îndepărtăm și să-l înlocuim cu unul dintre ai noștri și trebuie s-o facem chiar săptămâna asta!

Dante, uriașa lui gardă de corp, ai cărui ochi nu încetaseră să cerceteze împrejurimile din momentul în care ajunsese cu Marco Barbarigo în piață, spuse:

— Ar trebui să pornim, signori.

— Da, încuviință Marco. Stăpânul ne așteaptă. Haideți!

Ezio se furișă ca o umbră prin mulțime, ocolind tarabele, străduindu-se să rămână la o distanță de la care să-i poată auzi în timp ce traversau piața și porneau în josul străzii care ducea spre piața San Marco.

— Va fi de acord Stăpânul cu noua noastră strategie? întrebă Silvio.

— Ar fi un prost să nu fie.

— Ai dreptate, nu avem de ales, încuviință Silvio. Ceea ce te face cam a cincea roată la căruță, adăugă el lipsit de amabilitate, privind spre Grimaldi.

— Asta trebuie să decidă Stăpânul, replică Grimaldi. La fel cum tot el va hotărî pe cine va pune în locul lui Mocenigo – pe tine sau pe vărul tău, Marco. Și cea mai bună persoană care-l poate sfătui sunt eu!

— Nu știam că trebuie luată o decizie, spuse Marco. Cu siguranță, decizia e evidentă pentru toți.

— Sunt de acord, spuse Silvio tăios. Alegerea trebuie să fie făcută de persoana care a organizat întreaga operațiune, care a venit cu ideea despre cum să salveze orașul!

Marco răspunse repede:

— Aș fi ultimul care să desconsidere inteligența tactică, bunul meu Silvio, dar la urma urmei cel care conduce are nevoie de înțelepciune. Să fii sigur de asta.

— Domnilor, vă rog, spuse Grimaldi. Stăpânul ar putea sfătui Comitetul celor Patruzeci și Unu când se vor întâlni pentru alegerea unui nou doge, dar nu îi poate controla. Și, din câte știm, Stăpânul se poate gândi la cu totul altcineva decât voi doi…

— Vrei să spui la tine? întrebă Silvio neîncrezător, în timp ce Marco izbucni într-un râs batjocoritor.

— Și de ce nu? Eu am depus toată munca de convingere!

— *Signori*, vă rog, să ne grăbim, spuse Dante. Veți fi mai în siguranță după ce ajungem înăuntru.

— Desigur, încuviință Marco, mărind pasul, urmat de ceilalți.

— E priceput, Dante ăsta al tău, spuse Silvio. Cu cât l-ai plătit?

— Cu mai puțin decât ar merita, răspunse Marco. Este loial… și de încredere – mi-a salvat viața de două ori. Dar n-aș spune că e chiar vorbăreț.

— Cine are nevoie de conversație de la o gardă de corp?

— Am ajuns, spuse Grimaldi, când se opriră în fața unei uși discrete din peretele lateral al unei case din Campo Santa Maria Zobenigo.

Conștient de vigilența lui Dante, Ezio păstrase o distanță sigură față de ei și dădu colțul pieței chiar la timp pentru a-i vedea intrând. Privi în jur ca să se asigure că poate trece, apoi se cățără pe lateralul clădirii și se opri pe balconul de deasupra ușii. Ferestrele camerei de deasupra erau deschise, așa că vedea înăuntru. Așezat pe un scaun masiv de stejar, în spatele unei mese lungi pline de documente era spaniolul însuși, îmbrăcat într-o robă de catifea mov. Ezio se ascunse în umbră și așteptă, gata să asculte ce se întâmpla.

•

Rodrigo Borgia era într-o dispoziție îngrozitoare. Asasinul îi provocase deja neplăceri în câteva planuri majore și-i scăpase printre degete la fiecare încercare de a-l ucide. Acum se afla în Veneția și-l eliminase pe unul dintre principalii lui aliați. Și, ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, Rodrigo fusese nevoit să-și petreacă primele cincisprezece minute ale acestei întâlniri ascultând grupul de proști lăsați în grija lui ciorovăindu-ne despre care dintre ei ar trebui să fie următorul doge. Faptul că el alesese deja și unsese palmele tuturor membrilor cheie ai Consiliului celor Patruzeci și Unu părea să fi trecut complet neobservat de acești idioți. Iar alegerea lui se oprise asupra celui mai în vârstă, mai vanitos și mai influențabil dintre cei trei.

— Tăceți, cu toții, spuse într-un final, cu mânie. Am nevoie din partea voastră de disciplină și un devotament neclintit față de Cauză, nu încercările astea fricoase de a vă avansa singuri. Asta este decizia mea și va fi îndeplinită. Marco Barbarigo va fi următorul doge și va fi ales săptămâna viitoare, după moartea lui Giovanni Mocenigo. Dat fiind că omul are șaptezeci și șase de ani, moartea lui nu va atrage suspiciuni, dar trebuie totuși să pară naturală. Crezi că ești în stare să aranjezi asta, Grimaldi?

Grimaldi aruncă o privire către verii Barbarigo. Marco se umfla în pene, iar Silvio încerca să pară demn în dezamăgirea lui. Ce proști erau, se gândi. Dogi sau nu, erau în continuare

marionetele Stăpânului, iar Stăpânul îi oferea lui adevărata responsabilitate. Grimaldi își permise să viseze la lucruri mai mărețe când răspunse:

— Desigur, Stăpâne.

— Când ești cel mai aproape de el?

Grimaldi se gândi puțin.

— Dețin controlul asupra Palazzo-ului său. Poate că Mocenigo nu mă place prea mult, dar am încrederea lui totală și sunt la dispoziția lui aproape tot timpul.

— Bun. Otrăvește-l. Cu prima ocazie.

— Are degustători.

— Dumnezeule, omule, crezi că nu știu asta? Se presupune că voi, venețienii, vă pricepeți la otrăvuri. Pune-i ceva în carne *după* ce au încercat-o degustătorii. Sau pune ceva în gemul ăla de Sardinia despre care am auzit că îi place atât de mult. Dar gândește-te la ceva, altfel te așteaptă zile negre!

— Lăsați asta în grija mea, *su altezza*.

Rodrigo își întoarse privirea iritată către Marco.

— Presupun că poți să pui mâna pe un produs potrivit pentru scopurile noastre?

Marco zâmbi disprețuitor.

— La așa ceva se pricepe mai bine vărul meu.

— Ar trebui să pot face rost de suficientă *cantarella* pentru ce avem nevoie, spuse Silvio.

— Ce mai e și asta?

— E cea mai eficientă formă de arsenic și e foarte greu de depistat.

— Bun! Ocupă-te de asta!

— Trebuie să spun, Maestro, spuse Marco, suntem plini de admirație că vă ocupați personal de această problemă. Nu e periculos pentru dumneavoastră?

— Asasinul nu va îndrăzni să vină după mine. Este inteligent, dar nu mă va păcăli niciodată. În orice caz, sunt nevoit să mă implic mai direct. Familia Pazzi ne-a dezamăgit în Florența. Sper sincer că Barbarigo nu va face la fel…, adăugă el, privindu-i încruntat.

— Familia Pazzi era o adunătură de amatori…, zise Silvio chicotind.

— Familia Pazzi, îl întrerupse Rodrigo, era o familie puternică și venerabilă și a fost îngenuncheată de un singur tânăr Asasin.

Nu-l subestima pe dușmanul ăsta incomod, altfel va zdrobi și clanul Barbarigo.

Făcu o pauză pentru a se face bine înțeles.

— Du-te acum și rezolvă treburile. Nu ne putem permite încă un eșec!

— Care sunt planurile dumneavoastră, Stăpâne?

— Mă voi întoarce la Roma. Timpul este esențial!

Rodrigo se ridică brusc și părăsi încăperea. Din ascunzătoarea lui de la balcon, Ezio îl urmări cum se îndepărtează singur și traversează piața, alungând un stol de porumbei cu pașii lui apăsați, îndreptându-se spre Molo. Ceilalți îl urmară la scurt timp, despărțindu-ne și plecând care încotro. Când în jur nu se mai auzi nimic, Ezio sări pe lespezile de piatră de dedesubt și se grăbi în direcția sediului lui Antonio.

Odată ajuns, îl întâmpină de Rosa, care-l salută cu un sărut îndelungat.

— Pune-ți pumnalul înapoi în teacă, zise ea zâmbind, când li se atinseră corpurile.

— Tu ești cea care m-a făcut să-l scot. Și tu ești cea care are teaca, adăugă complice.

Rosa îl luă de mână.

— Vino, atunci.

— Nu, Rosa, *mi dispiace veramente*, dar nu pot.

— Deci… te-ai plictisit deja de mine!

— Știi că nu e așa! Dar trebuie să-l văd pe Antonio. E urgent.

Rosa îl privi și văzu o expresie înverșunată pe chipul lui, în ochii reci, cenușii-albăstrui.

— Bine. De data asta te iert. Este în biroul lui. Cred că i-e dor de macheta aia a Palazzo-ului Seta, acum că-l are în realitate. Vino!

— Ezio! spuse Antonio imediat cum îl văzu. Nu-mi place privirea ta. E totul în regulă?

— Aș vrea să fie. Tocmai am aflat că Grimaldi și cei doi veri Barbarigo sunt aliații unui… bărbat pe care-l cunosc prea bine, căruia i se spune Spaniolul. Plănuiesc să-l ucidă pe dogele Mocenigo și să pună în locul lui pe unul de-al lor.

— Astea sunt vești groaznice. Cu omul lor ca doge vor obține controlul asupra întregii flote venețiene și întregului imperiu de negoț. Și mai spun *de mine* că sunt hoț!

— Deci… mă ajuți să-i împiedic?

Antonio îi întinse mâna.

— Ai cuvântul meu, frate mai mic. Și sprijinul tuturor bărbaților mei.

— Și al femeilor, adăugă Rosa.

— *Grazie, amici*, zise Ezio zâmbind.

Antonio părea îngândurat.

— Dar, Ezio, trebuie să facem un plan. Palazzo Ducale este atât de puternic apărat încât face Palazzo-ul Seta să pară un parc deschis. Și nu avem timp să construim o machetă ca să stabilim…

Ezio ridică mâna și spuse ferm:

— Nimic nu e impenetrabil.

Cei doi îi aruncară o privire, apoi Antonio râse, iar Rosa zâmbi obraznic.

— „Nimic nu e impenetrabil!”… nu-i de mirare că ne place de tine, Ezio!

•

Mai târziu în acea zi, când erau mai puțini oameni prin preajmă, Antonio și Ezio porniră spre palatul dogelui.

— O trădare ca asta nu mă mai surprinde, zise Antonio. Dogele Mocenigo este un om bun, mă mir că a rezistat atât de mult. Cât despre mine, când eram copil, am fost învățat că nobilii sunt drepți și buni. Și chiar credeam asta. Deși tatăl meu era cizmar și mama ajutor de bucătăreasă, eu aspiram să fiu mult mai mult. Am studiat din greu, am perseverat, dar n-am reușit niciodată să fac parte din clasa conducătoare. Dacă nu te naști în ea, e imposibil să fii acceptat. Deci… te întreb pe tine, Ezio, cine sunt adevărații nobili ai Veneției? Oameni ca Grimaldi sau Marco și Silvio Barbarigo? Nu! Noi suntem! Hoții și mercenarii și târfele. Punem locul ăsta pe roate și fiecare dintre noi are mai multă onoare la degetul mic decât au toți așa-zișii conducători la un loc. Noi iubim Veneția. Ceilalți o văd doar ca pe un mijloc de a se îmbogăți.

Ezio se abținu de la comentarii, căci nu și-l imagina pe Antonio, chiar și atât de bun cum era, purtând vreodată *corno*-ul *ducale*. La timpul cuvenit, sosiră în piața San Marco și porniră de acolo spre palatul rozaliu. Categoric, era foarte bine păzit. Când cei doi se cățărară neobservați pe schelăria ridicată pe peretele lateral al catedralei, din apropierea palatului și se uitară de sus, realizară că deși puteau sări pe acoperișul palatului, în curte,

aceasta era înconjurată de un grilaj înalt al cărui vârf ghimpat se curba în afară și în jos. Jos, în curte, îl văzură pe însuși dogele, Giovanni Mocenigo, un bătrân demn, care arăta totuși ca o coajă scorojită, îmbrăcat în robele superbe și purtând *corno*-ul de conducător al orașului și al statului, stând de vorbă cu cel care avea să-l ucidă, Carlo Grimaldi.

Ezio ascultă cu atenție.

— Nu înțelegeți ce vă ofer, *Altezza*? spunea Carlo. Ascultați-mă, vă rog, e ultima dumneavoastră șansă!

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Cum îndrăznești să mă ameninți? replică dogele.

Carlo își ceru imediat scuze.

— Iertați-mă, domnule. Nu asta intenționam. Vă rog, credeți-mă, siguranța dumneavoastră este principala mea preocupare…

Spunând asta, cei doi intrară în clădire și se făcură nevăzuți.

— Avem foarte puțin timp, spuse Antonio, citindu-i gândurile lui Ezio. Și nu avem cum să trecem de grilajul ăsta. Chiar dacă am reuși, uite câți paznici sunt în jur. *Diavolo*!

Lovi cu frustrare aerul, făcând un stol de porumbei să-și ia zborul.

— Uită-te la ele! Păsările! Ce ușor ar fi dacă am putea zbura!

Ezio rânji, fără să spună nimic. Era timpul să-l caute pe prietenul lui, Leonardo da Vinci.

Capitolul 17

— Ezio! De când nu ne-am mai văzut?

Leonardo îl întâmpină ca pe un frate pierdut și regăsit. Atelierul lui din Veneția semăna cu cel din Florența, dar era dominat de mașinăria ca un liliac, al cărei scop, Ezio știa acum, trebuia luat în serios. Dar Leonardo voia să înceapă cu începutul.

— Ascultă, Ezio, mi-ai trimis o altă pagină din Codex printr-un om foarte de treabă, Ugo, dar n-ai mai venit să te interesezi. Ai fost așa de ocupat?

— Mai degrabă am avut mâinile ocupate, răspunse Ezio, aducându-și aminte de pagina pe care o luase de la Emilio Barbarigo.

— Ei bine, iat-o.

Leonardo scotoci prin haosul aparent al atelierului și găsi repede pagina din Codex rulată cu grijă, cu sigiliul refăcut.

— Nu e niciun model de armă de data asta, dar după cum arată simbolurile și scrisul, care cred că este în aramaică sau chiar babiloniană, e o parte semnificativă din misterul pe care încerci să-l descoperi. Cred că recunosc un fragment dintr-o hartă. Nu-mi spune nimic! exclamă el, ridicând un braț. Mă interesează doar *invențiile* din paginile pe care mi le aduci. Mai mult decât atât nici nu vreau să știu. Un om ca mine e ferit de pericole doar în măsura în care se face util. Dar dacă s-ar descoperi că știe prea mult…

Leonardo își trecu sugestiv degetul de-a lungul gâtului.

— Ei bine, atât am avut de zis, spuse el. Te cunosc deja, Ezio, vizitele tale nu sunt niciodată doar de curtoazie. Ia un pahar din acest Veneto oribil – prefer Chianti oricând – și sunt niște tarte cu pește pe undeva pe aici, dacă ți-e foame.

— Ți-ai terminat lucrarea comandată?

— Contele e un om răbdător. *Salute*!

Leonardo ridică paharul.

— Leo… mașinăria asta chiar funcționează? întrebă Ezio.

— Vrei să spui dacă zboară?

— Da.

Leonardo își frecă bărbia.

— Păi, e încă la început. Adică, nu e nici pe departe gata, dar cred, cu toată modestia, că da! Sigur va funcționa. Dumnezeu știe cât timp am petrecut lucrând la ea. E o idee care pur și simplu nu mă părăsește!

— Leo… pot s-o încerc?

Leonardo păru șocat.

— Sigur că nu! Ai înnebunit? E mult prea periculos. Pentru început, ar trebui s-o suim în vârful unui turn ca să te poți arunca…

•

În ziua următoare, înainte de răsărit, dar chiar în timp ce primele nuanțe rozalii și cenușii colorau orizontul, Leonardo și asistenții lui, care demontaseră mașinăria de zbor ca să o poată transporta, o reasamblară pe acoperișul înalt și plat al Ca' Pexaro, reședința familiei angajatorului lui Leonardo, care nu bănuia nimic. Ezio venise cu ei. Dedesubt, orașul era cufundat în liniște. Nici măcar gărzile de pe acoperișul Palazzo-ului Ducale nu se aflau la posturi, fiindcă era Ora Lupului, când vampirii și fantomele erau mai puternice ca oricând. Doar nebunii și oamenii de știință se aventurau pe afară într-un asemenea ceas.

— E gata, spuse Leonardo. Slavă Domnului că nu e nimeni în jur. Dacă ar vedea cineva chestia asta nu și-ar crede ochilor – și dacă ar ști că e invenția mea, aș fi un om terminat în orașul ăsta.

— O să mă grăbesc, spuse Ezio.

— Încearcă să n-o strici, spuse Leonardo.

— E doar un zbor de încercare, spuse Ezio. O s-o iau ușor. Mai spune-mi o dată cum funcționează *bambina* asta.

— Ai privit vreodată o pasăre în zbor? întrebă Leonardo. Nu trebuie să fii mai ușor decât aerul, ci să ai grație și echilibru. Trebuie pur și simplu să-ți folosești greutatea corpului pentru a-ți controla mișcarea de ridicare și direcția, și aripile te vor purta.

Leonardo părea foarte grav. Îi strânse mâna lui Ezio.

— *Buona fortuna*, prietene. Ești pe cale, sper, să scrii istoria.

Asistenții lui Leonardo îl prinseră pe Ezio cu grijă sub mașinărie, cu ajutorul unor curele. Aripile ca de liliac se întindeau deasupra lui. Era legat cu fața înainte într-un leagăn strâmt de piele, dar mâinile și picioarele îi erau libere, și avea în

față o traversă orizontală de lemn, atașată de cadrul principal, tot de lemn, care ținea aripile în sus.

— Ține minte ce ți-am spus! Stânga-dreapta controlează cârma. În față și în spate, unghiul aripilor, îi explică Leonardo.

— Mulțumesc, spuse Ezio răsuflând adânc.

Știa că dacă mașinăria nu funcționa, saltul din clipa următoare avea să fie ultimul din viața lui.

— Du-te cu Dumnezeu, zise Leonardo.

— Ne vedem mai târziu, răspunse Ezio cu o încredere pe care, de fapt, nu o simțea.

Balansă mașinăria de deasupra lui, se stabiliză, și o luă la fugă până când se desprinse de marginea acoperișului.

Mai întâi simți un gol în stomac, apoi o bucurie minunată. Veneția se întindea sub el în timp ce Ezio se poticnea și plana, dar, dintr-odată, mașinăria începu să se cutremure și să piardă din altitudine. Tânărul își păstră calmul și își aminti instrucțiunile lui Leonardo despre folosirea manetei, reușind să îndrepte mașinăria și s-o ghideze înapoi spre acoperișul palatului Pexaro. Ateriză în alergare, folosindu-și toată puterea și agilitatea ca să mențină aripile stabile.

— Iisuse Cristoase, a *mers*! țipă Leonardo, neglijând siguranța pentru moment, și-l dezlegă pe Ezio de mașinărie, îmbrățișându-l cu putere. Om minunat! Ai *zburat*!

— Da, Dumnezeule, am făcut-o! spuse Ezio, rămas fără suflare. Dar nu destul de departe pe cât aveam nevoie.

Căută cu privirea palatul dogelui și curtea unde voia să ajungă. Se gândi cât de puțin timp avea pentru a împiedica uciderea lui Mocenigo.

Mai târziu, în atelierul lui Leonardo, Ezio și artistul-inventator făcură o revizie atentă mașinăriei. Leonardo își întinse planurile pe o masă lungă.

— Dă-mi voie să mă uit peste planurile astea. Poate găsesc ceva, vreo cale să măresc durata zborului.

Îi întrerupse apariția bruscă a lui Antonio.

— Ezio! Îmi pare rău să te deranjez, dar este important! Spionii mei îmi spun că Silvio a obținut poziția de care aveau nevoie și i-a pasat-o lui Grimaldi.

Deodată se auzi Leonardo, strigând deznădăjduit:

— Nu e bine! Am încercat în toate felurile, dar pur și simplu nu merge! Nu știu cum să măresc durata zborului. Oh, fir-ar să fie!

Aruncă furios niște hârtii de pe masă. Câteva dintre ele zburară prin aer până în șemineul mare din apropiere și, luând foc, se ridicară. Leonardo le urmări cu privirea, expresia feței i se relaxă și, într-un final, un zâmbet larg îi alungă furia.

— Doamne! strigă. Evrica! Desigur! Genial!

Luă din foc hârtiile care nu arseseră deja și stinse focul cu piciorul.

— Nu vă lăsați copleșiți de temperament, îi sfătui el. Poate fi îngrozitor de primejdios.

— Și tu cum ai reușit? întrebă Antonio.

— Uite! spuse Leonardo. Ai văzut cum se ridică cenușa? Căldura ridică lucrurile! De câte ori n-am văzut vulturi sus în aer, cu aripile nemișcate, și totuși zburând! Principiul e simplu! Tot ce trebuie să facem este să-l aplicăm!

Luă o hartă Veneției și o întinse pe masă. Aplecându-se deasupra ei cu un creion, marcă distanța de la Palazzo Pexaro la Palazzo Ducale, punând cruci în punctele cheie dintre cele două clădiri.

— Antonio! strigă el. Poți să-ți pui oamenii să facă focuri de tabără în fiecare dintre locurile marcate și să le aprindă unul după altul?

Antonio studie harta.

— Cred că putem aranja… dar de ce?

— Nu înțelegi? Asta e traiectoria de zbor a lui Ezio! Focurile vor purta mașinăria zburătoare până la țintă! Căldura se ridică!

— Și cu gărzile cum facem? întrebă Ezio.

— Tu vei zbura cu chestia aia, îi zise Antonio. De data asta, lasă gărzile în grija noastră. În orice caz, adăugă, măcar unii dintre ei vor fi ocupați în altă parte. Spionii mi-au dat de știre că a sosit o încărcătură de pudră colorată, pusă în niște tuburi mici, dintr-o țară îndepărtată de la răsărit numită China. Dumnezeu știe ce este, dar trebuie să fie valoroasă dacă au așa mare grijă de ea.

— Artificii, spuse Leonardo pentru sine.

— Ce?

— Nimic!

•

La apus, oamenii lui Antonio terminară pregătirile pentru focurile cerute de Leonardo. De asemenea, eliberaseră zona de orice gărzi sau trecători care ar fi putut da de veste autorităților despre ce se petrecea. Între timp, asistenții lui Leonardo transportară din nou mașinăria de zbor pe acoperișul clădirii Pexaro. Ezio, înarmat cu lama lui cu arc și apărătoarea pentru braț, își prinse aripile. Antonio era și el pe-aproape.

— Mai degrabă tu decât eu, îi spuse.

— E singura modalitate de-a intra în palat. Ai spus-o chiar tu.

— Nici n-aș fi visat că se poate întâmpla așa ceva. Încă mi se pare aproape imposibil de crezut. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să zburăm…

— Ești gata să le dai semnalul oamenilor tăi, Antonio? întrebă Leonardo.

— Absolut.

— Atunci fă-o și-l vom trimite pe Ezio în zbor.

Antonio se apropie de marginea acoperișului și privi în jos. Apoi flutură o batistă mare și roșie. Departe, dedesubt, mai întâi unul, apoi două, trei, patru, cinci focuri de tabără imense se aprinseră.

— Excelent, Antonio. Felicitările mele.

Leonardo se întoarse către Ezio.

— Acum, amintește-ți ce ți-am spus. Trebuie să zbori din foc în foc. Căldura fiecăruia dintre ele ar trebui să te mențină în aer până la palatul Ducal.

— Ai grijă, spuse Antonio. Pe acoperișuri stau arcași, care vor trage cu siguranță în tine, imediat ce te vor vedea. Vor crede că ești vreun demon din iad.

— Aș fi vrut să fie vreo metodă prin care să-mi folosesc sabia în timp ce manevrez chestia asta.

— Picioarele îți sunt libere, spuse Leonardo gânditor. Dacă reușești să zbori suficient de aproape de arcași și să eviți săgețile, ai putea să-i împingi cu picioarele de pe acoperiș.

— O să mă gândesc la asta.

— Acum trebuie să pleci. Noroc!

Ezio porni de pe acoperiș spre cerul nopții, îndreptându-se spre primul foc. Începuse să piardă din altitudine, dar când ajunse lângă foc, simți cum mașinăria se ridică din nou. Planul lui Leonardo funcționa! Zbură mai departe și-i zări pe hoții care se ocupau de focurile de tabără urmărindu-l de jos și aclamând.

Numai că hoții nu erau singurii care-i observaseră prezența. Ezio îi văzu pe arcașii Barbarigo de pe acoperișul catedralei și de pe celelalte clădiri din vecinătatea palatului dogelui. Reuși să manevreze mașinăria de zbor ca să evite săgețile, dar una sau două se izbiră cu un zgomot surd de cadrul de lemn. Ezio plană suficient de jos ca să lovească câțiva arcași de pe cornișe. Când se apropie de palat, gărzile dogelui traseră în el cu săgeți în flăcări. Una lovi tribordul mașinăriei, care luă foc imediat. Ezio făcea tot posibilul ca să se mențină în aer, dar pierdea rapid din altitudine. Văzu o nobilă tânără și drăguță care se uita la el și țipa ceva despre diavolul venit să o ia, dar trecu pe deasupra ei. Dădu drumul sforilor și bâjbâi după hamurile care-l țineau. Se eliberă în ultimul moment și sări înaintea mașinăriei, aterizând ghemuit pe acoperișul unei curți interioare, peste grilajul care apăra palatul de orice altceva în afară de păsări. Privind în sus, văzu cum mașinăria de zbor se prăbușește în turnul cu clopot al bisericii San Marco și cum bucăți din ea se împrăștie în piața de dedesubt, provocând panică printre oamenii de acolo. Chiar și atenția arcașilor ducali fusese deturnată, și Ezio profită de ocazie pentru a se strecura în afara razei lor vizuale. Furișându-se, îl văzu pe dogele Mocenigo la o fereastră de la etajul al doilea.

— *Ma che cazzo*? exclamă dogele. Ce-a fost asta?

Carlo Grimaldi apăru lângă el.

— Probabil doar niște tineri cu artificii. Veniți să terminați vinul.

Auzind asta, Ezio porni în goană peste acoperișuri, având grijă să nu fie observat de arcași, până ajunse la fereastra deschisă. Îl văzu pe doge golind un pocal. Se aruncă peste pervaz și ajunse în cameră, strigând:

— Opriți-vă, *Altezza*! Nu beți!

Dogele îl privi uluit, iar Ezio își dădu seama că ajunsese cu o clipă prea târziu. Grimaldi zâmbi în colțul gurii.

— De data asta n-ai mai ajuns la timp, ca de obicei, tinere Asasin. *Messer* Mocenigo ne va părăsi în curând. Otrava pe care a băut-o ar putea doborî și un taur.

Mocenigo se întoarse spre el, speriat.

— Ce? Ce-ai făcut?

Grimaldi făcu un gest de regret.

— Ar fi trebuit să mă ascultați.

Dogele se clătină, și ar fi căzut dacă Ezio nu s-ar fi grăbit să-l sprijine și să-l ducă spre un scaun, unde îl așeză greoi.

— Mă simt obosit…, spuse dogele. Se întunecă…

— Îmi pare rău, *Altezza*, zise Ezio neputincios.

— Era și timpul să afli gustul eșecului, îi spuse Grimaldi lui Ezio, după care deschise ușa camerei și să strige: Gărzi! Gărzi! Dogele a fost otrăvit. Criminalul e aici!

Ezio țâșni spre Grimaldi și-l prinse de guler, trăgându-l înapoi în cameră, trânti ușa și o încuie. După câteva secunde, auzi gărzile venind în fugă și izbindu-se de ușă. Se întoarse spre Grimaldi.

— „Eșec”, zici? Atunci ar fi bine să fac ceva pentru a-l îndrepta.

Își eliberă lama cu arc.

— Poți să mă ucizi, spuse Grimaldi zâmbind, dar nu-i vei învinge niciodată pe Templieri.

Ezio îi înfipse pumnalul în inimă.

— Pacea fie cu tine, spuse el rece.

— Bun, se auzi o voce plăpândă în spatele lui.

Întorcându-se, Ezio îl văzu pe doge, palid ca un cadavru, dar încă în viață.

— Aduc ajutoare… un doctor, spuse Ezio.

— Nu… e prea târziu pentru asta. Dar o să mor fericit acum, după ce mi-am văzut asasinul pășind înaintea mea în întuneric. Îți mulțumesc.

Mocenigo abia mai respira.

— Îl bănuiam de mult că este Templier, dar am fost prea slab, prea încrezător… Uită-te în tașca lui. Ia-i documentele. Sigur vei găsi ceva printre ele care să-ți ajute cauza și să-mi răzbune moartea.

Mocenigo spuse toate acestea zâmbind. Ezio văzu apoi cum zâmbetul îi îngheață pe buze, cum ochii îi devin sticloși și cum capul i se lasă pe o parte. Îi atinse gâtul ca să se asigure că murise, că nu mai avea puls. Îi închise pleoapele, murmură câteva cuvinte de binecuvântare și se grăbi să deschidă tașca lui Grimaldi. Acolo, printre alte documente, era o altă pagină din Codex.

Gărzile continuau să izbească în ușă, care dădea semne că o să cedeze în curând. Ezio fugi la fereastră și se uită în jos. Curtea era plină de soldați. Trebuia să riște și să fugă pe

acoperiș. Ieși pe fereastră și începu să escaladeze zidul în timp ce săgețile îi șuierau în jurul capului, lovind pietrele din stânga și dreapta lui. Când ajunse pe acoperiș avu de înfruntat alți arcași, dar îi prinse nepregătiți și profită că îi luase prin surprindere pentru a scăpa de ei. Întâmpină însă un alt obstacol. Grilajul care-l împiedicase înainte să intre, acum îl ținea captiv înăuntru! Fugi spre el și își dădu seama că fusese făcut doar pentru a ține oamenii afară – zimții erau în exterior și în jos. Dacă reușea să urce până în vârf, putea ieși. Auzea deja pașii gărzilor care se îmbulzeau pe scări spre acoperiș. Disperat, își adună toată forța, sări din alergare și se cățără pe vârful grilajului. În momentul următor, se afla în siguranță de partea cealaltă a zidului și gărzile nu puteau ajunge la el. Erau prea greoi înarmați ca să poată escalada zidul, iar Ezio știa că oricum nu aveau agilitatea lui. Alergă spre marginea acoperișului, privi în jos, sări pe schelele ridicate de-a lungul catedralei și coborî pe acolo. Se grăbi să ajungă în piața San Marco și se pierdu în mulțime.

Capitolul 18

Moartea dogelui în aceeași noapte în care pe cer apăruse o ciudată pasăre-demon provocă mare tulburare timp de multe săptămâni în Veneția. Mașinăria de zbor a lui Leonardo se prăbușise în piața San Marco stârnind agitație, și arsese până se făcuse cenușă, fiindcă nimeni nu îndrăznise să se apropie de ciudata invenție. Între timp, fusese ales noul doge, Marco Barbarigo, care se instalase deja în funcție. Jurase solemn în public că-l va prinde pe tânărul asasin care scăpase ca prin urechile acului de a fi arestat și care-l ucisese pe nobilul slujitor al statului, Carlo Grimaldi, și probabil și pe bătrânul doge. Gărzile ducale și ale clanului Barbarigo stăteau la fiecare colț de stradă și patrulau de-a lungul canalelor zi și noapte.

La sfatul lui Antonio, Ezio rămase ascuns la sediul hoților, dar fierbea de frustrare. Pe deasupra, Leonardo plecase pentru o vreme din oraș cu protectorul său, contele de Pexaro. Nici măcar Rosa nu reușea să-i distragă atenția.

Curând însă, într-una dintre primele zile ale anului, Antonio îl chemă în biroul lui, întâmpinându-l cu un zâmbet larg.

— Ezio! Am două vești bune pentru tine. În primul rând, prietenul tău, Leonardo, s-a întors. În al doilea rând, este *Carnevale*! Mai toată lumea poartă mască și o să…

Dar Ezio aproape că ieșise din cameră.

— Hei, unde te duci?

— Să-l văd pe Leonardo!

— Întoarce-te repede… vreau să cunoști pe cineva.

— Pe cine?

— Numele ei e sora Teodora.

— O măicuță?

— O să vezi!

Ezio porni pe străzi cu fața ascunsă de glugă, croindu-și drum discret printre oamenii mascați și îmbrăcați extravagant care mișunau peste tot. Era foarte atent la patrulele de gărzi aflate la datorie. Marco Barbarigo își făcea mai multe probleme din cauza morții lui Grimaldi decât de cea a predecesorului său, la a cărei planificare contribuise. Și acum, că făcuse un spectacol pios din

căutarea vinovatului, putea să dea totul uitării cu o conștiință publică nepătată și să lase impresia că reduce cheltuielile unei acțiuni costisitoare. Ezio știa însă că dacă dogele ar fi reușit să-l găsească, l-ar fi omorât în taină. Atâta timp cât era în viață, era un ghimpe în coasta Templierilor, se număra printre cei mai de temuți dușmani ai lor. Trebuia să fie mereu vigilent.

Reuși în cele din urmă să ajungă la atelierul lui Leonardo și să intre fără să atragă atenția cuiva.

— Mă bucur să te văd îl întâmpină Leonardo. De data asta chiar am crezut că ai murit. N-am mai auzit nimic despre tine, apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Mocenigo și Grimaldi, apoi patronului meu i s-a năzărit să călătorească și a insistat să merg cu el – la Milano, din întâmplare – și n-am mai avut timp să reconstruiesc mașinăria de zbor pentru că Flota venețiană vrea să încep în sfârșit să fac modele pentru ei – totul e așa de supărător!

Se opri o clipă și zâmbi.

— Dar cel mai important e că ești în viață și că ești bine!

— Și cel mai căutat om din Veneția!

— Da. Pentru dublu-asasinat, ai ucis doi dintre cei mai importanți cetățeni ai statului.

— Mă cunoști îndeajuns de bine încât să-ți dai seama că nu e adevărat.

— N-ai fi aici dacă aș fi crezut că ești vinovat. Știi că poți să ai încredere în mine, Ezio, la fel ca în toți cei de aici. La urma urmei, noi suntem cei care te-au ajutat să zbori în Palazzo Ducale.

Leonardo bătu din palme și un asistent aduse imediat o carafă cu vin.

— Luca, poți să găsești o mască de carnaval pentru prietenul nostru? Ceva îmi spune că i-ar fi de folos.

— *Grazie, amico mio*. Am și eu ceva pentru tine.

Ezio îi înmână noua pagină din Codex.

— Excelent, spuse Leonardo, dându-și imediat seama ce era.

Făcu loc pe masa de lângă el, desfăcu pergamentul și începu să-l cerceteze.

— Hmm, spuse, încruntându-se concentrat. Conține modelul unei noi arme și e destul de complex. Pare că se poate atașa de încheietură, dar nu e un pumnal.

Se aplecă din nou asupra manuscrisului.

— Știu ce e! E o armă de foc, dar în miniatură – ca o pasăre colibri de mică.

— Nu prea mi se pare cu putință, spuse Ezio.

— Avem un singur mod de a afla, și acela e să o construim, spuse Leonardo. Din fericire, asistenții mei venețieni sunt ingineri experimentați. Ne apucăm imediat de treabă.

— Cum rămâne cu restul treburilor tale?

— O, pot să aștepte, spuse Leonardo dezinvolt. Cu toții cred că sunt un geniu și e mai bine să-i las să creadă asta – de fapt, așa mă lasă în pace!

În câteva zile arma de foc era gata pentru a fi testată de Ezio. Pentru cât era de mică, raza de acțiune și puterea se dovediră a fi extraordinare. Asemenea cuțitelor, era făcută pentru a fi atașată de mecanismul cu arc care se prindea de braț și putea fi împinsă înapoi pentru a fi ascunsă, eliberându-se într-o clipită când era necesară folosirea ei.

— Cum de nu m-am gândit și eu la asta? se întrebă Leonardo.

— Întrebarea mai importantă, răspunse Ezio uimit, este cum a putut să-i vină o asemenea idee unui om care a trăit cu sute de ani în urmă.

— Ei bine, oricum ar fi, e o piesă magnifică și sper că îți va fi de folos.

— Cred că noua jucărie a picat la țanc, spuse Ezio serios.

— Înțeleg. Cu cât știu mai puțin despre asta, cu atât mai bine, dar m-aș hazarda să ghicesc că are legătură cu noul doge. Nu sunt cine știe ce politician, dar câteodată pot să miros șiretlicurile.

Ezio încuviință.

— Mai bine ai vorbi cu Antonio despre asta. Și ai face bine să ții masca aia pe față. Cât durează *Carnevale*, ar trebui să fii în siguranță pe străzi. Dar ține minte – fără arme! Ține-le ascunse.

— Mă duc să-l văd pe Antonio acum, îi spuse Ezio. Vrea să-mi prezinte pe cineva – o călugăriță pe nume Teodora, în Dorsoduro.

— Ah! Sora Teodora! zise Leonardo zâmbind.

— O cunoști?

— E o prietenă comună de-a lui Antonio și de-a mea. O să-ți placă.

— Cine e, de fapt?

— O să afli, răspunse Leonardo rânjind.

Ezio se-ndreptă spre adresa pe care i-o dăduse Antonio. Cu siguranță, clădirea nu arăta a mănăstire. După ce bătu la ușă și fu poftit înăuntru, deveni mai convins că nu ajunsese la locul potrivit, fiindcă încăperea în care se afla îi amintea de salonul Paolei din Florența. Iar tinerele femei elegante de acolo sigur nu erau călugărițe. Ezio era pe cale să-și pună masca la loc și să plece când auzi vocea lui Antonio și, câteva clipe mai târziu, îl și văzu, conducând de braț o femeie elegantă și frumoasă, cu buze cărnoase și ochi arzători, care era, într-adevăr, îmbrăcată ca o călugăriță.

— Ezio! Iată-te, spuse Antonio, părând cam amețit. Permite-mi să-ți fac cunoștință cu sora Teodora. Teodora, el e… cum să spun?… Cel mai talentat om din Veneția!

— Soră, spuse Ezio înclinându-se. Îmi scapă ceva? îl întrebă el pe Antonio. Nu te-am crezut niciodată un tip religios.

Antonio râse, dar sora Teodora, când vorbi, păru surprinzător de serioasă.

— Depinde cum privești religia, Ezio. Nu doar sufletele oamenilor au nevoie de consolare.

— Ia ceva de băut, Ezio! spuse Antonio. Trebuie să vorbim, dar mai întâi, relaxează-te! Aici ești în deplină siguranță. Le-ai cunoscut pe fete? Îți place vreuna? Nu te îngrijora, nu-i voi spune Rosei. Și trebuie să-mi spui…

Un țipăt răsună dintr-o cameră alăturată și-l întrerupse pe Antonio. Se deschise ușa, dând la iveală un bărbat cu ochii sălbatici, care ținea un cuțit în mână. În spatele lui se vedea un pat pătat de sânge pe care se zvârcolea o fată în agonie.

— Opriți-l! țipă ea. M-a atacat și mi-a furat banii!

Cu un urlet furios, bărbatul prinse o altă fată și-i lipi cuțitul de gât.

— Lăsați-mă să plec sau o tai și pe asta, strigă el, apăsând vârful cuțitului pe gâtul fetei până apăru un strop de sânge. Nu glumesc!

Antonio, trezindu-se imediat din beție, se uita când la Teodora, când la Ezio. Teodora își pironi privirea asupra lui Ezio.

— Ei bine, Ezio, spuse ea cu o răceală care-l nedumeri, acum ai ocazia să mă impresionezi.

Atacatorul se îndrepta spre ieșire, unde se afla un grup de fete. Apropiindu-se, strigă la ele:

— Deschideți ușa!

Fetele însă erau înghețate de frică.

— Deschideți blestemata de ușă altfel fata o pățește.

Împinse cuțitul și mai mult în gâtul tinerei. Sângele începu să-i curgă pe gât.

— Las-o în pace! îi ceru Ezio.

Omul se întoarse să se uite la el, cu o expresie fioroasă pe chip.

— Tu cine mai ești? Vreun *benefattore del cazzo*? Nu mă face s-o omor!

Ezio privi de la bărbat la ușă. Fata din brațele răufăcătorului leșinase, era acum o greutate inutilă. Ezio îl văzu cum ezită, dar era gata în orice moment de-acum să-i dea drumul. Se pregăti. Avea să fie dificil, celelalte femei erau aproape; trebuia să aleagă momentul precis și apoi să acționeze repede. În plus, avea foarte puțină experiență cu noua armă.

— Deschide ușa, îi spuse Ezio ferm uneia dintre fetele îngrozite.

Când aceasta se întoarse să deschidă ușa, nebunul lăsă fata plină de sânge să alunece jos. Se pregătea s-o zbughească în stradă, dar atenția îi fu distrasă pentru o clipă și, în acea secundă, Ezio scoase micul pistol și trase.

Se auzi o împușcătură, iar dintre degetele de la mâna dreaptă a lui Ezio părea să iasă o flacără urmată de o suflare de fum. Bărbatul căzu în genunchi, cu o expresie surprinsă pe față, cu o gaură mică și curată în mijlocul frunții și o parte din creieri împrăștiați pe tocul ușii din spatele lui. Când căzu la pământ, fetele țipară și se îndepărtară în grabă. Teodora strigă niște ordine și servitorii se grăbiră să le ajute pe fetele rănite, dar era prea târziu pentru cea din dormitor, care sângerase până la moarte.

— Ai recunoștința noastră, Ezio, spuse Teodora, odată ce lucrurile se liniștiră.

— A fost prea târziu s-o mai salvez.

— Le-ai salvat pe celelalte. Putea să omoare mai multe dacă nu erai aici să-l oprești.

— Prin ce vrăjitorie l-ai ucis? întrebă uimit Antonio.

— Nicio vrăjitorie. Doar un secret. O armă înrudită, dar mai evoluată, a cuțitului de aruncat.

— Cred că o să-ți fie de mare folos. Noul nostru doge e speriat de moarte. Se înconjoară de gărzi și nu părăsește niciodată *palazzo*-ul.

Antonio făcu o pauză.

— Îmi imaginez că Marco Barbarigo e următorul pe lista ta?

— E un dușman la fel de puternic cum era vărul lui, Emilio.

— Te vom ajuta, spuse Teodora, apropiindu-se. Și șansa noastră va veni în curând. Dogele organizează o mare petrecere de *Carnevale* și va trebui să părăsească *palazzo*-ul pentru asta. Nu a făcut economii la cheltuieli, fiindcă vrea să cumpere bunăvoința populației dacă nu o poate obține altfel. Spionii mei mi-au spus că a comandat chiar și artificii din China!

— De-asta te-am rugat să vii astăzi aici, îi explică Antonio lui Ezio. Sora Teodora e de-a noastră și știe tot ce mișcă în Veneția.

— Cum pot să fac în așa fel încât să fiu invitat la petrecerea asta? o întrebă Ezio.

— Nu-i ușor, răspunse ea. Îți trebuie o mască de aur ca să intri.

— Păi, nu poate fi atât de greu să facem rost de una.

— Nu te grăbi… fiecare mască este o invitație și fiecare e numerotată. Nu contează, zâmbi Teodora. Am o idee. Cred că e posibil să-ți *câștigăm* o mască. Hai, vino cu mine.

Îl conduse departe de ceilalți, într-o curte mică și liniștită din spatele clădirii, unde o fântână susura într-un bazin ornamental.

— Mâine se vor ține niște jocuri speciale de carnaval la care poate participa oricine. Sunt patru evenimente, câștigătorul va fi premiat cu masca de aur și va fi oaspete de onoare la petrecere. Trebuie să câștigi, Ezio, accesul la petrecere îți garantează și accesul la Marco Barbarigo. Când te duci, adăugă ea, te sfătuiesc să iei cu tine și mica ta scuipătoare de foc, fiindcă nu vei ajunge suficient de aproape să-l omori cu cuțitul.

— Pot să te întreb ceva?

— Poți să încerci. Nu-ți promit un răspuns.

— Sunt curios. Ești îmbrăcată în măicuță, dar cu siguranță nu ești așa ceva.

— De unde știi? Te asigur, fiule, că sunt căsătorită cu Domnul.

— Dar nu înțeleg. Ești în același timp și curtezană. De fapt, conduci un *bordello*.

Teodora zâmbi.

— Nu văd nicio contradicție. Felul în care aleg să-mi practic credința, ce aleg să fac cu trupul meu – sunt alegerile mele și sunt liberă să le fac.

Tăcu și căzu pe gânduri un moment.

— Uite, continuă ea. Ca multe alte femei tinere, am fost atrasă de Biserică, dar încet-încet m-au dezamăgit așa-zișii credincioși din oraș. Oamenii îl văd pe Dumnezeu doar ca pe-o idee din mintea lor, și nu ca pe ceva din adâncul inimii și trupului lor. Înțelegi ce vreau să spun, Ezio? Oamenii trebuie să învețe să iubească pentru a se mântui. Eu și fetele mele oferim acest tip de cunoaștere congregației noastre. Bineînțeles, nicio parte imaginabilă a Bisericii nu ar fi de acord cu mine, așa că a trebuit să-mi creez propria sectă. Poate că nu e conform tradiției, dar funcționează, și inimile oamenilor mei cresc și se întăresc în grija mea.

— Printre alte lucruri care cresc și se-ntăresc, îmi imaginez.

— Ești cinic, Ezio. Întoarce-te mâine și vedem cum facem cu jocurile. Ai grijă de tine între timp și nu-ți uita masca. Știu că poți să-ți porți singur de grijă, dar dușmanii noștri sunt încă pe urmele tale.

•

Ezio voia să facă unele modificări noii lui arme, așa că se întoarse la atelierul lui Leonardo în drum spre sediul Breslei Hoților.

— Mă bucur să te revăd, Ezio.

— Aveai dreptate în legătură cu sora Teodora, Leonardo. E, într-adevăr, o liber-cugetătoare.

— Ar avea probleme cu Biserica dacă n-ar fi așa de bine protejată, dar are câțiva admiratori puternici.

— Îmi imaginez.

Ezio observă că Leonardo era puțin absent și-l privea ciudat.

— Ce s-a întâmplat, Leo?

— Poate ar fi mai bine să nu-ți spun, dar dacă ai afla din întâmplare, ar fi mai rău. Ezio, Cristina Calfucci a venit în Veneția cu soțul ei pentru *Carnevale*. Bineînțeles, o cheamă Cristina d'Artenza acum.

— Unde stă?

— Ea și Manfredo sunt oaspeții patronului meu. Așa am aflat.

— Trebuie s-o văd!

— Ezio, ești sigur că e o idee bună?

— O să vin să iau arma mâine dimineață. Mi-e teamă că o să am nevoie de ea… trebuie să mă ocup de niște treburi urgente.

— Ezio, în locul tău nu aș ieși neînarmat.

— Am cuțitele din Codex la mine.

Cu inima bătându-i tare, Ezio pomi spre Palazzo Pexaro și trecu pe la biroul unui scrib public pe care-l plăti să scrie un mesaj scurt:

Cristina, draga mea,

Trebuie să ne întâlnim singuri și departe de gazdele noastre, în seara asta, la ora 19. Te voi aștepta la Semnul Cadranului Solar în Rio Terra degli Ognisanti.

Se semnă „Manfredo”. Apoi duse mesajul la *palazzo*-ul contelui și așteptă.

Nu credea să aibă prea multe șanse de reușită, dar planul funcționă. Cristina ieși curând din *palazzo*, însoțită doar de o servitoare, și se grăbi către Dorsoduro. Ezio o urmări. Când ajunse la locul stabilit și însoțitoarea se retrase la o distanță discretă, făcu un pas înainte. Amândoi purtau măștile de carnaval, dar Ezio își dădea seama că era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Nu se putu stăpâni. O luă în brațe și o sărută lung și tandru.

Într-un final ea se eliberă și, dându-și jos masca, îl privi nedumerită. Înainte s-o poată opri, îi scoase și lui masca.

— Ezio!

— Iartă-mă, Cristina. Eu…

Observă că fata nu mai purta pandantivul de la el. Sigur că nu.

— Ce naiba faci aici? Cum îndrăznești să mă săruți așa?

— Cristina, e în regulă…

— *În regulă*? Nu te-am mai văzut și n-am mai primit niciun semn de la tine de opt *ani*.

— Mi-era teamă că n-ai fi venit dacă nu aș fi folosit un mic vicleșug.

— Ai dreptate – sigur că n-aș fi venit! Îmi amintesc că ultima oară când ne-am întâlnit m-ai sărutat pe stradă și apoi, rece ca un castravete, ai salvat viața logodnicului meu și m-ai lăsat să mă mărit cu el.

— Asta trebuia să fac. Te iubea, iar eu…

— Cui îi pasă ce voia el? Eu te iubeam pe *tine*!

Ezio nu știa ce să spună. Simțea că îi fuge pământul de sub picioare.

— Nu mă mai căuta, Ezio, zise Cristina, cu ochii în lacrimi. Nu pot să îndur, și în mod sigur ai o altă viață acum.

— Cristina…

— A fost o vreme în care nu trebuia decât să pocnești din degete, și eu aș fi…

Se opri.

— Rămas-bun, Ezio.

O privi neajutorat cum pleacă, se alătură însoțitoarei și dispare după colțul străzii. Fără să se uite înapoi.

Blestemându-se și blestemându-și soarta, Ezio se întoarse la sediul Hoților.

Următoarea zi îl găsi într-o stare de hotărâre înverșunată. Își luă arma de foc de la Leonardo și recuperă pagina din Codex, sperând că va reuși la un moment dat să i-o dea împreună cu cealaltă, luată de la Emilio, unchiului său Mario. Apoi se duse la casa Teodorei. De acolo, Teodora îl conduse la Campo di San Polo, unde urmau să aibă loc jocurile. În centrul pieței fusese înălțată o tribună, iar doi sau trei oficiali stăteau la un birou, notând numele concurenților. Printre oamenii din mulțime, Ezio recunoscu silueta bolnăvicioasă, costelivă, a lui Silvio Barbarigo. Îl uimi să observe că alături de el se afla mătăhăloasa gardă de corp, Dante.

— Vei concura împotriva lui, spuse Teodora. Crezi că-l poți învinge?

— Dacă trebuie.

În cele din urmă, după ce se termină înscrierea tuturor concurenților (Ezio dăduse un nume fals), un bărbat înalt, care purta o mantie roșie strălucitoare, se așeză la tribună – era Maestrul de Ceremonii.

Erau în total patru probe. Concurenții urmau să se întreacă, iar la sfârșitul jocurilor un grup de judecători alegea câștigătorul. Din fericire pentru Ezio, mulți dintre concurenți aleseră, în spiritul carnavalului, să-și lase măștile pe față.

Prima probă fu o cursă de alergare, pe care Ezio o câștigă cu ușurință, spre întristarea lui Silvio și a lui Dante. A doua, mai complicată, implica o luptă tactică în care concurenții trebuiau

să se întreacă în timp ce încercau să captureze stindardele ce le fuseseră oferite fiecăruia dintre ei.

Ezio fu declarat câștigător și în a doua etapă, dar se neliniști când văzu expresiile de pe chipurile lui Dante și Silvio.

— A treia probă, anunță Maestrul de Ceremonii, combină elemente din primele două și adaugă câteva noi. De data asta va trebui să vă folosiți viteza și abilitatea, dar și carisma și șarmul!

Își întinse brațele larg, pentru a indica un grup de femei din public îmbrăcate elegant, care chicotiră cu drăgălășenie.

— Câteva dintre doamnele noastre s-au oferit voluntare să ne ajute cu acest joc, continuă Maestrul de Ceremonii. Unele sunt aici în piață. Altele se plimbă pe străzile din jurul ei. S-ar putea să găsiți câteva chiar și în gondole. Le veți recunoaște după panglicile pe care le poartă în păr. Treaba voastră, onorabili concurenți, este să adunați câte panglici puteți până când se scurge tot nisipul din clepsidra mea. Vom bate clopotul bisericii când se termină timpul, dar cred că pot să spun că indiferent de rezultat, acesta va fi cel mai agreabil eveniment al zilei! Concurentul care aduce cele mai multe panglici este câștigătorul și va fi cu un pas mai aproape de a câștiga Masca de Aur. Nu uitați, dacă nu va exista un singur concurent care să fi câștigat toate probele, judecătorii vor decide care dintre voi vă fi norocosul invitat la petrecerea dogelui! Și acum… începeți!

După cum promisese Maestrul de Ceremonii, timpul trecu repede și plăcut. Clopotul bisericii San Polo bătu la semnul bărbatului, în timp ce ultimele fire de nisip se adunau în partea de jos a clepsidrei de sticlă și concurenții se întorceau în piață și înmânau panglicile arbitrilor, unii zâmbind, alții roșind. Doar Dante rămase cu chipul împietrit, deși fața i se înroși de mânie când, la sfârșitul numărătorii, brațul lui Ezio fu, din nou, ridicat de Maestrul de Ceremonii.

— Ei bine, misteriosul meu tânăr, ai noroc azi, spuse Maestrul de Ceremonii. Să sperăm că nu te va părăsi la ultima probă.

Se întoarse pentru a se adresa mulțimii, tribuna fu eliberată și se întinseră frânghii în jurul ei pentru a o transforma într-un ring de box.

— Ultima probă, doamnelor și domnilor, este complet diferită. Are de-a face doar cu forța fizică. Concurenții se vor lupta unii cu alții, până când toți, în afară de ultimii doi, sunt eliminați.

Ultimii doi vor lupta până ce unul dintre ei va fi doborât. Apoi va veni momentul pe care-l așteptați cu toții. Vom anunța câștigătorul final al Măștii de Aur. Aveți grijă cum pariați – mai e destul timp pentru răsturnări de situație și surprize!

La această ultimă probă excela Dante, dar Ezio, folosindu-și diversele abilități și fiind destul de sprinten, reuși să rămână printre ultimii doi, ajungând față în față cu uriașa gardă de corp. Omul se aplecă spre el cu pumni ca niște buzdugane, dar Ezio era suficient de agil pentru a se feri din calea loviturilor puternice și reuși să dea și el câteva upercuturi și croșee.

Nu existau runde în această ultimă probă, și, după ceva timp, Ezio observă că Dante începuse să obosească. Văzu de asemenea, cu coada ochiului, că Silvio Barbarigo le vorbea grăbit Maestrului de Ceremonii și grupului de judecători, care se adunaseră la o masă sub un baldachin, nu departe de ring. I se păru că vede o pungă din piele umflată cum trece din mână în mână, până ajunse la Maestrul de Ceremonii, care o băgă repede în buzunar, dar nu era sigur, fiindcă trebuia să-și întoarcă atenția spre adversarul lui, care, furios acum, se apropia agitându-și brațele. Ezio se lăsă în jos și-i trase doi pumni în bărbie și în burtă și, în sfârșit, uriașul căzu. Ezio se aplecă spre el, iar Dante îl privi amenințător.

— Nu s-a terminat, mârâi el, dar nu reuși să se ridice.

Ezio se uită spre Maestrul de Ceremonii, ridicându-și mâna în semn de victorie, dar fața omului era ca de piatră.

— Suntem siguri că toți concurenții au fost eliminați? întrebă Maestrul de Ceremonii. Cu toții? Nu putem anunța învingătorul până când nu suntem *siguri*!

Se auzi un murmur în mulțime când doi indivizi fioroși își făcură apariția și urcară în ring. Ezio se uită spre judecători, dar aceștia îi evitară privirea. Bărbații se apropiau de el și Ezio văzu acum că amândoi aveau câte un cuțitaș grosolan, aproape invizibil, în mână.

— Deci așa vreți să jucăm? zise Ezio. Fără reguli, atunci.

Se feri din calea bătăușilor în timp ce Dante, de pe jos, încercă să-l dezechilibreze apucându-l de glezne, apoi sări pentru a-i putea lovi pe noii oponenți din față. Unul dintre ei încasă lovitura, își scuipă câțiva dinți și căzu din ring. Ezio sări din nou și călcă zdravăn pe piciorul celui de-al doilea om, zdrobindu-i glezna. Apoi îl lovi cu putere în stomac și, în timp ce

bărbatul se chircea, îl izbi cu duritate în bărbie cu piciorul. Urlând de durere, bărbatul căzu în afara ringului, își mușcase limba, iar sângele îi șiroia pe buze.

Fără să se uite înapoi, Ezio sări în afara ringului și-i confruntă pe Maestrul de Ceremonii și pe judecători, care păreau speriați. Mulțimea din spatele lui aclama.

— Cred că avem un învingător, îi spuse Ezio Maestrului de Ceremonii.

Acesta avu un schimb de priviri cu judecătorii și cu Silvio Barbarigo, care stătea pe-aproape. Maestrul de Ceremonii urcă în ring, evitând pe cât putea să calce în petele de sânge, și se adresă mulțimii.

— Doamnelor și domnilor! anunță el după ce își drese vocea, cu nervozitate. Cred că veți fi de acord cu toții că ne-am bucurat astăzi de o competiție grea și dreaptă.

Mulțimea aclamă.

— Și în astfel de ocazii e greu de ales adevăratul învingător…

Mulțimea părea derutată. Ezio schimbă o privire cu Teodora, care stătea pe margine.

— A fost o decizie grea pentru mine și pentru judecători, continuă Maestrul de Ceremonii, transpirând ușor și ștergându-și fruntea, dar trebuie să existe un învingător și, la final, după cum vedeți, am ales unul.

Se apleca și-l săltă cu dificultate pe Dante în picioare.

— Doamnelor și domnilor, vă prezint câștigătorul Măștii de Aur – *Signore* Dante Moro!

Mulțimea fluieră și huidui, strigându-și dezaprobarea. Maestrul de Ceremonii, împreună cu judecătorii, fură nevoiți să se retragă iute în timp ce spectatorii îi atacau deja cu orice le cădea în mână. Ezio se grăbi spre Teodora și împreună priviră cum Silvio, cu un zâmbet strâmb pe fața lividă, îl ajută pe Dante să se dea jos din ring și-l conduse spre o alee lăturalnică.

Capitolul 19

Întors la „mănăstirea” Teodorei, Ezio se străduia să-și păstreze calmul, în timp ce Teodora și Antonio îl priveau cu îngrijorare.

— Am văzut cum Silvio l-a mituit pe Maestrul de Ceremonii, spuse Teodora. Și fără îndoială a umplut și buzunarele judecătorilor. N-am avut ce să fac.

Antonio râse în bătaie de joc și Ezio îi aruncă o privire posomorâtă.

— E lesne de înțeles de ce Silvio era atât de hotărât să-l facă pe omul lor să câștige Masca de Aur, continuă Teodora. Sunt încă speriați și nu vor să riște nimic cu dogele Marco. Nu vor avea liniște până nu te văd mort.

— Atunci o să aibă parte de multe nopți nedormite.

— Trebuie să ne gândim. Petrecerea e mâine.

— O să găsesc o cale de a-l urmări pe Dante la petrecere, hotărî Ezio. O să iau cumva masca și…

— Cum? întrebă Antonio. Omorându-l pe sărmanul *stronzo*?

Ezio se întoarse spre el cu mânie.

— Ai vreo idee mai bună? Știi foarte bine ce e în joc!

Antonio ridică brațele dezaprobator.

— Uite ce e, Ezio… dacă îl omori, vor anula petrecerea și Marco se va retrage în *palazzo*. Vom irosi timpul – din nou! Nu, ce trebuie să faci e să furi masca, în liniște.

— Fetele mele te pot ajuta, adăugă Teodora. Multe dintre ele se vor duce la petrecere, ca să întrețină atmosfera! Îl pot distrage pe Dante în timp ce tu îi iei masca. Și odată ce reușești să intri, nu te teme. Voi fi și eu acolo.

Ezio clătină nesigur din cap. Nu-i plăcea să i se spună ce să facă, dar în cazul acesta știa că Antonio și Teodora aveau dreptate.

— *Va bene*, spuse.

În ziua următoare, la apusul soarelui, Ezio se asigură că era pe poziții în apropierea locului prin care urma să treacă Dante în drum spre petrecere. Câteva dintre fetele Teodorei se plimbau prin preajmă. Într-un sfârșit, bărbatul masiv își făcu apariția. Se

străduise să-și aleagă hainele potrivite, care erau scumpe, dar țipătoare. Masca de Aur îi atârna la cingătoare. Imediat ce-l văzură, fetele chicotiră și-i făcură semne, înconjurându-l, iar două dintre ele îl luară de brațe, asigurându-se că masca se legăna în spatele lui, și-l conduseră spre zona întinsă, împrejmuită, de lângă Molo unde petrecerea începuse deja. Sincronizându-și precis mișcarea, Ezio alese ultimul moment posibil pentru a tăia masca prinsă de curea. O luă și se furișă în fața lui Dante, pentru a ajunge primul la gărzile care păzeau intrarea la petrecere. Văzându-i masca, îl lăsară să intre. După câteva momente apăru și Dante și se pregăti să-și pună masca, dar își dădu seama că rămăsese fără ea. Fetele care-l însoțiseră se pierdură în mulțime și-și puseră propriile măști, ca să nu fie recunoscute.

Dante încă se ciorovăia cu gărzile de la poartă, care primiseră ordine clare, în timp ce Ezio își făcea loc printre petrecăreți pentru a se întâlni cu Teodora. Femeia îl întâmpină cu căldură.

— Ai reușit să ajungi! Felicitări! Acum, ascultă. Marco este încă foarte precaut. Stă pe barca lui, Bucintoro-ul Ducal, pe apele de lângă Molo. Nu vei reuși să te apropii prea mult de el, dar ar trebui să poți găsi cel mai bun punct de observație pentru atac.

Se întoarse pentru a chema trei sau patru dintre curtezanele sale.

— Fetele te vor ajuta să treci neobservat printre oamenii de la petrecere.

Ezio porni, dar în timp ce fetele, care străluceau în mătăsuri și satinuri roșii și argintii, se pierdeau în marea de invitați, îi atrase atenția un bărbat înalt, demn, de vreo șaizeci și cinci de ani, cu ochi limpezi, inteligenți, și barbă albă, care stătea de vorbă cu un nobil venețian, de vârstă apropiată. Amândoi purtau măști mici care le acopereau doar puțin din față și Ezio îl recunoscu pe primul ca fiind Agostino Barbarigo, fratele mai mic al lui Marco. Agostino ar fi putut controla soarta Veneției dacă fratele lui ar fi pățit ceva, așa că Ezio se gândi că îi era de folos să audă ce vorbeau.

Apropiindu-se, îl auzi pe Agostino râzând încet.

— Sincer, fratele meu se face de râs cu această excentricitate.

— N-ai niciun drept să vorbești așa despre el, răspunse nobilul. El e dogele!

— Da, da. E dogele, răspunse Agostino, netezindu-și barba.

— E petrecerea lui. El a organizat acest *Carnevale* și își va cheltui banii după cum crede de cuviință.

— Este doge numai cu numele, spuse Agostino mai ascuțit. Și sunt banii Veneției cei pe care-i cheltuie, nu ai lui. Sunt lucruri mai importante în joc și știi asta, adăugă el cu glas scăzut.

— Marco este omul ales să conducă. E adevărat că tatăl tău probabil credea că n-o să se aleagă nimic de capul lui, așa că și-a transferat ambițiile politice către tine, dar asta nu prea mai contează acum, având în vedere cum stau lucrurile.

— Nu am *vrut* niciodată să fiu doge…

— Atunci te felicit pentru succesul tău, răspunse nobilul cu răceală.

— Uite, zise Agostino, păstrându-și cumpătul. Puterea e mai importantă decât avuția. Fratele meu chiar crede că a fost ales pentru altceva decât pentru averea lui?

— A fost ales pentru înțelepciunea și abilitatea sa de a conduce.

Îi întrerupse focul de artificii. Agostino le privi pentru un moment, apoi spuse:

— Și asta e o dovadă de înțelepciune? Să oferi un spectacol de lumini? Se ascunde în Palatul Ducal în timp ce orașul se duce de râpă și crede că niște explozii scumpe îi vor face pe oameni să uite de probleme.

Nobilul ridică nepăsător din umeri.

— Oamenii iubesc spectacolul. E în natura umană. Vei vedea…

Chiar atunci Ezio văzu silueta masivă a lui Dante, alături de un grup de gărzi, dând buzna prin mulțime, căutându-l pe el fără îndoială.

Ezio se grăbi să găsească un loc ferit de unde ar fi putut ajunge cu ușurință la doge dacă acesta ar fi părăsit Bucintoro-ul, ancorat la câțiva metri de chei.

Se auzea o fanfară și, deocamdată, artificiile conteniră. Mulțimea făcu liniște, apoi aplaudă când Marco se arătă la babordul ambarcațiunii de stat pentru a i se adresa, un paj anunțându-i prezența:

— *Signore e signori*! Vi-l prezint pe iubitul doge al Veneției!

— *Benvenuti*! își începu Marco discursul. Bine ați venit, prieteni, la cel mai mare eveniment social al sezonului! Pe timp de pace sau război, pe timp de prosperitate sau sărăcie, Veneția va avea mereu *Carnevale*...

În timp ce dogele continua să vorbească, Teodora i se alătură lui Ezio.

— E prea departe, îi spuse Ezio. Și nu va părăsi barca. Așa că va trebui să înot până acolo. *Merda*!

— Eu n-aș încerca asta, șopti Teodora. Te-ar observa imediat.

— Atunci va trebui să mă lupt până ajung...

— Așteaptă!

Dogele continuă:

— În seara asta celebrăm măreția orașului. Ce viu strălucesc luminile noastre!

Își întinse brațele și artificiile începură din nou pentru scurt timp. Mulțimea aclama și striga de bucurie.

— Asta e! spuse Teodora. Folosește-te de *pistola*! Cel cu care l-ai oprit pe ucigașul din bordelul meu. Când vor începe din nou artificiile, folosește-te de zgomotul lor pentru a acoperi zgomotul împușcăturii. Sincronizează-te cum trebuie și vei pleca de aici neobservat.

— Îmi place cum gândești, soră, îi spuse Ezio.

— Doar că va trebui să ținteșți foarte atent. Ai o singură șansă.

Îi strânse brațul.

— *Buona fortuna*, fiule. Te aștept la *bordello*.

Dispăru printre petrecăreți, iar Ezio îl observă în mulțime pe Dante și pe bătăușii lui care încă îl căutau. Nevăzut ca o nălucă se îndreptă spre chei, apropiindu-se cât putea de mult de barca pe care se afla Marco. Din fericire, roba strălucitoare a dogelui, scăldată în luminile petrecerii, îl făcea o țintă excelentă.

Discursul dogelui continua, iar Ezio se folosi de asta pentru a se pregăti, așteptând momentul reînceperii focurilor de artificii. Sincronizarea trebuia să fie perfectă dacă voia să scape neobservat.

— Știm cu toții că am trecut prin vremuri tulburi, spunea Marco. Dar le-am depășit împreună, și acum Veneția este un oraș mai puternic datorită lor. Schimburile de putere sunt diferite pentru toți, dar le-am înfruntat cu grație și liniște. Nu e ușor să pierzi un doge în deplină putere – și e frustrant să

vedem că asasinul dragului nostru frate Mocenigo este încă în libertate, nepedepsit. Totuși, putem să ne alinăm cu gândul că mulți dintre noi începuseră să fie stânjeniți de politicile predecesorului meu, să se simtă nesiguri și să se îndoiască de drumul pe care ne ghida.

Câteva voci din mulțime încuviințară, iar Marco, zâmbind, ridică brațele pentru a face liniște.

— Ei bine, prieteni, vă pot spune că am găsit din nou drumul cel bun pentru noi! Îl întrevăd, și știu încotro ne îndreptăm. Este un loc minunat și mergem spre el împreună. Viitorul pe care îl întrevăd pentru *Venezia* este unul al puterii, al bogăției. Vom construi o flotă așa de puternică încât inamicii noștri se vor teme de noi mai mult ca niciodată. Ne vom extinde rutele de comerț peste mări și vom aduce acasă mirodenii și bogății nemaiauzite de pe vremea lui Marco Polo!

Ochii lui Marco sclipeau în timp ce vocea sa căpătă un ton amenințător.

— Și le spun celor care ni se împotrivesc: aveți grijă ce tabără alegeți, căci fie sunteți cu noi, fie de partea răului. Nu vom adăposti niciun dușman aici. Vă vom vâna, vă vom ucide, vă vom distruge!

Își ridică din nou brațele și strigă cu înflăcărare:

— *Venezia* va fi mereu cea mai strălucitoare bijuterie a civilizației!

Când își lăsă brațele în jos triumfător, focuri mărețe de artificii izbucniră pe cer – un final grandios care transforma noaptea în zi. Zgomotul exploziilor era asurzitor – micul și letalul foc de armă al lui Ezio se pierdu în vacarm. Porni imediat prin mulțime, înainte ca oamenii să apuce să reacționeze văzându-l pe Marco Barbarigo, unul dintre dogii cu cea mai scurtă perioadă de domnie din istoria Veneției, cum se clatină, duce mâna la inimă și se prăbușește fără suflare pe puntea ambarcațiunii ducale.

— *Requiescat in pace*, murmură Ezio pentru sine în timp ce se îndepărta.

Îndată ce s-au aflat, veștile au călătorit repede și au ajuns la bordel înaintea lui Ezio. Teodora și curtezanele ei îl întâmpinară cu strigăte de admirație.

— Probabil ești obosit, spuse Teodora, luându-l de mână și conducându-l spre o cameră alăturată. Haide să te odihnești!

Dar Antonio îl opri ca să-l felicite.

— Salvatorul Veneției! exclamă el. Ce pot să spun? Poate că am greșit să mă îndoiesc așa de repede. Acum măcar vom avea șansa de a vedea unde cad piesele...

— Ajunge cu asta pentru acum, spuse Teodora. Vino, Ezio. Ai muncit din greu, fiule. Simt că trupul tău obosit are nevoie de alinare și destindere.

Ezio își dădu seama imediat ce voia să spună și intră în joc.

— Așa e, soră. Am asemenea dureri că aș avea nevoie de multă alinare și destindere. Sper să te descurci.

— Oh, exclamă Teodora zâmbind. N-am de gând să-ți alin durerea fără o mână de ajutor! Fetelor!

Câteva curtezane trecură repede zâmbind pe lângă Ezio înspre camera alăturată, în mijlocul căreia se zărea un pat masiv și un obiect de mobilier neobișnuit, care semăna cu o canapea, dar avea scripeți, curele și lanțuri. Arăta ca o mașinărie din atelierul lui Leonardo, dar Ezio nu își imagina la ce putea fi folosit.

Schimbă o privire lungă cu Teodora și o urmă în dormitor, închizând ușa în spatele lui.

•

Câteva zile mai târziu, Ezio odihnit și înviorat stătea pe podul Rialto, urmărind trecătorii. Tocmai se gândea să meargă să bea câteva pahare de Veneto înainte de *ora di pranzo*, când văzu pe cineva venind în grabă spre el – îl recunoscu, era unul dintre mesagerii lui Antonio.

— Ezio! Ezio! strigă omul din mers. *Ser* Antonio vrea să te vadă – e o problemă importantă.

— Vin îndată, spuse Ezio, urmându-l.

Îl găsiră pe Antonio în biroul lui și, spre surprinderea lui Ezio, se afla în compania lui Agostino Barbarigo. Antonio făcu prezentările.

— E o onoare să vă cunosc, domnule. Condoleanțe pentru pierderea fratelui dumneavoastră.

Agostino făcu un gest de indiferență cu mâna.

— Apreciez compasiunea ta, dar, ca să fiu sincer, fratele meu era un prost, aflat complet sub controlul facțiunii Borgia din Roma – ceva ce nu aș dori niciodată Veneției. Din fericire, o persoană cu grijă pentru interesul public a prevenit această primejdie, asasinându-l. Într-un mod ciudat de original... Se vor

face cercetări, bineînțeles, dar nu reușesc să-mi dau seama unde vor duce…

— *Messer* Agostino va fi ales doge în curând, interveni Antonio. O veste bună pentru Veneția.

— Consiliul celor Patruzeci și Unu a lucrat repede de data asta, spuse sec Ezio.

— Cred că au înțeles unde greșeau în aplicarea procedeelor, răspunse Agostino cu un zâmbet forțat. Dar nu vreau să fiu doge doar cu numele, cum era fratele meu. Ceea ce ne aduce la problema de față. Silvio, îngrozitorul nostru văr, a ocupat Arsenalul, cartierul militar al orașului, și l-a întărit cu o garnizoană de două sute de mercenari!

— Dar când veți fi doge, nu le veți putea comanda să se predea? întrebă Ezio.

— Ar fi frumos să gândim așa, spuse Agostino, dar extravaganțele fratelui meu au epuizat resursele orașului și va fi greu să rezistăm unei forțe hotărâte care deține controlul Arsenalului. Iar fără Arsenal, nu am controlul real asupra Veneției, indiferent dacă sunt doge sau nu.

— Atunci, spuse Ezio, trebuie să ridicăm propriile noastre forțe.

— Bine spus! zise Antonio radiind de bucurie. Și cred că avem omul perfect pentru treaba asta. Ai auzit de Bartolomeo d’Alviano?

— Desigur. *Condottiero*-ul care slujea Statele Papale! Am auzit că s-a întors împotriva lor acum.

— Iar acum e aici. Nu-l prea are pe Silvio la inimă. Așa cum știi, Silvio este și el în buzunarul cardinalului Borgia, spuse Agostino. Bartolomeo stă în San Pietro, la est de Arsenal.

— Voi merge să-l văd.

— Înainte să faci asta, Ezio, spuse Antonio, *Messer* Agostino are ceva pentru tine.

Agostino scoase din robă un pergament vechi, rulat, cu un sigiliu negru și greu care fusese spart și atârna acum de o panglică roșie sfâșiată.

— Fratele meu avea asta printre documentele lui. Antonio a crezut că te-ar putea interesa. Consider-o plata pentru… serviciile furnizate.

Ezio o luă. Își dădu imediat seama ce era.

— Vă mulțumesc, *Signore*. Sunt convins că va fi de mare ajutor în bătălia care cu siguranță va veni.

•

Ezio nu pierdu timpul, oprindu-se doar pentru a se înarma și porni spre atelierul lui Leonardo, unde spre surprinderea lui, își găsi prietenul împachetând.

— Unde mai pleci de data asta? întrebă Ezio.

— Înapoi la Milano. Aveam de gând să-ți trimit un mesaj înainte să plec, desigur. Și să-ți trimit și un pachet cu gloanțe pentru mica ta armă.

— Ei bine, mă bucur că te-am prins. Uite, am o nouă pagină din Codex!

— Excelent. Abia aștept s-o văd. Intră. Servitorul meu, Luca, și ceilalți pot continua să împacheteze. I-am pregătit destul de bine deja. Păcat că nu-i pot lua pe toți cu mine.

— Ce ai de gând să faci la Milano?

— Lodovico Sforza mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.

— Dar cum rămâne cu proiectele tale de aici?

— Flota militară le-a anulat. Nu mai au bani pentru proiecte noi. Se pare că ultimul doge a cheltuit aproape tot. I-aș fi putut face eu artificii, nu trebuia să cheltuie așa mult ca să le aducă din China. Oricum, Veneția a făcut pace cu turcii și mi-au spus că sunt binevenit să mă întorc când vreau – de fapt, cred că le-ar plăcea să mă întorc. Între timp, Luca o să rămână aici – ar fi ca un pește pe uscat departe de Veneția – și-i las câteva modele de bază pentru început. Cât despre conte, e mulțumit cu portretele sale de familie, deși, eu unul, cred că s-ar mai fi putut lucra la ele.

Leonardo începu să deruleze foaia de pergament.

— Acum să aruncăm o privire peste asta.

— Promite-mi că mă anunți când te întorci.

— Promit, prietene. Iar tu – ține-mă la curent cu ce mai faci, dacă poți.

— Așa voi face.

— Deci…

Leonardo întinse pagina din Codex și o examină.

— E ceva aici care arată ca un plan pentru pumnalul cu două lame care se potrivea cu apărătoarea ta de metal pentru braț, dar e incomplet, s-ar putea să fie o schiță mai timpurie a

modelului. Restul are sens doar în legătură cu celelalte pagini – uite, sunt mai multe marcaje ca niște hărți și un fel de imagine care îmi amintește de înfloriturile complicate pe care le mâzgăleam când aveam timp să mă gândesc în liniște!

Leonardo rulă pagina la loc și-l privi pe Ezio.

— Aș pune-o la loc sigur împreună cu celelalte două pagini pe care mi le-ai arătat aici în Veneția. Cu siguranță, toate sunt de mare însemnătate.

— De fapt, Leo, dacă pleci la Milano, aș vrea să-ți cer o favoare.

— Spune.

— Când ajungi la Padova, poți, te rog, să angajezi un curier de încredere care să ducă aceste trei pagini unchiului meu Mario din Monteriggioni? Este… anticar… și știu că le va găsi interesante. Dar am nevoie de cineva în care să pot avea încredere că va face asta pentru mine.

Leonardo îi zâmbi în treacăt. Dacă Ezio nu ar fi fost așa preocupat, poate ar fi observat că era un zâmbet complice.

— Îmi trimit bagajele direct la Milano, dar o să fac mai întâi o vizită fulger – ca să zic așa – la Florența, ca să văd ce fac Agniolo și Innocento, deci o să fiu eu curierul până acolo, apoi îl voi trimite pe Agniolo la Monteriggioni cu documentele. Fii fără grijă.

— E mai bine decât aș fi putut spera.

Ezio îl prinse de mână.

— Ești un prieten minunat, Leo.

— Cel puțin așa sper, Ezio. Câteodată cred că ți-ar fi de folos cineva care să aibă într-adevăr grijă de tine.

Făcu o pauză.

— Și-ți doresc spor în ceea ce faci. Sper că într-o zi vei reuși să termini și să te odihnești în sfârșit.

Ezio, cu ochii cenușii ca oțelul privi pentru o clipă în gol și spuse doar atât:

— Mi-ai amintit – mai am o misiune de îndeplinit. Voi trimite pe unul dintre oamenii gazdei mele cu celelalte două pagini din Codex. Acum, pentru moment, *addio*!

Capitolul 20

Cea mai rapidă cale de a ajunge de la atelierul lui Leonardo la San Pietro era bacul sau o barcă închiriată de la Fondamenta Nuova și apoi să navighezi spre est de pe malurile nordice ale orașului. Spre surprinderea lui, Ezio găsi cu greu pe cineva care să-l ducă acolo. Cursele obișnuite fuseseră suspendate și, ca să convingă o pereche de tineri gondolieri să accepte călătoria, fu nevoit să-și golească de tot buzunarele.

— Care e problema? îi întrebă.

— Se spune că s-au dat niște lupte grele acolo, zise vâslașul de la pupă, ținând piept apelor agitate. Se pare că acum s-au liniștit lucrurile, a fost doar o gâlceavă locală. Dar bacurile încă nu riscă să meargă într-acolo. O să te lăsăm pe malul nordic. Să ai grijă.

Făcură întocmai și nu după mult timp, Ezio se trezi singur, târându-și pașii pe un mal mocirlos spre zidul de susținere, de unde se vedea turnul bisericii San Pietro di Castello. Zărea câteva fuioare de fum ridicându-se deasupra unor clădiri joase de cărămidă, aflate ceva mai departe, la sud-est de biserică. Erau barăcile lui Bartolomeo. Cu inima bătându-i tare în piept, Ezio se grăbi în direcția lor.

De la bun început, îl surprinse liniștea. Apoi, pe măsură ce se apropia, începu să vadă cadavre împrăștiate în jur, unele dintre ele purtând blazonul lui Silvio Barbarigo, altele, o emblemă pe care n-o recunoscu. Într-un sfârșit, dădu peste un sergent grav rănit, dar încă în viață, care reușise să se sprijine de un zid scund.

— Te rog… ajută-mă, spuse sergentul.

Ezio căută repede în jur și găsi o fântână, de unde scoase apă, rugându-se ca atacatorii să n-o fi otrăvit, deși părea destul de curată și de limpede. Turnă apă într-un vas pe care-l găsi în preajmă și îl duse ușor la buzele omului, apoi umezi o cârpă și-i șterse sângele de pe față.

— Mulțumesc, prietene, spuse sergentul.

Ezio observă că purta o emblemă care nu-i era cunoscută și presupuse că trebuie să fie a lui Bartolomeo. În mod clar, trupele lui Bartolomeo fuseseră atacate de cele ale lui Silvio.

— A fost un atac neașteptat, confirmă sergentul. Ne-a trădat vreo târfă de-a lui Bartolomeo.

— Unde s-au dus acum?

— Oamenii Inchizitorului? Înapoi la Arsenal. Și-au stabilit o bază acolo, chiar înainte ca noul doge să poată prelua controlul. Silvio îl urăște pe vărul lui, Agostino, pentru că nu ia parte la nu știu ce complot în care e implicat Inchizitorul.

Omul tuși sânge, dar se strădui să continue.

— L-au luat prizonier pe căpitanul nostru. L-au luat cu ei. E chiar ciudat, pentru că *noi* tocmai plănuiam să-i atacăm pe ei. Bartolomeo pur și simplu aștepta un… mesager din oraș.

— Unde sunt ceilalți oameni ai voștri?

Sergentul încercă să se uite în jur.

— Cei care n-au fost omorâți sau luați prizonieri s-au împrăștiat, au încercat să se salveze. Probabil se ascund prin Veneția sau pe insulele din lagună. Dar vor avea nevoie de cineva care să-i unească. Vor aștepta vești de la căpitan.

— Silvio l-a luat prizonier?

— Da. El…

Nefericitul sergent se chinuia să tragă aer în piept. Lupta lui se termină când deschise gura și vomită sânge, udând iarba din jur. Când se opri, ochii omului se holbau în gol, în direcția lagunei. Ezio i-i închise și-i încrucișă brațele pe piept.

— *Requiescat in pace*, spuse solemn.

Apoi își legă mai strâns cureaua pentru sabie – își prinsese și apărătoarea de antebrațul stâng, dar își scoase pumnalul cu două lame. Pe antebrațul drept atașă cuțitul cu otravă, mereu folositor când șansele nu erau de partea lui. Pistolul era cel mai util când o țintă solitară se afla în raza de acțiune, căci arma trebuia reîncărcată după fiecare foc. Păstră la curea săculețul cu praf de pușcă și alice și primul cuțit cu arc, de rezervă. Își trase gluga pe cap și se îndreptă spre podul de lemn care lega San Pietro de Castello. De acolo, porni discret, dar rapid spre strada principală, în direcția Arsenalului. Observă că oamenii din preajmă erau precauți, deși își vedeau de treburile zilnice ca de obicei. Ar fi fost nevoie de mai mult decât un conflict local ca să oprească în întregime afacerile Veneției, fiindcă puțini dintre

locuitorii de rând din Castello știau cât de important era pentru oraș rezultatul luptei.

Ezio nu credea pe atunci că avea să fie un conflict care va dura multe, multe luni, de fapt, până în anul următor. Se gândi la Cristina, la mama lui, Maria, și sora lui, Claudia. Își dădu seama că nu mai avea un loc pe care să-l numească „acasă” și se simți bătrân. Avea însă de servit și susținut Crezul, și asta era mai important decât orice. Poate că nimeni nu va ști vreodată că lumea fusese salvată de la dominația Templierilor de către Ordinul Asasinilor, care își luase angajamentul de a se opune hegemoniei lor diabolice.

Prima lui sarcină era în mod clar să-l găsească și, dacă era posibil, să-l elibereze pe Bartolomeo d’Alviano, dar avea să fie greu să intre în Arsenal. Înconjurat de ziduri de cărămidă înalte fortificate, labirintul de clădiri și șantiere navale se ridica la marginea estică a orașului și era foarte bine păzit de către armata personală a lui Silvio, care părea să numere mai mult de două sute de mercenari, după cum îi spusese Agostino Barbarigo. Trecând de poarta principală recent construită de către arhitectul Gamballo, Ezio se învârti în jurul clădirilor, în zona accesibilă pe uscat, până când observă o poartă masivă cu o ușă mai mică în ea. Urmărind de la distanță, văzu că această intrare secretă era folosită de gărzile din afară când schimbau tura. Așteptă patru ore în ascunzătoare, dar la următorul schimb de tură era pregătit. Era foarte cald sub soarele de după-amiază târzie, atmosfera era umedă și toată lumea era toropită, în afară de Ezio. Observă cum se îndepărtau soldații care-și terminaseră tura, ieșind pe poarta păzită de o singură gardă. Porni în urma lor, ascunzându-se cât de bine putea. După ce trecu și ultimul soldat, îi tăie gâtul celui care păzea poarta și se strecură înăuntru înainte să fie observat. Cum se întâmplase cu ani în urmă în San Gimignano, forțele armate ale lui Silvio, deși numeroase, erau insuficiente pentru a acoperi întreaga zonă pe care o păzeau. Era, la urma urmei, centrul militar al orașului. Nu era de mirare că Agostino nu putea exercita o putere reală dacă nu deținea controlul Arsenalului.

Odată ajuns înăuntru, Ezio se orientă cu ușurință în spațiile deschise dintre clădirile imense – *Cordelie*, *Artiglerie*, turnurile de apărare și mai ales șantierele navale. Atâta timp cât stătea la adăpostul umbrelelor după-amiezii târzii și avea grijă să evite

patrulele, Ezio știa că va fi în siguranță, deși rămase extrem de vigilent, bineînțeles.

Ghidat de sunetul vocilor vesele și râsetelor batjocoritoare, ajunse pe lateralul unuia dintre principalele bazine fără apă, unde era trasă o galeră masivă. O cușcă de fier fusese atârnată pe marginea unuia dintre zidurile solide ale bazinului. În cușcă se afla Bartolomeo, un om viguros ca un urs, la vreo treizeci de ani, cu patru sau cinci ani mai mare decât Ezio. În jurul lui era o mulțime de mercenari de-ai lui Silvio. Ezio se gândi că mercenarii s-ar fi făcut mult mai utili dacă ar fi patrulat, în loc să-și sărbătorească triumful în fața unui inamic capturat și neajutorat, dar probabil că Silvio Barbarigo, obișnuit cu rolul de Mare Inchizitor, nu era tocmai priceput în a-și conduce cum se cuvine trupele.

Ezio nu știa de cât timp stătea Bartolomeo în cușcă, dar cu siguranță trecuseră multe ore. Cu toate acestea, situația în care se afla însă nu părea să-i fi scăzut în vreun fel energia și furia. Având în vedere că probabil nu primise nimic de mâncare sau de băut, era de-a dreptul remarcabil.

— *Luridi codardi*! Lași mizerabili! striga la opresorii săi, dintre care unul, observă Ezio, înmuiase un burete în oțet și-l împingea spre buzele lui Bartolomeo pe vârful unei lance, încercând să-l facă să creadă că-i dă apă.

Bartolomeo îl scuipă.

— O să vă omor pe toți! În același timp! Cu o mână… nu, cu *ambele* mâini legate la spate! O să vă mănânc de vii! strigă el râzând. Dacă vă întrebați cum se poate așa ceva, dați-mi drumul de aici și vă arăt! *Miserabili pezzi di merda*!

Gărzile Inchizitorului râdeau în hohote și-l împungeau pe Bartolomeo cu prăjini, făcând cușca să se legene. Partea de jos a cuștii era făcută tot din gratii, așa că Bartolomeo trebuia să se prindă cu putere cu picioarele de barele de dedesubt pentru a-și menține echilibrul.

— Nu aveți onoare! Nici valoare! Nici virtute!

Strânse salivă în gură și-i scuipă.

— Și oamenii se întreabă cum de începe să apună steaua Veneției.

Apoi vocea lui aproape căpătă un ton rugător.

— Voi arăta milă oricui de aici care are curajul să mă elibereze. Pe restul am să vă ucid! Cu mâna mea! Jur!

— Mai tacă-ți fleanca, strigă unul dintre soldați. N-o să moară nimeni azi în afară de tine, rahatule!

Între timp, Ezio, ascuns în umbra unei colonade de cărămidă care înconjura bazinul unde erau ancorate câteva galere de război mai mici, căuta o metodă de a-l salva pe *condottiero*. Erau zece gărzi în jurul cuștii, toate cu spatele la el, și nu se mai vedea nimeni prin preajmă. În plus, cei zece bărbați nu erau de serviciu, așa că nu purtau armură. Ezio își verifică pumnalul cu otravă. Executarea gărzilor nu părea deloc dificilă. Cronometrase trecerea patrulelor – veneau de fiecare dată când umbra zidului din jurul bazinului se mărea cu opt centimetri. Dar mai exista o problemă: eliberarea lui Bartolomeo, care trebuia făcută rapid și în liniște. Se gândi intens. Știa că nu avea mult timp.

— Ce fel de om își vinde onoarea și demnitatea pentru câțiva arginți? zbiera Bartolomeo, dar gâtul i se uscase și începuse să obosească, în ciuda voinței de fier.

— Nu asta faci și tu, deșteptule? Nu ești mercenar ca noi?

— N-am fost niciodată slujitorul unui trădător sau al unui laș, cum sunteți voi!

Ochii lui Bartolomeo străluceau. Oamenii din jurul lui fură reduși la tăcere pentru un moment.

— Credeți că nu știu de ce m-ați închis? Credeți că nu știu cine e păpușarul șefului vostru Silvio? M-am luptat cu trădătorul ăla care-l controlează, de pe vremea când voi încă sugeați la țâța mamei!

Ezio asculta acum cu interes. Unul dintre soldați ridică o cărămidă și o aruncă furios. Ricoșă de barele cuștii, fără să facă vreun rău.

— Așa, nenorociților! strigă Bartolomeo răgușit. Să văd dacă vă puneți cu mine! Jur, când o să ies din cușca asta, n-o să mă las până nu vă tai capul tuturor, ca să vi-l bag în cur! Și o să și amestec capetele între ele, pentru că voi, câinilor, oricum nu știți unde vă e curul!

Soldații începeau să se înfurie. Era clar că primiseră ordine care-i împiedicau să-l împungă pe prizonier cu sulițele sau să tragă cu săgeți în el în timp ce atârna fără apărare în cușcă. Ezio observase însă că lacătul care încuia ușa cuștii era relativ mic. Cei care-l ferecaseră pe Bartolomeo se bazau pe faptul că atârnaseră cușca foarte sus. Fără îndoială, credeau că soarele

aspru al zilei și frigul nopții, împreună cu deshidratarea și înfometarea, aveau să-l ucidă, în cazul în care nu ceda, acceptând să coopereze. Dar după câte se părea, Bartolomeo n-ar fi cedat niciodată.

Ezio știa că trebuie să acționeze rapid. O patrulă urma să treacă pe acolo în scurt timp. Eliberând arcul pumnalului cu otravă, se năpusti cu viteza și grația unui lup, acoperind distanța în câteva secunde. Sfârtecă în stânga și-n dreapta și ucisese deja cinci oameni înainte ca ceilalți să-și dea seama ce se întâmplă. Scoase sabia și-i omorî sălbatic pe ceilalți, loviturile lor ricoșând în zadar de pe apărătoarea purtată pe antebrațul stâng, în timp ce Bartolomeo urmărea scena cu gura căscată. În liniștea care se lăsă la final, Ezio se întoarse și privi în sus.

— Poți să sari de acolo? îl întrebă pe Bartolomeo.

— Dacă poți să mă scoți de-aici, o să sar ca un afurisit de purice.

Ezio luă sulița unui soldat mort. Vârful era de fier, nu de oțel, și era cioplit, nu forjat. Era numai bun. Balansând sulița în mâna stângă, se pregăti, se ghemui și sări în aer, agățându-se apoi de barele exterioare ale cuștii.

Bartolomeo îl privi uimit.

— Cum naiba ai făcut asta? îl întrebă.

— Antrenament, spuse Ezio, zâmbind încordat.

Forță vârful suliței prin încuietoare și învârti. Lacătul opuse rezistență mai întâi, apoi cedă. Ezio deschise ușa, se aruncă la pământ și ateriză cu grația unei pisici.

— Acum e rândul tău. Haide mai repede.

— Cine ești?

— Haide odată!

Agitat, Bartolomeo se sprijini de ușa deschisă a cuștii și se aruncă înainte. Căzu greoi, cu respirația tăiată, dar când Ezio vru să-l ajute să se ridice, îl refuză pe salvatorul său, din mândrie.

— Sunt bine, pufni el. Doar că nu sunt obișnuit cu nenorocitele astea de trucuri de circ.

— Nu ți-ai rupt niciun os, deci?

— Du-te dracu’, oricine ai fi, spuse Bartolomeo, bucuros. Dar îți sunt recunoscător!

Și, spre surprinderea lui Ezio, îl strânse într-o îmbrățișare de urs.

— Dar cine ești? Nenorocitul de Arhanghel Gavriil sau cine?
— Numele meu e Ezio Auditore.
— Bartolomeo d'Alviano. Încântat.
— N-avem timp pentru asta, se răsti Ezio. Știi foarte bine.
— Nu încerca să mă-nveți cum să-mi fac treaba, acrobatule, spuse Bartolomeo, pe un ton destul de blând. Oricum, îți rămân dator.
Deja pierduseră prea mult timp. Probabil că gărzile de pe metereze observaseră ce se întâmpla, fiindcă începură să răsune clopotele alarmei și câteva patrule veneau în fugă din clădirile apropiate, vrând să-i încercuiască.
— Haideți, nemernicilor! zbieră Bartolomeo arătându-și pumnii, care-i făceau pe ai lui Dante Moro să pară ciocane de jucărie.
Veni rândul lui Ezio să privească admirativ, în timp ce Bartolomeo se năpusti asupra soldaților. Cot la cot, se luptară până la poartă și reușiră să scape.
— Să plecăm de-aici! strigă Ezio.
— Nu mai spargem câteva capete?
— Poate ar fi bine să evităm conflictul deocamdată…
— Ți-e frică?
— Sunt doar practic. Știu că ești furios, dar ne întrec la număr cu o sută la unu.
Bartolomeo cugetă o clipă.
— Ai dreptate. Și la urma urmei, sunt comandant. Ar trebui să gândesc ca unul, nu să las un tânăr începător să-mi dea lecții.
Apoi își coborî vocea și spuse pe un ton îngrijorat:
— Sper doar că micuța mea Bianca e în siguranță.
Ezio nu avea timp să întrebe sau să se mire de remarca lui Bartolomeo. Trebuia să traverseze rapid orașul până la cartierul general al lui Bartolomeo din San Pietro. Dar nu înainte ca Bartolomeo să facă două opriri importante, la Riva San Basio și la Conte Nuova, pentru a-și anunța oamenii că este în viață și liber și pentru a-și regrupa forțele împrăștiate – soldații care nu fuseseră luați prizonieri.
La apus, întorși la San Pietro, descoperiră că vreo câțiva *condottieri* de-ai lui Bartolomeo supraviețuiseră atacului și ieșiseră acum din ascunzători. Își numărau morții, îi îngropau și încercau să pună lucrurile în ordine. Se bucurară să-și vadă

căpitanul din nou, dar acesta era tulburat, alergând de colo-colo prin tabără, strigând cu jale:

— Bianca! Bianca! Unde ești?

— Pe cine caută? întrebă Ezio un sergent. Cred că e foarte importantă pentru el.

— Așa e, *Signore*, zise sergentul rânjind. Și mult mai demnă de încredere decât altele asemenea ei.

Ezio alergă să-l prindă din urmă pe noul lui aliat.

— E totul în regulă?

— Tu ce crezi? Uite cum arată locul ăsta! Și sărmana Bianca! Dacă s-a întâmplat ceva cu ea…

Uriașul împinse o ușă pe jumătate scoasă din balamale, făcând-o să cadă la pământ, și intră într-o pivniță care, după cum arăta, probabil fusese o cameră a hărților înainte de luptă. Hărțile valoroase fuseseră rupte sau furate, dar Bartolomeo căută printre dărâmături până când, cu un strigăt triumfător…

— Bianca! O, draga mea! Slavă Domnului că ești bine!

Trase o sabie grea din moloz și o flutură, răcnind:

— Aha! Ești în siguranță! Nu m-am îndoit niciodată! Bianca! Fă cunoștință cu… cum ai zis că te cheamă?

— Ezio Auditore.

Bartolomeo căzu pe gânduri o clipă.

— Desigur. Reputația te precedă, Ezio.

— Mă bucur.

— Ce te aduce pe aici?

— Am o treabă de rezolvat cu Silvio Barbarigo. Cred că stă deja de prea mult timp în Veneția.

— Silvio! Rahatul ăla! Trebuie aruncat într-o latrină!

— Mă întrebam dacă mă pot baza pe ajutorul tău.

— După ce m-ai salvat? Îți datorez și viața, darămite ajutorul de care ai nevoie.

— Câți oameni ai?

— Câți supraviețuitori avem, sergent?

Sergentul care vorbise cu Ezio mai devreme veni în fugă și își salută superiorul.

— Doisprezece, *Capitano*, incluzându-ne pe noi doi și pe acest domn de aici.

— Treisprezece! strigă Bartolomeo, fluturând-o pe Bianca.

— Împotriva a mai bine de două sute, spuse Ezio.

Se întoarse către sergent.

— Și câți dintre oamenii voștri au fost luați prizonieri?

— Majoritatea, răspunse omul. Atacul ne-a luat complet prin surprindere. Unii au fugit, dar cei mai mulți au fost luați în lanțuri de către oamenii lui Silvio.

— Ascultă, Ezio, spuse Bartolomeo. Voi ordona regruparea celor rămași în libertate. O să curăț locul ăsta, o să-mi îngrop morții și ne adunăm forțele. Crezi că între timp te poți ocupa de eliberarea oamenilor pe care Silvio i-a luat prizonieri? Se pare că te pricepi la misiunile de eliberare.

— *Intensi*.

— Întoarce-te aici cu ei cât de repede poți. Noroc!

Ezio, cu armele din Codex prinse la curea, se îndreptă din nou spre vest către Arsenal, fără să știe sigur dacă Silvio îi ținea pe toți prizonierii acolo. Nu văzuse pe niciunul când se dusese să-l salveze pe căpitan.

La Arsenal rămase ascuns în întunericul nopții care se așternea și încercă să tragă cu urechea la ce vorbeau soldații din spatele zidurilor.

— Ai văzut vreodată cuști mai mari ca astea? spuse unul dintre ei.

— Nu. Și săracii nenorociți stau înghesuiți în ele ca sardinele. Căpitanul Barto nu cred că ne-ar fi tratat pe *noi* așa, dacă ar fi fost *el* învingătorul, spuse tovarășul său.

— Normal c-ar fi făcut-o. Ține-ți gândurile nobile pentru tine dacă vrei să-ți păstrezi capul pe umeri. Eu zic să-i omorâm. De ce nu coborâm cuștile în bazine, ca să-i înecăm?

Auzind asta, Ezio se încordă. Erau trei bazine imense dreptunghiulare în Arsenal, construite pentru a încăpea în ele treizeci de galere. Se aflau în partea de nord a complexului, înconjurate de ziduri groase de cărămidă și acoperite de plafoane masive de lemn. Fără îndoială, cuștile – versiuni mai mari ale celei în care fusese ținut Bartolomeo – erau atârnate cu lanțuri deasupra apei, într-unul sau mai multe *bacini*.

— O sută cincizeci de oameni instruiți? Ar fi o risipă. Pariez că Silvio speră să-i facă să treacă de partea noastră, spuse al doilea soldat.

— Păi, simt mercenari ca noi. Deci, de ce nu?

— Exact! Trebuie doar să fie puțin domoliți mai întâi. Să li se arate cine-i șeful.

— *Speri di si.*

— Slavă Domnului că nu știu că șeful lor a evadat.
— N-o să reziste mult, spuse primul, scuipând.
Ezio îi lăsă vorbind și se îndreptă spre poarta cu ușiță pe care o descoperise mai devreme. Nu avea timp să aștepte schimbarea gărzilor, dar putea să-și dea seama ce oră e după distanța lunii față de orizont, așa că știa că avea câteva ore la dispoziție. Își scoase pumnalul cu arc – prima lui armă din Codex și preferata lui – și-i tăie gâtul paznicului bătrân și gras pe care Silvio găsise de cuviință să-l pună singur de serviciu acolo. Îl împinse într-o parte înainte ca sângele să-i păteze hainele. Șterse cu repeziciune pumnalul de iarbă și îl schimbă cu lama cu otravă. Făcu semnul crucii asupra cadavrului.
Clădirile din interiorul zidurilor din Arsenal arătau diferit în lumina lunii și a celor câtorva stele, dar Ezio știa unde erau bazinele și înaintă spre primul, ascunzându-se pe după ziduri și încercând să rămână vigilent. Privi prin măreţele cupole deschise în bezna lichidă dinăuntru, dar nu văzu nimic în afară de galere clătindu-se lent în lumina plăpândă a stelelor. Al doilea bazin era la fel, dar când se apropie de al treilea auzi voci.
— Nu e prea târziu să vă alăturați cauzei noastre. Doar spuneți cuvântul și veți fi cruțați, striga unul dintre sergenții Inchizitorului cu o voce batjocoritoare.
Ezio, sprijinindu-se de zid, văzu doisprezece soldați, cu armele împrăștiate pe jos, cu sticle în mâini, privind în întunericul de deasupra, unde erau suspendate trei cuști masive de fier. Un mecanism invizibil cobora încet cuștile către apa de dedesubt. În bazin nu erau galere. Doar apă neagră, uleioasă, în care mișuna ceva nevăzut, dar înspăimântător.
Printre gărzile Inchizitorului se număra și un bărbat solid, înfricoșător, care nu avea nicio sticlă în mână și părea tot timpul în alertă. Ezio îl recunoscu imediat pe Dante Moro. Așadar, după moartea stăpânului său, Marco, muntele de om era supus acum vărului acestuia, Silvio, Inchizitorul, care își manifestase mai demult admirația pentru uriașa gardă de corp.
Ezio înconjură cu grijă zidurile până când ajunse la o cutie cu cadrul deschis care conținea un sistem de roți dințate, scripeți și frânghii, ce părea construit de Leonardo. Era mecanismul, pus în mișcare de un ceas de apă, care cobora cuștile. Ezio își scoase pumnalul din teacă și-l înțepeni între două roți dințate.

Mecanismul se opri chiar la țanc, cuștile fiind acum la câțiva centimetri de suprafața apei. Gărzile observară imediat că încetase coborârea cuștilor și sosiră în fugă să vadă ce se întâmpla. Ezio scoase pumnalul cu otravă și-i înjunghie pe toți cei care se apropiau. Doi bărbați căzură în apă de pe chei țipând scurt și se scufundară în apa neagră și uleioasă. Între timp, Ezio alergă pe lângă bazin după ceilalți, care fugiseră din calea lui, în afară de Dante, rămas pe poziții, profilându-se ca un turn deasupra lui Ezio.

— Acum ești câinele lui Silvio, nu-i așa? spuse Ezio.

— Mai bine câine viu, decât leu mort, spuse Dante și veni spre Ezio, încercând să-l împingă în apă.

— Retrage-te! spuse Ezio, evitând lovitura. N-am niciun motiv să mă lupt cu tine!

— Oh, tacă-ți fleanca, spuse Dante, ridicându-l pe Ezio de ceafă și izbindu-l de bazin. Nici eu n-am vreun motiv să mă lupt cu tine.

Văzu că Ezio nu se mai putea mișca.

— Stai aici. Trebuie să dau de știre stăpânului, dar mă întorc să te dau de mâncare la pești dacă îmi mai faci probleme!

Spunând asta, plecă. Ezio își scutură capul pentru a-și limpezi gândurile și se ridică amețit. Oamenii din cuști strigau și Ezio văzu că unul dintre soldații lui Silvio se strecurase înapoi și reușise să scoată pumnalul care bloca mecanismul de coborâre a cuștilor. Îi mulțumi lui Dumnezeu că nu-și pierduse abilitățile de aruncare a cuțitului pe care le învățase la Monteriggioni, scoase un pumnal de la curea și-l azvârli cu precizie mortală. Soldatul se prăbuși gemând, încleștându-și mâna pe lama care-i intrase adânc între ochi.

Ezio apucă un harpon agățat de zidul din spatele lui și, aplecându-se primejdios deasupra apei, trase cu abilitate cea mai apropiată cușcă spre el. Ușa era închisă cu o încuietoare simplă, pe care o smuci și-i eliberă pe oamenii dinăuntru, care se prăbușiră pe debarcader. Cu ajutorul lor, Ezio reuși să tragă și restul cuștilor și să-i elibereze și pe ceilalți prizonieri.

Deși erau epuizați după chinul prin care trecuseră, oamenii îl aclamară.

— Haideți, strigă Ezio. Trebuie să vă duc înapoi la căpitanul vostru!

Acum, că depășeau numeric gărzile care păzeau bazinele, reușiră să se întoarcă la San Pietro fără probleme. Întâlnirea dintre Bartolomeo și oamenii lui fu emoționantă. Cât lipsise Ezio, mercenarii care scăpaseră de măcelul lui Silvio se întorseseră, și tabăra era din nou *in perfetto ordine.*

— *Salute*, Ezio! spuse Bartolomeo. Bine ai venit înapoi! Și bine lucrat! Doamne Dumnezeule! Știam că mă pot baza pe tine.

Îi luă mâinile lui Ezio într-ale lui.

— Ești într-adevăr cel mai puternic dintre aliații mei. Aproape ai crede că...

Se opri și spuse în schimb:

— Mulțumită ție, armata mea revine la gloria ei trecută. Prietenul nostru Silvio va vedea acum ce greșeală a făcut!

— Ce ar trebui să facem? Să încercăm un atac direct asupra Arsenalului?

— Nu. Un atac direct ar însemna să fim măcelăriți la porți. Cred că ar trebui să-i plasăm pe oamenii mei de-a lungul și latul districtului și să-i punem să provoace probleme pe plan local pentru a-i ține ocupați pe oamenii lui Silvio.

— Deci... dacă Arsenalul e aproape gol...

— Îl poți ocupa cu o trupă aleasă cu grijă.

— Să sperăm că mușcă momeala.

— E Inchizitor. Știe cum să asuprească oamenii care sunt deja la mila lui. Nu e soldat. La dracu', nu are nici măcar agerimea unui jucător de șah mediocru!

Dură câteva zile până ce Bartolomeo își trimise *condottierii* pe lângă Castello și în preajma Arsenalului. Când totul era gata, Bartolomeo și Ezio adunară un mic grup de mercenari aleși cu grijă pentru atacul asupra bastionului lui Silvio. Ezio însuși alesese oamenii pentru agilitatea și abilitatea de a mânui armele.

Plănuiră cu grijă asaltul asupra Arsenalului. Vinerea următoare, totul era gata. Trimiseră un mercenar în vârful turnului bisericii San Martino și, când luna era la punctul cel mai de sus, aprinse o lumânare romană uriașă, concepută și făurită la atelierul lui Leonardo. Acesta era semnalul pentru atac. Îmbrăcați într-un echipament de piele închisă la culoare, *condottierii* grupului de atac escaladară zidurile Arsenalului din toate cele patru părți. După ce trecură de cealaltă parte a zidurilor, se împrăștiară ca niște fantome prin fortăreața liniștită

și slab păzită și imobilizară rapid firava rezistență dinăuntru. În scurt timp, Ezio și Bartolomeo se treziră față în față cu cei mai mari inamici ai lor – Silvio și Dante.

Dante, cu boxuri pe ambele mâini, flutura un buzdugan uriaș cu lanț, apărându-și stăpânul. Era greu și pentru Ezio, și pentru Bartolomeo să se apropie, fiindcă oamenii lor se luptau cu celelalte gărzi.

— E un specimen frumos, nu-i așa? croncăni Silvio din siguranța meterezelor sale. Ar trebui să fie o onoare să muriți de mâna lui!

— Linge-mi coaiele, rahatule! îi strigă Bartolomeo.

Reuși să agațe buzduganul cu măciuca, iar Dante, rămas fără armă, se retrase.

— Haide, Ezio. Trebuie să-l prindem pe *grassone bastardo* ăsta!

Dante se întoarse cu o bâtă de fier plină de cuie și-i înfruntă din nou. O flutură spre Bartolomeo și unul dintre cuiele bâtei îi brăzdă acestuia umărul.

— O să plătești pentru asta, sac de rahat cu ochi de porc! urlă Bartolomeo.

Între timp, Ezio își încărcase pistolul și trase spre Silvio, dar rată. Glonțul ricoșă în zidurile de cărămidă, cu un nor de scântei și schije.

— Crezi că nu știu de ce ai venit aici, Auditore? lătră Silvio, deși în mod clar se speriase de împușcătură. Dar ai ajuns prea târziu! Nu ne mai poți opri!

Ezio reîncărcă arma și trase din nou. Era însă furios și derutat de cuvintele lui Silvio, așa că rată din nou.

— Ha! scuipă Silvio de pe metereze în timp ce Dante și Bartolomeo continuau să se lupte. Te faci că nu știi! Oricum, după ce Dante termină cu tine și cu prietenul tău musculos, nici n-o să mai conteze. O să calci pe urmele prostului de taică-tu! Știi care e cel mai mare regret al meu? Că n-am putut să-l spânzur eu însumi pe Giovanni. Cât mi-ar fi plăcut să trag mânerul și să-l văd pe mizerabilul de taică-tu zvârcolindu-se, gâfâind și legănându-se în gol! Mi-ar fi rămas timp ca să mă ocup și de butoiul de unchiu-tău, *ciccione* Mario, apoi de maică-ta aia care nu-i așa trecută, țâțe-lăsate Maria, și de căpșuna aia mică și bună de Claudia, soră-ta. De când n-am mai futut ceva sub douăș'cinci de ani! Dacă nu te superi, le-aș păstra pe

ultimele două pentru drum – ajungi să te simți destul de singur pe mare!

Prin ceața roșie a furiei, Ezio se concentră asupra informațiilor pe care buzele umede ale Inchizitorului le vărsau odată cu insultele.

De-acum, gărzile lui Silvio, în superioritate numerică, începuseră să-i înconjoare pe oamenii lor. Dante îl lovise din nou pe Bartolomeo, izbindu-l în piept cu boxurile, făcându-l să se clatine. Ezio trase un al treilea glonț spre Silvio și de data asta îi despică robele Inchizitorului aproape de gât. Un fir subțire de sânge se ivi pe gâtul lui Silvio, care se clătină, dar nu căzu. Urlă un ordin lui Dante și acesta se retrase, cățărându-se pe metereze pentru a se alătura stăpânului său, dispărând împreună cu el de partea cealaltă a zidului. Ezio știa că trebuie să existe o scară pe partea cealaltă care să-i ducă pe dig, așa că-i strigă lui Bartolomeo să-l urmeze și fugi de la locul bătăliei pentru a le tăia calea inamicilor.

Îi văzu urcându-se pe o barcă mare, dar pe chipuri li se citea furia și disperarea. Urmărindu-le privirea, Ezio observă o galeră neagră imensă dispărând de-a lungul lagunei, spre sud.

— Am fost trădați! îi spuse Silvio lui Dante. Nava a plecat fără noi! Să-i ia dracu'! Le-am fost întotdeauna loial și acum așa… *așa*!… mă răsplătesc ei!

— Să-i prindem din urmă cu barca, spuse Dante.

— E prea târziu… și nu am reuși niciodată să ajungem pe insulă într-o ambarcațiune de mărimea asta; măcar o putem folosi ca să fugim de aici.

— Atunci să mergem, *Altezza*.

— Da.

Dante se întoarse către echipajul care tremura de groază și strigă:

— Porniți! Ridicați velele! Mișcați!

În clipa aceea, Ezio ieși din umbrele debarcaderului și sări în apă. Marinarii înspăimântați se împrăștiară care-ncotro, aruncându-se în laguna tulbure.

— Pleacă de aici, criminalule! strigă Silvio.

— A fost ultima insultă pe care o s-o rostești vreodată, zise Ezio și-l înjunghie în stomac, spintecându-l cu lamele pumnalului său dublu. Ți-aș tăia boașele pentru ce ai spus despre femeile din familia mea dacă aș crede că meriți efortul.

Dante rămăsese împietrit. Ezio îl țintui cu privirea. Uriașul părea obosit.

— S-a terminat, îi spuse Ezio. Ai susținut pe cine nu trebuia.

— Poate, zise Dante. O să te omor oricum. Asasin jegos. M-am săturat de tine.

Ezio își scoase *pistola* și trase. Glonțul îl lovi pe Dante direct în față. Se prăbuși.

Ezio îngenunche lângă Silvio pentru a-i oferi ultima binecuvântare. Mereu foarte conștiincios, avea în minte faptul că nu trebuia să omoare decât dacă nu există alternativă și că muribunzilor, care în curând nu vor mai avea niciun drept, trebuie să le acorzi măcar un ultim ritual.

— Unde te duceai, Silvio? Ce e cu galera aia? Credeam că vrei să preiei scaunul dogelui.

— Era doar o diversiune…, zâmbi Silvio stins. Trebuia să navigăm…

— Unde?

— Prea târziu, zise Silvio și își dădu ultima suflare.

Ezio se întoarse spre Dante și-i prinse corpul masiv, ca de leu, în strânsoarea brațului.

— Se-ndreaptă spre Cipru, Auditore, murmură Dante. Poate îmi voi mântui sufletul dacă îți spun adevărul. Ei vor… vor…

Dar, înecându-se în propriul sânge, uriașul muri.

Ezio scotoci prin tolbele amândurora, însă nu găsi nimic în afară de o scrisoare către Dante de la soția lui. O citi cu sfială.

Amore mio,

Mă întreb dacă va veni vreodată ziua în care aceste cuvinte ar putea avea din nou un înțeles pentru tine. Îmi pare rău pentru ce am făcut – că i-am permis lui Marco să mă ia de lângă tine, să mă despartă de tine și să mă facă soția lui. Acum, că a murit, poate vom găsi o cale pentru a ne întoarce unul la altul. Mă întreb, totuși, dacă îți amintești măcar de mine? Sau rănile pe care le-ai suferit în luptă au fost prea grave? Oare cuvintele mele îți tulbură, dacă nu memoria, atunci inima? Dar poate că nu contează, de vreme ce știu că ești încă în inima mea, undeva. Voi găsi o cale,

dragostea mea. Să-ți reamintesc. Să fii din nou al meu...

Mereu a ta,
Gloria

Nu era trecută nicio adresă. Ezio împături scrisoarea cu grijă și o puse în punga lui de piele. Se hotărî s-o întrebe pe Teodora dacă știe ceva despre povestea asta stranie și dacă ar putea să trimită înapoi scrisoarea expeditorului, împreună cu veștile morții adevăratului soț al acestei femei necredincioase.

Aruncă o privire cadavrelor și făcu semnul crucii asupra lor. – *Requiescant in pace*, spuse el, cu tristețe.

Ezio încă stătea aplecat lângă trupurile morților când apăru Bartolomeo, gâfâind.

— Văd că n-ai avut nevoie de ajutorul meu. Ca de obicei, spuse el.

— Ai reușit să preiei controlul asupra Arsenalului? întrebă Ezio.

— Crezi că mai eram aici dacă nu aș fi reușit?

— Felicitări!

— *Evviva*!

Ezio privea lung marea.

— Am luat Veneția înapoi, prietene, spuse el. Și Agostino o poate guverna fără să se mai teamă de amenințarea Templierilor. Dar nu cred că voi avea parte de prea multă odihnă. Vezi galera aceea de la orizont?

— Da.

— Dante mi-a spus cu ultima suflare că se-ndreaptă spre Cipru.

— Cu ce scop?

— Asta, *amico*, trebuie să aflăm.

Capitolul 21

Lui Ezio nu-i venea să creadă că venise deja solstițiul de vară al anului 1487. Împlinea douăzeci și opt de ani. Stătea singur pe Podul Luptătorilor, aplecat peste balustradă și privea posomorât apa rece din canalul de dedesubt. Un șobolan se furișă pe lângă el, împingând o frunză de varză de pe barca unui zarzavagiu din apropiere spre o gaură din cărămida neagră a digului.

— Aici erai, Ezio! se auzi o voce veselă din spatele lui, iar el simți mirosul parfumului de mosc al Rosei înainte să se întoarcă. Nu te-am mai văzut de mult! Aproape că aș putea să cred că mă eviți!

— Am fost... ocupat.

— Bineînțeles. Ce s-ar face Veneția fără tine?

Ezio clătină cu tristețe din cap, iar Rosa se rezemă confortabil de balustradă, lângă el.

— De ce ești așa serios, *bello*? îl întrebă ea.

Ezio îi aruncă o privire inexpresivă și ridică din umeri.

— Mulți ani trăiască! Ezio să trăiască!

— E ziua ta? Serios? Uau! *Rallegramenti*! E minunat!

— N-aș prea zice, oftă Ezio. Au trecut mai bine de zece ani de când i-am privit pe tatăl și pe frații mei murind. Și mi-am petrecut zece ani vânându-i pe cei responsabili – pe oamenii de pe lista tatălui meu și pe cei adăugați pe listă după moartea lui. Știu că sunt aproape de final acum, dar nu sunt mai aproape de a înțelege motivele din spatele întregii povești.

— Ezio, ți-ai dedicat viața unei cauze nobile. Te-a însingurat, te-a izolat, dar într-un fel asta a fost vocația ta. Și, chiar dacă instrumentul pe care l-ai folosit pentru a-ți atinge scopurile a fost moartea, nu ai fost niciodată nedrept. Datorită ție, Veneția e acum un loc mai bun decât a fost vreodată. Așa că înveselește-te. Oricum, dacă tot e ziua ta, uite un cadou. Se potrivește la fix!

Dădu la iveală un registru cu aspect oficial.

— Îți mulțumesc, Rosa. Nu e chiar ce mi-am imaginat că o să-mi dai de ziua mea. Ce e?

— Doar ceva ce s-a întâmplat să… găsesc. Este o evidență a navelor din Arsenal. Data în care galera neagră a plecat spre Cipru la sfârșitul anului trecut apare aici…

— Serios?

Ezio întinse mâna să ia registrul, dar Rosa, tachinându-l, îl ținu la distanță de el.

— Dă-mi-l, Rosa. Vorbesc serios.

— Totul are un preț…, șopti ea.

— Dacă zici tu.

O ținu în brațe câteva clipe îndelungate. Se topi în brațele lui, iar Ezio îi smulse registrul din mâini.

— Hei! Nu-i corect! râse ea. Oricum, ca să te scutesc de suspans, galera aia e programată să se întoarcă mâine în Veneția!

— Mă întreb ce o fi la bord.

— De ce nu mă mir că vrei să afli?

Ezio îi zâmbi fericit.

— Să mergem să sărbătorim mai întâi!

Tocmai atunci apăru o figură familiară.

— Leonardo! exclamă Ezio cât se poate de surprins. Credeam că ești la Milano!

— Tocmai m-am întors, răspunse Leonardo. Am aflat că te găsesc aici. Bună, Rosa. Îmi pare rău, Ezio, dar trebuie să stăm de vorbă.

— Acum? Chiar în clipa asta?

— Îmi pare rău.

— Bine, băieți, distrați-vă, vă țin eu minte! le zise Rosa zâmbind.

Leonardo îl trase de-o parte pe Ezio, care încă mai ezita.

— Sper să fie ceva important, mormăi Ezio.

— O, este, este, spuse Leonardo împăciuitor.

Îl conduse pe Ezio pe câteva alei strâmte, spre atelierul lui, unde Leonardo își făcu de lucru, aduse niște vin cald, câteva prăjituri cam vechi și un teanc de documente pe care le aruncă pe masa lungă.

— Am aranjat ca paginile tale din Codex să ajungă la Monteriggioni cum ți-am promis, dar nu m-am putut abține și le-am cercetat mai îndeaproape. Mi-am copiat alfabetele care pot fi decodate și se pare că am făcut marea descoperire: toate paginile astea au legătură între ele!

Se întrerupse.

— Vinul ăsta e prea cald! Nu te supăra, m-am obișnuit cu San Colombano. Pe lângă el, Veneto-ul ăsta e ca pișatul de țânțar.

— Continuă, spuse Ezio răbdător.

— Fii atent.

Leonardo scoase o pereche de ochelari și-i așeză pe nas. Răsfoi hârtiile și citi cu voce tare:

— Profetul… va apărea… când A doua Parte va fi adusă în Orașul Plutitor…

Auzind asta, Ezio trase cu putere aer în piept.

— Profet? repetă el. Numai Profetul o poate deschide… Două Părți ale Edenului…

— Ezio?

Leonardo își dădu jos ochelarii, părând nedumerit.

— Ce e? Înțelegi ceva din toate astea?

Ezio își aținti privirea asupra lui. Se hotărî să-i spună ce gândea.

— Ne cunoaștem de mult timp, Leonardo. Dacă nu pot avea încredere în tine, atunci nu pot avea încredere în nimeni… Ascultă! Unchiul meu Mario mi-a vorbit despre asta acum mult timp. A descifrat câteva pagini din Codex, cum făcuse și tatăl meu, Giovanni. Există o profeție ascunsă în Codex, o profeție despre o criptă străveche, secretă, care adăpostește ceva, ceva foarte puternic!

— Serios? Extraordinar!

Deodată îi veni o idee.

— Uite ce e, Ezio. Dacă am aflat toate astea din Codex, oare ce știu cei din clanul Barbarigi și ceilalți adversari ai tăi? Poate că știu și ei de existența criptei de care spui. Și dacă într-adevăr e așa, nu e bine.

— Stai! strigă Ezio. Dacă tocmai ăsta e motivul pentru care au trimis galera în Cipru? Ca să găsească această „Parte a Edenului”! Și să o aducă *înapoi în Veneția*!

— „Când A doua Parte va fi adusă în Orașul Plutitor…” desigur!

— Încep să-mi amintesc! „Profetul va apărea… Profetul poate deschide Cripta!” Dumnezeule, Leo, când unchiul mi-a vorbit despre Codex, eram prea tânăr, prea impulsiv, și mi-am imaginat că nu e nimic altceva decât imaginația unui bătrân. Dar acum îmi este totul clar! Asasinarea lui Giovanni Mocenigo,

a rudelor mele, atentatul la viața ducelui Lorenzo și moartea îngrozitoare a fratelui său – toate astea făceau parte din planul *lui* de a găsi Cripta. Primul nume din *Lista* mea! Cel pe care n-am apucat încă să-l tai de pe listă – *Spaniolul*!

Leonardo respiră adânc. Știa la cine se referea Ezio.

— Rodrigo Borgia, șopti acesta.

— Chiar el!

Ezio făcu o pauză.

— Galera din Cipru sosește mâine. Vreau să fiu acolo s-o întâmpin.

— Noroc, prieten drag, spuse Leonardo îmbrățișându-l.

•

Dimineața următoare îl găsi pe Ezio purtând armele din Codex și o bandulieră de cuțite. Stătea ascuns în umbrele colonadei de lângă docuri, urmărind îndeaproape cum un grup de oameni îmbrăcați în uniforme simple ca să nu iasă în evidență, dar afișând discret stema cardinalului Rodrigo Borgia, descărcau o ladă mică, simplă dintr-o galeră neagră, care tocmai sosise din Cipru. Mânuiau lada cu mănuși din piele de ied și unul dintre ei o ridică pe umăr și se pregăti să pornească la drum, păzit de ceilalți. Ezio văzu însă că și alte gărzi ridicau pe umeri lăzi asemănătoare, cinci în total. Oare fiecare ladă conținea câte un artefact prețios, conțineau A doua Parte, sau erau toate, în afară de una, momeli? Până și soldații arătau toți la fel de la distanța de la care îi urmărea Ezio.

Chiar când Ezio se pregătea să părăsească ascunzătoarea și să plece pe urmele lor, observă un alt bărbat care urmărea totul din umbră, cum făcea și el. Își ascunse cu greu uimirea când își dădu seama că acest al doilea bărbat era chiar unchiul lui, Mario Auditore; dar nu avea timp să-l salute sau să-l strige, căci soldatul cu emblema Borgia care căra lada plecase deja împreună cu escorta lui. Ezio îi urmări de la o distanță sigură. Totuși, un gând nu-i dădea pace. Îl văzuse într-adevăr pe unchiul lui? Și dacă da, cum ajunsese la Veneția și de ce venise exact în acest moment?

Trebui să alunge acest gând cât timp urmări gărzile Borgia, pentru că era ocupat să se concentreze asupra lăzii originale – dacă într-adevăr aceea era cea care conținea… orice ar fi fost. Una dintre „Părțile Edenului”?

Gărzile ajunseră într-o piață din care porneau cinci străzi. Fiecare soldat care căra câte o ladă, însoțiți de escorte, porni într-o direcție diferită. Ezio se cățără pe lateralul unei clădiri din apropiere pentru a urmări de pe acoperișuri pe ce drum o apuca fiecare soldat. Văzu cum unul dintre soldați se îndepărtează de escortă și intră în curtea unei clădiri din cărămidă, așeză lada acolo, pe jos, și o deschise. I se alătură imediat un sergent Borgia. Ezio sări peste acoperișuri pentru a se apropia de ei și a auzi ce vorbeau.

— Stăpânul așteaptă, spuse sergentul. Împacheteaz-o din nou cu grijă. Acum!

Ezio văzu cum soldatul scoase din ladă un obiect ascuns cu grijă în paie și-l puse într-o cutie de cherestea adusă din clădire de către un servitor. Ezio gândi repede. Stăpânul! Din experiența lui, când adepții Templieri menționau acest titlu se refereau la un singur om – Rodrigo Borgia! În mod clar, reîmpachetau adevăratul artefact cu intenția de a-i dubla securitatea. Acum Ezio știa exact ce gardă să doboare.

Coborî înapoi la nivelul străzii și-l încolți pe soldatul care căra cutia de cherestea. Sergentul plecase pentru a se realătura escortei Cardinalului. Ezio avu un minut la dispoziție pentru a tăia gâtul soldatului, a-i ascunde cadavrul și a-i îmbrăca uniforma, pelerina și casca.

Era pe cale să ridice cutia pe umăr când tentația de a arunca o privire înăuntru îl copleși și ridică capacul. Chiar atunci, sergentul reapăru la poartă.

— Mișcă-te!

— Da, domnule! spuse Ezio.

— Mai repede. Ăsta e probabil cel mai important lucru pe care-l vei face în viața ta. Înțelegi?

— Da, domnule.

Ezio se duse în mijlocul escortei care-l aștepta și porniră la drum.

Traversară orașul la nord de Molo spre Campo dei Santi Giovanni e Paolo, unde recenta și masiva statuie ecvestră a *condottiero*-ului *Colleone* sculptată de *Messer* Verrocchio domina piața. Înaintară spre Fondamenta dei Mendicanti și ajunseră în cele din urmă la o casă care nu ieșea cu nimic în evidență, aflată pe o terasă care se ridica deasupra canalului. Sergentul bătu la ușă cu mânerul sabiei și li se deschise imediat.

Gărzile îi făcură vânt înăuntru lui Ezio și apoi îl urmară, iar ușa se închise în spatele lor. Era încuiată cu zăvoare grele.

Se pomeniră în fața unei logii acoperite cu iederă, în care stătea un om cu nas acvilin, de vreo cincizeci și cinci de ani, îmbrăcat într-o mantie de catifea purpurie. Soldații îl salutară. Ezio făcu și el întocmai, încercând să nu întâlnească ochii reci de cobalt pe care-i știa așa de bine. Spaniolul!

Rodrigo Borgia i se adresă sergentului.

— Chiar a ajuns? N-ați fost urmăriți?

— Nu, *Altezza*. Totul a decurs foarte…

— Continuă!

Sergentul își drese vocea.

— V-am urmat ordinele cu exactitate. Misiunea din Cipru a fost mai grea decât ne-am așteptat. Au apărut… complicații la plecare. Am fost nevoiți să abandonăm câțiva adepți ai Cauzei… în interesul succesului nostru. Dar ne-am întors cu artefactul. Și vi l-am adus cu toată grija posibilă, după cum ne-a însărcinat *Su Altezza*. Conform înțelegerii noastre, *Altezza*, acum așteptăm să fim recompensați cu generozitate.

Ezio știa că nu trebuia să lase cutia și conținutul ei în mâinile Cardinalului. În acel moment, când se aduse în discuție neplăcutul, dar necesarul subiect al plății serviciilor, și, ca de obicei, furnizorul trebuia să insiste ca să-și primească banii datorați de la client pentru serviciul oferit, Ezio profită de ocazie. Ca mulți alți oameni bogați, Cardinalul putea fi zgârcit când venea vorba de plăți. Eliberând cuțitul cu otravă de pe mâna dreaptă și pumnalul cu lamă dublă de la stânga, Ezio îl atacă pe sergent, o singură lovitură în gâtul expus al omului fiind suficientă pentru a-i elibera veninul mortal în sânge. Ezio se întoarse cu repeziciune spre cele cinci gărzi și, cu pumnalul dublu în stânga și cu lama otrăvită sub încheietura dreaptă, se roti ca un derviș, cu mișcări iuți, precise pentru a servi lovituri mortale. Câteva clipe mai târziu, toți soldații zăceau fără suflare la picioarele lui.

Rodrigo Borgia își coborî privirea spre el, oftând.

— Ezio Auditore. Ia te uită. Nu ne-am mai văzut de mult.

Cardinalul părea complet netulburat.

— *Cardinale*, zise Ezio făcând o plecăciune ironică.

— Dă-mi-o, spuse Rodrigo arătând spre cutie.

— Spune-mi mai întâi unde este.

— Unde e cine?
— Profetul tău!
Ezio privi în jur.
— Nu pare să fi apărut nimeni.
Făcu o pauză, apoi continuă ceva mai serios:
— Câți oameni au murit pentru asta? Pentru obiectul din cutia asta? Și uite! Nu e *nimeni* aici!
Rodrigo chicoti. Un sunet ca un clămpănit de oase.
— Pretinzi că nu ești credincios, spuse el. Și totuși, iată-te. Nu-l vezi pe Profet? E deja aici! *Eu sunt profetul*!
Ochii cenușii ai lui Ezio se măriră. Omul era posedat! Dar ce fel de nebunie ciudată mai era și asta, care părea să depășească raționalul și mersul natural al vieții înseși? Din păcate, gândurile lui Ezio îl făcură să-și piardă pentru moment concentrarea. Spaniolul scoase din mantie o *schiavona*, o sabie ușoară, dar care părea letală, cu un mâner în formă de cap de pisică, și sări din logie, ațintind sabia subțire spre gâtul lui Ezio.
— Dă-mi Mărul, se răsti el.
— Asta e în cutie? Un *măr*? Trebuie să fie unul destul de special, spuse Ezio, în vreme ce în minte îi răsuna vocea unchiului său: „*o Parte din Eden*”. Vino și ia-l!
Rodrigo se aruncă asupra lui Ezio, retezându-i tunica și rănindu-l din prima încercare.
— Ești singur, Ezio? Unde-ți sunt prietenii Asasini acum?
— N-am nevoie de ajutorul lor ca să-ți fac de petrecanie!
Ezio își folosi pumnalele pentru a tăia și a spinteca, iar scutul de pe antebrațul stâng, pentru a para loviturile lui Rodrigo. Deși nu reuși nicio lovitură cu lama otrăvită, lama dublă străpunse mantia de catifea a Cardinalului și se pătă de sânge.
— Rahat mic, zbieră Rodrigo de durere. Se pare că am nevoie de ajutor ca să-ți vin de hac! Gărzi, gărzi!
Dintr-odată, doisprezece oameni înarmați care purtau stema Borgia pe tunici năvăliră în curte, unde Ezio și Cardinalul se confruntau. Ezio știa că mânerul pumnalului din mâna dreaptă ascundea prețioasa otravă. Sări înapoi, pentru a se feri mai bine de gărzile lui Rodrigo și, în acel moment, unul dintre paznici se aplecă, luă în grabă cutia și i-o duse Stăpânului său.
— Mulțumesc, *uomo coraggioso*!
Ezio era depășit de situație, dar se lupta cu o detașare strategică născută din dorința înflăcărată de a recupera cutia și

conținutul ei. Își puse în teacă lamele din Codex, scoase cuțitele din bandulieră și le azvârli cu precizie mortală, doborându-l mai întâi pe *uomo coraggioso* și apoi, cu un alt cuțit, făcându-l pe Rodrigo să scape cutia din mâinile lui noduroase.

Spaniolul se apleacă să o ridice vrând să se retragă, când – vâjjj! – un alt cuțit șuieră prin aer și se lovi zăngănind de o coloană de piatră la câțiva centimetri de fața Cardinalului. Dar cuțitul nu fusese aruncat de Ezio.

Ezio se întoarse și văzu o figură cunoscută, jovială și bărboasă în spatele lui. Poate mai bătrână și mai căruntă, dar nu mai puțin abilă.

— Unchiule Mario! exclamă el. Știam eu că te-am văzut mai devreme!

— Nu puteam să te las să te distrezi fără mine, spuse Mario. Nu-ți face griji, *nipote*. Nu ești singur!

Un soldat Borgia se apropia de Ezio, cu halebarda ridicată. Tocmai se pregătea să-l lovească, o lovitură care l-ar fi trimis pe Ezio pe lumea cealaltă, când o săgeată de arbaletă zvâcni ca prin minune și se înfipse în fruntea soldatului. Bărbatul își scăpă arma și căzu înainte, cu o expresie nedumerită. Ezio se uită în jur și văzu cine aruncase săgeata – *La Volpe*!

— Ce faci aici, Vulpe?

— Am auzit că ai nevoie de întăriri, spuse Vulpea reîncărcându-și repede arcul în timp ce alte gărzi veneau spre ei din clădire.

În acel moment, sosiră mai multe întăriri de partea lui Ezio: Antonio și Bartolomeo.

— Nu-l lăsați pe Borgia să ia cutia! strigă Antonio.

Bartolomeo o folosea pe Bianca, sabia lui, ca pe o coasă, făcându-și loc printre soldații care încercau să-l copleșească prin superioritatea numerică. Încet-încet, lupta se întoarse în favoarea Asasinilor și a aliaților lor.

— Avem noi grijă de ei, *nipote*, strigă Mario. Tu ocupă-te de Spaniol!

Ezio se întoarse și-l văzu pe Rodrigo îndreptându-se spre o ușă din spatele logiei, așa că se grăbi să-i taie calea, dar Cardinalul, cu sabia în mână, era pregătit.

— O să pierzi lupta asta, băiete, mârâi Rodrigo. Nu poți să schimbi ce este scris! Vei muri de mâna mea, ca și tatăl și frații

tăi – moartea este soarta care-i așteaptă pe toți cei ce încearcă să-i sfideze pe Templieri.

Totuși, vocea lui Rodrigo nu era prea convingătoare și, uitându-se în jur, Ezio văzu că ultima lui gardă fusese ucisă. Blocă retragerea Cardinalului în pragul ușii, ridică sabia și se pregăti să lovească, spunând:

— Asta e pentru tatăl meu!

Cardinalul se feri, dezechilibrându-l pe Ezio, dar scăpă totuși cutia prețioasă în timp ce se repezea spre ușă pentru a-și salva pielea.

— N-avea grijă, spuse el pe un ton răuvoitor înainte să iasă. O să ne mai luptăm și altă dată! Și atunci voi avea grijă ca moartea ta să fie lentă și dureroasă.

Cu aceste cuvinte, dispăru.

Gâfâind, Ezio încercă să-și tragă sufletul și să se ridice, când mâna unei femei se întinse pentru a-l ajuta. Privind în sus, văzu a cui era mâna – Paola!

— A plecat, spuse ea zâmbind. Dar nu contează. Avem lucrul pentru care am venit.

— Nu! Nu ai auzit ce-a zis? Trebuie să mă duc după el și să termin treaba asta!

— Liniștește-te, spuse o altă femeie apropiindu-se.

Era Teodora. Uitându-se în jur, Ezio îi recunoscu pe toți aliații lui: Mario, Vulpea, Antonio, Bartolomeo, Paola și Teodora. Și mai era cineva. Un tânăr palid, cu părul negru, cu o expresie gânditoare și amuzată pe chip.

— Ce faceți cu toții aici? întrebă Ezio, simțind tensiunea dintre ei.

— Poate același lucru ca și tine, Ezio, spuse tânărul străin. Sperăm să vedem apariția Profetului.

Ezio era confuz și furios.

— Nu! Eu am venit aici ca să-l omor pe Spaniol! Nu-mi pasă de Profetul vostru… dacă într-adevăr există. Cu siguranță nu e aici.

— Nu e?

Tânărul făcu o pauză, uitându-se fix la Ezio.

— *Tu* ești.

— Ce?

— Sosirea profetului a fost prevestită. Iar tu ai fost printre noi atâta vreme, fără să ghicim adevărul. În tot acest timp, tu erai Cel pe care-l căutam.

— Nu înțeleg. De fapt, tu cine ești?

Tânărul schiță o plecăciune.

— Numele meu e Niccolò di Bernardo dei Machiavelli. Sunt membru al Ordinului Asasinilor, instruit în vechea orânduială pentru a ocroti viitorul omenirii. La fel ca tine, la fel ca fiecare bărbat și femeie de aici.

Ezio își plimbă uluit privirea de la unul la altul.

— E adevărat, unchiule Mario? întrebă el în cele din urmă.

— Da, băiete, spuse Mario făcând un pas înainte. Cu toții te-am ghidat, ani de-a rândul, învățându-te toate abilitățile de care ai nevoie pentru a ni te alătura.

Mintea lui Ezio se umplu de întrebări. Nu știa de unde să înceapă.

— Spune-mi ce face familia mea, îl rugă el pe Mario. Mama mea, sora mea…

Mario zâmbi.

— Ești îndreptățit să ceri lămuriri. Mama și sora ta sunt bine și în siguranță. Nu mai sunt la mănăstire, ci acasă la mine în Monteriggioni. Maria va rămâne pentru totdeauna marcată de durerea pierderii pe care a suferit-o, dar are acum multe lucruri cu care să se consoleze, fiindcă își dedică timpul actelor de caritate împreună cu stareța. Cât despre Claudia, maica stareța și-a dat seama, cu mult înainte ca sora ta să realizeze, că viața unei călugărițe nu e ideală pentru cineva cu temperamentul ei și că există alte feluri în care îl poate sluji pe Domnul. A fost eliberată de jurăminte. S-a măritat cu căpitanul meu senior și în curând, Ezio, vei avea un nepot sau o nepoată.

— Ce vești bune, unchiule. Niciodată nu mi-a plăcut ideea ca sora mea să-și petreacă viața într-o mănăstire. Mai am multe întrebări pentru tine.

— Va veni în curând și momentul în care vei putea pune întrebări, spuse Machiavelli.

— Rămân multe de făcut înainte să-i putem revedea pe cei pe care-i iubim și să sărbătorim, spuse Mario. Și s-ar putea să nu putem face asta niciodată. L-am făcut pe Rodrigo să-și abandoneze cutia, dar nu va avea liniște până nu va fi din nou în posesia ei, așa că trebuie s-o păzim cu prețul vieților noastre.

Ezio se uită în jur la cercul de Asasini și observă pentru prima oară că fiecare dintre ei avea un semn la baza inelarului de la mâna stângă. În mod clar, nu mai aveau timp pentru alte întrebări. Mario le spuse celorlalți Asasini:

— Cred că a venit timpul…

Încuviințară cu toții cu seriozitate, iar Antonio scoase o hartă și o desfășură, arătându-i lui Ezio un punct marcat pe ea.

— Vino să ne întâlnim aici la apus, îi ceru el pe ton imperativ.

— Haideți, le spuse Mario celorlalți.

Machiavelli luă cutia cu conținutul ei prețios, misterios, și Asasinii ieșiră în liniște, pe rând, și plecară, lăsându-l pe Ezio singur.

•

Veneția era straniu de pustie în acea seară. Piața mare din fața catedralei era tăcută și nu se zărea țipenie, în afară de porumbei, oaspeții permanenți. Turnul cu clopot se ridica la înălțimi amețitoare deasupra lui, dar Ezio începu să se cațăre fără ezitare. Întâlnirea la care fusese chemat avea să-i ofere cu siguranță răspunsuri la câteva dintre întrebări, și, deși știa în inima lui că unele răspunsuri i se vor părea înfricoșătoare, știa totodată că nu le putea întoarce spatele.

Pe când se apropia de vârf, auzi niște voci șoptite. Ajunse în cele din urmă la partea construită din pietre din vârful turnului și se agăță de clopotniță. Chiar acolo, într-un spațiu circular, stăteau cei șapte Asasini, având cu toții capetele acoperite de glugi. În mijloc era un vas metalic mic, în care ardea focul.

Paola îl luă de mână și-l conduse în mijloc, în timp ce Mario începu să rostească o incantație:

— *Laa shay'a waqi'un moutlaq bale koulon moumkine*… Acestea sunt cuvintele rostite de strămoșii noștri, care se află în inima Crezului nostru…

Machiavelli făcu un pas înainte și se uită îndelung la Ezio, apoi zise:

— Când alți oameni urmează orbește adevărul, ține minte…

Ezio rosti continuarea ca și cum ar fi știut toată viața ce trebuia să spună:

— … nimic nu e adevărat.

— Când alți oameni sunt limitați de moralitate sau de lege, continuă Machiavelli, ține minte…

— Totul este permis.

— Lucrăm pe întuneric, pentru a sluji lumina, spuse Machiavelli. Suntem Asasinii.

Ceilalți li se alăturară, intonând la unison:

— Nimic nu e adevărat, totul este permis. Nimic nu e adevărat, totul este permis. Nimic nu e adevărat, totul este permis.

Când terminară, Mario îl luă pe Ezio de mâna stângă.

— A venit timpul, îi spuse. În epoca asta modernă, nu suntem așa literali ca strămoșii noștri. Nu cerem sacrificarea unui deget. Dar pecetea cu care ne însemnăm este permanentă.

Trase aer în piept și întrebă:

— Ești pregătit să ni te alături?

Ezio, ca prin vis, dar știind cumva ce să facă și ce urma, își întinse mâna fără ezitare.

— Sunt pregătit, spuse el.

Antonio se duse la vasul metalic și scoase din el un fier încins care avea la un capăt două semicercuri mici, care se puteau lipi unul de altul cu ajutorul levierului din mâner. Luă mâna lui Ezio și-i prinse strâns degetul inelar.

— O să te doară doar câteva clipe, frate, spuse. Ca multe alte lucruri.

Îi așeză fierul încins pe deget și împreună semicercurile de metal la baza lui. Fierul arse carnea și emană un miros specific, dar Ezio nu se clinti. Antonio retrase repede fierului încins și-l puse în siguranță de-o parte. Apoi Asasinii își dădură jos glugile și se apropiară de el. Unchiul Mario îl bătu cu mândrie pe spate. Teodora scoase un mic flacon de sticlă care conținea un lichid dens, limpede, pe care-l frecă ușor pe cercul ars de-a pururea pe degetul lui Ezio.

— O să-ți aline durerea, îi spuse ea. Suntem mândri de tine.

Machiavelli se opri în fața lui și dădu din cap cu înțeles.

— *Benvenuto*, Ezio. Ești unul dintre noi acum. Mai trebuie doar să încheiem ceremonia ta de inițiere și… prietene, avem treburi serioase de rezolvat!

Ezio privi peste marginea turnului cu clopot. Jos, în jurul turnului erau câteva baloturi de fân – mâncarea cailor de la Palatul Ducal. Lui Ezio i se părea imposibil să-și direcționeze căderea de la acea înălțime cu suficientă precizie ca să aterizeze pe una dintre acele ținte mici, dar exact asta făcea acum Machiavelli, cu mantia fluturându-i în vânt în cădere.

Tovarășii lui îl urmară și Ezio privi cu un amestec de groază și admirație cum fiecare ateriza perfect și se uită apoi în sus la el, cu ceea ce spera a fi o expresie încurajatoare pe chip.

Obișnuit doar cu săriturile de pe un acoperiș pe altul, nu fusese niciodată nevoit să facă un salt de la o asemenea înălțime. Baloturile de fân păreau de mărimea feliilor de *polenta*[3], dar știa că nu exista altă cale de a ajunge jos în afară de asta. Cu cât ezita mai mult, cu atât avea să-i fie mai greu. Trase aer adânc în piept de două sau de trei ori și se aruncă înainte în noapte, cu mâinile întinse în aer, într-un plonjon perfect, ca de pasăre în zbor.

Căderea păru să dureze ore, nu secunde. Aerul îi șuiera pe lângă urechi, iar hainele și părul îi fluturau în vânt. Baloturile de fân erau din ce în ce mai aproape. În ultima clipă, închise ochii…

… și se prăbuși în fân! Toată suflarea îi era golită din trup, dar când se ridică în picioare clătinându-se, își dădu seama că nu-și rupsese niciun os și că se simțea, de fapt, fericit.

Mario și Teodora veniră spre el.

— Cred că e așa cum trebuie, nu? o întrebă Mario pe Teodora.

•

Seara îi găsi pe Mario, Machiavelli și Ezio în jurul unei mese lungi, în atelierul lui Leonardo. Artefactul ciudat în care Rodrigo Borgia își pusese atâtea speranțe stătea în fața lor și cu toții îl priveau cu curiozitate și admirație.

— Este fascinant, vine Leonardo. Absolut fascinant.

— Ce este, Leonardo? întrebă Ezio. Ce face?

— Ei bine, pentru moment, sunt depășit, spuse Leonardo. Conține secrete întunecate și cred că modelul său nu seamănă cu nimic văzut vreodată pe pământ – cu siguranță n-am mai văzut ceva atât de sofisticat. Și n-aș putea să vă *explic* ce e, așa cum nu pot să vă explic de ce Pământul se învârte în jurul Soarelui.

— Sigur vrei să spui că Soarele se învârte în jurul Pământului, spuse Mario uitându-se către Leonardo.

Dar Leonardo continuă să examineze obiectul, învârtindu-l cu grijă în mâini și, în timp ce făcea asta, artefactul începu să strălucească drept răspuns, cu o lumină interioară fantomatică, auto-generată.

---

[3] Fiertură de porumb, asemănătoare mămăligii. (n.r.).

— E făcută din materiale care de fapt nu ar trebui, din punct de vedere științific, să existe, continuă Leonardo, gânditor. Și totuși, este în mod clar un obiect străvechi.

— Sigur apare menționat în paginile din Codex pe care le avem, adăugă Mario. Îl recunosc după descrierea de acolo. Codexul îl numește „o Parte din Eden”.

— Și Rodrigo l-a numit „Mărul”, adăugă Ezio.

Leonardo își întoarse brusc privirea spre el.

— Adică mărul din Pomul Cunoașterii? Mărul pe care Eva i l-a dat lui Adam?

Se întoarseră cu toții pentru a se uita din nou la obiect. Strălucea și mai luminos, cu un efect hipnotic. Din motive pe care nu le înțelegea, Ezio se simțea din ce în ce mai tentat să se întindă și să-l atingă. Nu simțea nicio căldură care să vină din el și totuși, pe lângă fascinație, pe Ezio îl cuprinse și un sentiment de pericol iminent, ca și cum atingerea obiectului ar putea trimite trăsnete spre el. Nu mai era conștient de prezența celorlalți. I se părea că lumea din jur devenise întunecată și rece și nimic nu mai exista în afara lui și a acestui… lucru.

Privea cum mâna i se întindea înainte, ca și cum nu mai făcea parte din el, ca și cum nu mai avea niciun control asupra ei, și cum se așeza ferm pe partea netedă a artefactului.

Prima reacție fu una de șoc. Mărul părea metalic, dar era cald și moale la atingere, ca pielea unei femei, ca și cum ar fi fost *viu*! Nu avea timp să se gândească la asta, fiindcă mâna i se desprinse de obiect, și, în momentul următor, strălucirea dinăuntru, care devenise încet-încet din ce în ce mai puternică, explodă brusc într-un caleidoscop orbitor de lumină și culoare, în al cărui haos învolburat se puteau distinge forme. Pentru o clipă, Ezio își smulse privirea de la strălucirea Mărului pentru a se uita la tovarășii lui. Mario și Machiavelli se întorseseră cu spatele, cu ochii strânși, acoperindu-și capetele cu mâinile de frică sau de durere. Leonardo stătea încremenit, cu ochii larg deschiși și cu gura căscată de admirație. Uitându-se înapoi la obiect, Ezio văzu cum formele începuseră să fuzioneze. Văzu o grădină mare, plină cu creaturi monstruoase, un oraș întunecat în flăcări, nori uriași în formă de ciupercă și mai mari decât catedralele sau palatele; o armată care mărșăluia, dar o armată diferită de ce văzuse vreodată Ezio sau chiar decât și-ar fi imaginat că putea exista, oameni flămânzi în uniforme dungate conduși în clădiri

de cărămidă de către oameni cu bice și câini, hornuri imense care scoteau fum, stele și planete în spirală, oameni în armuri ciudate rostogolindu-se în întunericul spațiului… acolo unde erau, de asemenea, și un alt Ezio, un alt Leonardo, Mario și Machiavelli și mai mulți și mai mulți ca ei, pierduți în însăși spirala Timpului, învârtindu-se neajutorați iar și iar în aer, jucăriile unui vânt grandios, care acum părea să vuiască aievea în camera în care se aflau.

— Opriți-l, strigă cineva.

Ezio scrâșni din dinți și, fără să știe precis de ce, ținându-și încheietura dreaptă în mâna stângă, își forță mâna dreaptă să ia din nou contact cu obiectul.

Brusc, strălucirea se stinse. Încăperea își recăpătă însușirile și proporțiile normale. Oamenii se uitară unii la alții. Niciun fir de păr nu fusese mișcat. Ochelarii lui Leonardo erau în continuare pe nasul lui. Mărul stătea inert pe masă, un mic obiect simplu căruia puțini i-ar fi aruncat o a doua privire.

Leonardo vorbi primul.

— Lucrul acesta nu trebuie să cadă *niciodată* în mâini nepotrivite, spuse el. Ar aduce mințile mai slabe în pragul nebuniei…

— Așa e, spuse Machiavelli. Abia i-am putut rezista, aproape că nu-mi vine să cred câtă putere are.

Cu grijă, după ce își puse mănușile, Leonardo luă Mărul și-l așeză în cutie, sigilând ferm capacul.

— Crezi că Spaniolul știe ce face obiectul ăsta? Crezi că îl poate controla?

— Nu trebuie să-l capete *niciodată*, zise Machiavelli cu glas hotărât.

Îi întinse cutia lui Ezio.

— Trebuie să ai grijă de el și să-l protejezi folosindu-te de toate abilitățile pe care le-ai învățat de la noi.

Ezio luă cu grijă cutia și dădu din cap.

— Du-l la Forlì, spuse Mario. Citadela de acolo e împrejmuită de ziduri, protejată de tunuri și aparține unuia dintre cei mai importanți aliați ai noștri.

— Și cine e acela? întrebă Ezio.

— Numele ei e Caterina Sforza.

Ezio zâmbi.

— Îmi amintesc de ea… e o cunoștință veche, pe care voi fi fericit s-o reîntâlnesc.

— Atunci pregătește-te de drum și du-te.

— O să vin și eu cu tine, spuse Machiavelli.

— Îți sunt recunoscător, zise Ezio zâmbind.

Se întoarse spre Leonardo.

— Și tu, *amico mio*?

— Eu? Când îmi voi termina treaba aici, mă voi întoarce la Milano. Ducele de acolo se arată a fi binevoitor.

— Trebuie să treci și prin Monteriggioni, dacă ajungi în Florența și ai timp, spuse Mario.

— Rămas-bun, Leonardo, îi spuse Ezio celui mai bun prieten al lui. Sper că drumurile noastre se vor întâlni din nou într-o zi.

— Sunt sigur de asta, spuse Leonardo. Și dacă ai nevoie de mine, Agniolo din Florența va ști mereu unde să mă găsească.

Ezio îl îmbrățișă.

— Rămâi cu bine.

— Un cadou de rămas-bun, spuse Leonardo, înmânându-i o pungă de piele. Gloanțe și praf de pușcă pentru micul tău *pistola* și un flacon mare de otravă pentru pumnalul tău folositor. Sper că nu vei avea nevoie de ele, dar e important pentru mine să știu că ești cât mai bine protejat.

Ezio îl privi emoționat.

— Mulțumesc… mulțumesc pentru tot, cel mai vechi prieten al meu.

Capitolul 22

După o călătorie lungă și lipsită de evenimente, cu galera din Veneția, Ezio și Machiavelli ajunseră în portul mlăștinos de lângă Ravenna, unde îi întâmpină însăși Caterina, alături de câteva persoane din anturajul ei.

— Am primit prin curier vestea că sunteți pe drum, așa că m-am gândit să vin și să vă însoțesc personal până în Forlì, spuse ea. Cred că a fost o alegere înțeleaptă să călătoriți cu una dintre galerele Dogelui Agostino, fiindcă drumurile sunt deseori nesigure și avem necazuri cu tâlharii.

Aruncându-i lui Ezio o privire plină de admirație, adăugă:

— Dar probabil că de voi n-ar fi îndrăznit să se apropie…

— Sunt onorat că vă aduceți aminte de mine, *Signora*.

— Ei bine, a trecut mult timp, dar cu siguranță știi să faci o primă impresie memorabilă.

Se întoarse către Machiavelli.

— Mă bucur să te revăd, Niccolò.

— Vă cunoașteți? întrebă Ezio.

— Niccolò mi-a oferit câteva sfaturi… în unele probleme politice.

Schimbă repede subiectul.

— Am auzit că ai devenit un Asasin cu drepturi depline. Felicitări.

Ajunseră la trăsură, dar Caterina le spuse servitorilor că prefera să călărească, pentru că vremea era încântătoare și distanța nu era prea mare. Caii erau înșeuați cum se cuvine și Caterina îi ceru lui Ezio să călărească lângă ea.

— O să-ți placă Forlì la nebunie. Și vei fi în siguranță acolo. Tunurile noastre au apărat orașul mai bine de un secol și citadela e de neînvins.

— Iartă-mă, *Signora*, dar e ceva ce mă intrigă…

— Te rog, spune-mi ce anume.

— Nu știam că o femeie poate să conducă un oraș-stat. Sunt impresionat.

Caterina zâmbi.

— Ei bine, la început a fost condus de soțul meu. Îți amintești de el? Puțin? Girolamo. A murit… adăugă ea după o scurtă pauză.

— Îmi pare foarte rău.

— Să nu-ți pară, spuse ea simplu. Eu am aranjat să fie asasinat.

Ezio încercă să-și ascundă uimirea.

— Așa a fost, adăugă Machiavelli. Am aflat că Girolamo Riario lucra pentru Templieri. Era pe cale să termine o hartă care arăta unde se află paginile nerecuperate din Codex…

— Oricum nu l-am plăcut pe ticălosul ăla niciodată, spuse Caterina categoric. Nu era un tată bun, era plictisitor în pat și, în general, o mare bătaie de cap.

Căzu o clipă pe gânduri.

— Am mai avut totuși alți doi soți de atunci… mult prea apreciați fără motiv, dacă mă întrebi pe mine.

Îi întrerupse apariția unui cal fără călăreț care se apropia în galop. Caterina își trimise una dintre gărzi după el. Restul grupului continuă drumul către Forlì, dar acum servitorii Sforza își țineau săbiile pregătite. Curând dădură peste o căruță răsturnată, cu roțile învârtindu-se în aer, înconjurată de cadavre.

Caterina se întunecă la față și își zori calul, urmată îndeaproape de Ezio și Machiavelli.

Ceva mai departe, întâlniră o ceată de țărani, unii dintre ei răniți.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Caterina pe o femeie din fruntea grupului.

— *Altezza*, spuse femeia, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Au venit aproape imediat după ce ați plecat. Se pregătesc să asedieze orașul!

— Cine?

— Frații Orsi, *Madonna*!

— *Sangue di Giuda*!

— Cine sunt frații Orsi? întrebă Ezio.

— Aceiași nemernici pe care i-am angajat să-l omoare pe Girolamo, zise Caterina cu dezgust.

— Frații Orsi ar lucra pentru oricine îi plătește, comentă Machiavelli. Nu sunt foarte deștepți, dar, din păcate, și-au câștigat reputația prin faptul că își îndeplinesc misiunile. Spaniolul trebuie să fie în spatele atacului.

— De unde putea să afle că aducem Mărul aici?

— Nu caută Mărul, Ezio. Caută harta lui Riario. Fiarta e încă în Forlì. Rodrigo trebuie să afle unde sunt ascunse celelalte pagini din Codex. Nu ne putem permite să-l lăsăm să pună mâna pe hartă!

— Lasă harta, strigă Caterina. Copiii mei sunt în oraș. Ah, *porco demonio*!

Călăriră în galop până când zăriră orașul în depărtare. Dinăuntrul zidurilor se ridica fum și se vedea că porțile orașului erau închise. Pe metereze erau gărzi care arboraseră stema cu un urs și un arbust a familiei Orsi. Dar în oraș, în vârful citadelei de pe deal flutura steagul clanului Sforza.

— Se pare că au preluat controlul asupra unei părți din Forlì, dar nu și a citadelei, spuse Machiavelli.

— Trădători nemernici! izbucni Caterina.

— Există vreo cale prin care să intru în oraș fără să fiu văzut? întrebă Ezio prinzându-și de curea armele descrise în Codex și lăsând pistolul și pumnalul cu arc în tolba de piele.

— Există o posibilitate, *caro*, spuse Caterina. Dar va fi dificil. Există un tunel vechi care duce sub zidul aflat la vest de canal.

— Atunci voi încerca, spuse Ezio. Fiți pregătiți. Dacă reușesc să deschid porțile orașului din interior, trebuie să fiți gata să intrați rapid. Dacă reușim să ajungem la citadelă și oamenii de acolo îți vor vedea stema și te vor lăsa înăuntru, o să fim îndeajuns de în siguranță ca să plănuim următoarea mișcare.

— Următoarea mișcare va fi să-i spânzurăm pe cretinii ăștia și să-i privim cum se leagănă în vânt, mârâi Caterina. Du-te acum, Ezio. Mult noroc! O să mă gândesc la ceva ca să le distrag atenția trupelor Orsi.

Ezio descălecă și o luă la fugă spre zidurile de miazăzi, încercând să rămână nevăzut ascunzându-se în spatele dâmburilor și tufișurilor. Între timp, Caterina se ridică pe șa și începu să zbiere la inamicii dinăuntrul zidurilor orașului.

— Hei, voi! Cu voi vorbesc, câini lași ce sunteți! Ocupați orașul *meu*? Casa *mea*? Și chiar credeți că n-o să fac nimic în privința asta? O să vin acolo să vă rup *coglioni*... asta dacă aveți așa ceva!

Pe metereze apărură grupuri de soldați. Se uitau la Caterina, pe jumătate amuzați, pe jumătate intimidați, în timp ce ea continuă:

— Ce fel de oameni sunteți? Îndepliniți ordinele comandantului vostru pentru câțiva bănuți! Oare o să mai credeți că a meritat după ce o să vin acolo să vă tai capetele și apoi să mă piș în gâtul vostru și să vă bag fețele în *figa* mea! O să vă pun coaiele pe furculiță și-o să le prăjesc la foc în bucătărie! Ce părere aveți?

De-acum nu mai era nimeni de pază de-a lungul meterezelor dinspre miazăzi. Ezio găsi canalul nepăzit și, înotând prin el, descoperi și intrarea în tunel. Ieși din apă și se afundă în adâncimile sale întunecate. Tunelul era curat și uscat, și tot ce trebuia Ezio să facă era să-l urmeze până când vedea lumina de la celălalt capăt. Se apropie cu grijă și auzi iar vocea Caterinei de afară. Tunelul se termina cu un șir scurt de trepte de piatră care duceau într-o încăpere de la parterul unuia dintre turnurile vestice. Era pustiu, Caterina adunase o mulțime considerabilă pe ziduri. Printr-o fereastră, Ezio văzu majoritatea gărzilor Orsi din spate, cum urmăreau și chiar aplaudau din când în când spectacolul oferit de Caterina.

— … dacă aș fi bărbat, v-aș șterge rânjetele alea de pe față! Dar să nu credeți că n-o să-mi dau oricum toată silința. Nu vă lăsați păcăliți de faptul că am țâțe…

Îi veni o nouă idee și continuă:

— Pariez că ați vrea să le vedeți, nu-i așa? Pariez că ați vrea să le atingeți, să le lingeți, să le strângeți! Păi, de ce nu veniți aici jos să încercați? V-aș da una în coaie așa de tare că v-ar zbura prin nări. *Luridi branco di cani bastardi*! Mai bine v-ați duce acasă cât încă mai puteți… dacă nu vreți să fiți trași în țeapă și spânzurați de-a lungul zidurilor citadelei! Ah! Dar poate mă înșel! Poate chiar v-ar *plăcea* să aveți o prăjină lungă de stejar înfiptă în cur! Mi-e silă de voi… chiar încep să mă întreb dacă meritați efortul. N-am mai văzut niciodată așa o grămadă de rahat de joasă speță. *Che vista penosa*! Nu cred că ar fi vreo diferență pentru voi, ca *bărbați*, dacă v-aș castra.

Ezio era acum în stradă. Vedea poarta cea mai apropiată de locul unde erau Caterina și Machiavelli. Lângă pârghia care o punea în mișcare stătea un arcaș. Mișcându-se cât de discret și de repede putea, îl înjunghie pe soldat o singură dată în gât, scăpând rapid de el. Apoi se lăsă cu toată greutatea pe pârghie, și porțile se deschiseră cu un scârțâit teribil.

Machiavelli urmărise cu atenție ce se petrecea și imediat ce văzu porțile deschizându-se, se aplecă și-i șopti ceva Caterinei, care imediat își zori calul înainte într-un galop frenetic, urmată îndeaproape de Machiavelli și de restul anturajului ei. Văzând ce se întâmpla, gărzile Orsi de pe metereze strigară de furie și începură să coboare ca să-i oprească, dar grupul Sforza era prea rapid pentru ei. Ezio luă arcul și săgețile paznicului mort și le folosi pentru a doborî trei gărzi Orsi, apoi se cățără cu repeziciune pe un zid apropiat și începu să alerge pe acoperișuri, ținând pasul cu Caterina și grupul ei, care călăreau pe străzile înguste către citadelă.

Cu cât intrau mai adânc în oraș, cu atât era mai mult haos în jur. În mod clar, lupta pentru orașul Forlì era departe de a se fi terminat. Grupuri de soldați sub stindardul Sforza cu șerpi albaștri și vulturi negri se luptau cu mercenarii Orsi, în timp ce oamenii de rând se grăbeau să se adăpostească în case ori pur și simplu fugeau fără țintă încolo și încoace, cuprinși de panică. Tarabele din piață erau răsturnate, găinile fugeau speriate cotcodăcind, un copil stătea în noroi și plângea după mama lui, care veni în goană și-l luă în brațe; iar peste toate vuia zgomotul bătăliei. Sărind de pe un acoperiș pe altul, Ezio zărea o parte din ce se întâmpla dedesubt și își trimitea săgețile cu precizie mortală pentru a-i proteja pe Caterina și pe Machiavelli când gărzile Orsi se apropiau prea mult de ei.

În cele din urmă, ajunseră într-o *piazza* largă din fața citadelei. Era pustie, la fel și străzile care porneau din centrul ei. Ezio coborî și se alătură prietenilor lui. Nu se vedea nimeni pe zidurile citadelei și poarta masivă era închisă strașnic. Părea de necucerit, exact cum spusese Caterina.

— Deschideți, șleahtă nemernică de proști! strigă Caterina. Eu sunt! *La Duchessa*! Mișcați-vă fundurile!

Câțiva dintre oamenii ei dinăuntru apărură pe ziduri. Printre ei și un căpitan care îi răspunse:

— *Subito, Altezza*!

Apoi dădu ordine ca trei oameni să se ducă imediat să deschidă poarta.

Chiar în acel moment, cu strigăte de luptă, zeci de soldați Orsi se revărsară de pe străzile din jur în piață, blocând orice retragere și încolțind anturajul Caterinei între ei și zidul necruțător al citadelei.

— O nenorocită de ambuscadă! strigă Machiavelli.
Ezio își grupă oamenii și se așeză între Caterina și dușmani.
— *Aprite la porta*! *Aprite*! striga Caterina.
Și, în sfârșit, porțile mărețe se deschiseră. Soldații Sforza le ieșiră în ajutor și, doborându-i pe inamicii Orsi într-o luptă dură corp la corp, se retraseră în spatele porților, care se trântiră repede în urma lor. Ezio și Machiavelli se sprijiniră amândoi de zid, unul lângă altul, respirând greu. Abia le venea să creadă că reușiseră să scape. Caterina descălecă și ea, dar nu se opri să-și tragă sufletul. În schimb traversă în fugă curtea interioară până la o ușă, în spatele căreia doi băieței și o bonă cu un bebeluș în brațe așteptau înfricoșați.
Copiii alergară către ea și Caterina îi îmbrățișă, chemându-i pe nume:
— Cesare, Giovanni… *no preoccuparvi*.
Îi mângâie capul bebelușului, șoptindu-i:
— *Salute*, Galeazzo.
Apoi aruncă o privire în jur și, într-un final, spre bonă.
— Nezetta! Unde sunt Bianca și Ottaviano?
— Iertați-mă, doamnă. Se jucau pe-afară când a început atacul și n-am reușit să-i găsim de atunci.
Caterina păru înfricoșată și tocmai era pe cale să răspundă când deodată, un vuiet puternic răbufni dinspre soldații Orsi din afara citadelei. Căpitanul trupelor Sforza veni grăbit la Ezio și Machiavelli.
— Aduc întăriri din munți, raportă el. Nu știu cât timp mai putem rezista.
Se întoarse spre un locotenent și-i ordonă:
— Spre metereze! Pregătiți tunurile!
Locotenentul se grăbi să organizeze tunarii și să-i trimită la posturile lor când un val de săgeți trase de arcașii Orsi se prăvăli asupra curții interioare și a meterezelor de deasupra. Caterina îi zori pe cei mici să se ascundă într-un loc sigur și-i strigă lui Ezio:
— Ai grijă de tunuri! Sunt singura noastră speranță. Nu-i lăsa pe nenorociți să pătrundă în citadelă!
— Vino! strigă Machiavelli.
Ezio îl urmă spre zidul unde erau aliniate tunurile.
Câțiva dintre tunari muriseră, împreună cu căpitanul și cu locotenentul. Alții erau răniți. Supraviețuitorii se chinuiau să manevreze tunurile grele pentru a trage în soldații inamici din

piață. Veniseră incredibil de multe întăriri de partea Clanului Orsi și Ezio văzu că mânuiau arme de asediu și catapulte pe străzi. Între timp, chiar lângă porți, un grup de gărzi Orsi aduceau un berbec. Dacă Ezio și Machiavelli nu găseau rapid o soluție, șansele de a salva citadela scădeau dramatic. Ca să reziste acestui nou asalt ar fi nevoiți să tragă cu tunurile către ținte din orașul Forlì, riscând astfel să rănească sau chiar să omoare oameni nevinovați. Lăsându-l pe Machiavelli să organizeze tunarii, Ezio fugi în curte și o căută pe Caterina.

— Au pătruns în oraș. Ca să-i ținem departe trebuie să tragem cu tunurile în ei.

Femeia îl privi cu un calm de oțel.

— Atunci fă ce trebuie să faci.

Ezio se uită spre metereze, unde stătea Machiavelli, așteptând semnalul lui. Ridică brațul, apoi îl coborî cu hotărâre.

Tunurile începură să bubuie și Ezio alergă înapoi pe metereze. Comandându-le tunarilor să tragă oricât era nevoie, privi cum mai întâi o armă de asalt, apoi alta explodară, la fel și catapultele. Trupele Orsi aveau puțin spațiu de manevră pe străzile înguste și, după ce făcuseră ravagii cu tunurile, arcașii și soldații Sforza trăgeau acum cu săgeți în invadatorii care supraviețuiseră. Într-un târziu, trupele Orsi care rezistaseră fură alungate din Forlì, iar soldații Sforza din afara citadelei asigurară paza zidurilor. Dar victoria avea un preț. Mai multe case din oraș erau acum distruse și, pentru a apăra citadela, artileriștii Caterinei nu reușiră să evite uciderea câtorva locuitori. Mai exista și o altă problemă, pe care Machiavelli o observă imediat. Alungaseră inamicul din oraș, dar nu scăpaseră cu totul de asediu. Forlì era în continuare înconjurat de batalioane Orsi, fără posibilitatea de a face rost de hrană proaspătă și de apă, iar cei doi copii mai mari ai Caterinei erau în pericol, nu se știa unde.

Ceva mai târziu, Caterina, Machiavelli și Ezio merseră pe meterezele zidurilor exterioare, de unde se vedea mulțimea inamicilor strânși în jurul orașului. În spatele zidurilor, locuitorii din Forlì se străduiau să restabilească ordinea, dar mâncarea și apa nu aveau să ajungă la nesfârșit și toată lumea știa asta. Caterina era trasă la față, îngrijorată de moarte din cauza copiilor ei pierduți – Bianca, cea mai mare, de nouă ani, iar Ottaviano, cu un an mai mic.

Nu îi întâlniseră încă pe frații Orsi, dar chiar în acea zi, în mijlocul armatei inamice apăru un sol care sună din trâmbiță. Trupele se depărtară ca apele mării pentru ca doi oameni îmbrăcați în zale de oțel, călare pe armăsari roibi, să poată trece printre ele, însoțiți de paji care purtau stema cu ursul și arbustul. Se opriră la mare distanță, ca să nu poată fi atinși de vreo săgeată trimisă de pe meterezele citadelei.

Unul dintre călăreți se săltă în scări și ridică vocea.

— Caterina! Caterina Sforza! Credem că ești încă închisă în dragul tău orășel, Caterina. Așa că răspunde-mi!

Caterina se aplecă peste marginea meterezelor, cu o expresie sălbatică pe chip.

— Ce vrei?

Omul rânji larg.

— O, nimic. Doar mă întrebam dacă n-ai pierdut cumva… vreun copil!

Ezio veni lângă Caterina. Bărbatul care vorbea îl privi surprins.

— Ia te uită, spuse el. Ezio Auditore, dacă nu mă înșel. Ce plăcere să te întâlnesc. Am auzit atâtea despre tine.

— Voi, să-nțeleg, sunteți *fratelli* Orsi, spuse Ezio.

Cel care nu apucase încă să vorbească ridică un braț.

— În persoană. Lodovico…

— … și Checco, spuse celălalt. La dispoziția ta!

Râse sec.

— *Basta*! strigă Caterina. Ajunge! Unde sunt copiii mei? Dați-le drumul!

Lodovico făcu o plecăciune în șa.

— *Ma certo, Signora*. Ți-i înapoiem cu plăcere. Vrem în schimb ceva de-al tău. Mai degrabă, ceva ce a aparținut răposatului tău soț. Ceva la care lucra în numele unor… prieteni de-ai noștri. Vocea i se înăspri dintr-odată.

— Vreau să spun o anume hartă!

— Și un anume Măr, de asemenea, adăugă Checco. O, da, știm cu toții despre asta. Crezi că suntem proști? Crezi că angajatorul nostru n-are spioni?

— Da, spuse Lodovico. Vom primi și Mărul. Sau vrei să vezi cum le tai gâturile micuților tăi de la o ureche la alta și-i trimit să li se alăture tatălui lor?

Caterina stătea și asculta. Dispoziția i se schimbă într-una de calm glacial. Când îi veni rândul să vorbească, strigă:

— *Bastardi*! Credeți că mă intimidați cu amenințările voastre vulgare? Gunoaielor! N-o să vă dau *nimic*! Îmi vreți copiii? Luați-i! Am cum să fac alții! mai strigă ea ridicându-și fustele în fața soldaților.

— Nu mă interesează cât de bine joci teatru, Caterina, spuse Checco întorcându-și calul și pregătindu-se să plece. Și nu mă interesează nici să mă uit la *figa* ta. O să te răzgândești, dar ai o oră la dispoziție. Plozii tăi vor fi în siguranță în mahalaua aia de sat de peste drum. Și nu uita – chiar o să-i omorâm și o să ne întoarcem să-ți zdrobim orașul și să luăm cu forța ce vrem – așa că folosește-te de generozitatea noastră și ne vom scuti unii pe alții de multă bătaie de cap.

Cei doi frați se îndepărtară. Caterina se prăbuși lângă zidul meterezelor, trăgând aer pe gură, îngrozită de ceea ce tocmai spusese și făcuse.

Ezio era alături de ea.

— Nu-ți vei sacrifica copiii, Caterina. Pentru nicio cauză din lume.

— Nici pentru salvarea lumii?

Îl privi, cu buzele întredeschise, cu ochii albaștri palizi și mari sub coama de păr roșcat.

— Nu putem să devenim asemenea lor, răspunse Ezio cu simplitate. Există unele compromisuri care nu pot fi făcute.

— O, Ezio! Asta mă așteptam să spui!

Îl îmbrățișă strâns.

— Sigur că nu-i putem sacrifica, dragul meu! spuse ea, apoi îi dădu drumul din îmbrățișare. Dar nu-ți pot cere să-ți asumi riscul de a mi-i aduce înapoi.

— Pune-mă la încercare, spuse Ezio.

Se întoarse spre Machiavelli.

— Nu voi lipsi mult… sper. Dar orice s-ar întâmpla, știu că vei păzi Mărul cu prețul vieții. Caterina…

— Da?

— Știi unde a ascuns Girolamo harta?

— O s-o găsesc.

— Găsește-o și ai grijă de ea.

— Ce vei face în legătură cu frații Orsi? întrebă Machiavelli.

— I-am adăugat deja pe lista mea, spuse Ezio. Locul lor este alături de oamenii care mi-au ucis rudele și mi-au distrus

familia. Acum văd că există o cauză mai importantă de servit decât simpla răzbunare.

Cei doi își strânseră mâinile și se priviră în ochi.

— *Buona fortuna, amico mio*, spuse Machiavelli cu gravitate.

— *Buona fortuna anche*.

•

Ajunse cu ușurință în satul menționat de Checco din neatenție, chiar dacă descrierea acestuia drept o mahala fusese cam neobrăzată. Era mic și sărăcăcios, ca majoritatea satelor de vasali din Romagna, și părea să fi fost inundat de curând de râul din apropiere, dar era în mare parte îngrijit și curat, casele erau aproape toate văruite și paiele din acoperișuri erau noi. Deși drumul umed care șerpuia printre case era încă mocirlos din cauza inundației, priveliștea dădea impresia de ordine, în lipsa unui nivel de trai mulțumitor, și hărnicie, în lipsa fericirii. Singurul lucru care deosebea Santa Salvazza de un sat obișnuit pe timp de pace era numărul mare de soldați care campaseră aici. Nu era de mirare, se gândi Ezio, că Checco crezuse că își putea permite să menționeze locul unde îi ținea pe Bianca și Ottaviano. Următoarea întrebare era, unde în sat puteau fi copiii Caterinei?

Ezio, înarmat de data asta cu pumnalul cu lama dublă pe încheietura mâinii stângi, cu apărătoarea de metal și *pistola* fixate de mâna dreaptă și cu o sabie ușoară prinsă de curea, era îmbrăcat simplu, într-o mantie țărănească de lână care-i atârna până la genunchi. Își trase gluga ca să nu fie recunoscut și descălecă înainte să intre în sat, căutând cu privirea patrulele Orsi. Apoi luă în spinare un braț de surcele împrumutat din șopronul cuiva și, aplecându-se sub greutatea lemnului, intră în Santa Salvazza.

•

Sătenii încercau să-și vadă de treburi ca de obicei, în ciuda prezenței soldaților. Bineînțeles, nimeni nu-i avea la inimă pe mercenarii Orsi. Ezio reuși să treacă neobservat de soldați, dar aproape imediat fu recunoscut drept un străin de către localnici, care se dovediră până la urmă dornici să-l ajute. Se-ndrepta spre o casă de la capătul satului, mai mare decât celelalte și ușor izolată de ele. O bătrână care aducea apă de la râu îi spusese că acolo era ținut unul dintre copii. Ezio se simțea

recunoscător că soldații Orsi erau atât de dispersați. Majoritatea erau ocupați cu asediul orașului.

Știa însă că avea foarte puțin timp la dispoziție pentru a salva copiii.

Ușile și ferestrele casei erau închise, dar, pe când încerca să pătrundă prin spate, unde două corpuri ale clădirii formau o curte, Ezio auzi o voce tânără, fermă, care ținea o prelegere severă. Se cățără pe acoperiș și cercetă cu privirea curtea, unde Bianca Sforza, imaginea în miniatură a mamei sale, certa doi soldați Orsi.

— N-au găsit pe cine să pună să mă păzească, decât pe voi, amărâților? spunea ea pe un ton regal, stând dreaptă și cu bărbia ridicată, fără să-și arate frica, exact cum ar fi făcut și mama ei. *Stolti*! Nu va fi de ajuns! Mama mea e aprigă și nu v-ar lăsa niciodată să-mi faceți rău. Noi, femeile Sforza, nu suntem niște mironosițe speriate, să știți! Poate că părem delicate, dar aparențele înșală. Așa cum a aflat și tatăl meu!

Își trase sufletul și gărzile se priviră nedumerite.

— Să nu vă închipuiți că mi-e frică de voi, pentru că v-ați înșela amarnic. Iar dacă vă atingeți de un fir de păr de pe capul frățiorului meu, mama mea o să vă prindă și o să vă mănânce la micul dejun! *Capito*?

— Mai tacă-ți fleanca, proastă mică! se răsti soldatul mai în vârstă. Asta dacă nu vrei să-ți dăm una peste ceafă!

— Nu-ți permit să-mi vorbești așa! În orice caz, e absurd. N-o să scăpați nepedepsiți, și în cel mult o oră voi fi în siguranță acasă. De fapt, încep să mă plictisesc. Mă mir că nu aveți nimic mai bun de făcut, în timp ce aștept să muriți!

— Gata, ajunge, spuse soldatul mai în vârstă, întinzându-se s-o apuce pe fetiță.

Chiar atunci, Ezio trase cu *pistola* de pe acoperiș și-l nimeri pe soldat direct în piept. Omul se prăbuși, un roșu intens colorându-i tunica înainte ca bărbatul să atingă pământul. Ezio îi trecu prin minte că amestecul de praf făcut de Leonardo se îmbunătățea. Profitând de confuzia stârnită de moartea subită a soldatului, Ezio sări de pe acoperiș cu grația și forța unei pantere și, folosind pumnalul dublu, îl încolți rapid pe soldatul mai tânăr, care scoase pe bâjbâite un pumnal. Ezio îi tăie cu precizie antebrațul, retezându-i tendoanele ca și cum ar fi fost panglici. Pumnalul bărbatului căzu la pământ, înfigându-se cu

vârful în noroi. Înainte ca inamicul să găsească alte metode de apărare, Ezio îi băgă lama dublă sub falcă, trecând-o prin țesutul subțire al gurii și al limbii, până în craniu. Ezio scoase apoi calm cuțitul, lăsând cadavrul să se prăbușească la pământ.

— Sunt doar doi? o întrebă el pe netulburata Bianca.

— Da! Îți mulțumesc, oricine ai fi. Mama mea va avea grijă să fii recompensat cu generozitate. Dar l-au capturat și pe fratele meu, Ottaviano…

— Știi unde îl țin? întrebă Ezio, reîncărcându-și rapid pistolul.

— În turnul de pază, lângă podul distrus! Trebuie să ne grăbim!

— Arată-mi unde și stai pe-aproape!

O urmă în afara casei și de-a lungul drumului, până la turn. Ajunseră chiar la timp. Lodovico îl trăgea de ceafă pe Ottaviano, care plângea. Ezio observă că băiețelul șchiopăta, probabil își sucise o gleznă.

— Tu! strigă Lodovico când îl văzu pe Ezio. Dă-mi fata și întoarce-te la amanta ta! Spune-i că-i vom ucide pe amândoi dacă nu primim ce am cerut!

— Vreau la mama, țipă Ottaviano. Lasă-mă să plec, bătăușule!

— Taci, *marmocchio*! se răsti Lodovico la el. Ezio! Du-te și adu-mi Mărul și harta sau puștiul o pățește.

— Trebuie să fac pipi! se văită Ottaviano.

— O, Dumnezeule, *chiudi il becco*!

— Dă-i drumul, spuse Ezio ferm.

— Aș vrea să te văd cum mă obligi să-i dau drumul! N-o să ajungi suficient de aproape, prostule! Dacă faci vreo mișcare, îi tai gâtul cât ai clipi!

Lodovico îl trăsese pe băiețel în fața lui cu ambele brațe, dar acum fu nevoit să-și elibereze o mână ca să-și scoată sabia. Ottaviano încercă să se elibereze, dar Lodovico îl prinse strâns de încheietură. Totuși, băiețelul nu se mai afla acum între Lodovico și Ezio. Profitând de ocazie, Ezio scoase pistolul și trase.

Expresia de mânie a lui Lodovico se transformă într-una de uimire. Glonțul îl nimerise în jugulară. Cu ochii bulbucați, îi dădu drumul lui Ottaviano și se prăbuși în genunchi, apucându-se cu mâinile de gât. Sângele i se prelingea printre degete. Băiețelul o luă la fugă și se refugie în brațele surorii lui.

— Ottaviano! *Stai bene*? spuse ea îmbrățișându-l strâns.

Ezio înaintă spre Lodovico, dar rămase totuși la o oarecare distanță. Bărbatul nu se prăbușise și încă avea sabia în mână. Sângele îi curgea pe vestă, transformându-se dintr-o picătură într-un șuvoi.

— Nu știu ce instrument diavolesc ai folosit pentru a mă înfrânge, Ezio, zise Lodovico chinuindu-se să respire. Dar îmi pare rău să-ți spun că vei pierde acest joc orice ai face. Noi, frații Orsi, nu suntem proști, cum ne crezi. Dacă cineva e un prost, tu ești acela – tu și Caterina!

— Tu ești prostul, spuse Ezio pe un ton disprețuitor. Să-ți dai viața pentru o pungă cu bani. Chiar crezi că a meritat?

Lodovico făcu o grimasă.

— Mai mult decât ai crede, prietene. Ai fost păcălit. Și orice ai face acum, Stăpânul își va căpăta răsplata!

Chipul i se încordă din cauza agoniei. Pata de sânge se întindea din ce în ce mai tare.

— Mai bine m-ai ucide, Ezio, dacă ai vreun pic de milă în tine.

— Atunci mori cu mândria ta, Orsi. Nu înseamnă nimic.

Ezio făcu un pas înainte și lărgi și mai mult rana de la gâtul lui Lodovico. O clipă mai târziu, bărbatul își dădu duhul. Ezio se aplecă deasupra lui și-i închise ochii.

— *Requiescat in pace*, spuse el.

Nu avea timp de pierdut. Se întoarse spre copii, care priviseră totul cu ochii măriți de groază.

— Poți să mergi? îl întrebă pe Ottaviano.

— O să încerc, dar mă doare tare.

Ezio îngenunche și se uită la piciorul copilului. Glezna nu era răsucită, ci luxată. Îl ridică pe Ottaviano pe umeri.

— Curaj, micule *duce*, spuse el. Am să vă duc pe amândoi în siguranță acasă.

— Pot să fac pipi mai întâi? Chiar am nevoie.

— Grăbește-te.

Ezio știa că nu avea să fie ușor să-i scoată din sat pe copii. Nu puteau trece neobservați pentru că aveau haine scumpe și, oricum, probabil deja aflase toată lumea că Bianca evadase. Schimbă arma de foc cu pumnalul cu otravă, și își puse la loc mecanismul pentru încheietură. O luă de mână pe Bianca și porni spre pădurea care tăia partea de vest a satului. Urcând un mic deal, se uită în jos spre Santa Salvazza și-i văzu pe soldații

Orsi alergând spre turnul de veghe, dar nimeni nu porni spre pădure. Recunoscător pentru răgazul pe care-l avea, dar simțind că fiecare clipă dura cât un secol, Ezio reuși în cele din urmă să ajungă împreună cu copiii înapoi în locul în care își priponise calul. Îi așeză pe copii pe cal, apoi se urcă și el.

O luă înapoi spre nord, spre Forlì. Orașul părea liniștit. Prea liniștit. Și unde erau trupele Orsi? Renunțaseră la asediu? Nu părea posibil. Își zori calul.

— Ia-o pe podul de la sud, *Messere*, spuse Bianca, din față, ținându-se de șa. E cel mai direct drum spre casă.

Ottaviano se lipi strâns de Ezio.

Pe când se apropiau de zidurile orașului, porțile de la sud se deschiseră. Apăru un grup mic de gărzi Sforza, care-i escortau pe Caterina și pe Machiavelli. Ezio observă imediat că tovarășul său Asasin fusese rănit. Își grăbi calul și, când ajunse lângă ei, descălecă și-i dădu jos și pe copiii Caterinei, care-i aștepta cu brațele deschise.

— În numele Binecuvântatei Fecioare, ce se întâmplă? întrebă Ezio uitându-se de la Caterina la Machiavelli și înapoi. Ce faceți aici?

— O, Ezio, spuse Caterina. Îmi pare atât de rău, atât de rău!

— Ce s-a *întâmplat*?

— Totul a fost un șiretlic. Ca să ne distrugă apărarea! spuse Caterina cu disperare. Răpirea copiilor a fost o diversiune!

Ezio își întoarse privirea către Machiavelli.

— Dar orașul e în siguranță? întrebă el.

Machiavelli oftă.

— Da, orașul e în siguranță. Soldații Orsi nu mai sunt interesați de el.

— Ce vrei să spui?

— După ce i-am gonit, am lăsat garda jos, doar pentru moment, ca să ne regrupăm și să îngrijim răniții. Atunci a contraatacat Checco. Probabil că asta și plănuiau! A luat orașul. M-am luptat cu el corp la corp, dar soldații lui au venit din spate și m-au învins. Ezio, acum trebuie să-ți cer să dai dovadă de curaj... Checco a luat Mărul!

Ezio rămase înmărmurit pentru o clipă îndelungată. Apoi spuse încet:

— Ce? Nu... nu se poate.

Se uită în jur înnebunit.

— Unde s-a dus?

— Imediat după ce a obținut ce voia, s-a retras și armata s-a împărțit în două. Nu am văzut care grup a luat Mărul, eram prea osteniți și nu i-am putut urmări. Dar Checco însuși a plecat cu câteva trupe în munți, spre vest…

— Atunci totul e pierdut? strigă Ezio, gândindu-se că Lodovico avusese dreptate – îi subestimase pe frații Orsi.

— Încă avem harta, slavă Domnului, spuse Caterina. N-a îndrăznit să stea prea mult s-o caute.

— Dar dacă nu mai are nevoie de hartă acum că are Mărul?

— Templierii nu pot fi lăsați să triumfe, spuse Machiavelli cu hotărâre. Nu trebuie să se întâmple așa ceva! Să mergem!

Ezio observă că prietenul lui se albise la față din cauza rănilor.

— Nu… stai aici. Caterina! Ai grijă de el. Trebuie să plec acum! Poate mai e încă timp!

Capitolul 23

Îi luă mult timp lui Ezio să ajungă în Apenini, călărind ziua și odihnindu-se pe apucate când își schimba calul, iar când ajunse, știu că-i va lua chiar și mai mult timp să-l găsească pe Checco Orsi. Dar mai știa și că, în cazul în care Checco se întorsese la reședința familiei din Nubilaria, putea să-i taie calea pe drumul lung și șerpuit care ducea spre Roma. Checco s-ar fi putut duce și direct la Sfântul Scaun, dar Ezio se gândi că, având cu el o încărcătură prețioasă, adversarul lui va căuta siguranța în locurile unde era cunoscut și va trimite de acolo curieri pentru a afla dacă Spaniolul se întorsese la Vatican, înainte de a încerca să ia legătura cu el.

Așadar, Ezio hotărî să pornească spre Nubilaria și, după ce intră pe ascuns în oraș, încercă să afle ce putea despre locul unde se afla Checco. Dar spionii lui Checco erau peste tot și nu dură mult până când Ezio află că acesta știa că e urmărit, și plănuia să ia Mărul și să plece cu o caravană formată din două carete, pentru a scăpa de el și a-i dejuca planurile.

În dimineața în care Checco plănuia să părăsească orașul, Ezio era pregătit, urmărind atent porțile de sud ale Nubilariei. Curând, cele două carete pe care le aștepta trecură huruind pe lângă el. Ezio încălecă pentru a le urmări, dar, în ultimul moment, o a treia caretă, mai ușoară, mânată de un paj Orsi, se ivi de pe o stradă lăturalnică și-i blocă intenționat calea, făcându-i calul să se ridice în două picioare și să-l arunce din șa. Pentru că nu avea timp de pierdut, Ezio fu nevoit să-și abandoneze armăsarul și se cățără pe caretă, doborându-i vizitiul cu o singură lovitură și azvârlindu-l la pământ. Dădu bice cailor și porni în urmărirea celorlalte trăsuri.

Nu trecu mult și le prinse din urmă, dar vizitiii îl văzură și își măriră viteza. În timp ce goneau pe drumul de munte, careta-escortă a lui Checco, plină cu soldați Orsi care se pregăteau să tragă cu arbaletele în Ezio, luă o curbă în viteză. Harnașamentul se rupse, iar caii își continuară galopul, în timp ce careta zbură cu hamurile libere peste marginea drumului, prăbușindu-se apoi sute de metri în valea de mai jos. În șoaptă, Ezio mulțumi sorții

pentru bunăvoința sa. Își zori caii, îngrijorat să nu-i obosească și să nu le plesnească inimile, dar bidiviii lui trăgeau o greutate mult mai mică decât cei care trăgeau careta lui Checco așa că, încet-încet, acoperi distanța care-l despărțea de Checco.

Când Ezio se apropie, vizitiul Orsi plesni din bici spre el, dar Ezio îl prinse în mână și i-l smulse. Apoi, la momentul potrivit, dădu drumul frâurilor și sări din trăsura lui pe acoperișul caretei lui Checco. Caii rămași fără vizitiu, eliberați de greutatea și controlul lui Ezio, o luară speriați la galop pe drumul din față.

— Dă-te jos! urlă vizitiul lui Checco, speriat. Ce crezi că faci, pentru numele lui Dumnezeu? Ești nebun?

Fără bici, îi era mai greu să-și mâne caii. Nu avea răgaz să se lupte.

Checco urla înăuntru:

— Nu fi prost, Ezio! N-o să scapi cu viață din asta!

Aplecându-se pe jumătate pe fereastră, Checco încerca să-l străpungă pe Ezio cu sabia, în timp ce vizitiul se chinuia să strunească armăsarii.

— Dă-te jos de pe careta mea, acum!

Vizitiul încercă intenționat să zdruncine careta pentru a-l arunca pe Ezio de pe acoperiș, dar el se agăță cu putere. Careta schimbă periculos direcția și, într-un sfârșit, când treceau pe lângă o carieră de marmură abandonată, scăpă complet de sub control și se răsturnă într-o parte, aruncându-l pe vizitiu pe un morman de lespezi de marmură de toate mărimile, care fuseseră tăiate și apoi abandonate din cauza defectelor. Caii se prăbușiră înspăimântați, trași în jos de harnașament. Ezio sări și ateriză ghemuit, cu sabia pregătită pentru Checco, care, gâfâind, dar fără să pară rănit, ieșea furios din careta răsturnată.

— Dă-mi Mărul, Checco. S-a terminat.

— Imbecilule! Se va *termina* când vei fi *mort*!

Checco își îndreptă sabia spre adversar, și cât ai clipi deja încercau să se taie unul pe altul, periculos de aproape de marginea prăpastiei.

— Dă-mi Mărul, Checco, și am să te las să pleci. Nu știi ce putere are!

— Nu-l vei avea niciodată. Când îl va primi, Stăpânul meu va căpăta puteri de necrezut, iar eu și Lodovico vom fi acolo să ne bucurăm de partea noastră.

— Lodovico e mort! Chiar crezi că Stăpânul tău te va lăsa să trăiești, odată ce nu-i vei mai fi de folos? Știi deja prea multe!

— L-ai omorât pe fratele meu? Atunci *asta* e pentru el!

Checco se aruncă spre el.

Își încrucișară săbiile și ieșiră scântei. Checco încercă din nou să-și lovească inamicul, dar Ezio își folosi apărătoarea pentru braț. Faptul că lovitura sa bine direcționată nu ajunsese la țintă îl lăsă pentru un moment pe Checco cu garda jos, dar își reveni rapid și-l lovi pe Ezio în brațul drept, tăindu-i adânc bicepsul și făcându-l să-și scape sabia.

Checco scoase un strigăt triumfător din toți rărunchii. Puse vârful sabiei la gâtul lui Ezio.

— Nu implora iertare, spuse el, fiindcă nu ți-o voi acorda.

Își luă avânt pentru lovitura fatală. În acel moment, Ezio deschise pumnalul cu lamă dublă din mecanismul de pe antebrațul stâng și, fluturându-l în aer cu viteza fulgerului, îl înfipse cu forță în pieptul lui Checco.

Checco rămase nemișcat pentru o clipă îndelungată, uitându-se la sângele care curgea pe pavajul alb. Dădu drumul armei și căzu peste Ezio, sprijinindu-se de el. Fețele lor erau apropiate. Checco zâmbi.

— Așadar, ți-ai recuperat prada, șopti el, în timp ce sângele îi curgea și mai abundent din rană.

— Chiar a meritat? întrebă Ezio. Asemenea masacru!

Bărbatul râse pe înfundate sau poate era o tuse, în timp ce și mai mult sânge îi inundă gura.

— Ezio, știi cât de greu îți va fi să păstrezi vreme îndelungată un lucru de o asemenea valoare.

Încercă să tragă aer în piept, chinuindu-se să respire.

— Eu mor astăzi, dar *tu* vei fi cel care va muri mâine.

Chipul îi era tot mai palid și dădu ochii peste cap, prăbușindu-se la pământ, la picioarele lui Ezio.

— Vom vedea, prietene, spuse Ezio. Odihnește-te în pace!

Se simți amețit. Sângele îi curgea din rana de la braț, dar se strădui să meargă până la caretă să dezlege caii din hamuri, liniștindu-i. Căută înăuntru și găsi imediat cutia de lemn. O deschise pentru a se asigura că Mărul era în siguranță, apoi o închise la loc și o puse sub braț. Se uită spre carieră, unde vizitiul zăcea nemișcat. Nu mai era nevoie să verifice dacă omul era mort, căci poziția nefirească a corpului său îi spunea totul.

Caii nu ajunseseră prea departe și Ezio îi prinse din urmă, întrebându-se dacă avea puterea să încalece și să străbată măcar o parte din drumul înapoi către Forlì. Spera ca acolo să găsească totul în ordine, căci urmărirea lui Checco îl dusese mai departe decât sperase sau decât se aștepta. Totuși, nu avusese niciodată pretenția ca misiunea lui să fie ușoară, iar Mărul se afla acum în posesia Asasinilor. Timpul pe care-l petrecuse încercând să-l recupereze nu fusese irosit în zadar.

Mai aruncă o privire cailor și hotărî să-l aleagă pe cel din față dintre cei patru. Încercă să se prindă de coamă pentru a se ridica pe el, fiindcă nu era înșeuat, dar se dezechilibră.

Pierduse mai mult sânge decât credea. Mai întâi de toate, era nevoit să-și lege cumva rana. Priponi calul de un copac și tăie o fâșie din cămașa lui Checco ca s-o folosească drept bandaj, după care ascunse cadavrul. Dacă ar fi trecut cineva, putea presupune, de la distanță, că Ezio și vizitiul fuseseră victimele unui groaznic accident. Se făcea oricum târziu și erau puțini călători la ora aceea.

În orice caz, efortul îi slei și ultimele puteri. „Până și eu trebuie să mă odihnesc”, se gândi, și gândul era unul dulce.

Se întinse la umbra unui copac, ascultând zgomotul făcut de calul care păștea. Așeză cutia pe pământ lângă el și mai aruncă o ultimă privire precautăîn jur, fiindcă nu era un loc potrivit unde să rămână pentru mult timp, dar pleoapele îi erau grele și nu-l văzu pe martorul tăcut ascuns în spatele unui copac de pe colina din apropiere.

•

Când se trezi, era deja întuneric, dar în lumina lunii distingea o umbră care se mișca încet pe lângă el.

Ezio simțea o durere surdă în brațul drept, iar când încercă să se ridice sprijinindu-se în mâna stângă, descoperi că nu o putea mișca deloc. Cineva adusese o lespede de marmură de la carieră și-i prinsese brațul sub ea. Se zbătu în zadar, încercând să se ridice în picioare. Se uită spre locul în care lăsase cutia cu Mărul.

Dispăruse.

Silueta îmbrăcată cu o *cappa* neagră și în veșminte albe de călugăr dominican observă că Ezio se trezise și se întoarse spre el, potrivind lespedea de marmură astfel încât să-l țină cât mai

imobilizat. Ezio observă că străinului îi lipsea un deget de la o mână.

— Stai! spuse. Cine ești? Ce faci?

Călugărul nu răspunse și se aplecă să ridice cutia.

— Nu te-atinge de aia! Orice ai face, nu te atinge de ea!

Dar călugărul o deschise și o lumină orbitoare ca soarele străluci din ea.

Înainte să leșine la loc, lui Ezio i se păru că-l aude pe călugăr oftând de mulțumire.

•

Când se trezi din nou, era dimineață. Toți caii dispăruseră, dar, la lumina zilei, Ezio simți că-și recăpătase o parte din putere. Se uită la lespedea de marmură. Era grea, totuși se urnea puțin când își mișca mâna sub ea. Privi în jur. La îndemână, chiar lângă brațul lui drept, văzu o creangă groasă care probabil căzuse din copac la un moment dat, dar care era încă suficient de verde pentru a fi rezistentă. Scrâșnind din dinți, o ridică și o vârî pe sub lespede. Mâna îl durea îngrozitor și începu să sângereze din nou când fixă un capăt al ramurii sub lespede și începu să tragă. O zicală pe jumătate uitată din zilele de școală îi trecu prin minte ca un fulger: „Dă-mi o pârghie suficient de mare și voi ridica pământul...” Împinse cu putere. Lespedea începu să se clintească, numai că Ezio osteni. Se întinse, se odihni și încercă din nou.

La a treia încercare, urlând în sinea lui de durere și gândindu-se că mușchii mâinii drepte rănite îi vor rupe pielea, împinse din nou, ca și cum viața lui ar fi depins de asta și, într-un final, lespedea se rostogoli într-o parte.

Se ridică grijuliu. Îl ustura mâna stângă, dar nu-și rupsese nimic.

De ce nu-l omorâse călugărul în timp ce dormea, nu-și putea explica. Poate crima nu făcea parte din planul omului lui Dumnezeu. Un lucru era sigur: dominicanul și Mărul dispăruseră.

Împleticindu-se pe picioare, ajunse la un pârâu din apropiere și bău însetat înainte să-și spele rana și s-o bandajeze din nou. Apoi porni spre est, înapoi pe drumul către Forlì.

În cele din urmă, după o călătorie de mai multe zile, zări turnurile orașului în depărtare. Era obosit, secătuit de sarcinile care nu mai luau sfârșit, de eșecul și de singurătatea lui. Pe drum avusese destul timp să se gândească la Cristina și ce ar fi

putut să fie, dacă nu i-ar fi fost dat să poarte această cruce. Dar cum îi fusese dată, nu-și putea schimba viața, și realiză că nici n-ar fi vrut.

Ajunse la capătul podului care ducea spre poarta de sud și era suficient de aproape pentru a-i vedea pe oamenii de pe metereze când epuizarea în sfârșit îl birui, și leșină.

Când se trezi, se văzu întins într-un pat, acoperit de așternuturi curate de pânză, pe o terasă, umbrită de plante agățătoare. Simți o mână rece pe frunte și o cupă cu apă atingându-i buzele.

— Ezio! Slavă Domnului că te-ai întors printre noi. Ești bine? Ce s-a întâmplat cu tine?

Întrebările Caterinei curgeau cu impetuozitatea ei obișnuită.

— Nu… nu știu…

— Ai fost văzut de pe metereze, și am venit personal. Ai călătorit mult și ai o rană oribilă.

Ezio se luptă cu memoria.

— Îmi amintesc câte ceva… Recuperasem Mărul de la Checco… apoi a venit cineva și… l-a luat!

— Cine?

— Purta o glugă neagră, ca de călugăr… și cred că… îi lipsea un deget!

Ezio se chinui să se ridice în picioare.

— Cât timp am zăcut aici? Trebuie să plec de îndată!

Încercă să se ridice, dar se simțea de parcă picioarele îi erau de plumb și imediat ce se mișcă, îl copleși o amețeală teribilă și trebui să se întindă la loc.

— Ah! Ce mi-a făcut călugărul ăla?

Caterina se aplecă spre el.

— Deocamdată nu poți pleca nicăieri, Ezio. Chiar și tu ai nevoie de timp ca să te recuperezi, dacă vrei să faci față bătăliilor care te așteaptă. Întrevăd o lungă și grea călătorie înainte. Dar înveselește-te! Niccolò s-a întors la Florența. Se va ocupa de treburile de acolo. Și ceilalți tovarăși ai tăi Asasini sunt vigilenți. Așa că rămâi o vreme…

Îl sărută pe frunte, apoi, cu sfială la început, pe buze.

— Și dacă mai pot să fac ceva să-ți… grăbesc recuperarea, trebuie doar să spui.

Mâna începu să-i cutreiere în jos pe sub cearșafuri până când găsi ceea ce căuta.

— Hopa, zâmbi ea. Cred că deja am reușit – un pic.

— Ești o femeie extraordinară, Caterina Sforza.

— *Tesoro*, zâmbi ea, dacă aș scrie vreodată povestea vieții mele, aș zgudui întreaga lume.

•

Ezio se simțea în putere și încă era, la treizeci de ani, un tânăr în floarea vârstei. Pe deasupra, făcuse față celor mai grele antrenamente din lume, deci nu fu de mirare că se recuperă mai repede decât ar fi făcut-o mulți alții. Totuși, mâna dreaptă îi fusese grav afectată de lovitura lui Checco și știa că trebuia să lucreze din greu ca să-și recupereze întreaga forță de care avea nevoie pentru a-și continua misiunea. Se strădui să fie răbdător, și, sub ghidarea strictă, dar înțelegătoare a Caterinei, își petrecu zilele în care era obligat să rămână la Forlì în contemplație tăcută. Putea fi găsit cu ușurință stând sub vița de vie, pierdut într-una din cărțile lui Poliziano sau, mai frecvent, în exerciții viguroase.

Sosi și dimineața în care Caterina veni în camera lui și-l găsi îmbrăcat de drum, cu un paj care-l ajuta să-și încalțe cizmele de călătorie. Caterina se așeză pe pat lângă el.

— Deci a venit timpul? îl întrebă.

— Da. Nu mai pot zăbovi.

Caterina păru să se întristeze și ieși din cameră, pentru a se întoarce în scurt timp cu un pergament.

— Ei bine, trebuia să vină și momentul ăsta, spuse ea, și Dumnezeu știe că misiunea ta e mai importantă decât plăcerea mea și a ta – pentru care sper că va veni un alt prilej în curând!

Îi arătă pergamentul.

— Uite, ți-am adus un cadou de rămas-bun.

— Ce este?

— Ceva de care vei avea nevoie.

Îl desfășură și Ezio văzu că era o hartă a întregii peninsule, din Lombardia la Calabria, și tot ce era cuprins între ele, împreună cu drumurile și orașele, și mai multe cruci marcate în cerneală roșie.

Ezio ridică privirea spre ea.

— Este harta despre care vorbea Machiavelli. Cea a soțului tău.

— A răposatului meu soț, *mio caro*. Am făcut câteva descoperiri importante împreună cu Niccolò cât timp ai fost

plecat în călătorie. Prima descoperire e că ne-am calculat… înlăturarea lui Girolamo destul de bine, a apucat să termine harta înainte să moară. A doua, că harta asta are o valoare inestimabilă, fiindcă, chiar dacă Templierii au acum Mărul, n-au cum să găsească Cripta fără Hartă.

— Știi despre Criptă?

— Dragul meu, ești așa de naiv uneori. Sigur că știu. Dar, pentru a ne dezarma complet inamicii, trebuie să recuperezi Mărul, continuă ea cu gravitate. Harta asta te va ajuta să-ți îndeplinești misiunea.

Când îi întinse harta, degetele li se atinseră și se împletiră. Nu-și puteau dezlipi privirea unul de la altul.

— Există o abație nu departe de aici, pe aproape de mlaștini, spuse Caterina. Dominicani. Ordinul lor poartă glugi negre. Eu de acolo aș începe.

Ochii îi sclipeau și își feri privirea de el.

— Acum du-te! Găsește-l pe călugărul acela care a adus numai necazuri!

Ezio zâmbi.

— Cred că o să-mi fie dor de tine, Caterina.

Îi zâmbi la rândul ei, puțin prea radioasă. Pentru prima dată în viață, Caterinei îi venea greu să fie curajoasă.

— Oho, știu că îți va fi.

Capitolul 24

Călugărul care-l întâmpină pe Ezio la Abația Wetlands era asemenea oricărui călugăr, dolofan și rumen, dar avea un păr roșu aprins și ochi jucăuși, ageri, și vorbea cu un accent pe care Ezio îl mai auzise la unii dintre *condottierii* aflați în slujba lui – omul era din Irlanda.

— Fii binecuvântat, frate.

— *Grazie, Padre*…

— Eu sunt fratele O'Callahan…

— Mă întreb dacă mă poți ajuta.

— De-asta suntem aici, frate. Sigur, trăim vremuri tulburi. E greu să gândim limpede fără ceva în stomac.

— Vrei să spui „ceva în pungă".

— M-ai înțeles greșit. Nu-ți cer nimic.

Călugărul își întinse brațele larg.

— Dar Domnul îi ajută pe cei generoși.

Ezio scoase câțiva florini și-i întinse.

— Dacă nu e destul…

Călugărul părea gânditor.

— Ah, păi, intenția se vede. Dar adevărul e că Domnul chiar îi *ajută* pe cei un pic mai generoși.

Ezio continuă să scoată monezi până când expresia fratelui O'Callahan se îmblânzi.

— Ordinul îți apreciază mărinimia, frate.

Își încrucișă mâinile pe burtă.

— Ce cauți?

— Un călugăr cu gluga neagră – căruia îi lipsește un deget de la o mână.

— Hmmm. Fratele Giulio are doar nouă degete la picioare. Ești sigur că nu e vorba de un deget de la picior?

— Destul de sigur.

— Și apoi mai e fratele Domenico, dar lui îi lipsește întreaga mână stângă.

— Nu, îmi pare rău, dar sunt destul de sigur că era doar un deget.

— Hmmm.

Călugărul făcu o pauză, cufundat în gânduri.

— Stai un pic! Îmi amintesc un călugăr cu glugă neagră cu doar nouă degete... Da! Desigur! A venit când am ținut ultimul praznic de San Vicenzo la abația noastră din Toscana.

— Da, știu locul, zâmbi Ezio. Voi încerca acolo. *Grazie*.

— Du-te în pace, frate.

— Mereu o fac.

•

Ezio trecu munții prin vest spre Toscana, și, cu toate că drumul era lung și dificil, cum toamna se apropia și zilele erau tot mai neprietenoase, simți o emoție puternică pe măsură ce se apropie de abație – fiindcă era locul în care unul dintre cei implicați în complotul asasinării lui Lorenzo de Medici, secretarul lui Jacopo de' Pazzi, Stefano de Bagnone, își găsise sfârșitul, de mâna lui Ezio, cu mult timp în urmă.

Din nefericire, stărețul care-l întâmpină fusese de față la întâmplarea de atunci.

— Iartă-mă, i se adresă Ezio. Mă întrebam dacă poți...

Stărețul, recunoscându-l, se dădu înapoi îngrozit, și strigă:

— Fie ca toți arhanghelii – Uriil, Rafail, Mihail, Varahiil, Gavriil, Ieremiil și Salatiil – fie ca ei toți în măreția lor să ne apere!

Își întoarse privirea înflăcărată de la cer către Ezio.

— Demon necurat! Piei!

— Ce s-a întâmplat? spuse Ezio consternat.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a *întâmplat*? Tu l-ai asasinat pe fratele Stefano. Pe acest Pământ Sacru!

Câțiva frați neliniștiți se adunaseră la o distanță sigură și stărețul se întoarse acum către ei.

— S-a *întors*! Ucigașul de călugări și preoți s-a *întors*! spuse cu o voce tunătoare și apoi o luă la fugă, urmat de ceilalți frați.

Omul era înspăimântat de-a binelea. Ezio nu avu de ales și se duse după el. Abația nu-i era așa familiară cum îi era stărețului și călugărilor săi. Obosi să tot bâjbâie prin coridoare necunoscute și pe sub arcade, așa că se urcă pe acoperișuri pentru a vedea mai bine încotro se îndreptau călugării, dar asta îi sperie și mai tare și începură să țipe.

— A venit! A venit! A venit Belzebut!

Așa că renunță și se mărgini la mijloacele obișnuite de urmărire.

Într-un final îi ajunse din urmă. Gâfâind, starețul se întoarse către el și murmură:

— Pleacă, demonule! Lasă-ne în pace! N-am comis niciun păcat așa de mare ca al tău!

— Nu, așteaptă, zise Ezio, rămas și el aproape fără suflare ca starețul. Vreau doar să te întreb ceva.

— N-am chemat niciun demon asupra noastră! Încă nu vrem să călătorim spre Viața de Apoi!

— Te rog. *Calma*! Nu-ți vreau răul!

Starețul însă nu-l asculta.

— Doamne Dumnezeule, de ce m-ai părăsit? Nu sunt încă pregătit să mă alătur îngerilor Tăi!

Și o luă din nou la goană.

Ezio fu obligat să-l doboare la pământ prinzându-l de picioare. Se ridicară apoi amândoi, ștergându-se de praf, în mijlocul unui cerc de călugări care se holbau la ei.

— Nu mai fugi, te rog! insistă Ezio.

— Nu! Ai milă! Nu vreau să mor! murmură starețul, tremurând.

Ezio, conștient că vorbește afectat, spuse:

— Părinte stareț, ascultă, nu-i omor decât pe cei care-i omoară pe alții. Fratele Stefano era un ucigaș. A încercat să-l ucidă pe ducele Lorenzo în 1487.

Făcu o pauză, respirând greu.

— Fii sigur, *Messer Abate*, sunt convins că tu nu ești un ucigaș.

Privirea starețului se liniști întrucâtva, dar încă se întrezărea suspiciune în ochii lui.

— Și ce vrei, atunci? întrebă el.

— În regulă, ascultă-mă. Caut un călugăr îmbrăcat ca tine, un dominican căruia îi lipsește un deget.

Starețul îl privi precaut.

— Îi lipsește un deget, spui? Ca lui Fra’ Savonarola?

Ezio repetă numele.

— Savonarola? Cine e? Îl cunoști?

— L-am cunoscut, *Messer*. A fost unul dintre noi… pentru un timp.

— Și apoi?

Starețul ridică din umeri.

— I-am sugerat să se odihnească mult și bine într-un schit din munți. Nu prea… s-a adaptat aici…

— Mi se pare, abate, că vremea lui ca pustnic s-a terminat. Știi unde s-ar fi putut duce acum?

— Of, Doamne…

Starețul căzu pe gânduri.

— Dacă a părăsit schitul, se poate să se fi întors la Santa Maria del Carmine, în Florența. Acolo a studiat. E posibil să se fi întors acolo.

Ezio oftă ușurat.

— Mulțumesc, abate. Doamne-ajută!

•

Era ciudat pentru Ezio să se afle din nou în orașul lui natal, după atâta timp. Avea de înfruntat atâtea amintiri. Circumstanțele îi cereau să acționeze singur. Nu putea lua legătura cu vechi prieteni sau aliați, ca nu cumva inamicul să prindă de veste.

Deși orașul era liniștit, biserica, cel puțin cea pe care o căuta el, era în tumult. Un călugăr ieși îngrozit.

Ezio îl opri.

— Frate, liniștește-te!

Călugărul îl privi cu ochi sălbatici.

— Stai departe, prietene, dacă ții la viața ta!

— Ce s-a întâmplat aici?

— Soldații de la Roma ne-au ocupat biserica. I-au înnebunit pe frații mei cu întrebări fără niciun sens. Ne tot cereau să le dăm *fructe*.

— Ce fel de fructe?

— Mere!

— Mere? *Diavolo*! Rodrigo a ajuns aici înaintea mea! șuieră Ezio pentru sine.

— L-au târât pe unul dintre confrații mei carmeliți în spatele bisericii! Sunt sigur că-l vor ucide!

— Carmeliți? Nu sunteți *dominicani*?

Ezio îl lăsă singur pe călugăr și se-ndreptă de-a lungul zidurilor exterioare ale bisericii, mergând lipit de ele. Se mișca tiptil, ca o mangustă când confruntă o cobră. Ajunse la zidurile grădinii bisericii și se cățără pe acoperiș. Ce văzu acolo îi tăie chiar și lui respirația. Câțiva soldați Borgia băteau un călugăr tânăr și înalt, care părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani.

— Spune! striga comandantul gărzilor. Spune-ne sau o să te doară atât de tare că îți vei dori să nu te fi născut. *Unde e Mărul*?

— Vă rog! Nu știu! Nu știu despre ce vorbiți!

Comandantul se apleca spre el.

— Recunoaște! Numele tău e Savonarola!

— Da! V-am spus!

— Atunci spune tot și suferința va înceta. Unde dracului e *Mărul*?

Soldatul îl lovi cu sălbăticie în vintre. Călugărul urlă de durere.

— Nu că *asta* ar conta pentru un om în poziția ta *misionară*, îl batjocori soldatul.

Ezio îi urmărea cu îngrijorare. Dacă acest călugăr era într-adevăr Savonarola, bătăușii Borgia erau în stare să-l omoare înainte să afle adevărul de la el.

— De ce minți? râse batjocoritor soldatul. Stăpânul meu nu va fi bucuros să audă că m-ai făcut să te torturez până la moarte! Vrei să-mi faci *probleme*?

— Nu am niciun măr, suspină călugărul. Sunt doar un simplu călugăr. *Te rog*, lasă-mă în pace!

— Minți!

— Nu știu *nimic*! urlă călugărul, vrednic de milă.

— Dacă vrei să mă opresc, strigă soldatul, lovindu-l din nou cu piciorul în vintre, atunci spune-mi adevărul, frate Girolamo *Savonarola*!

Călugărul își mușcă buzele, dar răspunse încăpățânat:

— Ți-am spus tot ce știu!

Comandantul îl lovi iarăși cu piciorul și își puse soldații să-l apuce de glezne și să-l târască fără milă de-a lungul drumului pietruit, izbindu-l cu capul de pavaj. Călugărul țipă și se zbătu în zadar.

— Ți-a ajuns, *abominato*?

Comandantul își apropie din nou fața de a lui.

— Ești așa de pregătit să-ți întâlnești Creatorul, încât ești în stare să minți iar și iar, doar pentru a-L vedea?

— Sunt un simplu călugăr, se plânse carmelitul, a cărui robă era foarte asemănătoare, în cusătură și culoare, cu cele ale dominicanilor. N-am niciun fruct, de niciun fel! Te rog…

Bărbatul îl lovi iar cu piciorul. În același loc. Din nou. Corpul călugărului se chirci în agonie.

Ezio văzuse destul. Coborî ca o fantomă a răzbunării, tăind cu o furie cumplită cu pumnalul cu otravă și lama dublă în stânga și-n dreapta. După un minut de masacru, toți bătăușii Borgia erau pe jos, fie morți, fie gemând în agonie.

Călugărul se agăță plângând de genunchii lui Ezio și spuse:

— *Grazie, grazie, Salvatore*.

Ezio îl mângâie pe cap.

— *Calma, calma*. Va fi bine acum, frate.

Ezio aruncă o privire la degetele călugărului. Toate zece erau intacte.

— Ai zece degete, murmură Ezio dezamăgit, fără să vrea.

— Da, strigă călugărul. Am zece degete. Și nu am alte mere în afară de pe care le primim la mănăstire de la piață în fiecare joi!

Se ridică, se scutură, își aranjă roba cu grijă și blestemă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai are *sens* nimic pe lumea asta?

— Cine ești? De ce te-au luat? întrebă Ezio.

— Pentru că au aflat că numele meu de familie e Savonarola! Dar de ce mi-aș trăda vărul bătăușilor acelora?

— Știi ce a făcut?

— Nu știu nimic! E călugăr, ca și mine. A ales ordinul mai aspru al dominicanilor, e adevărat, dar…

— Și-a pierdut un deget?

— Da, dar cum ar putea cineva…?

Un fel de lumină strălucea în ochii călugărului.

— Cine e Girolamo Savonarola? insistă Ezio.

— Vărul meu, un om devotat lui Dumnezeu. Și pot să te întreb cine ești tu, deși îți mulțumesc cu modestie că m-ai salvat și îți datorez orice favoare mi-ai cere?

— Nu am nume…, spuse Ezio. Dar fă-mi favoarea de a mi-l spune pe al tău.

— Fra’ *Marcello* Savonarola, răspunse supus călugărul.

Ezio înghiți în sec. Se gândi un moment.

— Unde e vărul tău Girolamo?

Fra’ Marcello păru să ezite, luptându-se cu propria conștiință.

— E adevărat că vărul meu… are o părere diferită despre cum să-l servească pe Dumnezeu… Propovăduiește o doctrină proprie… S-ar putea să-l găsești acum în Veneția.

— Și ce face acolo?

Marcello își îndreptă spatele.

— Cred că a luat-o pe o cale greșită. Propovăduiește foc și pucioasă. Pretinde că vede în viitor.

Marcello îl privi pe Ezio cu ochii înroșiți, în care se citea suferința.

— Dacă vrei să știi părerea mea sinceră, împrăștie *nebunie* în lume!

Capitolul 25

Ezio simțea că petrecuse deja prea mult timp căutând în zadar. Urmărirea lui Savonarola semăna cu urmărirea unei speranțe înșelătoare, sau a unei himere, sau a propriei cozi. Căutarea trebuia să continue, fără remușcări, căci omul lui Dumnezeu cu nouă degete deținea Mărul – cheia către ceva mai important decât își închipuia, și era un bigot periculos, o amenințare mai mare decât însuși Stăpânul, Rodrigo Borgia.

Când Ezio debarcă din galera Ravenna în porturile Veneției îl întâmpină Teodora.

În 1492, Veneția se afla încă sub conducerea relativ onestă a dogelui Agostino Barbarigo. Tot orașul vorbea despre cum un marinar genovez pe nume Christoffa Corombo, ale cărui planuri nebunești de a naviga spre vest pe ocean fuseseră refuzate de Veneția, primise acum finanțare din partea Spaniei și era gata să plece la drum. Fusese o nebunie din partea Veneției să nu finanțeze expediția? Dacă acest Corombo ar fi reușit, ar fi avut o cale sigură pe mare către Indii, ocolind vechiul drum pe uscat, acum blocat de către turci. Ezio era prea preocupat de alte lucruri pentru a fi atent la problemele politice și comerciale.

— Am primit veștile de la tine, spuse Teodora. Ești sigur de ce ne-ai spus?

— E singura pistă pe care o am, și pare una bună. Sunt sigur că Mărul este aici din nou, în mâinile călugărului Savonarola. Am auzit că predică oamenilor despre iadul și focul ce vor veni.

— Am auzit de el.

— Știi unde-l pot găsi, Teodora?

— Nu. Dar am văzut un vestitor adunând mulțimi în cartierul industrial, predicând despre foc și pucioasă și alte absurdități. Poate e un discipol de-al călugărului tău. Vino cu mine. Vei fi oaspetele meu cât timp ești aici. După ce îți lași lucrurile, mergem direct în locul unde își ține predicile omul ăsta.

Atât Ezio, cât și Teodora, dar și toți oamenii inteligenți și raționali știau de ce lumea începea să fie cuprinsă de un fel de isterie. Anul 1500, care marca jumătatea mileniului, se apropia și mulți credeau că acel an va aduce A Doua Venire, când

Domnul va „veni în Slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga lui.”[4]

Descrierea evanghelistului Matei a Judecății de Apoi răsuna în mințile multora.

— Acest vestitor și șeful lui profită cu adevărat de *febbre di fine secolo*, spuse Teodora. Din câte știu, chiar și ei cred în lucrurile astea.

— Și mie mi se pare că ei chiar cred, zise Ezio. Problema e că, dacă au Mărul în mâinile lor, chiar s-ar putea să provoace o nenorocire care nu are nimic de-a face cu Dumnezeu, ci doar cu Diavolul.

— Deocamdată încă nu și-au dezlănțuit puterea, mulțumesc lui Dumnezeu, fiindcă mă îndoiesc că ar ști cum s-o controleze. Deocamdată par a se mulțumi să prevestească Apocalipsa, și asta, râse el amar, mereu s-a vândut bine.

— Dar lucrurile merg tot mai rău, spuse Teodora. Aproape că îți vine să crezi că se apropie Apocalipsa. Ai auzit veștile proaste?

— N-am auzit nicio veste de când am plecat din Forlì.

— Lorenzo de’ Medici a murit în vila lui din Careggi.

— Asta e într-adevăr o tragedie, spuse Ezio îndurerat. Lorenzo era un prieten adevărat al familiei mele și fără protecția lui mi-e teamă că nu voi recupera niciodată Palazzo Auditore. Asta nu înseamnă nimic, totuși, în comparație cu felul în care ar putea moartea lui să afecteze pacea între orașele-stat. A fost mereu fragilă, chiar și în vremurile bune.

— Mai simt și alte vești, spuse Teodora. Chiar mai proaste decât cea a morții lui Lorenzo. Trebuie să te pregătești pentru asta, Ezio, adăugă ea după o scurtă pauză. Spaniolul, Rodrigo Borgia, a fost ales papă. Conduce Vaticanul și Roma ca Suveran Pontif, Alexandru al VI-lea!

— Cum? Prin ce fapte diavolești…?

— Conclavul papal tocmai s-a încheiat – luna asta. Zvonurile spun că Rodrigo pur și simplu a cumpărat majoritatea voturilor.

---

[4] Biblia sau Sfânta Scriptură, Evanghelia după Matei 25:31, versiunea Cornilescu. (n.red.).

Chiar și Ascanio Sforza, care era cel mai redutabil opozant, l-a votat! Se spune că patru încărcături de argint au fost mita lui.

— Ce avantaje are dacă e Papă? Ce vrea?

— Nu e suficientă o așa mare influență?

Teodora îl privi.

— Acum suntem supușii unei fiare, Ezio. Poate cea mai lacomă din câte s-au văzut.

— E adevărat ce spui, Teodora. Dar puterea pe care o caută e chiar mai mare decât cea pe care i-o dă papalitatea. Dacă deține controlul Vaticanului, va avea acces mai ușor la Criptă. Încă mai caută Mărul, „Partea din Eden” de care are nevoie ca să obțină însăși puterea Lui Dumnezeu!

— Să ne rugăm că-l vei aduce înapoi Asasinilor – Rodrigo ca Papă și ca Stăpân al Templierilor e suficient de periculos. Dacă va avea și Mărul...

Se opri.

— Cum ai spus și tu, va fi indestructibil.

— E ciudat, spuse Ezio.

— Ce anume?

— Prietenul nostru Savonarola n-o știe, dar pe urmele lui sunt doi vânători.

•

Teodora îl conduse pe Ezio în piața largă, din cartierul industrial al Veneției unde predicatorul avea obiceiul să-și țină cuvântările, și-l lăsă acolo. Ezio, cu gluga trasă și cu capul în pământ, dar vigilent, se contopi cu mulțimea care deja se aduna. La scurt timp piața se umplu, gloata îmbulzindu-se în jurul unei estrade mici de lemn pe care urcă bărbat cu înfățișare ascetică, cu ochi albaștri reci și obraji scofâlciți, păr grizonant și mâini noduroase, îmbrăcat într-o robă cenușie simplă, din lână. Începu cuvântarea, oprindu-se doar când era obligat de aclamațiile frenetice ale mulțimii. Ezio văzu cu câtă abilitate putea un singur om să ducă alte câteva sute într-o stare de isterie oarbă.

— Adunați-vă, fiilor, și ascultați-mi ruga! Se apropie Sfârșitul Lumii. Sunteți pregătiți pentru ce va veni? Sunteți gata să vedeți Lumina binecuvântată pe care o aduce fratele meu Savonarola?

Își ridică brațele, iar Ezio, care știa exact la ce lumină se referea vestitorul asculta cu gravitate.

— Ne așteaptă zile negre, continuă vestitorul, dar fratele meu ne-a arătat calea către salvare, către lumina divină care ne așteaptă. Dar numai dacă suntem pregătiți, numai dacă îl îmbrățișăm. Fie ca Savonarola să fie ghidul nostru, căci doar el știe ce va urma. Nu ne va duce pe drumuri greșite.

Foarte solemn, vestitorul se sprijini de pupitrul din fața lui.

— Sunteți gata pentru judecata finală, frați și surori? Pe cine veți urma când va veni vremea?

Făcu din nou o pauză pentru efect.

— Sunt mulți cei din biserici care pretind că oferă mântuirea, cei care cheamă în judecată, cei care iartă, sclavii neștiutori ai superstiției… Dar nu, copiii mei! Sunt cu toții sclavii Papei Borgia, cu toții sclavii „Papei” Alexandru al VI-lea! Cei mai mulți dintre ei slujesc acest nume!

Mulțimea începu să strige. Ezio tresări în sinea lui. Își aminti de presupusele profeții pe care le văzuse proiectate de Măr în atelierul lui Leonardo. Undeva, în viitorul îndepărtat, venea o vreme în care iadul se va dezlănțui cu adevărat pe pământ – dacă nu va reuși să împiedice asta.

— Noul nostru papă Alexandru nu e un lider spiritual; nu e un om al sufletului. Cei ca el vă cumpără rugăciunile și vă vând bunuri pentru profit. Toți preoții din bisericile noastre sunt comercianți ecleziastici! Doar unul dintre noi a rămas un adevărat om al spiritului, doar unul dintre noi a văzut viitorul și a vorbit cu Domnul! Fratele meu, Savonarola! El ne va călăuzi!

Ezio se gândi: oare călugărul *deschisese* Mărul, cum făcuse și el? Dezlănțuise aceleași viziuni? Cum spusese Leonardo despre Măr… „periculos pentru mințile mai slabe?”

— Savonarola ne va conduce spre lumină, conchise vestitorul. Savonarola ne va spune ce va fi să fie! Savonarola ne va duce la poarta raiului! Nu ne vom dori în lume lucrurile la care a fost martor Savonarola… Fratele Savonarola merge pe calea spre Dumnezeu pe care o căutam cu toții!

Ridică mâna din nou, în timp ce gloata striga și aclama.

Ezio știa că singurul mod de a-l găsi pe călugăr era prin acolitul său. Dar trebuia să găsească o cale să ajungă la el fără a trezi suspiciunile mulțimii devotate. Înaintă cu grijă, jucând rolul omului umil care caută convertirea la învățătura predicatorului.

Nu fu ușor. Era înghiontit violent de oamenii care văzuseră că era un străin, un nou venit, o persoană care trebuie privită cu neîncredere. Dar zâmbi, se înclină, și chiar aruncă bani pe jos, spunând:

— Vreau să dai pomană cauzei lui Savonarola și celor care-l sprijină și cred în el.

Și banii funcționară cu farmecul lor obișnuit. De fapt, se gândi Ezio, banii au cel mai convingător discurs.

Într-un sfârșit, vestitorul, care urmărise înaintarea lui Ezio cu un amestec de amuzament și dispreț, îi făcu pe oameni să se dea la o parte și-i făcu semn, conducându-l într-un loc liniștit, o mică *piazzetta* de lângă piața principală, pentru a vorbi între patru ochi. Ezio se bucură să vadă că vestitorul chiar credea că se alesese cu un membru de seamă și bogat în ceata lui.

— Unde e Savonarola? întrebă Ezio.

— Este peste tot, frate, răspunse vestitorul. Este una cu noi toți și noi toți suntem una cu el.

— Ascultă, prietene! se răsti Ezio. Caut omul, nu un mit. Te rog, spune-mi unde e.

Vestitorul se uită chiorâș la el și Ezio îi văzu nebunia din privire.

— Ți-am spus unde e. Uite ce e, Savonarola te iubește așa cum ești. Îți va arăta Lumina. Îți va arăta *viitorul*!

— Dar trebuie să vorbesc personal cu el. Trebuie să-l văd pe marele conducător! Am multe bogății de oferit cruciadei sale mărețe!

Vestitorul se arătă viclean auzind asta.

— Înțeleg, spuse el. Ai răbdare. Nu a venit încă timpul. Dar vei veni împreună cu noi într-un pelerinaj, frate.

•

Ezio așteptă. Așteptă mult timp. Până când, într-o zi, primi o convocare de la vestitor pentru a-l întâlni în portul Veneției la apus. Ajunse mai devreme și așteptă agitat și nervos, până când, în sfârșit văzu o figură întunecată apropiindu-se prin negura serii.

— Nu eram sigur că vei veni, îl întâmpină el pe vestitor.

Predicatorul părea mulțumit.

— Cauți adevărul cu devotament, frate. Și ai rezistat probei timpului. Acum suntem pregătiți, marele nostru conducător și-a asumat mantia stăpânirii pentru care a venit pe lume. Vino!

Trecu în fața lui și-l conduse pe Ezio pe chei, unde îi aștepta o galeră mare. Lângă ea, aștepta mulțimea credincioșilor.

— Fiii mei! li se adresă vestitorul. A venit în sfârșit vremea să plecăm. Fratele și liderul nostru spiritual Girolamo Savonarola, ne așteaptă în orașul pe care l-a făcut în sfârșit al său!

— Da, l-a făcut! Nemernicul mi-a îngenuncheat orașul și căminul – l-a adus în pragul nebuniei!

Credincioșii se întoarseră să se uite la cel care vorbise, un tânăr cu părul lung și cu o beretă neagră, cu buze pline și o față palidă, schimonosită acum de mânie.

— Tocmai am fugit de acolo, continuă el. Alungat din ducatul meu de nenorocitul de rege Carol al Franței, al cărui amestec m-a făcut să fiu înlocuit cu Câinele lui Dumnezeu, Savonarola!

Starea de spirit a gloatei se înrăutăți și cu siguranță l-ar fi prins pe tânăr și l-ar fi aruncat în apă dacă vestitorul nu i-ar fi împiedicat.

— Lăsați-l să spună ce are de spus, ordonă vestitorul.

Întorcându-se spre străin îl întrebă:

— De ce iei numele lui Savonarola în deșert, frate?

— De ce? *De ce*? Pentru ceea ce a făcut Florenței! Manipulează orașul! Signoria e fie în spatele lui, fie lipsită de putere în fața lui. Incită mulțimea, chiar și oamenii care ar trebui să înțeleagă mai bine, ca *Maestro* Botticelli, îl urmează servili. Ard cărți, opere de artă, orice lucru căruia nebunului i se pare imoral!

— Savonarola e în Florența? întrebă Ezio cu interes. Ești sigur?

— De-ar fi altfel! De-ar fi pe lună sau în cazanele iadului! Abia am scăpat cu viață!

— Tu cine ești, frate? întrebă vestitorul vizibil agitat.

— Sunt Piero de' Medici. Fiul lui Lorenzo, *Il Magnifico*, și conducătorul de drept al Florenței!

Ezio îi strânse mâna.

— Bine te-am găsit, Piero. Tatăl tău a fost prietenul meu devotat.

— Îți mulțumesc pentru asta, oricine ai fi, răspunse Piero. Cât despre tatăl meu, a fost norocos să moară înainte ca nebunia asta să ne lovească orașul.

Se întoarse nepăsător către adunarea furioasă.

— Nu-l sprijiniți pe călugărul acela mizerabil! E un prost periculos cu o mândrie de mărimea Domului! Ar trebui să fie ucis ca un câine turbat ce e!

Mulțimea mârâi într-o furie justificată. Predicatorul se întoarse către Piero și strigă:

— Ereticule! Semănător de gânduri rele! Acesta este omul care trebuie *doborât*! strigă apoi spre gloată. Care trebuie *redus la tăcere*! Trebuie să *ardă*!

Atât Piero cât și Ezio, lângă el, își scoaseră imediat săbiile și înfruntară mulțimea amenințătoare.

— Cine ești? întrebă Piero.

— Ezio Auditore.

— Ah! *Sono grato del tuo aiuto*. Tatăl meu mi-a vorbit deseori despre tine.

Își privi adversarii cu ochi scânteietori.

— O să scăpăm de aici?

— Sper. N-ai arătat prea mult tact.

— De unde era să știu?

— Tocmai ai distrus nenumărate eforturi și pregătiri, dar nu mai contează. Ai grijă ce faci cu sabia!

Lupta fu grea, dar scurtă. Cei doi bărbați se lăsară împinși spre un depozit abandonat, iar acolo luară poziție. Din fericire, deși înfuriată, mulțimea de pelerini era departe de a fi una de luptători experimentați și, când cel mai curajos dintre ei se retrase pentru a-și îngriji tăieturile adânci provocate de săbiile lui Ezio și Piero, ceilalți o luară la fugă înapoi. Doar vestitorul întunecat și sumbru rămase pe loc.

— Impostorule! îi spuse el lui Ezio. Vei îngheța pentru totdeauna în gheața celui de-al Patrulea Inel al celui de-al Nouălea Cerc. Acolo o să te trimit.

Scoase din robă un pumnal ascuțit și se apropie în fugă de Ezio, gata să lovească. Acesta se retrase cu spatele și aproape căzu, la mila predicatorului, dar Piero îl lovi cu sabia peste picioare, și Ezio ridicându-se, scoase pumnalul dublu și i-l înfipse în abdomen. Trupul vestitorului se cutremură la impact. Icni și căzu, zvârcolindu-se, scurmând pământul, până când într-un final nu mai mișcă.

— Sper că asta răscumpără necazul pe care ți l-am provocat, spuse Piero, cu un zâmbet trist. Haide! Să mergem la palatul dogelui și să-i spunem lui Agostino să trimită gărzile să se

asigure că smintiții ăștia s-au împrăștiat și s-au întors la cotețele lor.

— *Grazie*, spuse Ezio. Dar eu merg în cealaltă direcție. Mă duc la Florența.

Piero îl privi neîncrezător.

— Ce? Chiar în gura lupului?

— Am motivele mele pentru care-l caut pe Savonarola. Poate că nu e prea târziu nici pentru a repara răul pe care l-a făcut orașului nostru natal.

— Atunci îți urez noroc, spuse Piero. Orice scop ai avea.

Capitolul 26

Fra' Girolamo Savonarola a preluat cu adevărat guvernarea Florenței în 1494, la vârsta de patruzeci și doi de ani. Era un om chinuit, un geniu nebun și cel mai rău soi de fanatic religios, dar cel mai înfricoșător la el era că oamenii îi permiteau nu doar să-i conducă, ci și să-i incite să săvârșească cele mai grotești și distructive fapte de nebunie. Toate sub amenințarea flăcărilor iadului și bazându-se pe o doctrină care propovăduia că orice plăcere, orice bun pământean și toate lucrările omului erau vrednice de dispreț și că doar prin negare totală de sine putea fi găsită adevărata lumină a credinței.

Nu era de mirare, se gândea Ezio, reflectând asupra acestor lucruri în timp ce călărea spre orașul lui natal, că Leonardo rămăsese în Milano – mai ales că, cel mai important pentru prietenul său, homosexualitatea, față de care până acum se închideau ochii sau se pedepsea cu o amendă accesibilă, era din nou un delict capital în Florența. Și nu era de mirare, de asemenea, că poeții și școlile de gândire materialiste și umaniste care se adunaseră în jurul spiritului cultivat și iluminat al lui Lorenzo se îndepărtaseră acum și căutau un sol mai puțin sterp decât deșertul intelectual în care se transforma cu repeziciune în Florența.

Apropiindu-se de oraș, Ezio observă un grup numeros de călugări cu robe negre și de laici îmbrăcați sobru îndreptându-se în aceeași direcție. Toți arătau solemni și virtuoși și mergeau cu capetele plecate.

— Încotro vă îndreptați? îl întrebă Ezio pe unul dintre ei.

— Spre Florența. Pentru a ne prosterna la picioarele marelui conducător, spuse un negustor palid la față, văzându-și apoi de drum.

Drumul era larg și Ezio văzu un alt grup apropiindu-se din direcția opusă, părăsind orașul. Și acești oameni mergeau cu capetele aplecate, gravi și abătuți. Când trecură pe lângă el, Ezio auzi frânturi din discuțiile lor și își dădu seama că plecau în exil voluntar. Împingeau cu toții cărucioare pline ochi sau cărau saci ori pachete cu lucruri personale. Erau refugiați, exilați din

casele lor fie de un decret al Călugărului, fie din proprie inițiativă, căci nu mai suportau să trăiască sub conducerea lui.

— Dacă Piero ar fi avut măcar o zecime din iscusința tatălui său, am fi avut un loc pe care să-l numim acasă... spunea unul dintre ei.

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm pe nebunul ăla să predice în orașul nostru, murmură altul. Uite câtă nefericire a adus...

— Nu înțeleg de ce așa de mulți sunt dornici să-i accepte opresiunea, spuse o femeie.

— Oriunde e mai bine decât în Florența acum, spuse o altă femeie. Am fost pur și simplu alungați când am refuzat să dăm tot ce aveam prețioasei lui biserici San Marco!

— Este vrăjitorie, doar așa îmi pot explica. Chiar și *Maestro* Botticelli e sub vraja lui Savonarola... e adevărat că îmbătrânește, cred că se apropie de cincizeci de ani, poate că încearcă să facă ultimele aranjamente pentru rai.

— Se ard cărți, se fac arestări, toate nenorocitele alea de slujbe interminabile! Și când mă gândesc cum era Florența acum doar doi ani... un far luminos împotriva ignoranței. Și iată unde am ajuns – înapoi în mocirla Evului Mediu.

După care o femeie spuse ceva ce-l făcu pe Ezio să ciulească urechile.

— Câteodată îmi doresc ca Asasinul să se întoarcă în Florența, poate ne-ar scăpa de tiranie.

— În visele tale! îi răspunse prietena ei. Asasinul e un mit! Un bau-bau din povești.

— N-ai dreptate. Tatăl meu l-a văzut în San Gimignano, oftă prima femeie. Dar acum câțiva ani.

— Da, da... *se lo tu dici*.

Ezio trecu pe lângă ei călare, cu inima grea. Moralul îi crescu însă când văzu o figură cunoscută ieșindu-i în cale.

— *Salute*, Ezio, spuse Machiavelli, cu chipul lui serios-hazliu mai îmbătrânit acum, dar mai interesant odată cu trecerea anilor.

— *Salute*, Niccolò.

— Ai ales un moment bun ca să te-ntorci acasă.

— Mă cunoști. Unde există boală, îmi place să-ncerc s-o lecuiesc.

— Chiar ne-ar fi de folos ajutorul tău, oftă Machiavelli. Sunt sigur că Savonarola n-ar fi ajuns unde e acum dacă nu se

folosea de Măr. Știu tot ce ți s-a întâmplat de când nu ne-am mai văzut. Caterina a trimis un curier din Forlì acum doi ani și de curând a sosit un altul cu o scrisoare de la Piero, din Veneția.

— Am venit pentru Măr. A stat prea mult timp în mâinile altora.

— Presupun că într-un fel ar trebui să-i fim recunoscători lui Girolamo, spuse Machiavelli. Măcar a ținut Mărul departe de noul papă.

— A încercat ceva?

— Încearcă mereu! Umblă zvonul că Alexandru are de gând să-l excomunice pe dragul nostru dominican. Nu că asta ar schimba prea mult lucrurile.

— Trebuie să ne ocupăm de îndată de recuperarea lui, spuse Ezio.

— Vorbești despre Măr? Desigur, deși o să fie mai complicat decât crezi.

— Ah! Când nu e? zise Ezio privindu-l. Spune-mi ce s-a mai întâmplat aici?

— Hai să ne întoarcem în oraș. O să-ți povestesc tot ce știu. Nu sunt multe de spus. Pe scurt, regele Carol al VIII-lea al Franței a reușit în sfârșit să îngenuncheze Florența. Piero a fugit. Carol, lacom de teritorii, ca întotdeauna – de ce i se spune „Binevoitorul” mă depășește – a mărșăluit spre Napoli. Savonarola, Rățușca cea Urâtă, a simțit imediat oportunitatea și a umplut golul de putere. E la fel ca toți dictatorii, conduce prost și se dă mare. Lipsit de umor, foarte sigur de el și cuprins de un simț neclintit al propriei importanțe. Cel mai eficient și cel mai murdar principe pe care ți l-ai putea dori.

— Într-o zi voi scrie o carte despre asta, adăugă el după o scurtă pauză.

— Și Mărul a fost mijlocul către scopul lui?

— Doar în parte. O mare parte, trebuie să spun, are de-a face cu carisma lui. Nu a fermecat orașul în sine, ci pe conducătorii săi, oameni cu influență și putere. Bineînțeles că o parte din Signoria i s-a opus la început, dar acum…

Machiavelli părea îngrijorat.

— Acum îi are pe toți în buzunar. Cel ocărât de toată lumea a ajuns dintr-odată venerat de toți. Cine i s-a împotrivit, a fost silit să plece. Încă se mai întâmplă asta, după cum ai văzut azi. Iar

acum consiliul florentin își oprimă cetățenii și se asigură că voia Călugărului nebun e îndeplinită.

— Cum rămâne cu oamenii simpli? Chiar se comportă ca și cum n-ar fi nimic de spus în toată povestea asta?

— Știi răspunsul la fel de bine ca mine, Ezio, zâmbi Machiavelli abătut. Rar vei vedea un om care să se opună stării de fapt. Așa că ne revine nouă misiunea să-i ajutăm să se descurce.

De-acum, cei doi Asasini ajunseseră la porțile orașului. Gărzile înarmate, servind interesul statului indiferent de moralitatea acestuia, le examinară documentele și le făcură semn să treacă, nu înainte ca Ezio să observe un alt grup de soldați care adunau cadavrele unor bărbați în uniforme cu stema Borgia. Îl făcu atent pe Niccolò.

— Ah, da, spuse Machiavelli. După cum ți-am spus, prietenul Rodrigo – n-o să mă obișnuiesc niciodată să-i spun Alexandru nemernicului – tot încearcă. Își trimite soldații în Florența, și Florența îi trimite înapoi, de obicei în bucăți.

— Deci știe că Mărul e aici?

— Sigur că știe! Și, trebuie să recunosc, e o complicație nefericită.

— Și unde e Savonarola?

— Conduce orașul din Convento di San Marco. Nu pleacă aproape niciodată de acolo. Slavă Domnului că *Fra*’ Angelico nu a trăit să vadă ziua când Fratele Girolamo s-a mutat înăuntru!

Descălecară, își priponiră caii, și Machiavelli se ocupă de găsirea unei locuințe pentru Ezio. Vechea casă de plăceri condusă de Paola fusese închisă, împreună cu toate celelalte. Sexul și jocurile de noroc, dansul și spectacolele publice erau toate în capul listei lui Savonarola de lucruri interzise. Omorul cinstit și opresiunea, pe de altă parte, erau admise.

După ce Ezio se instală, Machiavelli îl conduse pe jos până la mărețul așezământ religios San Marco. Ezio privi cercetător corpul de clădiri.

— Un asediu direct ar fi periculos, hotărî el. Mai ales că are și Mărul.

— E adevărat, căzu de acord Machiavelli. Ce opțiuni mai avem?

— În afară de conducătorii orașului, care fără îndoială au propriile lor interese, ești convins că oamenii de rând gândesc cu capetele lor?

— Un optimist ar fi înclinat să parieze pe asta, răspunse Machiavelli.

— Vreau să spun că îl urmează pe călugăr nu de bunăvoie, ci din cauza amenințărilor.

— Nimeni în afară de un dominican sau un politician nu s-ar îndoi de asta.

— Atunci propun să folosim asta în avantajul nostru. Dacă îi putem reduce la tăcere locotenenții și să stârnim nemulțumire, Savonarola va fi distras și vom avea ocazia să atacăm.

Machiavelli zâmbi.

— E un plan inteligent. Ar trebui să existe un adjectiv care să descrie oamenii ca tine. O să vorbesc cu La Volpe și cu Paola – da, sunt încă aici, dar au fost nevoiți să se ascundă. Ne pot ajuta să organizăm o revoltă în timp ce tu eliberezi cartierele.

— Atunci rămâne stabilit.

Ezio era totuși tulburat și Machiavelli putea vedea asta. Îl conduse spre arcada mai liniștită a unei bisericuțe din apropiere și se așezară.

— Care e problema, prietene? îl întrebă.

— Două lucruri, dar sunt personale.

— Spune-mi.

— Vechiul *palazzo* al familiei mele – ce s-a întâmplat cu el? Abia îndrăznesc să mă duc să văd.

O umbră trecu peste chipul lui Machiavelli.

— Dragul meu Ezio, trebuie să fii puternic. Palazzo-ul tău a rezistat, dar Lorenzo a reușit să-l protejeze doar pe timpul vieții sale. Piero a încercat să urmeze exemplul tatălui său, dar după ce a fost alungat de către francezi, Palazzo Auditore a fost rechiziționat și folosit drept adăpost de către mercenarii elvețieni ai lui Carol. După ce s-au îndreptat spre sud, oamenii lui Savonarola l-au golit de tot ce era înăuntru și l-au închis. Ai nădejde. Într-o bună zi îl vei recupera.

— Și Annetta?

— A fugit, slavă Domnului, și i s-a alăturat mamei tale în Monteriggioni.

— Măcar atât.

După o clipă de tăcere, Machiavelli întrebă:

— Și al doilea lucru?

— Cristina…, șopti Ezio.

— Îmi ceri să-ți spun lucruri grele, *amico mio*.

Machiavelli se încruntă.

— Prietene, Cristina a murit. Manfrendo n-a vrut să fugă din oraș, cum au făcut-o mulți prieteni de-ai lor după venirea năpastelor gemene – francezii și Savonarola. Era convins că Piero va organiza o contraofensivă și va recâștiga orașul. A fost însă o noapte teribilă, curând după ce Călugărul a venit la putere. Tuturor celor care nu și-au încredințat voluntar bunurile focului vanității organizat de el pentru a distruge toate lucrurile luxoase și pământești, le-au fost jefuite și incendiate casele.

Ezio asculta, străduindu-se să rămână calm, deși avea inima frântă.

— Fanaticii lui Savonarola, continuă Machiavelli, au pătruns cu forța în Palazzo d’Arzenta. Manfrendo a încercat să se apere, dar erau prea mulți împotriva lui și a oamenilor lui… Și Cristina n-a vrut să-l părăsească.

Machiavelli făcu o pauză lungă, luptându-se și el cu lacrimile.

— În frenezia lor, fanaticii au omorât-o și pe ea.

Ezio privea fix peretele alb din fața lui. Toate detaliile, fiecare crăpătură, chiar și furnicile de pe el, erau extrem de clare și bine conturate.

Capitolul 27

Cum de toată speranța se duce în vânt,
Cum de se strică planurile noastre,
Cum de domnește ignoranța pe pământ,
Doar moartea, amanta tuturor, le cunoaște.
Unii petrec doar în cântec, dans și veselie,
Unii-și pun talentul în slujba artelor frumoase,
Unii iau lumea în batjocură din temelie,
Unii ascund în inimi pasiuni furtunoase.
Gânduri, dorințe oarbe și griji nenumărate
Înfrâng acest pământ sortit căderii
Cu a naturii-nțelepciune îngemănate;
Norocul plămădește o minte schimbătoare,
Toate cele pământești sunt doar vedenii trecătoare,
Doar moartea rămâne veșnic neschimbată.

Ezio lăsă cartea de sonete a lui Lorenzo să-i alunece din mâini. Moartea Cristinei îl făcuse și mai hotărât să-i elimine pe cei care provocaseră toate astea. Orașul suferise destul sub conducerea lui Savonarola, prea mulți dintre semenii lui cetățeni, din toate păturile sociale, căzuseră pradă farmecelor Călugărului, iar cei care i se împotriveau erau marginalizați, obligați să se ascundă sau să plece în exil. Era timpul să acționeze.

— Au luat calea exilului mulți oameni care ne-ar fi putut ajuta, îi explică Machiavelli. Nici măcar inamicii principali ai lui Savonarola din afara orașului-stat, vreau să spun ducele din Milano și prietenul nostru Rodrigo, papa Alexandru al VI-lea n-au reușit să-l îndepărteze.

— Ce e cu focurile astea?

— E cea mai mare nebunie. Savonarola și acoliții lui organizează grupuri de adepți care merg din ușă în ușă, cerând predarea oricărui obiect pe care-l consideră imoral, chiar și cosmetice sau oglinzi, ca să nu mai vorbim de picturi, cărți considerate a fi imorale, tot feluri de jocuri, inclusiv șahul, pentru numele lui Dumnezeu, instrumente muzicale – orice;

dacă Savonarola și adepții lui le consideră distrageri de la felul în care văd ei religia, le aduc în Piazza della Signoria și le dau foc.

Machiavelli clătină din cap.

— Florența și-a pierdut astfel mult din valoarea și frumusețea sa.

— Cu siguranță orașul o să se sature de acest tip de comportament!

— E adevărat, zise Machiavelli luminându-se la față, și această reacție e cel mai bun aliat al nostru. Sunt sigur că Savonarola crede cu adevărat că Ziua Judecății e pe cale să sosească – singura problemă e că nu apare niciun semn că e pe cale să vină, și chiar unii dintre cei care credeau fervent în ei au început să șovăie în credința lor. Din nefericire mai sunt aici mulți oameni cu influență și putere care încă îl urmează orbește. Dacă ar putea fi îndepărtați…

•

Așa a început pentru Ezio o perioadă frenetică de vânătoare și ucidere a unor astfel de susținători, care proveneau într-adevăr din toate păturile sociale – un artist important, un soldat bătrân, un negustor, mai mulți preoți, un medic, un țăran și unul sau doi aristocrați, care se agățau cu toții fanatic de ideile Călugărului. Unii au înțeles nebunia faptelor săvârșite înainte să moară; alții au rămas neclintiți în convingerile lor. În timp ce îndeplinea această sarcină neplăcută, Ezio a fost deseori el însuși amenințat cu moartea. În curând, zvonurile au început să se strecoare prin oraș – discuții auzite la ore târzii, șoapte în taverne ilicite și pe alei lăturalnice. „Asasinul s-a întors”. „Asasinul a venit să salveze Florența…”

Ezio era întristat până în adâncul inimii să vadă cum orașul lui natal, al familiei sale, al moștenirii sale, era atât de chinuit de ura și nebunia fervorii religioase. Cu inima grea, aducea și el obolul morții – un vânt rece înghețat care curăța orașul corupt de cei care îndepărtaseră Firenze de gloria ce-i aparținuse cândva. Ca întotdeauna, ucidea cu compasiune, știind că nu există altă cale pentru cei care se îndepărtaseră așa de mult de Dumnezeu. În acele ceasuri întunecate, nu s-a abătut niciodată de la datoria sa pentru Crezul Asasinului.

Încet-încet starea de spirit a orașului se schimbă și Savonarola văzu cum sprijinul care i se acordase începea să

slăbească. Între timp Machiavelli, La Volpe și Paola lucrau împreună cu Ezio pentru a organiza o revoltă, ghidată de procesul lent, dar puternic de iluminare a locuitorilor.

Ultima dintre „țintele” lui Ezio era un preot amăgit, care atunci când asasinul veni după el, predica unei mulțimi în fața bisericii Santo Spirito.

— Oameni ai Florenței! Veniți! Adunați-vă! Ascultați ce am de spus! Sfârșitul se apropie! E timpul să vă căiți! Să cereți iertare lui Dumnezeu. Ascultați-mă pe mine, dacă nu ați înțeles voi înșivă ce se întâmplă. *Semnele* sunt peste tot în jurul nostru: neliniște! Foamete! Boală! Corupție! Vestitorii *întunericului*. Trebuie să rămânem neclintiți, pentru ca nu cumva *să ne mistuie pe toți*!

Îi țintui cu ochii înflăcărați.

— Văd că vă îndoiți, că mă credeți nebun. Nu au spus romanii același lucru despre Iisus? Să știți că și eu, odată, v-am împărtășit nesiguranța, frica. Dar asta a fost înainte ca Savonarola să vină la mine. El mi-a arătat adevărul! În sfârșit, ochii mei au fost deschiși. Și astfel stau astăzi în fața voastră, sperând că-i voi deschide și eu pe ai voștri!

Predicatorul făcu o pauză ca să-și tragă sufletul.

— Imaginați-vă că stăm pe o stâncă. Pe o parte, avem luminoasa, glorioasa *Împărăție a lui Dumnezeu*. Pe cealaltă, o prăpastie fără fund a *disperării*! Deja vă clătinați pe margine. Oameni ca Medici sau cei din alte familii, pe care cândva îi considerați stăpâni, căutau bunuri și avantaje lumești. Și-au abandonat credința plăcerilor materiale și v-ar fi dus pe toți pe același drum.

Făcu din nou o pauză, de data asta pentru efect, și continuă:

— Un profet înțelept a spus odată: „Singurul lucru bun pe care-l datorăm lui Platon și Aristotel e că au adus multe argumente pe care le putem folosi împotriva ereticilor. Totuși, ei și alți filosofi sunt acum în iad”. Dacă țineți la sufletele voastre nemuritoare, veți întoarce spatele acestui drum profan și veți îmbrățișa învățăturile profetului nostru, Savonarola. Atunci vă veți sfinți corpurile și sufletele – veți descoperi Slava lui Dumnezeu! Veți deveni, în sfârșit, ceea ce a dorit Creatorul nostru: servitori loiali și supuși.

Mulțimea se împrăștia, își pierduse interesul, și ultimii câțiva oameni rămași plecau deja. Ezio înaintă și se adresă predicatorului.

— Gândurile tale, îi spuse. Simt că îți aparțin.

Predicatorul râse.

— Nu toți au avut nevoie de convingere și constrângere pentru a fi convertiți. Eu deja credeam. Tot ce am spus e adevărat!

— Nimic nu e adevărat, răspunse Ezio. Iar ce voi face acum nu e un lucru ușor.

Scoase pumnalul de la încheietură și-l înjunghie pe predicator.

— *Requiescat in pace*, spuse.

Întoarse spatele cadavrului și își trase gluga peste cap.

Era un drum lung și greu, dar spre sfârșit Savonarola însuși deveni aliatul Asasinilor, fără să știe, căci puterea financiară a Florenței era în declin: Călugărul detesta și comerțul, și câștigul de bani, cele două lucruri care înălțaseră orașul. Iar Ziua Judecății încă nu venise. În schimb, un călugăr franciscan liberal îl provocă pe Savonarola la ordalie. Acesta refuză, și autoritatea lui primi o nouă lovitură. Pe la începutul lunii mai 1497, mulți dintre tinerii orașului protestară printr-un marș, iar protestul se transformă în răscoală. În curând, tavernele începură să se redeschidă, oamenii reîncepură să cânte și să danseze, să joace jocuri de noroc și să preacurvească – simțindu-se bine, de fapt. Afacerile și băncile se redeschideau la rândul lor, deși mai lent la început, exilații se întorceau în orașul acum eliberat de sub ocârmuirea Călugărului. Nu se întâmplă peste noapte, dar, într-un târziu, aproape la un an de la răscoală, fiindcă Savonarola se ținea cu încăpățânare de putere, momentul căderii Călugărului părea iminent.

— Ai făcut treabă bună, Ezio, îi spuse Paola, în timp ce așteptau împreună cu Machiavelli și La Volpe în fața porților de la San Marco, împreună cu o mulțime greu de stăpânit, adunată din cartierele libere.

— Mulțumesc, dar ce urmează acum?

— Privește, spuse Machiavelli.

Cu o bufnitură puternică o ușă se deschise deasupra capetelor lor și o siluetă uscățivă învăluită în negru apăru la un balcon. Călugărul privi amenințător către populația adunată.

— Liniște, ordonă el. Cer liniște!

Înfricoșați fără să vrea, oamenii amuțiră.

— De ce ați venit aici? întrebă Savonarola. De ce mă deranjați? Ar trebui să vă curățați casele!

Mulțimea începu să strige arătându-și dezaprobarea.

— Să ni le curățăm de ce? strigă cineva. Ai luat deja totul!

— V-am întins mâna! strigă Savonarola. Dar acum veți face cum vă ordon! Vă veți *supune*!

Spunând asta, scoase Mărul din robă, ridicându-l înaintea mulțimii. Ezio văzu că îi lipsea un deget de la mâna în care-l ținea. Instantaneu, Mărul începu să strălucească și oamenii dădură înapoi, speriați. Machiavelli, rămânând calm, își recăpătă echilibrul și aruncă fără ezitare un cuțit care străpunse brațul Călugărului. Cu un strigăt de durere și mânie, Savonarola dădu drumul Mărului, scăpându-l de la balcon în îmbulzeala de dedesubt.

— Nuuu! țipă.

Dintr-odată, arăta împuținat, dând dovadă de un comportament rușinos și jalnic. Era ultima picătură pentru mulțime. Se regrupă și luă cu asalt porțile San Marco.

— Repede, Ezio, spuse La Volpe. Găsește Mărul. Nu poate fi departe.

Ezio îl vedea rostogolindu-se printre picioarele mulțimii, neluat în seamă. Se aruncă printre oameni, lovindu-se destul de rău, dar reuși să pună mâna pe el. Îl strecură iute în tolba prinsă la curea. Porțile bisericii San Marco erau acum deschise – probabil unii dintre frații dinăuntru consideraseră că prevederea era preferabilă vitejiei și hotărâseră să salveze mănăstirea și propria piele înclinându-se în fața inevitabilului. Nu puțini dintre ei se săturaseră de despotismul istovitor al Călugărului. Mulțimea dădu buzna înăuntru, pentru a reapărea câteva minute mai târziu cu Savonarola, care țipa și lovea cu picioarele, luat pe sus.

— Duceți-l la Palazzo della Signoria, ordonă Machiavelli. Să fie judecat acolo!

— Idioților! Hulitorilor! strigă Savonarola. Dumnezeu e martor la acest sacrilegiu. Cum îndrăzniți să vă purtați așa cu profetul Său?

Aproape că nu i se mai auzea glasul din cauza strigătelor furioase, dar era livid și speriat și continuă să țipe – căci

Călugărul știa (nu că ar fi folosit această expresie) că erau ultimele zaruri pe care le mai putea arunca.

— Ereticilor! Veți arde în iad pentru asta! *Mă auziți*? *Veți arde*!

Ezio și tovarășii lui Asasini urmară mulțimea care-l purta pe Călugăr, care tot nu contenea revărsarea de rugăminți și amenințări:

— Sabia lui Dumnezeu va cădea pe Pământ repede și pe neașteptate. Eliberați-mă, căci doar eu vă pot salva de mânia Lui! Copiii mei, luați-mă în seamă până nu e prea târziu! Există doar o singură mântuire adevărată și voi ați lepădat calea către ea pentru câștigurile materiale! Dacă nu vă plecați din nou în fața mea, toată Florența va cunoaște furia Domnului – și orașul va cădea asemenea Sodomei și Gomorei, căci El va ști greutatea trădării voastre. *Aiutami*, *Di*o! sunt doborât de zece mii de Iuda!

Ezio era suficient de aproape pentru a-l auzi pe unul dintre cetățenii care-l duceau pe Călugăr zicând:

— Ajunge cu minciunile tale! Ai semănat doar nefericire și ură de când ai pășit prima dată printre noi!

— Poate că Dumnezeu e în mintea ta, Călugăre, spuse altul, dar e departe de inima ta.

Se apropiau acum de Piazza della Signoria și tot mai mulți oameni își strigau triumful.

— Am suferit destul! Vom fi din nou liberi!

— În curând, lumina vieții se va întoarce în orașul nostru!

— Trebuie să-l pedepsim pe trădător! El este adevăratul eretic. A răstălmăcit Cuvântul lui Dumnezeu în interesul lui! strigă o femeie.

— Jugul tiraniei religioase a fost înfrânt! exclamă altcineva. Savonarola va fi pedepsit în sfârșit.

— Adevărul ne iluminează și frica a dispărut! strigă un al treilea. Cuvintele tale nu mai înseamnă nimic, Călugăre!

— Ai pretins că ești profetul Lui, dar vorbele tale erau întunecate și crude. Ne-ai numit „unelte ale diavolului” – poate că tu ești unealta aceea!

Ezio și prietenii lui nu mai aveau nevoie să intervină – mașinăria care se urnise urma să termine treburile pentru ei. Conducătorii orașului, dornici să-și salveze pielea și să-și recapete puterea, apărură în Signoria pentru a-și arăta sprijinul. Se ridică un eșafod, pe care fu așezat un morman uriaș de surcele și lemne în jurul a trei ruguri, în timp ce Savonarola și

doi dintre locotenenții lui cei mai înflăcărați erau târâți în Signoria pentru un proces scurt și nemilos. Cum el nu le arătase niciun fel de milă, nici lui nu avea să i se arate. În curând, cei trei reapărură în lanțuri, fură conduși spre ruguri și legați de ele.

— O, Doamne, Dumnezeul meu, ai milă de mine! se ruga Savonarola. Eliberează-mă de îmbrățișarea răului! Înconjurat cum sunt de păcat, strig către tine pentru mântuire!

— *Tu* ai vrut să mă arzi *pe mine*, râse batjocoritor cineva din mulțime. Acum s-au schimbat rolurile!

Călăii puseră torțe peste lemnele din jurul rugurilor. Ezio privea, cu gândul la familia lui, care își găsise sfârșitul cu mulți ani în urmă, în același loc.

— *Infelix ego*, se rugă Savonarola cu o voce puternică plină de durere, în timp ce focul se răspândea. *Omnium auxilio destitutus*... Am încălcat legile cerului și ale Pământului. Încotro să mă îndrept? La cine să fug? Cui îi va fi milă de mine? Nu îndrăznesc să mă uit spre Cer, căci am păcătuit împotriva lui. Nu-mi pot găsi alinare nici pe Pământ pentru am greșit și împotriva lui.

Ezio se apropie pe cât posibil de eșafod.

„În ciuda durerii pe care mi-a provocat-o, niciun om, nici chiar acesta, nu merită să moară în asemenea chinuri”, se gândi el.

Își scoase *pistola* încărcat din tașca de piele și-l atașă mecanismului de la mâna dreaptă. În acel moment, Savonarola îl observă și se holbă, cu o privire plină de frică și de speranță.

— Tu ești, spuse Călugărul, ridicându-și vocea deasupra trosnetelor focului, dar, de fapt, cei doi comunicau prin puterea minții. Știam că va veni această zi. Frate, te rog arată-mi mila pe care eu nu ți-am arătat-o. Eu te-am lăsat la mila lupilor și a câinilor.

Ezio ridică mâna.

— Rămas-bun, *padre*, spuse și apăsă pe trăgaci.

În haosul din jurul rugului, mișcarea lui și zgomotul armei trecură neobservate. Savonarola lăsă capul în piept.

— Mergi acum în pace, vei fi judecat de către Dumnezeul tău, spuse Ezio încet. *Requiescat in pace*.

Aruncă o privire către cei doi călugări locotenenți, Domenico și Silvestro, dar aceștia erau deja morți, cu măruntaiele împrăștiate în focul șuierător. Duhoarea cărnii arse se simțea

grea. Gloata începea să se liniștească. În curând, nu se mai auzea aproape niciun zgomot în afară de trosnetele flăcărilor.

Ezio se îndepărtă de ruguri. Îi văzu în apropiere pe Machiavelli, Paola și La Volpe urmărindu-l de aproape. Machiavelli îi surprinse privirea și-i făcu un mic gest de încurajare. Ezio știu ce avea de făcut. Se urcă pe eșafod la marginea focurilor și toate privirile se întoarseră către el.

— Cetățeni ai Florenței! spuse el cu o voce răsunătoare. Acum douăzeci și doi de ani, am stat unde stau acum și i-am văzut murind pe cei pe care-i îi iubeam, trădați de către cei pe care-i credeam prieteni. Răzbunarea mi-a întunecat mintea. M-ar fi consumat, dacă nu ar fi fost înțelepciunea câtorva străini, care m-au învățat să văd mai departe de instinctele mele. Nu mi-au predicat niciodată răspunsuri, dar m-au călăuzit să învăț din propriile greșeli.

Ezio văzu că tovarășilor săi Asasini li se alăturaseră acum unchiul Mario, care zâmbi și-l salută ridicând mâna.

— Prieteni, continuă el, nu avem nevoie de nimeni care să ne spună ce să facem. Nici Savonarola, nici Pazzi, nici chiar Medici. Suntem liberi să ne urmăm singuri calea. Sunt unii care vor să ne ia această libertate și prea mulți dintre voi, prea mulți dintre noi, din păcate, o cedează. Dar stă în puterea noastră să alegem – să *alegem* ceea ce socotim *adevărat* – și exercitarea acestei puteri ne face oameni. Nu există vreo carte sau vreun profesor care să ne ofere răspunsurile, care să ne arate calea. Așa că, alegeți-vă *singuri* calea! Nu mă urmați pe mine sau pe oricine altcineva!

Zâmbind în sinea lui, observă cât de îngrijorați îl urmăreau unii membri ai Signoriei. Poate că lumea nu se va schimba niciodată, dar nu strica să-i dea un ghiont. Sări de pe eșafod, își trase gluga pe cap și ieși din piață, pe strada care ducea de-a lungul zidului nordic al Signoriei, pe care își amintea că o mai străbătuse de două ori înainte, și dispăru.

Așa începea pentru Ezio ultima aventură, lungă și grea, a vieții lui, înainte de confruntarea finală, despre care știa că era inevitabilă. Cu Machiavelli alături, își organiză tovarășii din Ordinul Asasinilor din Florența și Veneția să cutreiere peninsula italiană, călătorind încolo și-ncoace, înarmați cu cópii ale hărții lui Girolamo, adunând în mod migălos paginile lipsă din Codex, colindând provinciile Piemont, Trent, Liguria, Umbria, Veneto,

Friuli, Lombardia, Emilia-Romagna, Marche, Toscana, Lazio, Abruzzo, Molise, Apulia, Campania și Basilicata și periculoasa Calabria. Petrecură poate prea mult timp în Capri și trecură marea Tireniană către pământul răpitorilor de oameni, Sardinia, și nelegiuita Sicilie a răufăcătorilor. Vizitară regi și atraseră de partea lor duci, se luptară cu templierii întâlniți pe drum, care aveau aceeași misiune, dar, în cele din urmă triumfară.

Se reîntâlniră la Monteriggioni. Trecuseră cinci ani lungi și Alexandru al VI-lea, Rodrigo Borgia, acum bătrân, dar încă în putere, era în continuare Papă. Puterea templierilor, deși diminuată, încă reprezenta o mare amenințare.

Rămâneau multe de făcut.

Capitolul 28

Într-o dimineață devreme din august 1503, Ezio, acum în vârstă de patruzeci și patru de ani, cu tâmplele grizonante, dar cu barba tot castanie, fu poftit de către unchiul Mario să i se alăture lui și restului Companiei Asasinilor adunate acolo în biroul său din castelul din Monteriggioni. Paolei, lui Machiavelli și Vulpii li se alăturară Teodora, Antonio și Bartolomeo.

— A venit timpul, Ezio, spuse Mario solemn. Avem Mărul și acum toate paginile din Codex sunt adunate aici. Haide să terminăm ceea ce eu și fratele meu, tatăl tău, am început acum mult timp… Poate că în sfârșit putem să descifrăm profeția ascunsă în Codex și să spulberăm pentru totdeauna puterea implacabilă a Templierilor.

— Atunci, unchiule, ar trebui să începem prin a localiza Cripta. Paginile din Codex pe care le-ai adunat ar trebui să ne ducă spre ea.

Mario dădu la o parte raftul de cărți pentru a descoperi zidul pe care atârnau paginile din Codex – acum întreg. Alături, pe un piedestal, era Mărul.

— Iată cum paginile au legătură una cu alta, spuse Mario în timp ce se uitau cu toții la modelul complex. Pare să fie o hartă a lumii, dar o lume mai mare decât cea pe care o cunoaștem, cu continente la vest și la sud despre care nu știam. Totuși, sunt convins că există.

— Mai sunt și alte elemente, zise Machiavelli. Aici, la stânga, puteți vedea conturul a ceea ce nu poate fi decât o cârjă papală. La dreapta e în mod clar o descriere a Mărului. În mijlocul paginilor putem vedea acum mai multe puncte desenate într-un model ale cărui semnificații sunt încă misterioase.

În timp ce vorbea, Mărul începu să strălucească și, la un moment dat, fulgeră orbitor, iluminând paginile Codexului și părând să le îmbrățișeze. Apoi reveni la starea sa obișnuită.

— De ce a făcut asta, chiar în acest moment? întrebă Ezio, dorindu-și ca Leonardo să fi fost acolo să explice sau măcar să deducă.

Încerca să-și amintească ce-i spusese prietenul lui despre proprietățile singulare ale ciudatului obiect, care, deși Ezio nu știa ce era – părea să fie ceva la fel de viu ca un mecanism. Dar ceva instinctiv îi spunea să se încreadă în el.

— Încă un mister de elucidat, spuse La Volpe.

— Cum e cu putință să existe ce apare pe hartă? întrebă Paola. Continente nedescoperite…

— Poate că sunt continente care așteaptă să fie *redescoperite*, sugeră Ezio.

— Cum se poate așa ceva? întrebă Teodora.

— Poate că vom găsi răspunsul în Criptă, zise Machiavelli.

— Putem afla unde se află? întrebă pragmaticul Antonio.

— Să vedem…, spuse Ezio examinând Codexul. Dacă tragem linii între aceste puncte… Se unesc, vedeți! Într-un singur loc.

Făcu un pas înapoi:

— Nu! Nu se poate! Cripta! Arată ca și cum Cripta ar fi la Roma!

Se uită spre prietenii lui și aceștia îi ghiciră următorul gând.

— Asta explică de ce Rodrigo era așa de nerăbdător să devină Papă, spuse Mario. Timp de unsprezece ani a condus Sfântul Scaun, dar încă îi lipsesc mijloacele care să-l conducă spre cel mai întunecat secret, deși, în mod clar, acum știe că se află chiar acolo.

— Desigur! spuse Machiavelli. Într-un fel, e de admirat. Nu doar că a reușit să găsească Cripta, dar, devenind Papă, a preluat Cârja!

— Cârja? întrebă Teodora.

— Codexul a menționat dintotdeauna două „Părți ale Edenului” – adică două *chei*… nu poate să însemne altceva. Una dintre ele – își întoarse privirea – este Mărul.

— Și cealaltă este cârja papală! strigă Ezio, realizând. *Cârja Papală este a doua „Parte a Edenului”*!

— Exact, spuse Machiavelli.

— Dumnezeule, ai dreptate, strigă unchiul Mario. Dintr-odată chipul îi deveni grav.

— Vreme de ani, decenii întregi, am căutat aceste răspunsuri.

— Și acum le avem, adăugă Paola.

— Dar și Spaniolul le-ar putea avea, adăugă Antonio. S-ar putea să existe copii ale Codexului – nu știm asta, chiar dacă e incomplet, are totuși suficiente informații pentru a…

Se opri.

— Și dacă are, dacă găsește calea către Criptă…

Își coborî vocea.

— Conținutul acesteia va face Mărul să pară un lucru neînsemnat.

— Două chei, le reaminti Mario. Cripta are nevoie de două chei pentru a fi deschisă.

— Nu ne putem asuma niciun risc, spuse Ezio repede. Trebuie să plec de îndată la Roma și să găsesc Cripta!

Nimeni nu se împotrivi. Ezio îi privi pe rând.

— Și voi, restul?

Bartolomeo, care până atunci rămăsese tăcut, începu să vorbească, dar nu la fel de direct ca de obicei:

— Eu voi face ce fac mai bine – voi provoca tulburări în Orașul Etern, ceva zarvă, ca să poți acționa fără probleme.

— Te vom ajuta cu toții să ai drumul cât mai liber, prietene, spuse Machiavelli.

— Doar spune când ești gata, *nipote*, și vom fi toți alături de tine, spuse Mario. *Tutti per uno e uno per tutti*!

— *Grazie, amici*, spuse Ezio. Știu că veți fi acolo când voi avea nevoie de voi. Dar lăsați-mă pe mine să duc greutatea acestei ultime misiuni – un pește singuratic poate trece prin plasa care prinde un banc, iar templierii vor fi în gardă.

•

Făcură rapid pregătirile și, pe la jumătatea lunii, Ezio purtând de grijă prețiosului Măr, sosi cu barca pe Tibru la debarcaderul de lângă Castelul Sant'Angelo din Roma. Își luase toate măsurile de prevedere, dar prin cine știe ce magie neagră sau prin viclenia spionilor omniprezenți ai lui Rodrigo, sosirea lui nu trecu neobservată și fu întâmpinat de un grup de gărzi Borgia la porțile debarcaderului. Se văzu nevoit să lupte ca să ajungă la Passetto di Borgo, un pasaj de suprafață de aproape un kilometru, care lega Castelul de Vatican. Știind că timpul era împotriva lui, acum că Rodrigo probabil că aflase de sosirea sa, Ezio hotărî că un atac fulgerător și precis era singura opțiune. Sări ca un linx pe acoperișul unei căruțe trase de boi, care transporta butoaie din port, de acolo, pe cel mai înalt butoi și ateriză pe rampa suspendată. Gărzile priviră cu gurile căscate cum Asasinul sări de pe rampă – cu mantia fluturându-i în urmă. Scoase pumnalul și-l înjunghie pe sergentul Borgia, doborându-l

de pe cal. Totul se termină înainte ca gărzile să aibă timp să-și scoată săbiile. Fără să se uite înapoi, Ezio porni în galop mult mai repede decât ar fi putut soldații Borgia să-l urmărească.

Când sosi la destinație, Ezio văzu că poarta prin care trebuia să intre era prea joasă și îngustă pentru un călăreț, așa că descălecă și își continuă drumul pe jos, omorându-i cu o singură mișcare dibace a pumnalului pe cei doi oameni care stăteau de pază. În ciuda anilor care se adunau, Ezio era într-o formă foarte bună, și deținea acum locul de frunte în ierarhia puterii – era vârful Ordinului său, Asasinul suprem.

După ce trecu de poartă, se pomeni într-o curte îngustă, la capătul căreia mai era o altă poartă. Părea nepăzită, dar când se apropie de mânerul care se presupunea că o deschidea, auzi un strigăt de pe metereze.

— Opriți intrusul!

Se uită în urmă și văzu închizându-se poarta pe care intrase. Era prins în capcană!

Se aruncă asupra mânerului care controla a doua poartă în timp ce arcașii de deasupra se pregăteau să tragă și reuși să se strecoare prin ea cu greu, în timp ce săgețile zăngăneau de pământ în spatele lui.

Intrase în Vatican. Strecurându-se ca o pisică prin coridoarele sale labirintice și topindu-se în umbre la cel mai mic zgomot al gărzilor, acum în alertă, fiindcă nu-și putea permite o confruntare care i-ar fi dezvăluit prezența, ajunse într-un târziu în Capela Sixtină.

Capodopera lui Baccio Pontelli, construită pentru vechiul inamic al Asasinilor, papa Sixtus al IV-lea, și terminată în urmă cu douăzeci de ani, se întrezărea în jurul și deasupra lui. Numeroasele lumânări aprinse străpungeau întunericul. Ezio recunoscu picturi de Ghirlandaio, Botticelli, Perugino și Rosselli, dar minunata boltă a tavanului încă nu fusese decorată.

Intră printr-un vitraliu care era în reparații și se balansă pe o ambrazură interioară care domina sala imensă. Dedesubt, Alexandru al VI-lea purtând însemnele aurii ale puterii, ținea slujba, citind din Evanghelia după Ioan.

— *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum. Omnia per ipsum fact sunt, et sine ipso factum est nihil quid factum est*... Întru El era viața și viața era lumina oamenilor. Și lumina

luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci ca să mărturisească despre Lumină. Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume. În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.

Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, Care nu din sânge, nici din pofta trupească, nici din pofta bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. Și Cuvântul s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slava ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.

Ezio așteptă până când slujba se termină și credincioșii începură să se îndepărteze, lăsându-l pe Papă singur cu cardinalii și preoții însoțitori. Știa Spaniolul că Ezio era acolo? Plănuia o confruntare? Ezio nu știa, dar putea vedea că exista oportunitatea perfectă de a scăpa lumea de acest Templier amenințător. Pregătindu-se, se aruncă de pe ambrazură pentru a ateriza aproape de Papă, într-o ghemuire perfectă, ridicându-se imediat, înainte ca Borgia sau însoțitorii lui să aibă timp să reacționeze sau să strige, împlântând pumnalul cu putere și adânc în trupul umflat al lui Alexandru. Papa căzu fără niciun sunet la pământ la picioarele lui Ezio și rămase nemișcat.

Ezio se opri, trăgând cu greu aer în piept.

— Credeam… Credeam că sunt deasupra acestor lucruri. Credeam că mă pot ridica deasupra răzbunării. Dar nu pot. Sunt un simplu om. Am așteptat prea mult, am pierdut prea mult… și tu ești o plagă pentru umanitate, care trebuie extirpată pentru binele tuturor. *Requiescat in pace, sfortunato*.

Se întoarse să plece, dar apoi se petrecu ceva neașteptat. Mâna spaniolului se răsuci în jurul Cârjei pe care o ținea. Instantaneu, aceasta începu să strălucească cu o lumină albă, în timp ce întreaga capelă părea că se învârte. Ochii reci de cobalt ai Spaniolului se deschiseră.

— Încă nu sunt gata să mă odihnesc în pace, ticălos nevrednic, spuse Spaniolul.

O puternică străfulgerare de lumină, iar preoții însoțitori și cardinalii, împreună cu acei membri ai congregației care erau încă în capelă, se prăbușiră, urlând de durere, în timp ce raze

ciudate și subțiri de lumină translucidă, ondulându-se asemenea fumului, se iviră din corpurile lor și călătoriră în Cârja strălucitoare pe care Papa, acum stând în picioare, o ținea cu mâinile încleștate.

Ezio alergă spre el, dar Spaniolul strigă:

— Nu, n-o vei face, Asasinule!

Trosni ciudat, ca un fulger, și Ezio se simți aruncat de cealaltă parte a capelei, peste trupurile preoților și ale credincioșilor care gemeau și se zvârcoleau. Rodrigo Borgia lovi Cârja de pământ și, atât Cârja cât și Rodrigo, fură pătrunși de energia emanată de nefericitele lor corpuri.

Ezio se ridică și își înfruntă din nou dușmanul.

— Ești un demon! strigă Rodrigo. Cum de poți rezista?

Apoi își coborî privirea și văzu că tolba lui Ezio, în care se afla Mărul, strălucea intens.

— Înțeleg! spuse Rodrigo, cu ochii lucindu-i precum tăciunii. Dă-mi-l!

— *Vai a farti fottere*!

— Cât de vulgar! râse Rodrigo. Dar mereu un luptător! La fel ca tatăl tău. Ei bine, bucură-te, fiule, îl vei vedea din nou *în curând*!

Mișcă din nou Cârja, iar cârligul acesteia lovi cicatricea de pe dosul mâinii stângi a lui Ezio. Ezio se simți străpuns de un puternic fior și se clătină din spate, dar nu căzu.

— O să mi-l dai, mârâi Rodrigo apropiindu-se.

Ezio se gândi repede. Știa ce putea face Mărul și trebuia să riște acum sau să moară încercând.

— Cum dorești, răspunse el.

Scoase Mărul și îl ținu ridicat. Acesta străfulgeră atât de puternic încât întreaga capelă păru pentru un moment să fie iluminată de lumina aprinsă a soarelui, iar când aceasta se stinse, rămânând doar licărirea lumânărilor, Rodrigo văzu opt Ezio aliniați în fața lui.

Rămase însă netulburat.

— Poate face cópii de-ale tale! spuse el. Ce impresionant… Greu de spus care ești tu cel real și care-i o himeră, dar asta ar fi greu și în cele mai bune momente, și dacă ai impresia că un astfel de truc ieftin te va salva, mai gândește-te!

Rodrigo se aruncă asupra cópiilor și, de fiecare dată când lovea una, aceasta dispărea într-o adiere de fum. Fantasmele-

Ezio dansau și fentau, fandând spre Rodrigo, care acum părea îngrijorat, dar nu-l puseră în niciun pericol. Doar Ezio cel real putea să lovească, însă cauza doar zgârieturi neînsemnate, așa de mare era puterea Cârjei, astfel că nu reușea să se apropie suficient de ticălosul de Borgia. Ezio își dădu repede seama că lupta îl epuiza pe Rodrigo. Când cele șapte stafii dispărură, pontiful era obosit și respira cu greu. Nebunia îi dă corpului o energie pe care foarte puține lucruri i-o pot oferi, dar în ciuda puterilor susținute de Cârjă, papa era doar un bătrân gras de șaptezeci și doi de ani, suferind de sifilis. Ezio puse Mărul înapoi în tolbă.

Rămas fără suflare după lupta cu fantomele, Papa căzu în genunchi. Ezio, aproape la fel de lipsit de suflu din cauză că fantasmele îi consumaseră energia, stătea lângă el. Privind în sus, Rodrigo își încleștă mâna pe Cârjă.

— N-o să mi-o iei, spuse el.

— S-a terminat, Rodrigo. Pune Cârja jos și-ți voi oferi o moarte rapidă și miloasă.

— Câtă generozitate, zise Rodrigo rânjind. Mă întreb dacă ai renunța la fel de nepăsător dacă lucrurile ar fi stat invers?

Adunându-și puterile, Papa se ridică deodată în picioare, izbind în același timp capătul Cârjei de pământ. În beznă, preoții și credincioșii căzuți la pământ icniră din nou și o nouă energie ce venea din Cârjă îl izbi pe Ezio ca un baros, trimițându-l în zbor prin aer.

— Ce zici de asta, pentru început? zise Papa, cu un rânjet malefic, și înaintă spre locul unde zăcea Ezio.

Acesta încercă să scoată iar Mărul, dar era prea târziu, căci Rodrigo îi zdrobi mâna cu gheata și Mărul se rostogoli. Se aplecă să-l ridice.

— În sfârșit! zâmbi el. Și acum… să termin cu tine!

Ridică Mărul și acesta străluci nefast. Ezio se simțea încremenit, prins în capcană, nu se mai putea mișca. Papa se aplecă asupra lui furios, dar expresia i se îmblânzi, văzându-și adversarul întrutotul în puterea lui. Scoase un stilet din robă și, privindu-și inamicul culcat la pământ, îl înjunghie în coaste, cu o privire în care se amestecau mila și disprețul.

Durerea cauzată de rană păru să slăbească puterea Mărului. Ezio zăcea întins cu fața în jos, dar văzu ca prin ceață cum Rodrigo, crezându-se în siguranță, se întoarse cu fața la fresca

lui Botticelli – *Ispitirea lui Cristos*. Stând în fața ei, își ridică mai sus Cârja. Energia cosmică ieși din el pentru a îmbrățișa fresca, din care ieși la iveală o ușă secretă pe unde Rodrigo ieși, după ce aruncă o ultimă privire triumfătoare inamicului său căzut. Ezio privea neputincios cum ușa se închidea în urma Papei, și avu timp doar să-și fixeze în minte locul unde se afla, înainte să leșine.

•

Își reveni în simțiri, fără să-și dea seama după cât timp, dar lumânările arseseră până la capăt, iar preoții și enoriașii dispăruseră. Observă că, deși stătea într-o baltă de sânge, Rodrigo îl înjunghiase în coaste fără să-i atingă vreun organ vital. Se ridică tremurând, sprijinindu-se de un zid, respirând adânc și regulat până i se limpezi mintea. Reuși să-și bandajeze rana cu fâșii rupte din cămașă. Își pregăti armele din Codex – pumnalul dublu pe antebrațul stâng și pumnalul cu otravă pe dreptul – și se apropie de fresca lui Botticelli.

Își aminti că ușa era ascunsă în partea din dreapta a unei femei care ducea o legătură de lemne pentru sacrificiu. Apropiindu-se, cercetă atent pictura până depistă conturul abia vizibil al ușii. Apoi privi atent detaliile picturii, atât la dreapta, cât și la stânga femeii. Lângă picioarele ei se afla silueta unui copil cu mâna dreaptă întinsă, și în vârfurile degetelor mâinii lui, Ezio găsi butonul care declanșa ușa. Se deschise și trecu prin ea, fără să se mire când ușa se închise imediat în spatele lui. În niciun caz nu se gândea acum să renunțe.

Ajunse în ceea ce părea un coridor de catacombe, dar, în timp ce avansa cu atenție, zidurile nefinisate și podeaua de pământ lăsară loc unei pietre cioplite neted și unei podele de marmură care s-ar fi potrivit într-un palat. Zidurile luceau cu o lumină palidă, supranaturală.

Ezio se simțea slăbit din cauza rănii, dar se forță să continue fascinat, mai mult uimit decât speriat. Avea încă garda sus, știind că Borgia trecuse pe acolo.

Pasajul se termina într-o încăpere vastă. Zidurile erau netede ca sticla și străluceau cu aceeași irizare albastră pe care o văzuse mai devreme, doar că aici era mai intensă. În mijlocul camerei era un piedestal, pe care stăteau, în suporturi speciale, Mărul și Cârja.

Zidul din capătul încăperii era punctat cu sute de găuri la distanțe egale, înaintea cărora stătea Spaniolul, împingând și împungând peretele cu disperare, fără să-și dea seama de sosirea lui Ezio.

— Deschide-te, la dracu', *deschide-te*! urla el cu frustrare și mânie.

Ezio păși înainte.

— S-a terminat, Rodrigo, îi spuse. Renunță. Nu mai are rost.

Rodrigo se întoarse pentru a-l înfrunta.

— Gata cu trucurile, spuse Ezio, scoțând pumnalele și aruncându-le jos. Gata cu artefactele străvechi. Gata cu armele. Acum… să vedem din ce ești făcut, *Vecchio*.

Un zâmbet se întinse încet peste chipul desfrânat și distrus al lui Rodrigo.

— În regulă… dacă așa vrei să joci.

Se descotorosi de roba grea și rămase în tunică și pantaloni. Un corp gras, dar puternic, străbătut de mici fulgerări – rodul puterii Cârjei. Înaintă și lansă prima lovitură – o lovitură de pumn parșivă, în falca lui Ezio, care-l trimise învârtindu-se.

— De ce n-a vrut tatăl tău să-i dea pace? întrebă Rodrigo cu amărăciune, în timp ce își ridica gheata pentru a-l lovi pe Ezio tare în stomac. A continuat să-l urmărească… Și tu ești la fel ca el. Toți Asasinii sunteți ca niște țânțari care așteaptă să fie zdrobiți. Mi-aș fi dorit ca idiotul ăla de Alberto să te fi spânzurat și pe tine laolaltă cu rudele tale acum douăzeci și șapte de ani.

— Răul nu sălășluiește în noi, ci în voi, Templierii, replică Ezio, scuipând un dinte. Ai crezut că oamenii – oamenii simplii, decenți – îți aparțin și poți să te joci cu ei, să faci ce vrei cu ei.

— Dar, dragul meu prieten, spuse Rodrigo lovindu-l pe Ezio sub coaste, de-asta sunt ei acolo. Gunoaie care să fie conduse și folosite. Asta au fost, asta vor fi mereu.

— Păstrează distanța, icni Ezio. Lupta asta e imaterială. Ne așteaptă o alta mai însemnată. Spune-mi mai întâi, ce-ți dorești din Cripta care se află dincolo de acel zid? Nu deții deja toată puterea de care ai nevoie?

Rodrigo păru surprins.

— Nu știi ce e înăuntru? Mărețul și puternicul Ordin al Asasinilor nu și-a dat seama de asta?

Tonul său batjocoritor îl opri pe Ezio în loc.

— Despre ce vorbești?

Ochii lui Rodrigo scânteiară.

— Este Dumnezeu! *Dumnezeu* este cel care sălășluiește în Criptă!

Ezio fu prea uimit pentru a răspunde imediat. Știa că avea de-a face cu un nebun periculos.

— Ascultă, chiar te aștepți să cred că *Dumnezeu* trăiește sub Vatican?

— Nu e o alegere ceva mai logică decât un regat pe un nor? Înconjurat de îngeri care cântă și heruvimi? Toate astea sunt imagini foarte frumoase, dar *adevărul* e mult mai interesant.

— Și ce face Dumnezeu acolo jos?

— Așteaptă să fie eliberat.

Ezio răsuflă adânc.

— Să zicem că te cred – ce crezi că va face dacă reușești să deschizi ușa?

Rodrigo zâmbi.

— Nu-mi pasă. Cu siguranță nu caut încuviințarea Lui – doar puterea Lui!

— Și crezi că ți-o va preda?

— Orice ar fi în spatele zidului nu va putea rezista puterii combinate a Cârjei și a Mărului.

Rodrigo făcu o pauză.

— Au fost făcute pentru zei căzuți – indiferent de religia de care aparțin.

— Dar Domnul Dumnezeul nostru ar trebui să fie omniscient. Omnipotent. Chiar crezi că îl pot afecta două relicve străvechi?

Rodrigo zâmbi cu superioritate.

— Nu știi nimic, băiete. Ți-ai format o imagine despre Creator dintr-o carte veche – o carte, atenție, scrisă de *oameni*.

— Dar ești Papa! Cum poți să negi cel mai important text al Creștinismului?

— Chiar ești atât de naiv? râse Rodrigo. Am devenit Papă pentru că funcția îmi oferea *acces*. Îmi oferea *putere*! Chiar crezi că am luat în serios vreun nenorocit de cuvânt din Cartea aia ridicolă? Conține doar minciuni și superstiții. Ca și toate celelalte scrieri religioase întocmite de când oamenii au învățat să pună pana pe hârtie!

— Sunt unii care te-ar omorî fiindcă spui așa ceva.

— Poate. Dar gândul ăsta nu mi-ar tulbura somnul. Ezio, Templierii *înțeleg* umanitatea și de-asta o disprețuim atât de mult!

Ezio rămase fără cuvinte, dar continuă să asculte vorbăria lui Rodrigo.

— Când îmi voi termina treaba aici, continuă Rodrigo, cred că primul lucru pe care-l voi face va fi să dezbin Biserica, astfel încât bărbații și femeile vor fi în sfârșit forțați să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile lor și vor fi în sfârșit *judecați* cum se cuvine!

Chipul i se înveseli.

— Va fi frumos, noua lume a Templierilor – guvernată de Rațiune și Ordine…

— Cum poți vorbi de rațiune și ordine, îl întrerupse Ezio, când toată viața ta a fost guvernată de violență și imoralitate?

— Oh, știu că sunt o ființă imperfectă, Ezio, se fandosi Papa. Și nu pretind altceva. Dar, vezi tu, nu există niciun *premiu* pentru moralitate. Iei ce poți și te ții de acele lucruri, prin orice mijloace necesare. La urma urmei, nu trăiești decât o dată!

Își întinse mâinile.

— Dacă toți ar trăi conform Codului tău, spuse Ezio îngrozit, întreaga lume ar fi distrusă de nebunie.

— Exact! De parcă n-ar fi fost deja! zise Rodrigo și-l împunse cu un deget. Ai dormit la lecțiile de istorie? Doar acum câteva sute de ani, strămoșii noștri trăiau în mocirlă și-n bălegar, consumați de ignoranță și bigotism – speriindu-se și de umbra lor, înspăimântați din orice.

— Dar am ieșit de mult din asta și am devenit mai înțelepți și mai puternici.

Rodrigo râse din nou.

— Ce vis minunat! Dar uită-te în jur. Ai trăit tu însuți realitatea. Vărsarea de sânge. Violența. Prăpastia dintre săraci și bogați – care se mărește din ce în ce mai mult.

Își aținti ochii asupra lui Ezio.

— Nu va exista niciodată egalitate. M-am împăcat cu asta. Și tu ar trebui.

— Niciodată! Asasinii vor lupta întotdeauna pentru ca lumea să fie mai bună. Ar putea fi totuși irealizabilă o Utopie, un rai pe pământ, dar, cu fiecare zi în care lupta pentru ea continuă, mai ieșim puțin din mlaștină.

— *Sancta simplicitas*! oftă Rodrigo. Mă vei ierta dacă mă arăt sătul să aștept ca umanitatea să se trezească. Sunt bătrân, am văzut multe, și nu mai am mulți ani de trăit.

Îi veni o idee și chicoti răutăcios.

— Deși cine știe? Poate Cripta va schimba asta.

Deodată însă, Mărul începu să strălucească, mai viu și tot mai viu, până când lumina lui umplu camera, orbindu-i. Papa căzu în genunchi. Acoperindu-și ochii, Ezio văzu că imaginea hărții din Codex era proiectată pe peretele punctat cu găuri. Înaintă și luă Cârja Papală.

— *Nu*! strigă Rodrigo, mâinile lui ca niște gheare apucând în gol aerul. Nu poți! Nu *poți*! Este destinul *meu. Al meu*! *Eu* sunt Profetul!

Într-un moment îngrozitor în care adevărul i se arătă limpede, Ezio realiză că tovarășii lui Asasini, cu mult timp în Veneția, văzuseră ceea ce el nu voise să accepte. Profetul fusese într-adevăr acolo, în încăperea aceea, și era pe ale să-și îndeplinească propriul destin. Se uită la Rodrigo, aproape cu milă.

— Nu ai fost niciodată Profetul, îi spuse el. Suflet sărman și înșelat.

Papa se dădu înapoi, bătrân și dezgustător și jalnic.

— Prețul eșecului este moartea, zise el resemnat. Măcar oferă-mi asta cu demnitate.

Ezio se uită la el și clătină din cap.

— Nu, bătrân prost. Dacă te omor, asta nu-l va aduce înapoi pe tatăl meu. Sau pe Federico. Sau pe Petruccio. Sau pe oricare dintre ceilalți care au murit, fie opunându-se ție, fie în serviciul tău. Iar eu am terminat cu crimele.

Privi îndelung în ochii Papei, care păreau lăptoși acum și speriați și bătrâni; nu mai erau ochii pătrunzători și înflăcărați ai dușmanului său.

— Nimic nu e adevărat, spuse Ezio. Totul este permis. Este timpul să-ți găsești pacea.

Se întoarse cu spatele la Rodrigo și întinse Cârja spre zid, apăsându-i vârful într-o parte a găurilor, așa cum îi arăta harta proiectată.

Și făcând asta, apăru conturul unei uși mărețe.

Ușa se deschise când Ezio atinse ultima gaură.

Se arătă un pasaj larg, cu pereți de sticlă, încadrați de sculpturi străvechi în piatră, marmură și bronz și multe încăperi umplute cu sarcofage, toate sigilate, marcate cu rune, pe care Ezio reuși să le citească – erau numele străvechilor zei ai Romei.

Trecând prin pasaj, Ezio fu uimit de arhitectura și decorațiunile neobișnuite de acolo, care păreau a fi un amestec ciudat de elemente antice combinate cu stilul timpului său, și de forme pe care nu le recunoștea, dar despre care instinctul îi sugera că aparțineau viitorului îndepărtat. De-a lungul zidurilor se vedeau basoreliefuri ale evenimentelor străvechi, părând să înfățișeze nu doar evoluția Omului, ci și a Forței care a ghidat-o.

Multe dintre figurile reprezentate îi păreau umane lui Ezio, deși în forme și straie pe care nu le recunoștea. Mai văzu și alte structuri, dar nu-și putu da seama dacă erau sculptate sau pictate sau dacă făceau parte din eterul prin care trecea – o pădure care se cufunda în mare, maimuțe, mere, sceptre, bărbați și femei, un giulgiu, o sabie, piramide și coloși, zigurate și molohi, corăbii care se roteau sub apă, ecrane ciudate strălucitoare care păreau să exprime întreaga cunoaștere, întreaga putere a comunicării…

Ezio recunoscu Mărul și Cârja, dar și o sabie măreață și Giulgiul lui Cristos, toate purtate de figuri umane în formă, dar cumva inumane. Distinse o reprezentare a Primelor Civilizații.

Și în sfârșit, în adâncurile Criptei, găsi un sarcofag imens din granit. Când se apropie, acesta începu să strălucească blând. Îi atinse capacul imens, care se deschise cu un șuierat audibil, deși era ușor ca fulgul. Dar, ca și cum i s-ar fi lipit de degete, alunecă imediat înapoi. Din cavoul de piatră lucea o lumină galbenă minunată – caldă și hrănitoare precum soarele. Ezio își acoperi ochii cu mâna.

Apoi, din sarcofag, se ridică o siluetă ale cărei trăsături Ezio nu le putut distinge, deși știa că se uită la o femeie. Îl privi pe Ezio cu ochi schimbători, înflăcărați și îi vorbi cu o voce care venea de asemenea din ea – o voce mai întâi ca ciripitul păsărilor, care într-un final se limpezi în limba lui.

Ezio văzu că avea o cască pe cap. O bufniță pe umăr. Își aplecă fața.

— Salutări, Profetule, spuse zeița. Te-am așteptat zece mii de anotimpuri.

Ezio nu îndrăzni să-și ridice privirea.

— Mă bucur că ai venit, continuă Viziunea. Și ai și Mărul cu tine. Lasă-mă să văd.

Ezio i-l oferi umil.

— Ah.

Mâna ei mângâie aerul de deasupra lui, dar nu-l atinse. Obiectul strălucea și pulsa. Ochii femeii îl sfredeliră.

— Trebuie să vorbim.

Își înclină capul, ca și cum s-ar fi gândit la ceva, iar lui Ezio i se păru că vede urma unui zâmbet pe fața irizată.

— Cine ești? îndrăzni să întrebe.

— Oh, oftă ea, am nenumărate nume… Când am murit, era Minerva. Înainte de asta, Merva și Mera… și tot așa de-a lungul timpului… Uite!

Arătă spre rândurile de sarcofage pe lângă care Ezio trecuse. Acum, când arăta spre ele, fiecare strălucea pe rând cu luciul palid al luminii lunii…

— Și familia mea… Iunona, care era înainte numită Uni… Jupiter, care era înainte numit Tinia…

Ezio era transfigurat.

— Ești una dintre zeitățile străvechi…

Răsună un zgomot ca de sticlă spartă undeva în depărtare, sau sunetul pe care l-ar face o stea căzătoare – era râsul ei.

— Nu… nu zei. Pur și simplu am venit… înainte. Chiar și în vremurile în care trăiam printre voi, specia ta s-a chinuit să ne înțeleagă existența. Eram mai… avansați în timp… Mințile voastre nu erau pregătite pentru noi…

Făcu o pauză.

— Și poate *încă* nu sunt… Poate că nu vor fi niciodată. Dar nu contează.

Vocea ei se înăspri puțin.

— Deși poate că nu ne înțelegeți, trebuie să ne înțelegeți avertismentul…

Rămase tăcută. În liniștea care se așternu, Ezio zise:

— Nimic din ce spui nu are vreun înțeles pentru mine.

— Fiul meu, aceste cuvinte nu-ți sunt destinate ție… Sunt destinate…

Femeia privi în întunericul de dincolo de Criptă, un întuneric nelimitat de ziduri sau de timp.

— Ce este? întrebă Ezio, umil și speriat. Despre ce vorbești? Nu mai e nimeni aici!

Minerva se înclină spre el, se apropie, și Ezio simți îmbrățișarea caldă a unei mame asupra întregii lui oboseli, asupra întregii lui dureri.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, ci *prin* tine. Tu ești Profetul.

Își ridică brațele deasupra ei și acoperișul Criptei deveni Firmamentul. Fața strălucitoare și imaterială a Minervei avea o expresie de tristețe infinită.

— Ți-ai jucat rolul… Îl ancorezi pe El… Dar te rog să taci acum… trebuie să comunicăm.

Părea tristă.

— Ascultă!

Ezio văzu tot cuprinsul cerului și toate stelele și le putea auzi muzica. Văzu Pământul învârtindu-se, ca și cum l-ar fi privit din spațiu. Desluși continente și chiar un oraș sau două pe ele.

— Când eram încă făcuți din carne și oase, și căminul nostru era încă întreg, specia voastră ne-a trădat. Pe noi, cei care v-am creat. Cei care v-am dat viață!

Făcu o pauză, și dacă o zeiță poate vărsa lacrimi, ea le vărsă. O viziune a războiului apăru, și oamenii sălbatici se luptau cu arme făcute chiar de ei împotriva foștilor stăpâni.

— Eram puternici. Dar voi erați mulți. Și unii, și alții tânjeau după război.

O nouă imagine a Pământului apăru acum, mai de aproape, dar tot văzută ca din spațiu. Apoi se retrase, devenind mai mică, iar Ezio văzu acum că Pământul era una dintre mai multe planete în centrul cărora se afla o mare stea – Soarele.

— Atât de ocupați am fost cu griji pământești, că n-am mai reușit să vedem cerurile. Iar când le-am văzut…

În timp ce Minerva vorbea, Ezio văzu cum Soarele explodă într-un halo uriaș, strălucind insuportabil, cu o lumină care învăluia Pământul.

— V-am oferit Edenul. Dar am creat război și moarte între noi și am transformat Edenul în iad. Lumea a ars până când n-a mai rămas nimic în afară de cenușă. Ar fi trebuit să se termine atunci și acolo. Dar v-am creat după chipul și asemănarea noastră. V-am creat pentru a *supraviețui*!

Ezio văzu cum din pârjolul adus pe Pământ de către Soare, o mână plină de cenușă se ridică spre cer din moloz. Viziuni mărețe ale unei câmpii bătute de vânt străbătură cerul, care era

acoperișul Criptei. De-a lungul lui mărșăluiau oameni – înfrânți, efemeri, dar curajoși.

— Și am reclădit totul, continuă Minerva. A fost nevoie de putere și sacrificiu și compasiune, dar am reclădit totul! Și pe măsură ce Pământul se vindeca încet-încet, pe măsură ce viața revenea în lume, în timp ce lăstari verzi creșteau iar din pământul mănos… Ne-am străduit pentru a ne asigura că o asemenea tragedie nu se va repeta.

Ezio privi din nou spre cer. Un orizont. Acolo, temple și umbre, sculpturi în piatră ca niște litere, biblioteci pline de pergamente, nave, orașe, muzică și dans – forme ale vremurilor străvechi și ale civilizațiilor antice pe care nu le cunoștea, dar le recunoscu drept opera ființelor cu care era înfrățit…

— Dar acum suntem pe moarte, spunea Minerva. Și timpul va lucra împotriva noastră… Adevărul va ajunge mit și legendă. Ce am clădit va fi înțeles greșit. Dar Ezio, fie ca vorbele mele să păstreze mesajul și să consemneze pierderea noastră.

Apăru o imagine a clădirii Criptei și a altora asemenea ei. Ezio le privi ca prin vis.

— Dar fie ca vorbele mele să aducă și speranță. Trebuie să găsești celelalte temple. Temple ca acesta. Construite de cei care au știut să fugă din calea războiului. Au muncit pentru a ne proteja, pentru a ne salva din Foc. Dacă le poți găsi, dacă opera lor poate fi salvată, atunci și această lume ar putea fi salvată.

Acum Ezio vedea iarăși Pământul. Linia cerului din Acoperișul Criptei arăta un oraș, ca un San Gimignano mai mare, un oraș al viitorului, un oraș al turnurilor sfărâmate care aducea crepusculul pe străzile de dedesubt, un oraș pe o insulă îndepărtată. Și apoi totul se contopi din nou într-o imagine a Soarelui.

— Dar trebuie să te grăbești, spuse Minerva. Timpul trece. Apără-te de Crucea Templierilor – sunt mulți care-ți vor sta în cale.

Ezio privi în sus. Văzu Soarele arzând cu furie, parcă în așteptare. Și apoi păru că explodează, iar Ezio avu impresia că în explozie deslușește Crucea Templierilor.

Viziunea din fața lui pălea. Minerva și Ezio rămaseră singuri, iar vocea zeiței părea acum să se piardă într-un tunel infinit de lung.

— S-a sfârșit… Oamenii mei trebuie să părăsească această lume… Cu toții… Dar mesajul a fost transmis… Depinde de tine acum. Nu mai avem ce face.

Și apoi se lăsă întuneric și liniște și Cripta deveni iarăși o încăpere subterană întunecată, complet goală.

•

Ezio se întoarse. Ajunse înapoi în anticameră și-l văzu pe Rodrigo întins pe o bancă, cu un strop de fiere verde prelingându-i-se din colțul gurii.

— Mor, spuse Rodrigo. Am luat otrava și m-am dat la o parte pentru momentul înfrângerii, fiindcă pentru mine nu mai există o lume în care să trăiesc. Dar spune-mi, spune-mi înainte să părăsesc pentru totdeauna acest loc al mâniei și al lacrimilor… spune-mi, ce ai văzut în Criptă? Pe cine ai întâlnit?

Ezio îl privi.

— Nimic. Pe nimeni, îi spuse el.

Ieși afară prin Capela Sixtină, la lumina soarelui, unde îl așteptau prietenii.

O nouă lume urma să fie creată.

Glosar al termenilor italieni și latini

Abominato – ticălos
Accademico – academician
Accompagnatrice – însoțitoare
Addio – Adio
Ahime – Vai
Aiutami, Dio! – Ajută-mă, Doamne!
Aiuto! – Ajutor!
Al ladro! – Oprește-te, hoțule!
Altezza – Alteță
Amici intimi – prieteni apropiați
Amico mio – prietenul meu
Amministratore – administrator
Amore mio – iubirea mea
Anche – și, de asemenea
Anch'io – și eu
Aprite la porta! – Deschideți ușa!
Arcivescovo – arhiepiscop
Aristocrazia – aristocrație
Artiglerie – artilerie
Assassino – Asasin

Bacino – bazin (într-un port)
Bambina – copilă
Basta! – Ajunge!
Bastardo, bastardi – bastard, bastarzi
Bello – frumos
Ben fatto – Bine lucrat
Benvenuti! – Bine ați venit!
Birbante – ticălos
Biscotti – biscuiți
Bistecca – friptură de vită
Bordello – bordel
Buona fortuna – noroc
Buona sera – Bună seara
Buon' giorno – Bună ziua
Buon viaggio – Călătorie plăcută

Caffe – cafea
Calma – calmează-te
Campo – zonă
Cane rognoso – javră soioasă
Capitano – căpitan
Capito? – Ai înțeles?
Cappa – mantie
Carcassa – carcasă
Carnevale – carnaval
Caro, cara, carissima – dragule, draga mea
Casa, dolce casa – casă, dulce casă
Castello – castel
Cazzo! – nemernic, infam
Che vista penosa! – ce priveliște dureroasă!
Chiudi il becco – tacă-ți fleanca
Ciao – la revedere
Ciccione – grăsuțule
Cimice – ploșniță
Codardo – laș
Coglioni – testicule
Commandante – comandant
Compagno – tovarăș
Condottieri – soldați plătiți, mercenari
Coniglio! – lașule!
Corno ducale – pălărie tradițională purtată de dogii Veneției
Cosi – așa
Crepa, traditore! – Mori, trădătorule!
Crepi il lupo – Fie ca lupul să moară
Curia – tribunalele romane

Diavolo – diavol
Distinti saluti – cu stimă (într-o scrisoare)
Dottore – doctor
Ducati – ducate, ducați
Duce – duce
Duchessa – ducesă
Duomo – dom (Catedrala din Florența)

Evviva! – Ura!

Fidanzato – logodnic
Figa – vagin (argou)
Figlio di un cane! – fiu de cățea!
Finanziatore – finanțator
Florini – florin (monedă de aur)
Fottiti – te fut!
Fra' – frate
Fratelli – frați
Fratellino – frățior
Funzionario da accoglienza – recepție

Grappa – băutură alcoolică italiană
Grassone bastardo – ticălos gras
Grazie a Dio – Mulțumesc lui Dumnezeu
Grazie, amici! – Mulțumesc, prieteni!
Grullo – prostesc

Hospitarius – arhondar (călugărul care primește pe oaspeți într-o mânăstire)

Idiota – idiot
Il Magnifico – Magnificul
Il Spaniolo – Spaniolul
In bocca al lupo! – Noroc!
Infame – oribil, șocant
Infelix ego omnium auxilio destitutus – nefericitul de mine, lipsit de orice alinare
In perfetto ordine – în ordine perfectă
Inquisitor – inchizitor
Intensi – profund, intens

Liberta – libertate
'*Libertà*! *Libertà*! *Popolo e libertà*! – Libertate! Libertate! Poporul și libertatea!
Luridi branco di cani bastardi – grămadă spurcată de infami
Luridi codardi – lași spurcați
Lurido porco – porc spurcat

Ma certo! – Desigur!
Ma che? – Dar ce e asta?
Ma che cazzo? – Ce naiba a fost asta?
Madre – mama
Maestro – maestru
Maledetto – blestemat
Marmocchio – copil neastâmpărat
Medico – medic
Merda! – rahat!
Messer – domn
Mia colomba – porumbelul meu
Mi dispiace veramente – îmi pare foarte rău
Miserabili pezzi di merda – rahați mizerabili
Molto onorato – foarte onorat

Nipote – nepot
No preoccuparvi – Nu vă faceți griji
Novizia – novice

Ora di pranzo – ora prânzului
Oste – hangiu

Palazzo – palat
Passeggiata – plimbare de seară
Perdonate, Messere – Mă scuzați, domnule
Piccina – micuțo
Piccola – mică
Pistola – pistol
Popolo – popor
Porco – porc
Porco demonio! – porc de diavol!
Principessa – prințesă
Promesso – promisiune
Puttana – curvă

Rallegramenti! – felicitări!
Requiescat in pace – Odihnește-te în pace
Ribollita – supă toscană

Salute! – Sănătate!
Sancta Simplicitas! – O, sfântă naivitate!
Sangue di Giuda! – Drăcia dracului!
Scusi – scuză-mă
Se lo tu dici – Dacă zici tu
Ser – domn
Sfortunato – ghinionist
Si – da
Signore – domn
Signoria – autoritate cârmuitoare
Signorina – domnișoară
Signorine – domnișoare
Soldo – bani
Sono grato del tuo aiuto – îți sunt recunoscător pentru ajutor
Sorellina – surioară
Spero di si – sper că da
Stai bene? – ești bine?
Stolti! – proștilor!
Stronzo – tâmpit, nemernic
Su altezza – Majestatea Sa
Subito – dintr-odată

Tagliagole – ucigaș
Tartaruga – țestoasă
Terra ferma – pământ uscat
Tesora, tesoro – dragă, dragule
Ti arresto! – Te arestez!
Traditore – trădător
Tutti per uno e uno per tutti – toți pentru unul și unul pentru toți

Ubriacone – bețiv
Uomo coraggioso – om curajos

Va bene – în regulă
Vecchio – bătrân, vechi

Zio – unchi

Mulțumiri

Autorul dorește să adreseze mulțumiri următorilor:

Yves Guillemot, Serge Hascoet, Alexis Nolent, Richard Dansky, Olivier Henriot, Sébastien Puel, Patrice Desilets, Corey May, Jade Raymond, Cecile Russeil, Joshua Meyer, Marc Muraccini, The Ubisoft Legal Departament, Chris Marcus, Darren Bowen, Amy Jenkins, Caroline Lamache.

virtual-project.eu

ASSASSIN'S CREED

RENAȘTEREA

OLIVER BOWDEN

virtual-project.eu

